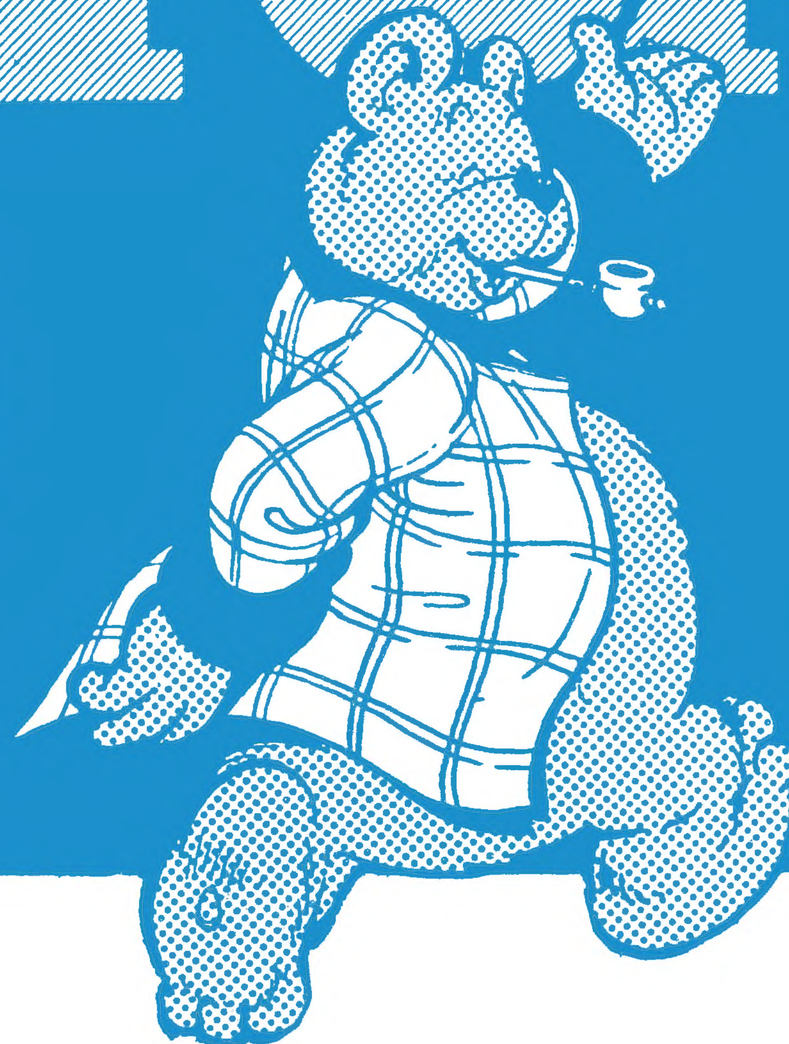
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **40**	1001-1089	De Volvetters

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **40**	1001-1089	De Volvetters

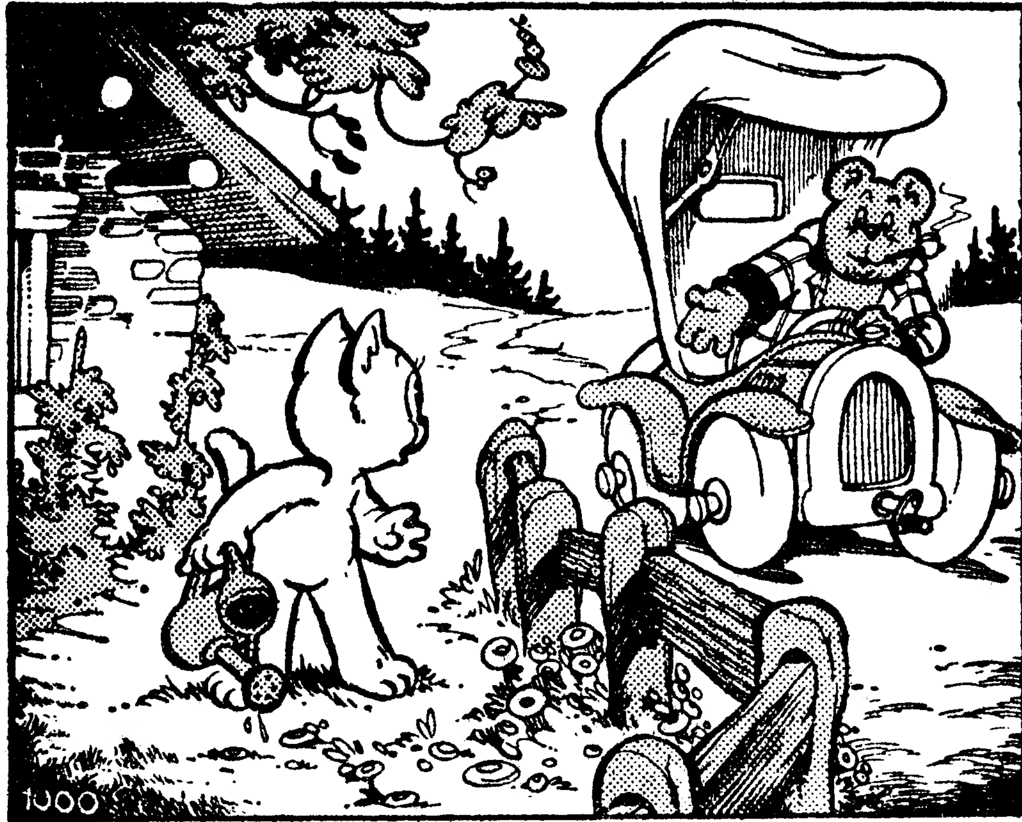
1978 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

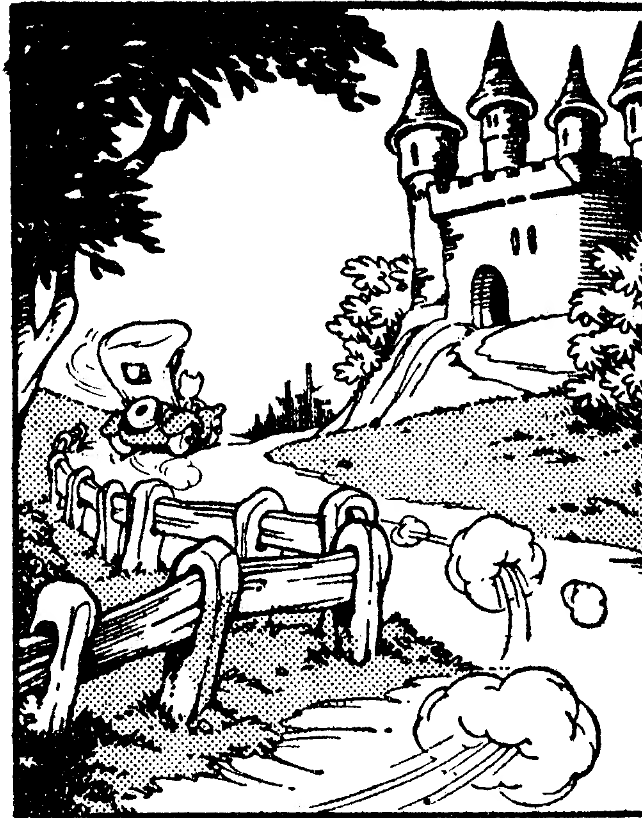
MV 40 De Volvetters
1950 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

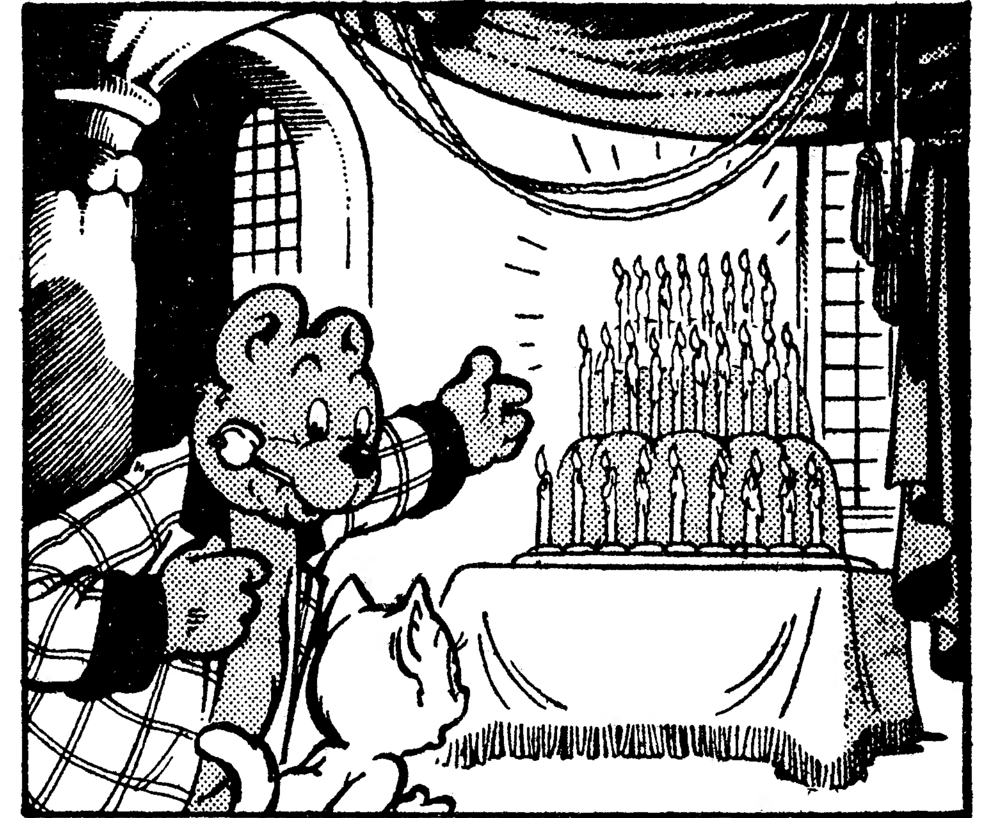
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5245 3
Delen 40 & 49 ISBN 90 234 5251 8*

de taart met duizend kaarsjes

1000

Vanmorgen stond Tom Poes al vroeg zijn bloemen te begieten en van de lentelucht te genieten, toen er achter hem een dof geronk klonk en de lentelucht in een blauwige benzinedamp overging.

„Hallo, jonge vriend!" zei heer Bommel, heftig remmende. „Laat dat gietertje nu even in de steek en kom mee! Ik heb iets aardigs!"

„Wat is het?" vroeg Tom Poes. „Hebt u een nieuw avontuur ontdekt?"

„Vandaag geen avontuur!" zei heer Bommel, zijn motor overschakelend. „Vandaag niet! Een heer kent zijn plichten en offert zich gaarne op, wanneer dit van hem gevraagd wordt, dat weet je! Dag in, dag uit heb ik mij geweerd — het onrecht bestreden en de deugd doen zegevieren — zonder ooit aan mezelf te denken, waar of niet?"

„Hm!" zei Tom Poes, „als u het zegt, zal dat wel zo zijn, heer Ollie. Maar wat bedoelt u eigenlijk? Waar wilt u naar toe?"

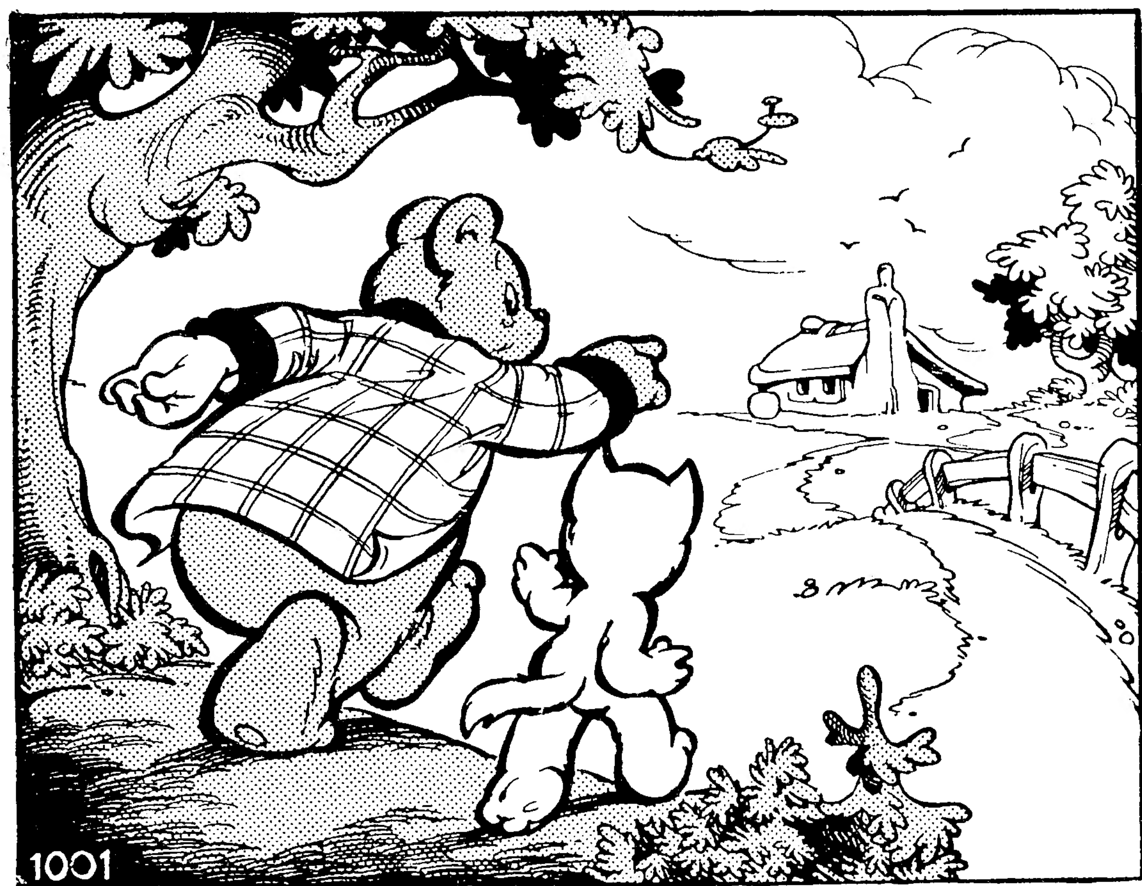
„Naar Bommelstein!" zei heer Ollie. Hij bracht zijn wagen tot staan en schreed zijn kasteel binnen.

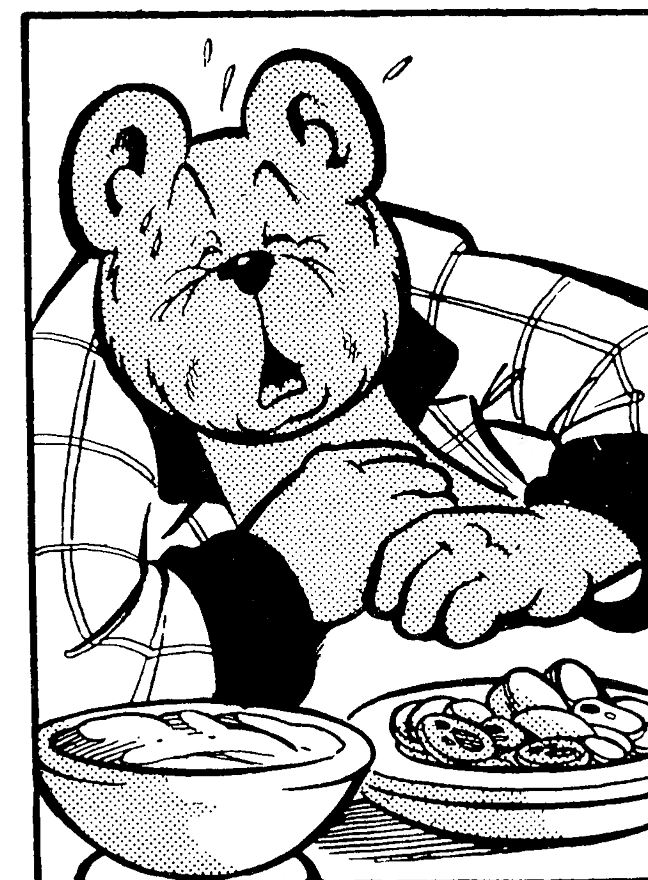
„Kijk, jonge vriend!" sprak hij, de deur van de eetzaal openend, „ik nodig je uit om vandaag in besloten kring een klein feestje te vieren. In alle bescheidenheid, zonder krantenlieden, zonder buren of bewonderaars, vergeten en alleen met z'n tweeën!"

Tom Poes staarde verbaasd naar een grote taart, die vol met kaarsjes op de tafel stond. „Wat is dat?" vroeg hij verwonderd.

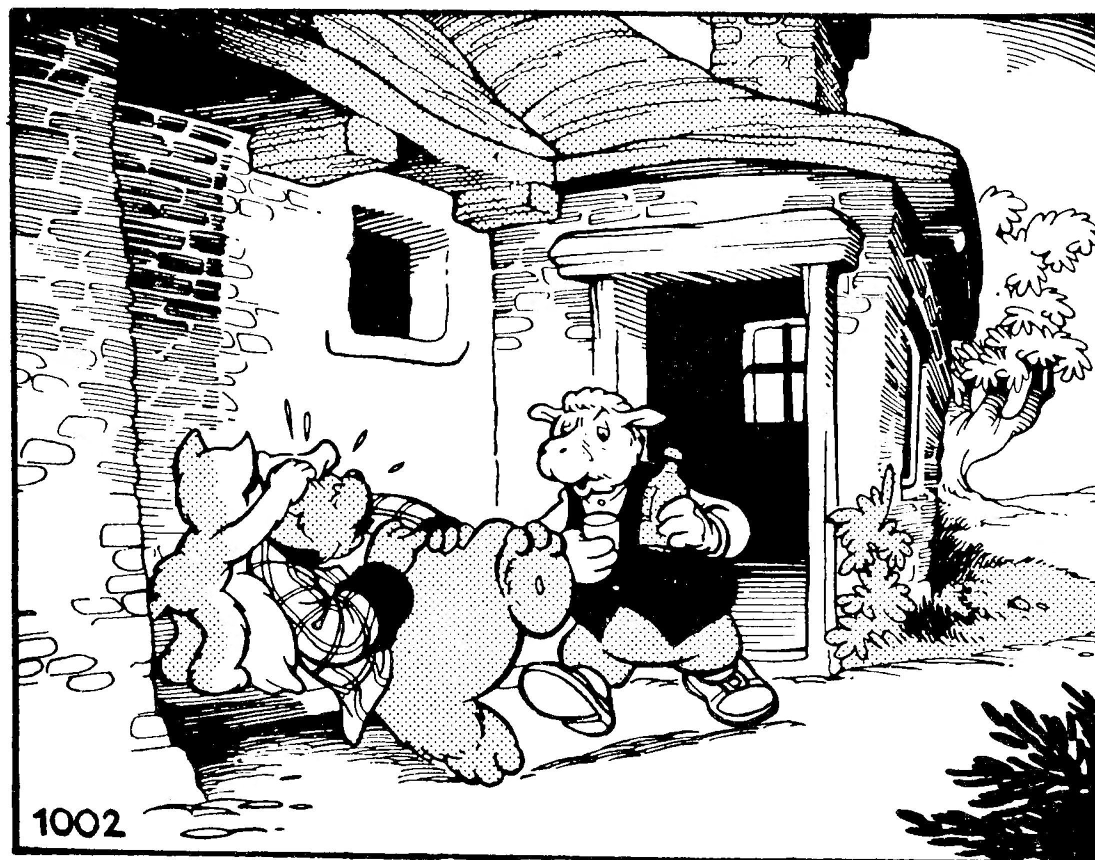
„Dat is een taart met duizend kaarsjes!" zei heer Ollie, „omdat vandaag de duizendste Bommel-strip in de Volkskrant staat!"

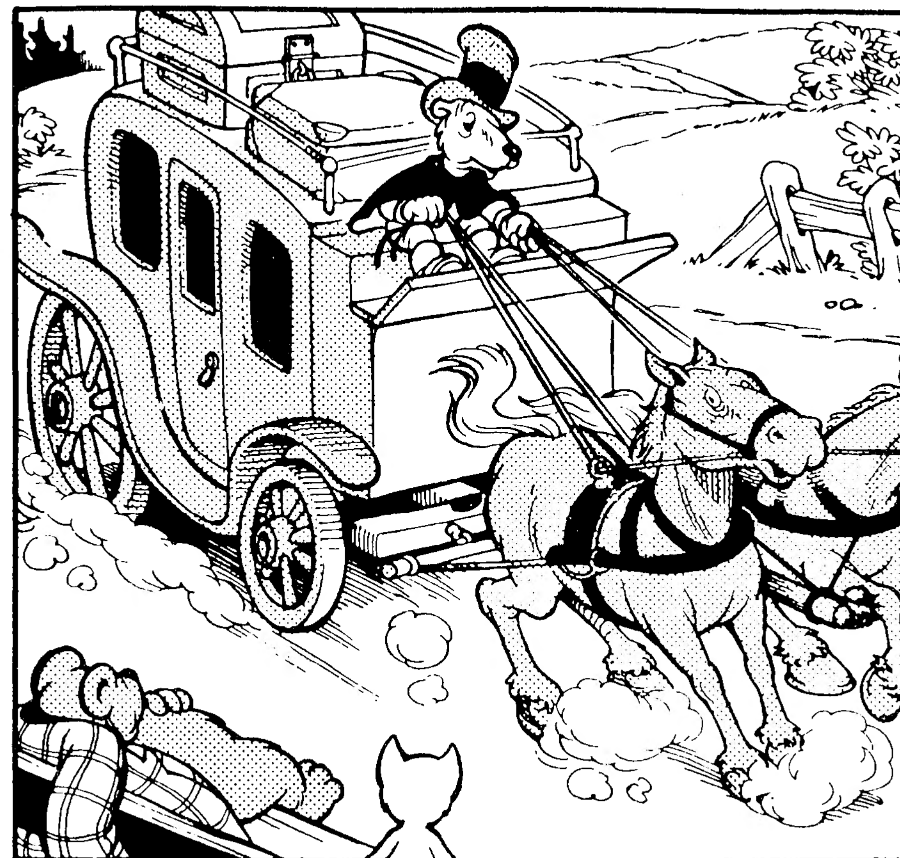
Voor de prijsvraag bij de duizendste Tom Poes zie de Volkskrant van Zaterdag jongstleden.

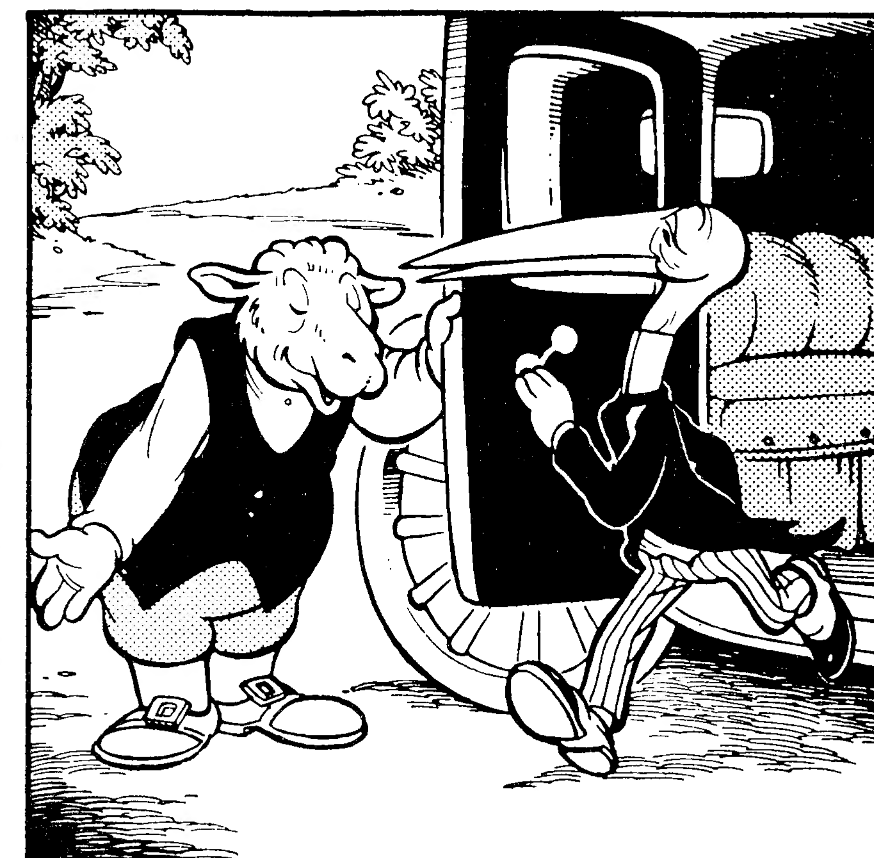

Tom Poes en heer Ollie hadden een voettocht door de velden gemaakt en zo omstreeks het middaguur hadden ze beiden honger en dorst en verlangden naar een plaats om in de schaduw uit te rusten.
Gelukkig kregen ze op een heuvel een aardig, landelijk herbergje in het oog, waar het rustig en netjes was, precies waar een Bommel van houdt. En zo zaten ze even later dan ook aan een tafeltje en deden zich te goed.
'Het eten is hier voortreffelijk!' merkte heer Ollie prijzend op en hij schepte zijn bord voor de derde keer vol. 'Precies waar een heer van mijn krachtige lichaamsbouw behoefte aan heeft na een morgen wandelen, wat jij, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Eet u niet een beetje veel, heer Ollie? Bent u niet bang, dat u uw maag zal overladen?'
'Bah!' zei heer Bommel minachtend. 'Ik heb een ijzersterk gestel, al zeg ik het zelf! Nooit maagklachten! En dat is maar gelukkig, want men heeft voedsel nodig om op krachten te blijven!'
'Ik weet niet, of al dat eten goed is!' zei Tom Poes nadenkend. 'Zou het niet prettiger zijn om eh... nu ja... een beetje magerder te worden? Niet dat u dik bent!' voegde hij er haastig aan toe. 'Maareh... mager bent u toch ook niet!'
Heer Ollie keek Tom Poes ontstemd aan. Hij zag er uit, alsof hij een ernstige opmerking wilde gaan maken, maar toen kromp hij plotseling in elkaar en greep naar zijn maag.
'Oeh!' steunde hij. 'Oef! Oeaah! Ik... voel... me niet wel, Tom Poes! Ik... oeh... ben ziek! Mijn... mijn maag, jonge vriend! Oef!'

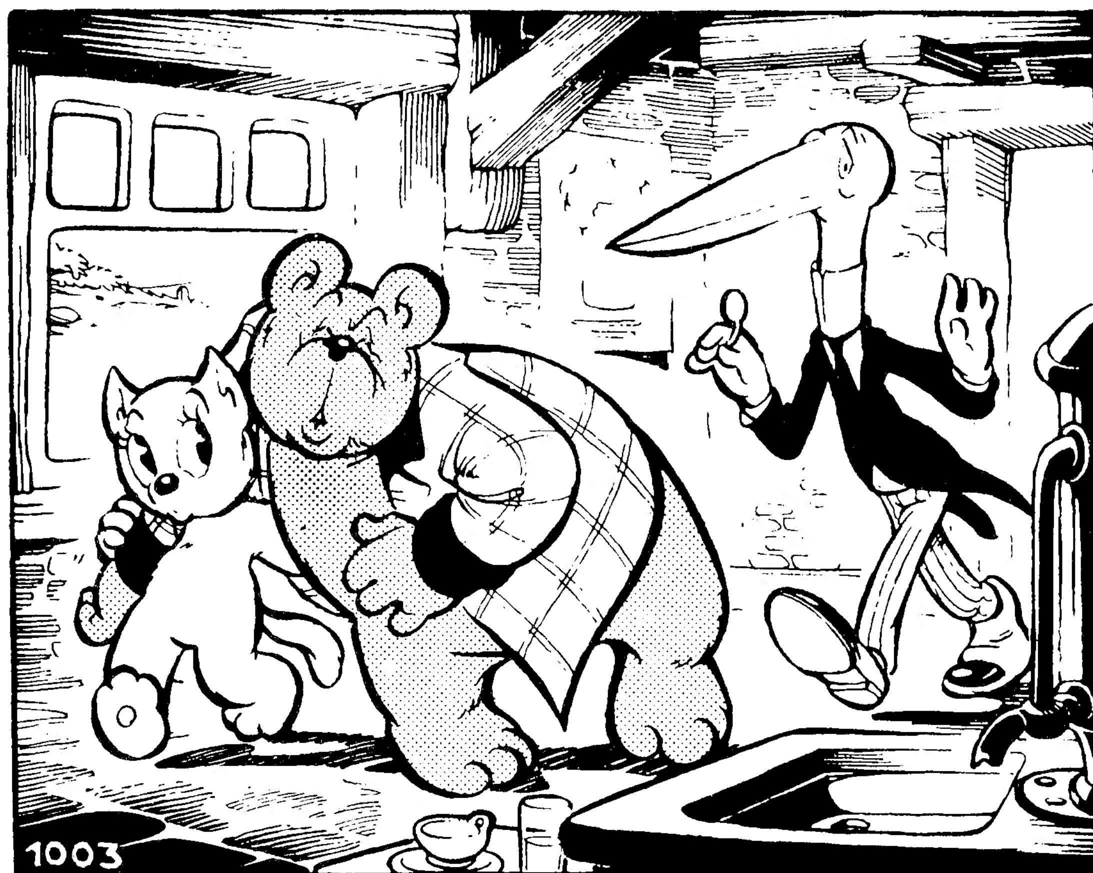

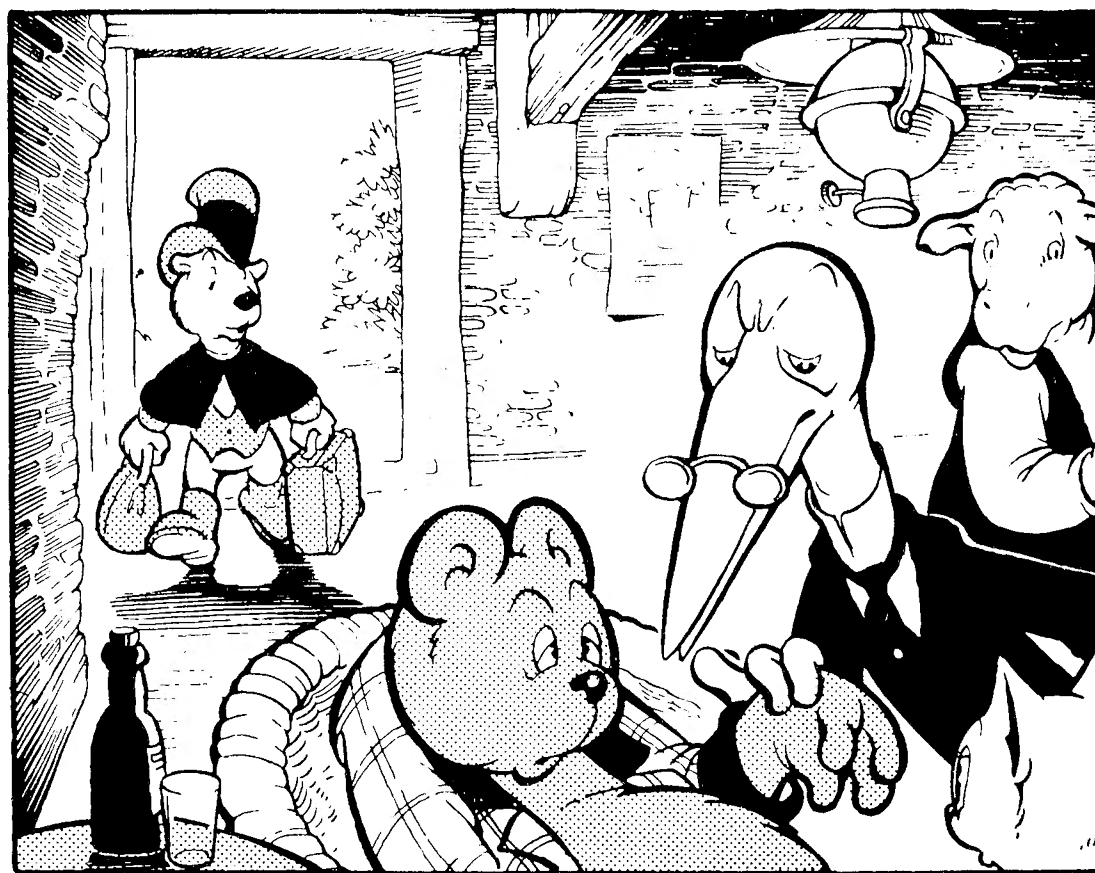
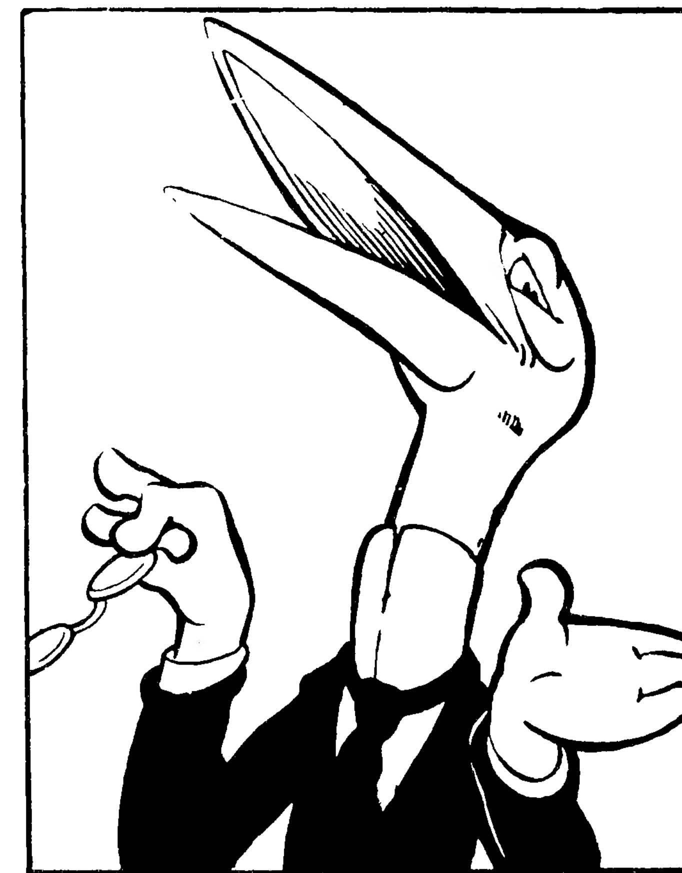

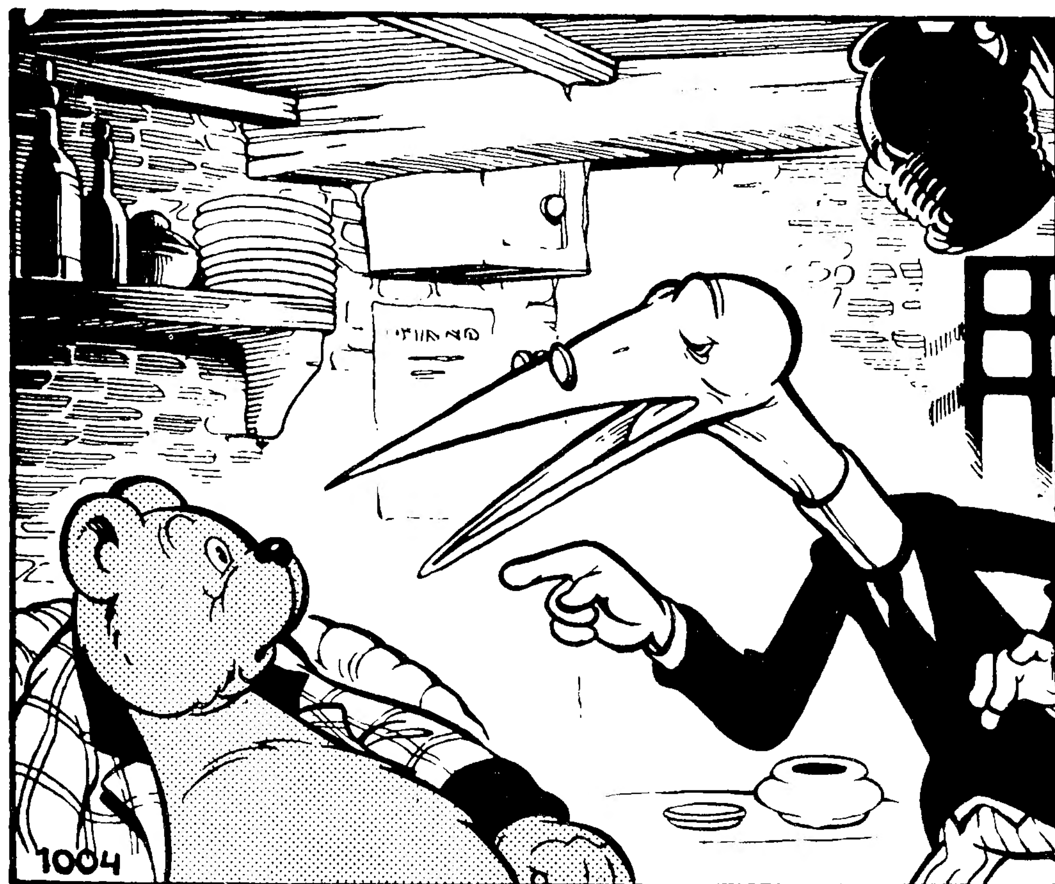
Heer Bommel bleef kreunend in elkaar gedoken zitten en zijn gezicht betrok meer en meer, zodat Tom Poes hem tenslotte ongerust naar buiten loodste en hem op de bank voor de deur neerzette.
'Frisse lucht zal u goed doen!' zei hij zorgzaam. 'Blijf hier maar even rustig zitten, heer Ollie, dan zal ik eens kijken of de waard ook een of ander medicijntje voor u heeft!'
Maar de herbergier had niets anders dan wonderolie. Dat is natuurlijk wel een erg goed middel, maar door de vreemde geluiden, die heer Ollie maakte, vroeg Tom Poes zich toch af, of het een goed middel voor heer Bommel zou zijn. Hij dacht, dat het beter was om wat koude, natte doeken op het hoofd van zijn vriend te betten en dat deed hij dus, terwijl de waard zijn wonderolie aanprees.

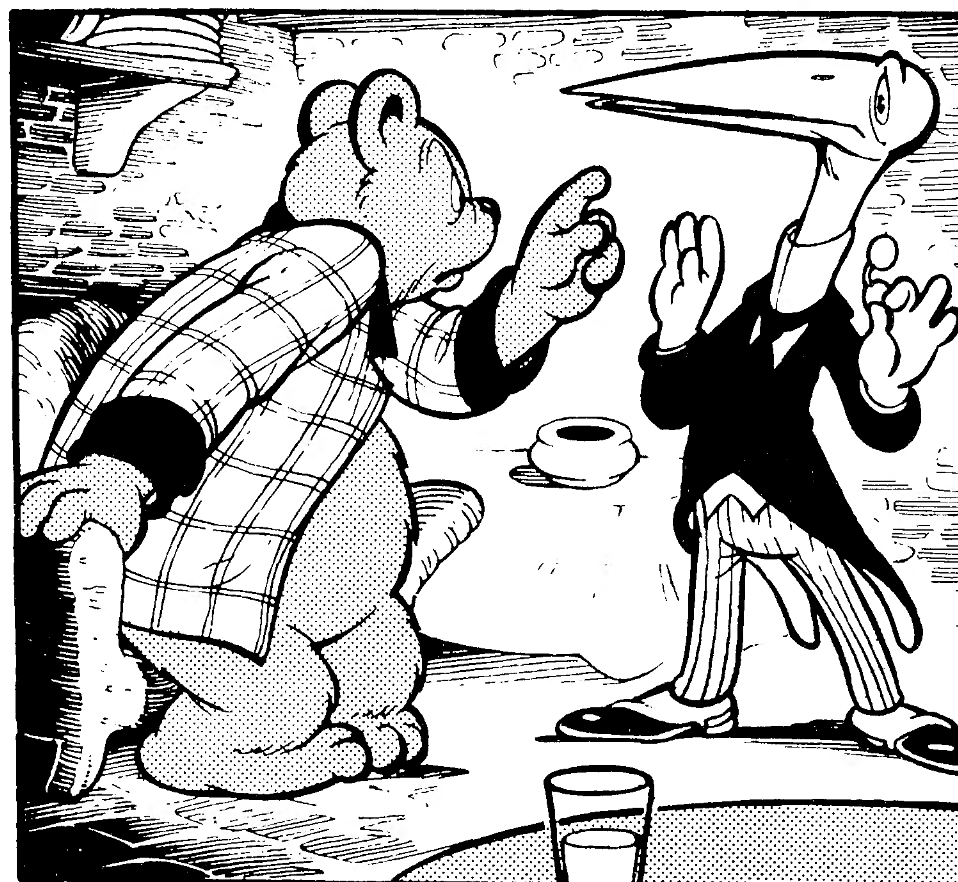
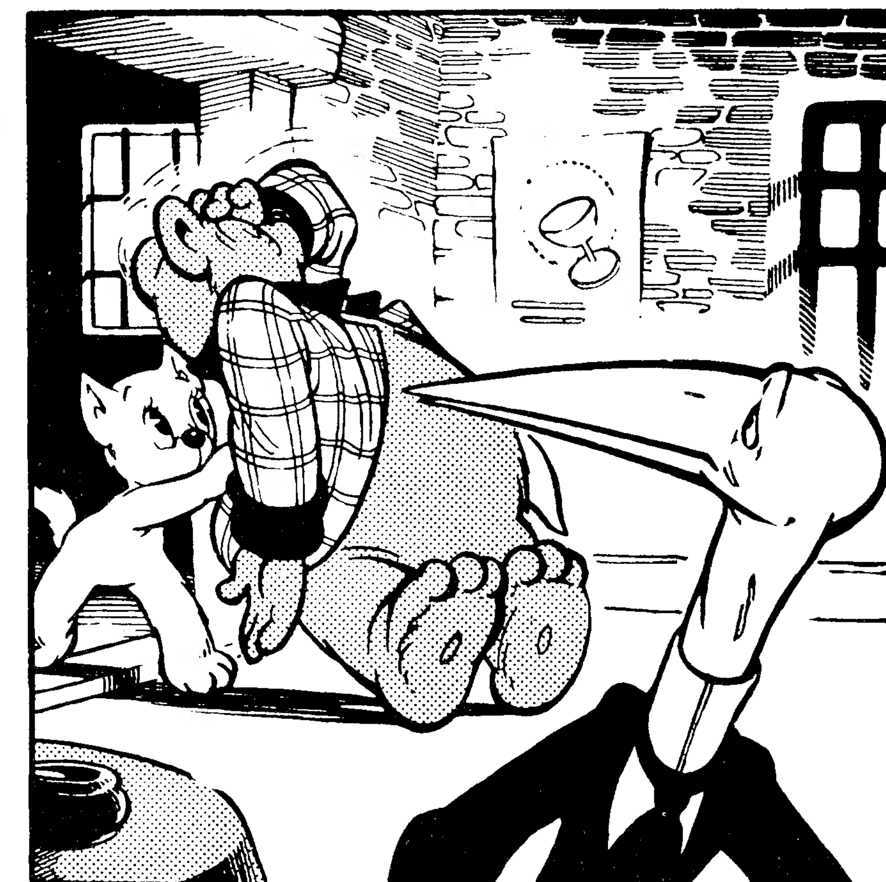
'Werkelijk erg goed, meneer!' zei hij. 'Het helpt overal tegen: wintertenen, hoofdpijn, duizelingen en oorfluiten. Waarom zou het u dan niet helpen? U hebt alleen maar wat te veel gegeten, als u mij vraagt!'
Maar heer Bommel ging daar niet op in. Hij wenkte flauwtjes, dat de waard gaan kon en begon toen op een vreemde manier met zijn ogen te draaien. Op dat moment reed een vreemd, ouderwets voertuig de hoek om en stopte voor de herberg. De waard opende onmiddellijk met een beleefde buiging het portier en hielp de nieuwe gast met uitstappen.
'Een vreemd iemand!' dacht Tom Poes. 'Hij ziet er als een geleerde uit. Zou het soms een dokter zijn? Ik hoop het maar, want ik begin werkelijk ongerust te worden!'

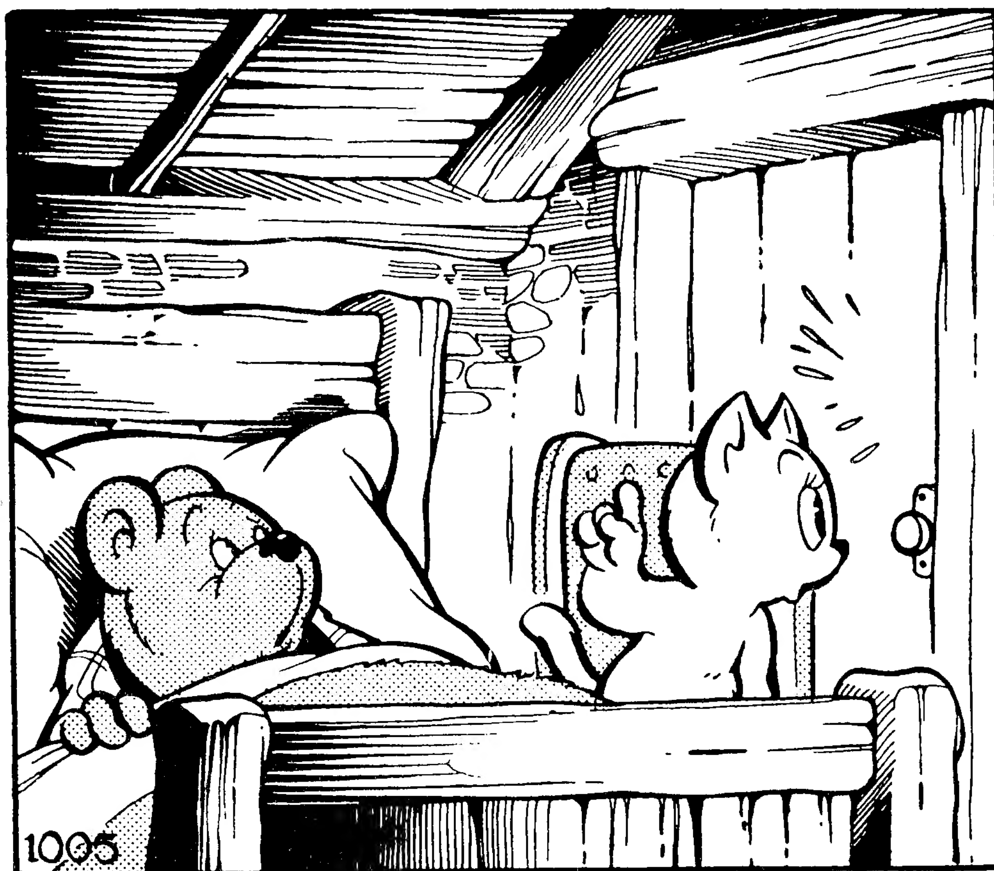

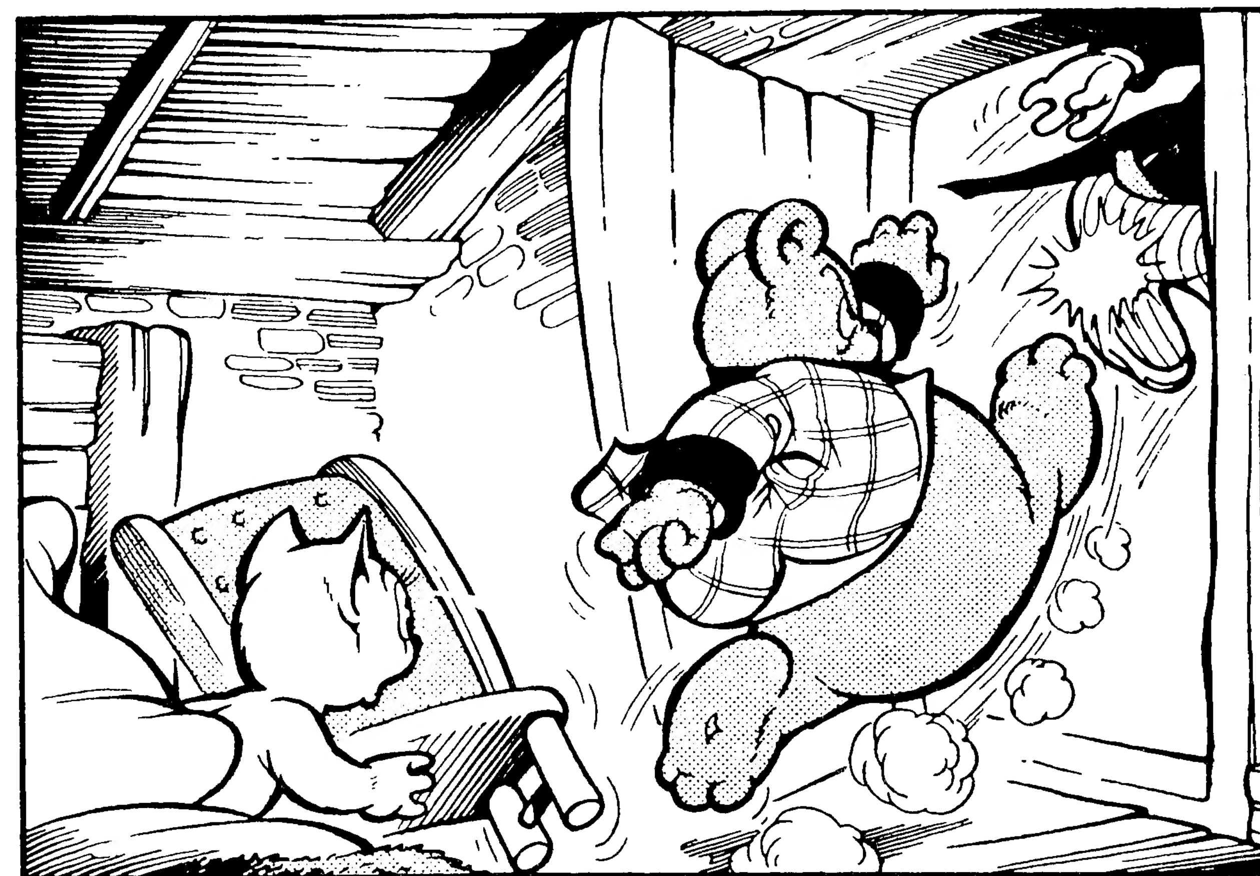
De herbergier verwelkomde de nieuwe gast erg hartelijk en de koetsier begon onmiddellijk de bagage uit te laden. Het was duidelijk, dat heer Bommelt last van al die drukte had. Hij hijgde als een stoommachine en loeide van tijd tot tijd zachtjes.
'Br... brrr... brrrengme... breng me... n... naar... naar binnen!' sprak hij met zijn laatste krachten en Tom Poes, die ten einde raad was, gehoorzaamde direct. 'Ik moet een dokter halen!' dacht hij, toen hij heer Ollie in een rieten leunstoel had laten zakken. Maar gelukkig bleek dat niet nodig te zijn. De nieuwe gast, die uit het ouderwetse rijtuig gestapt was, boog zich over heer Ollie heen en voelde hem de pols.
'Een patiënt?' vroeg hij vriendelijk. 'Meneer voelt zich ziek? Nee, nee, u hoeft niet te antwoorden... blijft u maar rustig zitten, u bent in goede handen!'
'Bent u een dokter?' vroeg Tom Poes, om maar iets te zeggen.
'Zoiets! Zo zoudt u mij kunnen noemen!' zei de vreemdeling glimlachend. 'Mijn naam is Link; S. Link, professor aan de door mij gestichte Vrije Universiteit van het Betoomde Denken. U zult mijn naam wel uit de kranten kennen, niet?'
'Nee!' zei Tom Poes, 'ik geloof het niet!'
'U weet wel,' zei de professor hulpvaardig; 'van de advertenties: "Wilt u slinken? Gebruikt dan Slinkers!" Aardig gevonden, nietwaar? S. Link; dat is Slink!'
'Aardig!' zei Tom Poes. 'Alleen dat slinken begrijp ik niet. Maar hoe is het met heer Bommel? Is hij erg ziek?'
'Inderdaad!' zei professor S. Link. 'Ik ben bang, dat hij een aanval van acute florus gravitis heeft. Of, om het gewoon te zeggen, de gal is hem op de maag geslagen. Zéér bedenkelijk!'

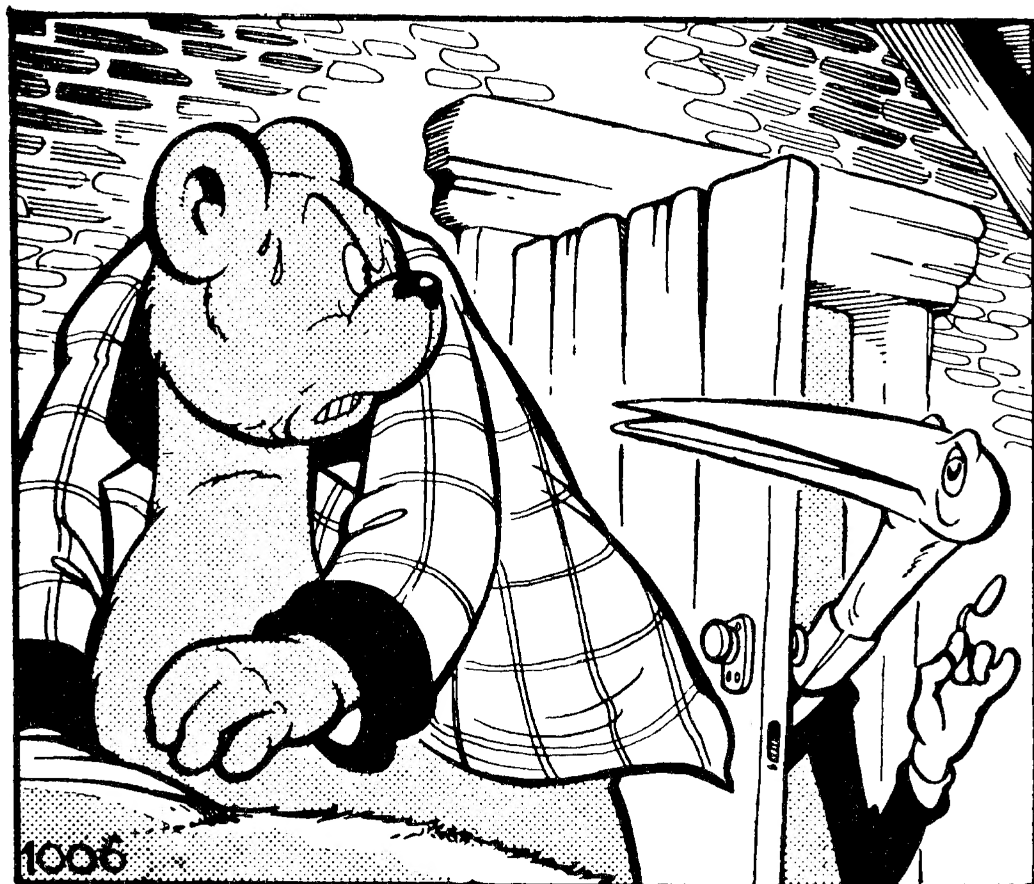

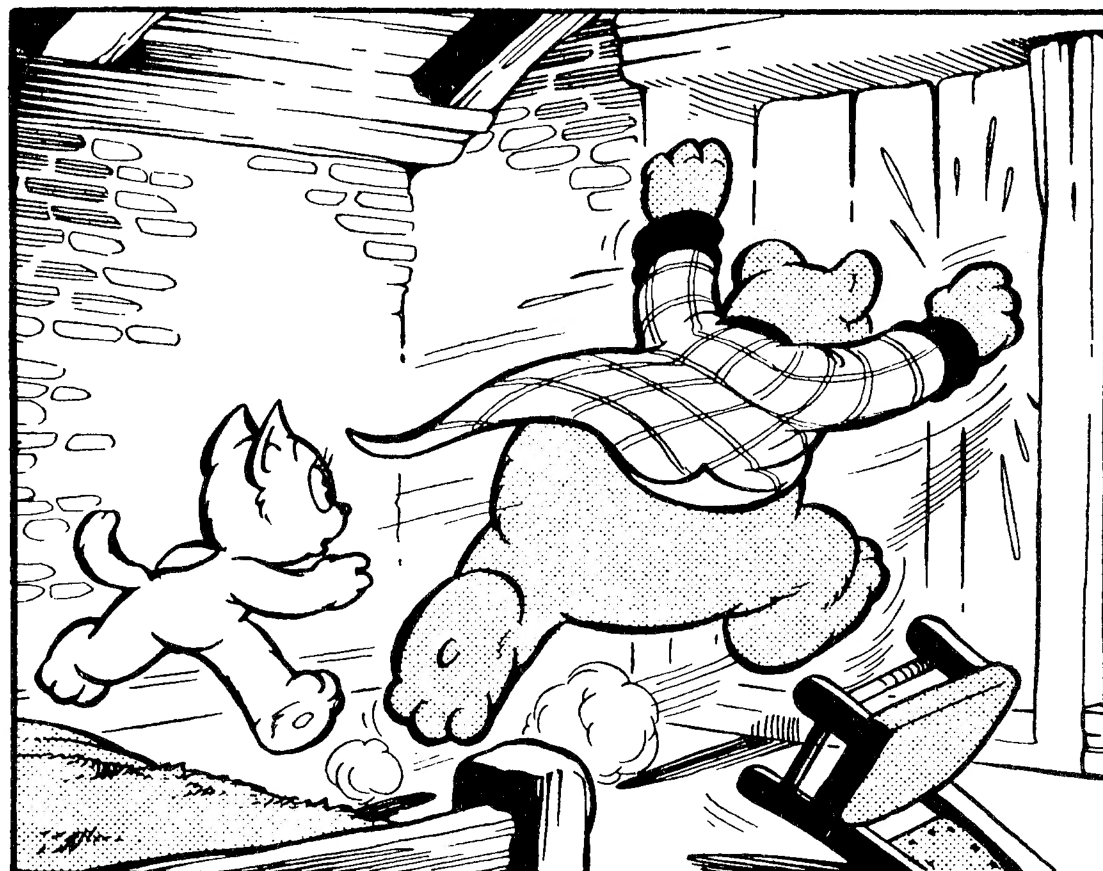
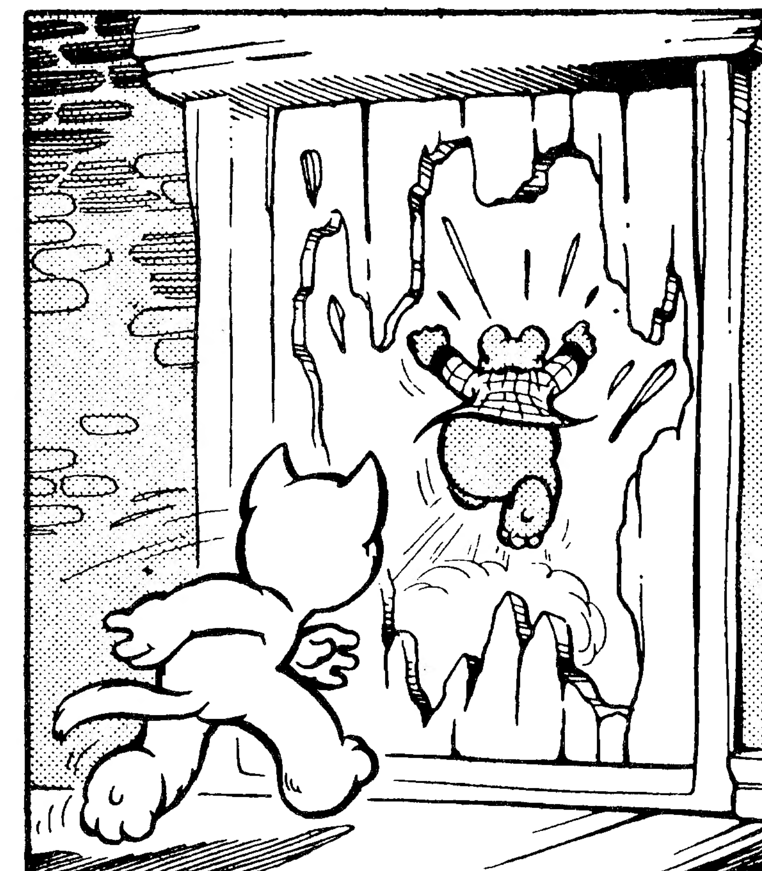
'Ben... b... ben ik èrg ziek?' vroeg heer Bommel, moeizaam de ogen openend. 'Ik ben bang van wel!' zei professor Link. 'Het is de gewone geschiedenis met u! U bent te zwaar! U eet te veel! U hebt te weinig beweging. U eet maar en eet maar en doet niets! U bent doorregen! U bent het typische voorbeeld van een volvetter!'
'Van een wàt?!' riep heer Ollie, overeind komend, 'waarvan ben ik het voorbeeld?'
'Van een volvetter!' herhaalde de professor. 'Geen veertig plus, neen, een volvetter! U eet te veel! U zit maar en doet niets! Daardoor slaat de gal op uw maag, u gaat zwarte vlekken zien, u voelt u beklemd, uw hart bonst, uw adem stokt, uw bloed drukt hoog...'
De professor wilde nog meer zeggen, maar heer Ollie stak daar een stokje voor. 'Zwijg!' donderde hij, 'een Bommel laat zich niet ongestraft beledigen! Ga uit mijn ogen! U bent een lomperik! U bent geen heer!'
'Goed, goed!' suste de professor, 'ik ga al! Wind u niet zo op, dat is slecht voor uw bloeddruk. Maar onthoud mijn woorden! Het volvettersspook waart rond!' Met deze woorden draaide hij zich om en liep bedaard heen, terwijl heer Bommel met een doffe kreet ineenzakte. Hij had te veel van zijn zwakke gezondheid gevergd, dat was duidelijk. Tom Poes wist dan ook niet beter te doen, dan hem, met behulp van de waard, naar een logeerkamer te brengen.

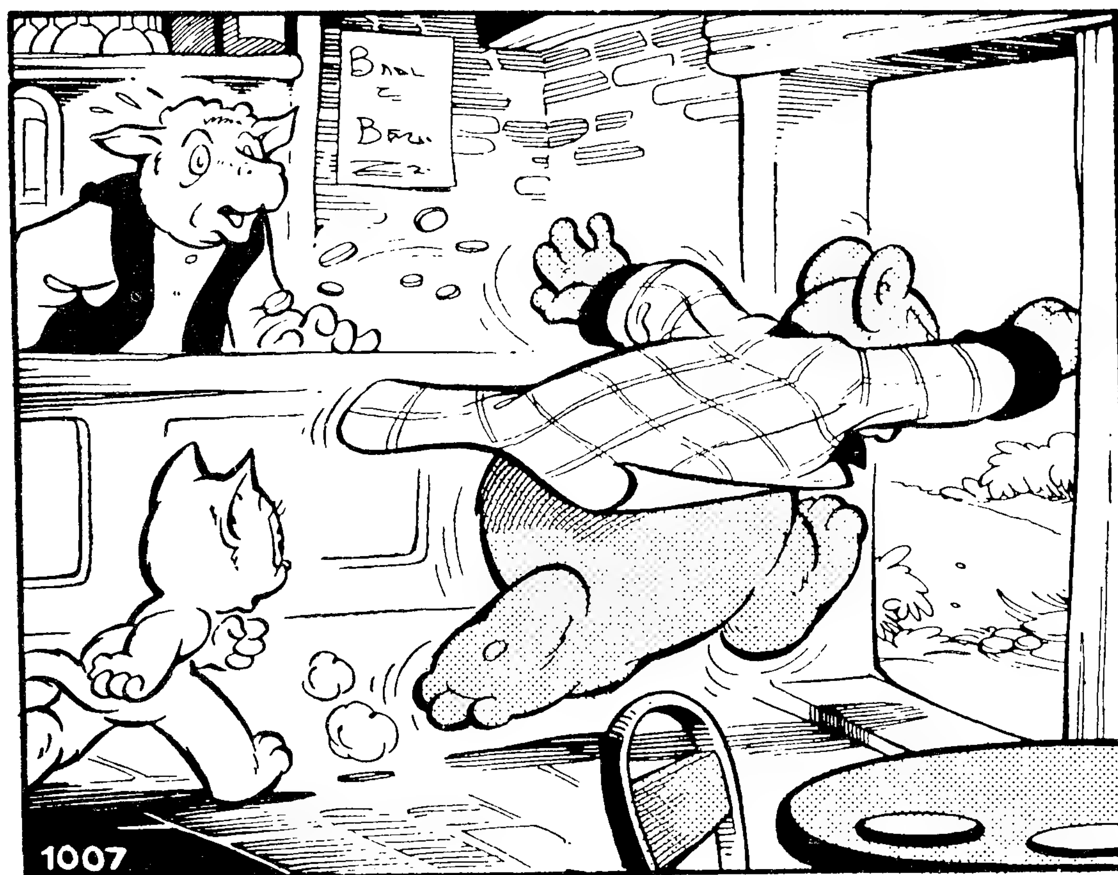

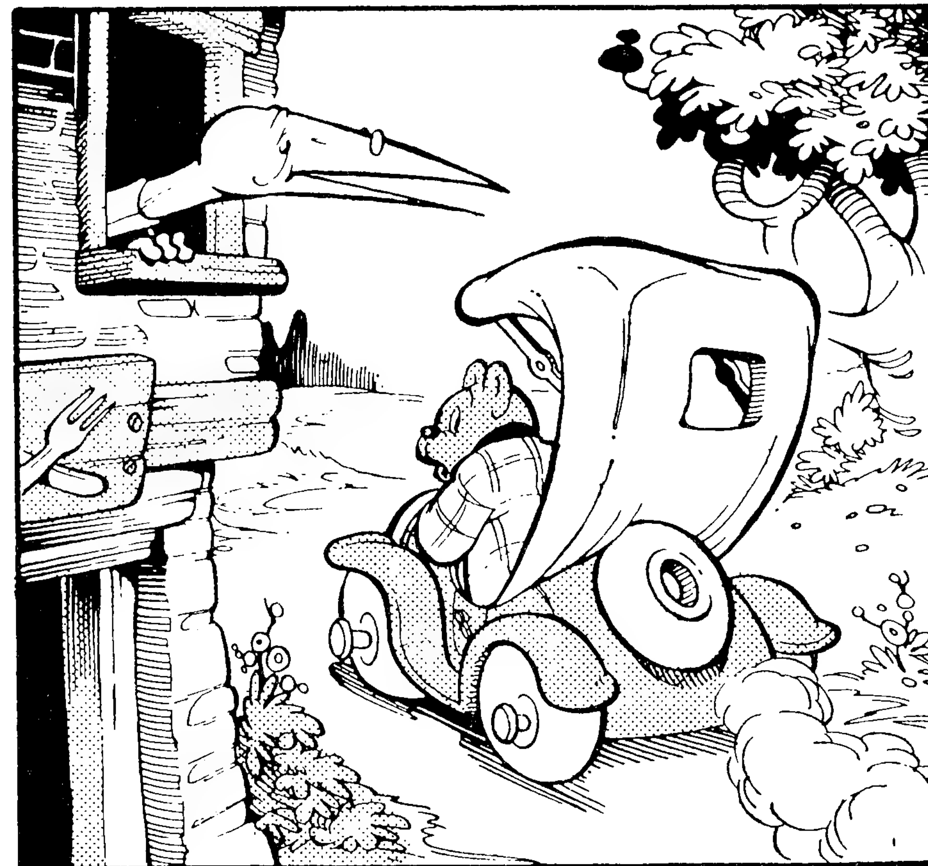
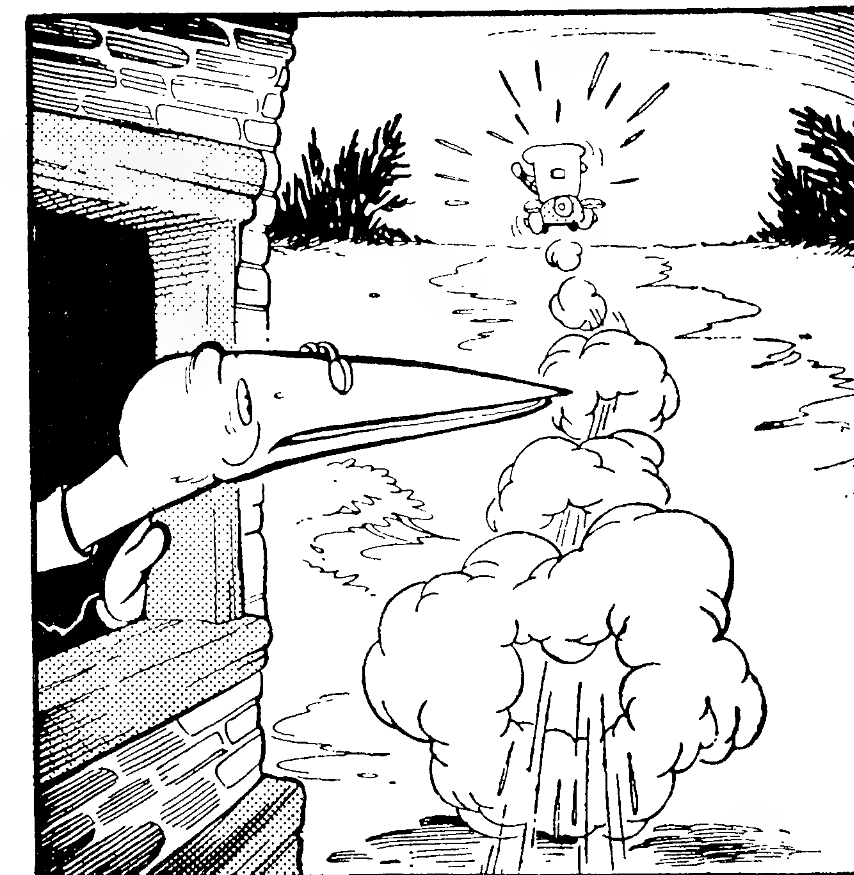
Zo lag heer Bommel dus even later, zacht kreunend, in een eenvoudig hotelbed en Tom Poes hield hem bezorgd gezelschap. Na een korte tijd werden ze echter gestoord door een klop op de deur en professor Link trad binnen.
'Ik heb een voorstel!' sprak hij. 'Mijn naam kent u natuurlijk uit de kranten! Wilt u slinken, gebruikt dan Slinkers! Aardig verzonnen, nietwaar? Mijn naam is S. Link en dat is, samengevoegd, Slink! Ik handel, om kort te gaan, in vermageringspillen. Iedere dag een Slinker, maakt u aldra flinker! Aardig, nietwaar?'
Heer Ollie stiet een gesmoorde kreet uit en Tom Poes wenkte ongeduldig.
'U stoort heer Bommel!' zei hij streng. 'Laat hem met rust!'
'Eén ogenblikje!' riep de professor. 'Ik zoek naar een goede reclame! Iedereen moet Slinkers gebruiken, vat u! Daarom bied ik heer Bommel een gratis vermageringskuur aan, wanneer ik zijn naam in mijn advertenties mag noemen. Heer Olivier B. Bommel, voorheen een opgeblazen volvetter is nu weer slank en sierlijk, door het gebruik van Slinkers! Zoiets, vat u?'
'Wàt!!' loeide heer Ollie. Hij wierp de dekens van zich en sprong op de grond.
'Opgeblazen volvetter?!! Ik zal jou een opgeblazen volvetter geven!' En met deze uitroep raakte hij de professor zó krachtig met zijn voetzool, dat de hooggeleerde met een hoge boog de gang in schoot en uit het gezicht verdween.
'Opgeblazen volvetter!' jammerde heer Ollie, weer in het bed tuimelend. 'Ach, ach, het is maar goed, dat mijn vader dit niet hoeft mee te maken...'

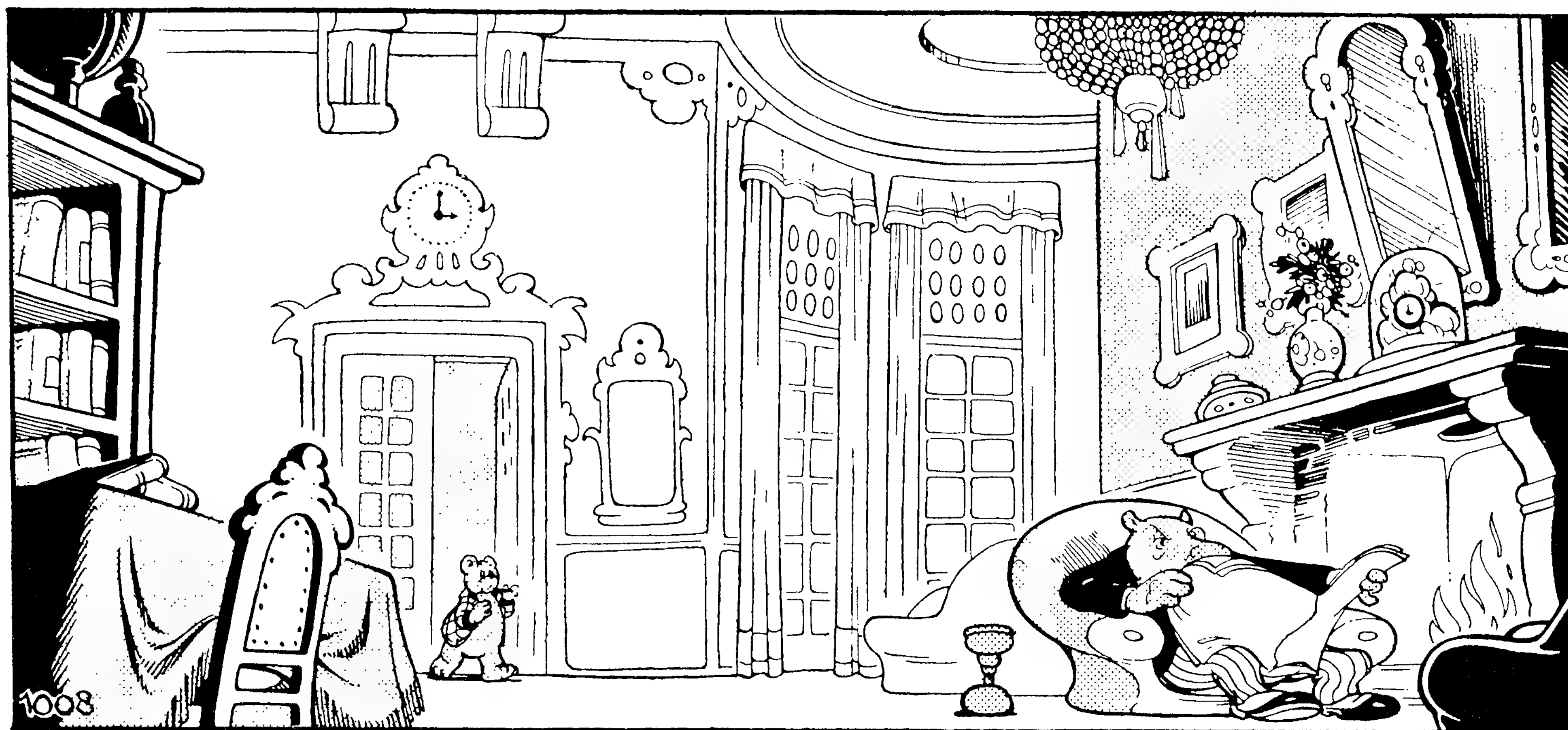
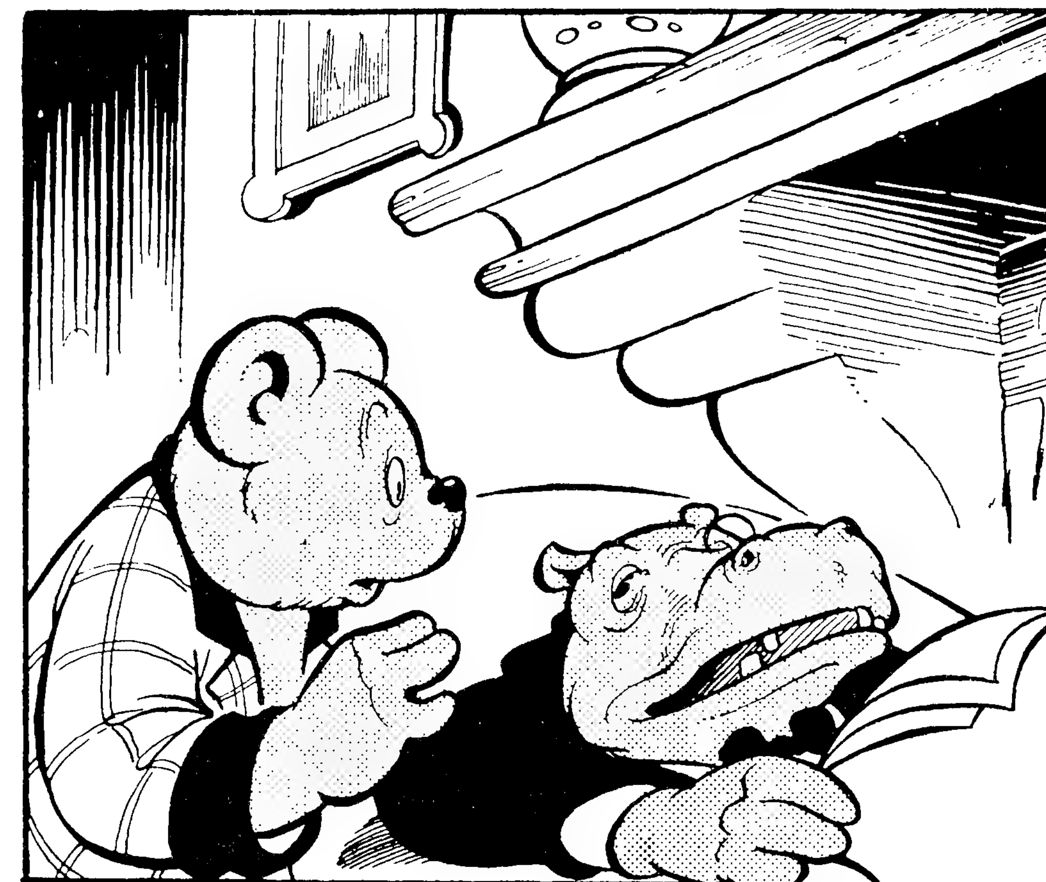

Heer Bommel zat een poosje liggend uit te blazen en stond toen voorzichtig op.
'Wat vind jij, Tom Poes?' vroeg hij. 'Ben ik dik? Nee, niet waar. Wij Bommels hebben een flink postuur, daar staan we bekend voor! We zijn gespierd en struis, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar dik! Nee, dat is een belachelijke opmerking, wat jij, jonge vriend.'
'Hm!' zei Tom Poes, 'ik geloof, dat het goed voor u zou zijn wat minder te eten! U was daarnet toch werkelijk erg ziek!'
'Bah!' riep heer Bommel, 'begin jij nu ook al? Net heb ik die ongemanierde kwakzalver er uit gegooid omdat hij me een volvetter noemde! En ik heb hem geraakt! Dat beloof ik je! Als ik vertoornd ben is mijn kracht verschrikkelijk en die kerel zullen we niet gauw weer terug zien! Maar... eh... wat wilde ik ook zeggen?'
Op dat moment ging de kamerdeur een eindje open en door de kier keek het hoofd van professor S. Link.
'U weet dus zeker, dat u geen vermageringskuur wilt doen?' vroeg hij vriendelijk. 'U weet wel: Wilt u slinken, gebruikt dan Slinkers! U wilt dus een volvetter blijven?'
Heer Bommel staarde hem aan met trillende neusvleugels en gebalde vuisten en stiet een dof gegrom uit.
'Goed!' zei S. Link. 'Goed! Maar denk er aan: Het volvettersspook waart rond! Het zal ook u grijpen!'
Met deze woorden sloot hij zachtjes de deur. Heer Bommel kwam daardoor tot zichzelf en met een woedend gebrul stortte hij zich door de gesloten deur heen en snelde de gang op, achter de professor aan...

Gelukkig voor professor Link kon heer Bommel hem niet zo gauw vinden en toen Tom Poes zijn vriend had ingehaald was zijn woede al een heel stuk bekoeld. Maar boos was hij toch wel, dat verzeker ik je!
'Ik ga hier weg!' gromde hij, met dreunende passen naar de deur lopende. 'Ik kan hier geen minuut langer blijven! Ik word hier beledigd!'
'Bent u weer beter?' vroeg de vriendelijke waard. 'Is de pijn een beetje gezakt? Heeft die professor u kunnen helpen?'
'Bah!' riep heer Bommel, enkele goudstukken op de toonbank werpend, 'bah! Ik ben helemaal niet ziek geweest! En die professor is een gewone kwakzalver, die heren van stand beledigt! Als ik hem ooit weer zie, zal hij er van lusten! Als hij ooit zijn lange neus weer in mijn buurt vertoont zal ik hem een volvetter geven! Dat verzeker ik je!'
Zo scheldend was heer Ollie in zijn auto gestapt en startte de motor. Op het geluid daarvan werd er een raam geopend en stak professor Link zijn hoofd naar buiten.
'Als u ooit wilt gaan vermageren, moet u mijn pillen gebruiken!' riep hij. 'U kunt ze bij alle erkende drogerijen en apothekers krijgen! Denk aan de naam en hoed u voor namaak! Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers! U weet wel!' Die laatste woorden werden overstemd door het geloei van de Oude Schicht. Want, nadat heer Bommel met uitpuilende ogen en gezwollen aderen naar de roepende had gekeken, gaf hij gas. Hij gaf zóveel gas, dat de brave Schicht voortschoot of hij weggeslingerd was...

Heer Bommel was sinds enige weken toegetreden tot de Herenclub van Rommeldam, die algemeen de Kleine Club genoemd werd omdat er maar héél weinig leden waren. Dat kwam, omdat slechts zéér deftige Rommeldammers lid konden worden (dat gaat zo met èchte Herenverenigingen).

De dag na zijn vacantieritje met Tom Poes voelde heer Ollie zich weer genoeg opgeknapt om eens naar die club te gaan en met deze of gene heer een licht gesprek over onbeschaafde kwakzalvers te voeren. Hij trof het echter slecht. Het enige lid, dat aanwezig was, zat in een diepe fauteuil weggedoken en las zacht ritselend een krant.

'Hm, ahum!' sprak heer Bommel binnen tredend, 'goede middag!'

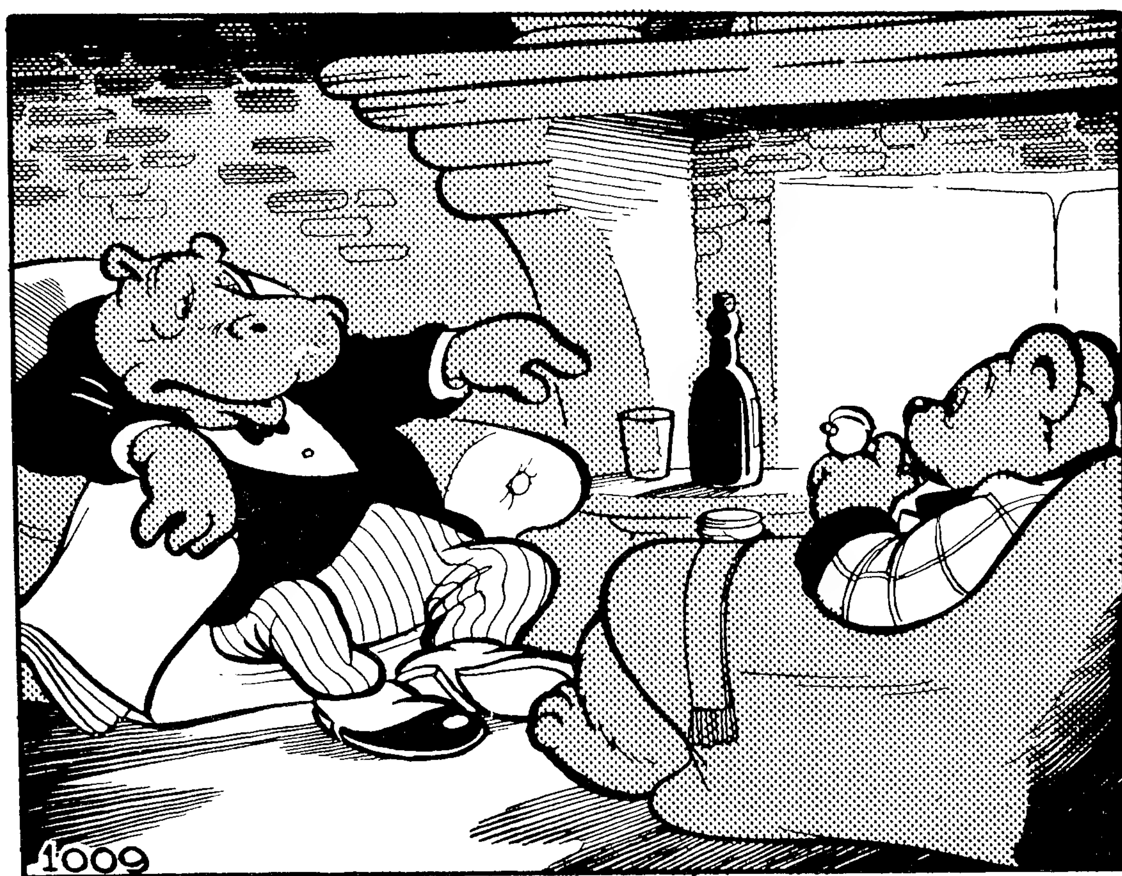
Uit de stoel steeg een soort gebrom op en de krant ritselde.

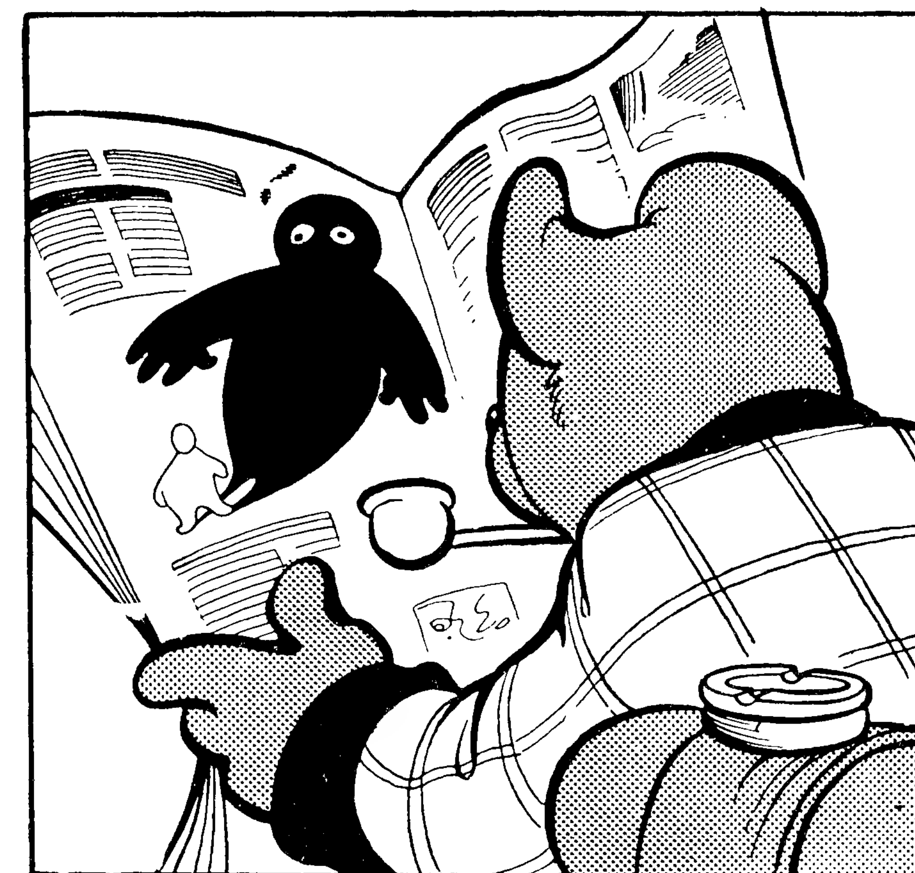
'Goede middag!' hernam heer Ollie met verheffing van stem en liep op zijn medelid toe. Die liet de krant een eindje zakken en keek heer Bommel afkeurend aan. 'U praat te veel!' zei hij ontevreden. 'U verstoort de rust!'

'O... bent ù het?' vroeg heer Bommel, die burgemeester Dickerdack herkende, 'verstoor ik de rust? Hoezo? Wat bedoelt u?'

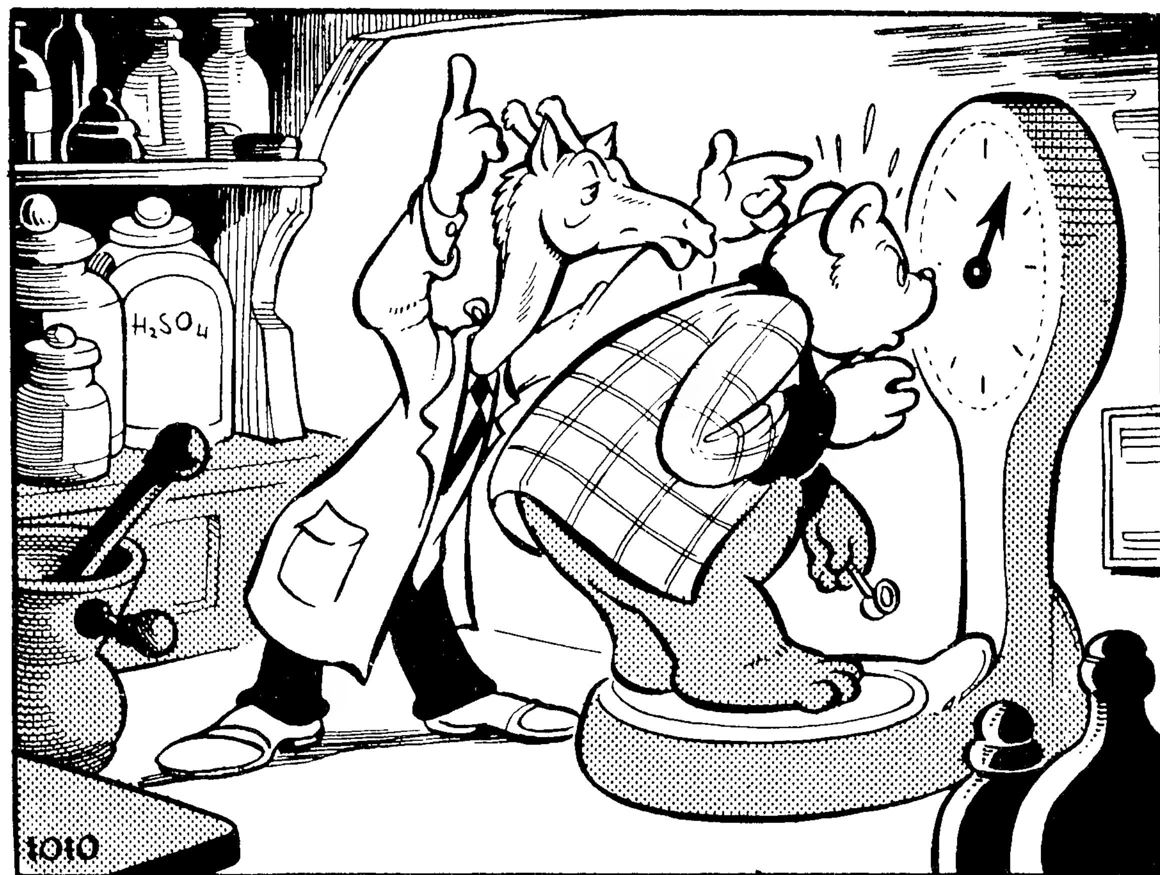
'U roept te hard!' zei de burgemeester, 'u roept: Goede middag! Waarom zou ik een goede middag hebben? En wat gaat het u aan of ik er een heb? U bemoeit zich met dingen, die u niet aangaan, meneer Bommel! En als u het dan weten wilt; ik heb géén goede middag! Ik heb een slechte middag!'

'Oh!' zei heer Ollie onthutst, 'dat wist ik niet! Neem me niet kwalijk! Maar waarom hebt u een slechte middag?'

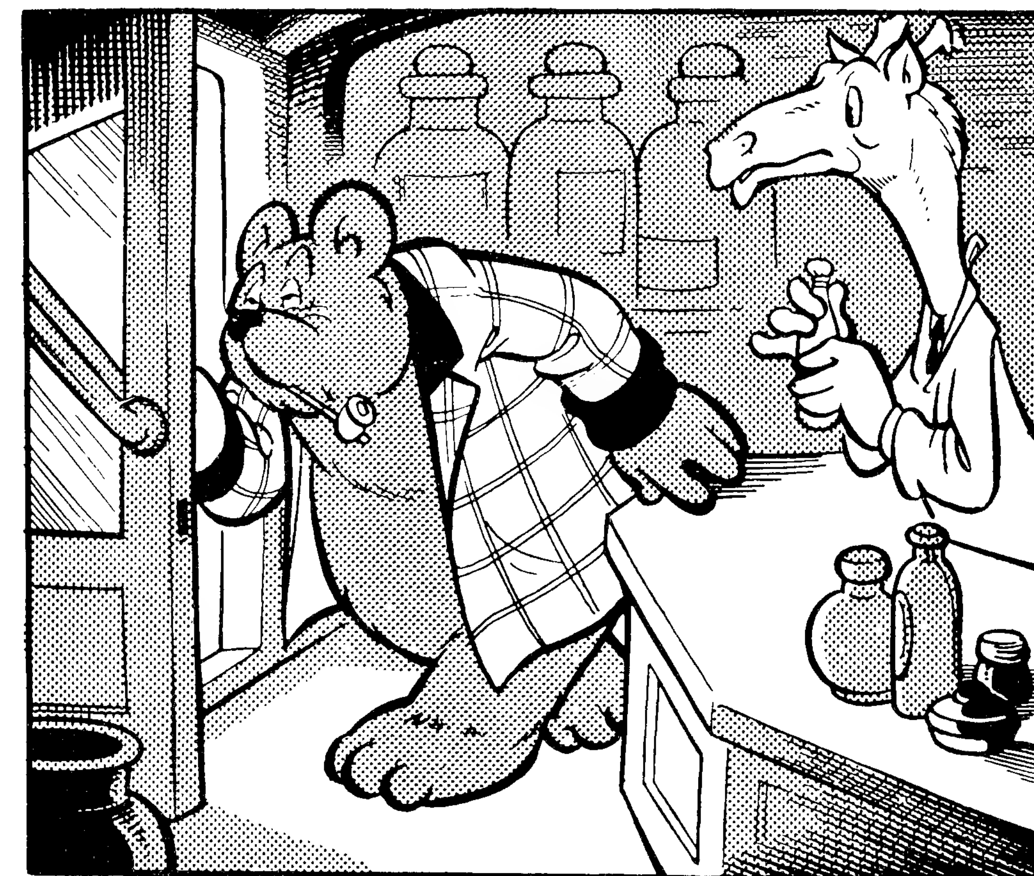

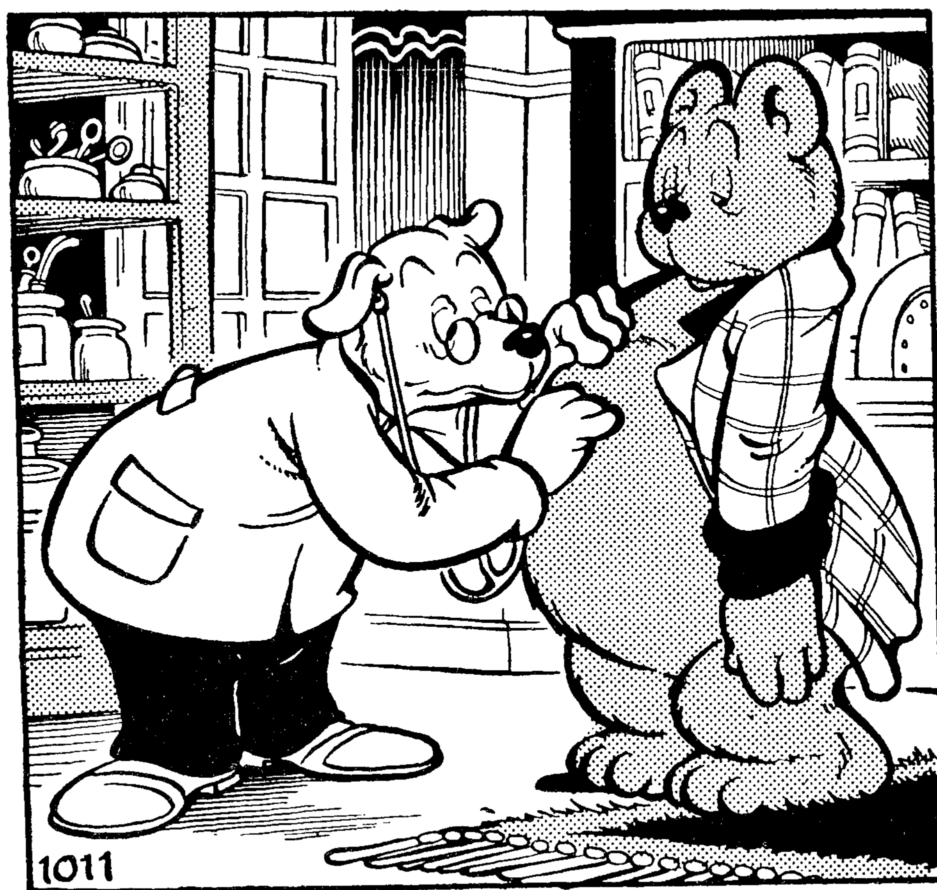
Heer Bommel liet zich voorzichtig in de diepe armstoel tegenover de burgemeester zakken en zuchtte behagelijk.
'Het spijt me, dat u een slechte middag hebt!' zei hij. 'Mij lijkt het hier nog niet zo kwaad! Werkelijk geen slecht clubje! Echt iets voor een heer van mijn stand, als u begrijpt, wat ik bedoel! Waarom is uw middag zo slecht, als ik vragen mag?'
'Bah!' zei burgemeester Dickerdack, 'het leven is saai, meneer Bommel! Hier zit ik, in de kracht van mijn jaren, mag ik wel zeggen! En wat doe ik? Ik drink hier een glas tomatensap! Tomatensap! Begrijpt u wat dat zeggen wil?' 'Ja! Ja zeker!' riep heer Ollie, 'dat begrijp ik! Sap van tomaten! Overheerlijk en voedzaam! Wat is daar op tegen?'
De burgemeester schudde zijn hoofd. 'U begrijpt het niet!' zei hij. 'Tomatensap is de enige drank, die ik drinken mag! Voor mij geen melk, geen limonade, geen water, geen best bier of andere, sterke dranken! En dat is nog niet alles! O nee! Voor mij geen aardappelen, geen brood, geen gortepap, geen boter of eieren op ham. Een enkel slablaadje misschien; een enkel kreeftenslaatje, maar zelfs dat is mij eigenlijk niet gegund!'
'Waarom dan niet?' riep heer Bommel, die er niets van snapte.
'Mijn bloeddruk is te hoog!' legde de burgemeester uit. 'Ik ben te zwaar! Of, om het grof te zeggen: ik ben te dik!'
'O!' zei heer Ollie verslagen.
'Juist!' zei de burgemeester. 'En, alsof dàt nog niet genoeg is, kan ik geen krant meer open slaan zonder dit te lezen!' Hij wees op een advertentie van een halve pagina, waarop met grote letters te lezen was: 'Het volvettersspook loert op u! Wilt u slinken? Gebruik dan Slinkers!'
'Verschrikkelijk!' steunde heer Bommel. Hij bekeek de afbeelding van het volvettersspook aandachtig en wenkte toen een kellner.
'Een flesje tomatensap, goede man!' zei hij zwakjes.

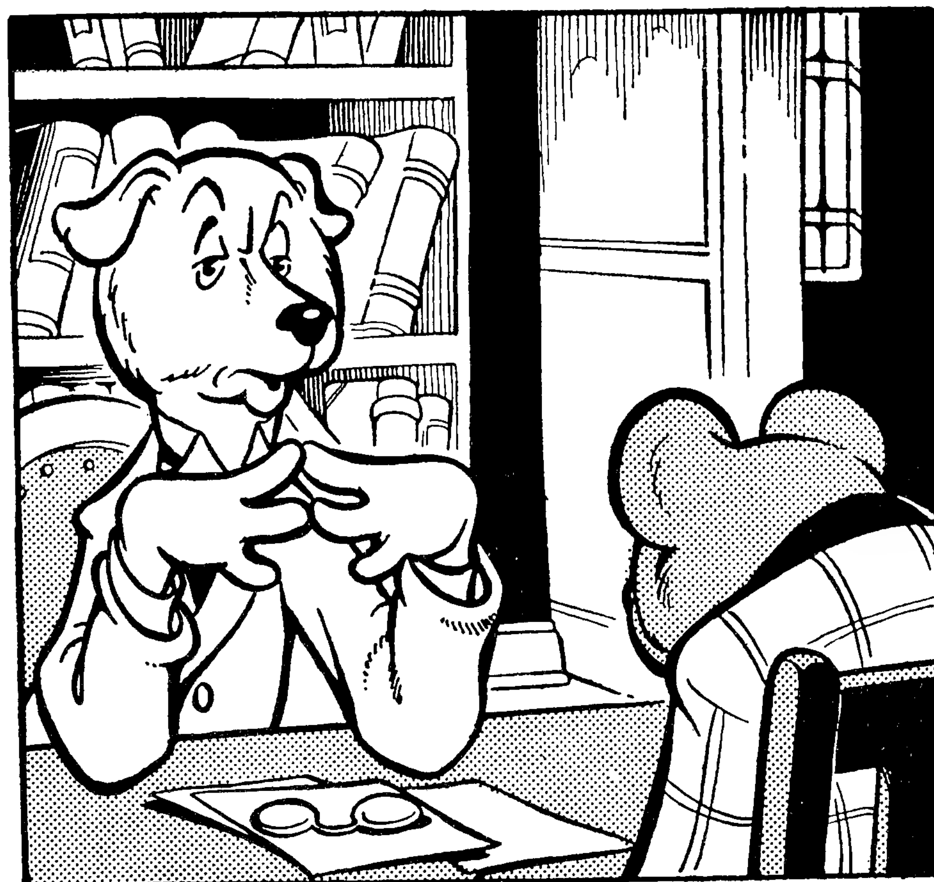

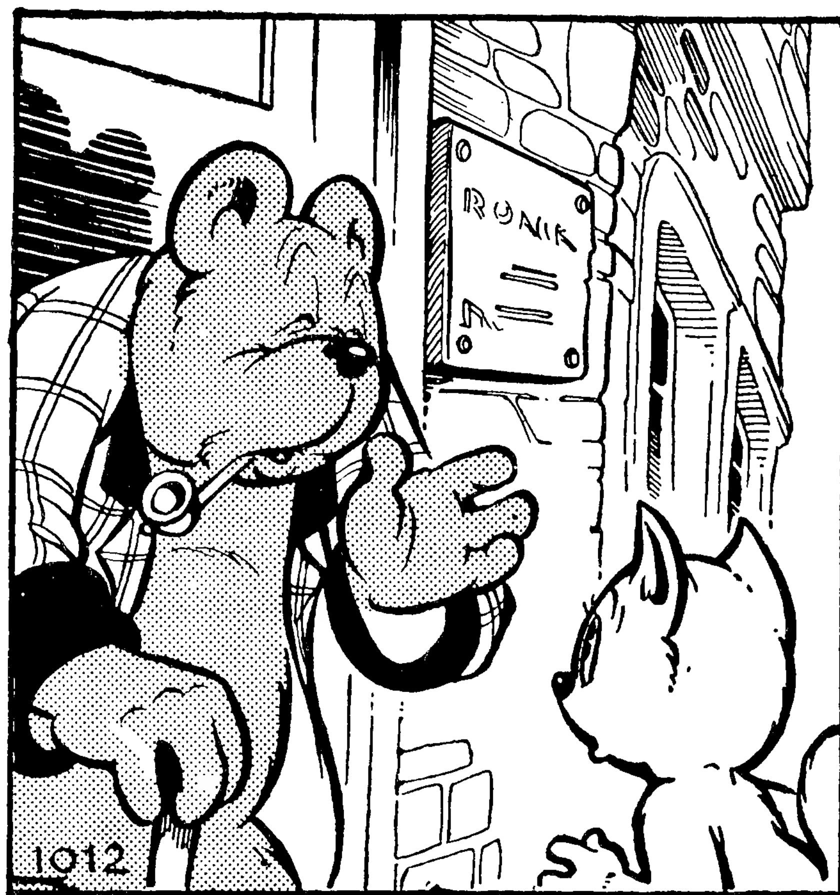

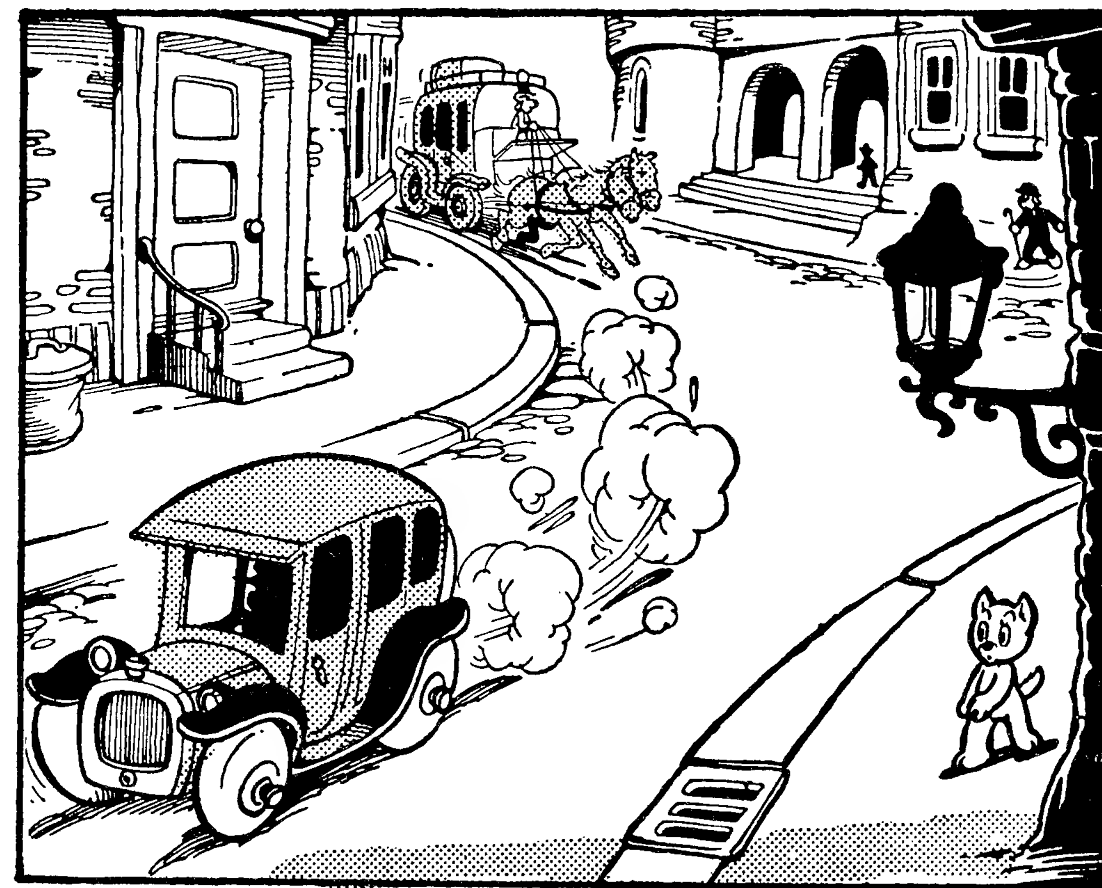
Heer Bommel verliet al heel gauw de Kleine Club, want het geklaag van de burgemeester begon hem te vervelen. Nadenkend wandelde hij over de straat en stapte de eerste de beste apotheek binnen.
'Wat is er van uw dienst, meneer?' vroeg de nijvere apotheker.
'Ik... eh...,' zei heer Bommel, 'ik vraag me af, of mijn gewicht eh... Niet dat ik te zwaar ben natuurlijk, maar eh...'
'Juist, ja!' zei de apotheker, 'waarmee kan ik u van dienst zijn?'
'Ik wilde me eens laten wegen!' zei heer Bommel kortbesloten. 'Niet, dat ik te zwaar ben natuurlijk; hoogstens een beetje flink gebouwd. Maar eh...'
'Juist, ja!' hernam de apotheker, 'gaat u maar even hier op staan, meneer! Juist ja, even stil staan, alstublieft even stil staan! Even kijken... juist, ja!'
'Wat is het?' vroeg heer Bommel gespannen.
'Tweehonderdtien pond en twee ons!' zei de apotheker blij. 'U bent veel te zwaar, meneer! Net als u daarnet al zei! Ik ben te zwaar, zei u en ziedaar! Daar hebt u het al! Dat is niet gezond, meneer! Slecht voor het hart!'
'Eh... zou het?' vroeg heer Ollie beverig. 'Zou ik... eh... ben ik niet gezond? Is het gevaarlijk?'
'Te hoge bloeddruk!' zei de apotheker. 'Maar niets ernstigs, hoor! Kijk, ik heb hier een uitstekend middeltje! Professor S. Link's Slinkpilletjes! Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers! Aardig gevonden, hè? Zal ik een flesje voor u inpakken?'
'Nee!' zei heer Bommel, de deur uitwankelend. 'Nee! Nooit! Dàn maar een hoog hart. Ik Eet Géén Slinkers! Uit!'

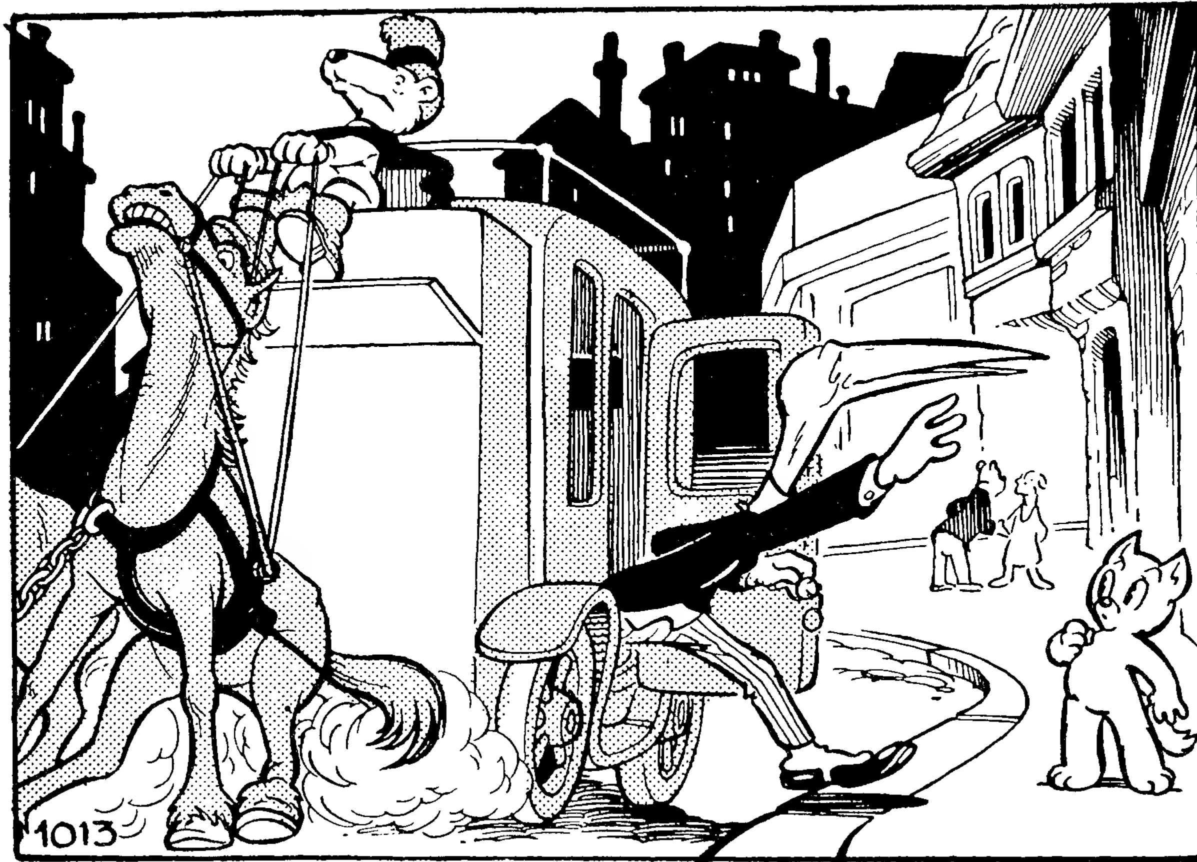

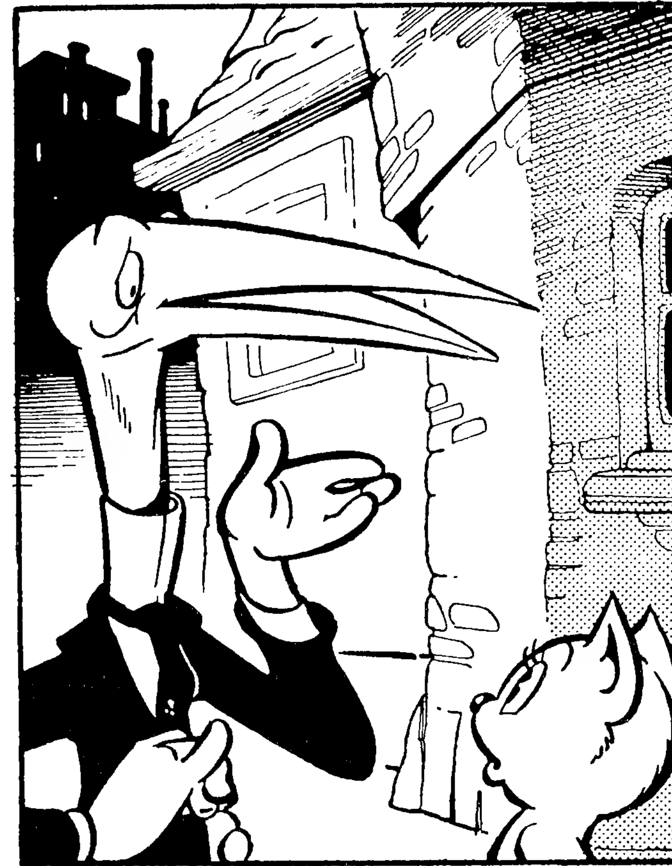
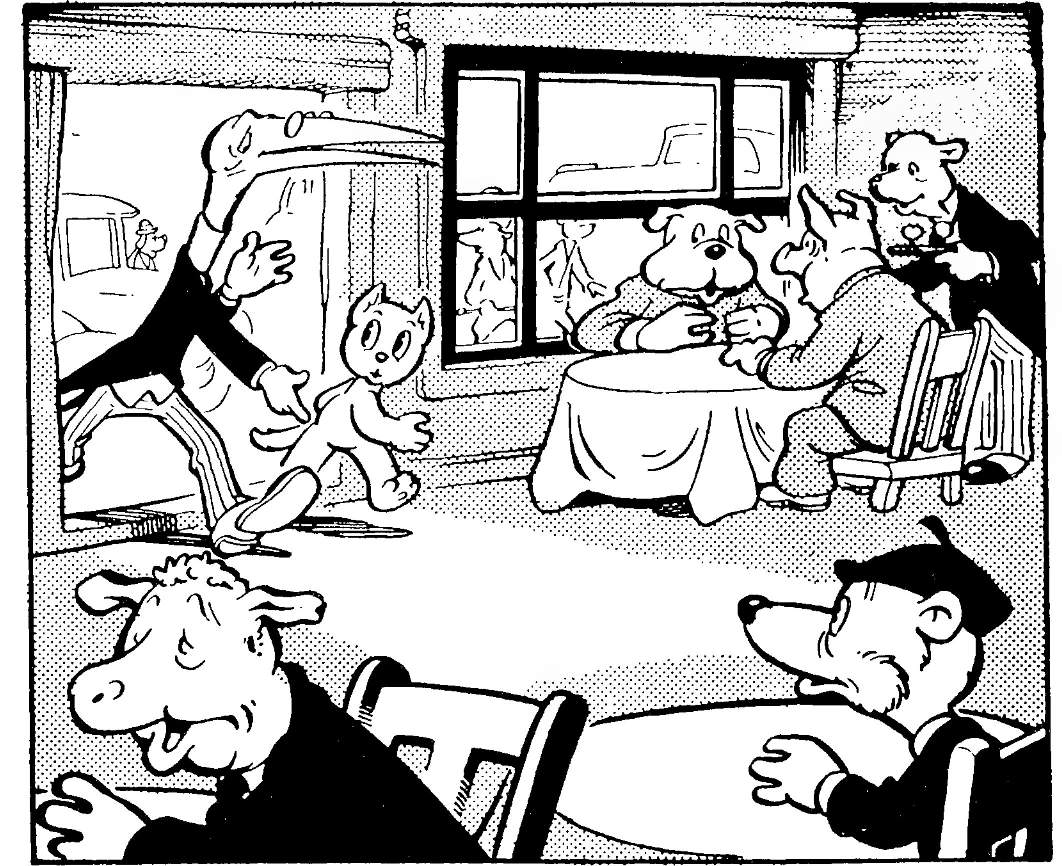

Heer Bommel liep langzaam en moeilijk door de straten van Rommeldam en mompelde zachtjes tot zichzelf. 'Te zwaar!' sprak hij, 'te dik! Ik ben te zwaar! Te veel bloed! Te hooghartig! Ik ben ziek! Ach, ach! Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet meer hoeft mee te maken! Maar misschien is het nog niet te laat! Ik ga naar een goede dokter!'
Zo gezegd, zo gedaan. Heer Bommel stond de volgende dag tegenover zijn huisarts en liet zich onderzoeken. 'Ja, ja!' sprak de geneesheer, 'ik zie het al! Bent u kortademig? Hijgt u gauw?'
'J... ja!' zei heer Ollie met een piepstem. 'Als ik hard gelopen heb!'
'Juist!' zei de arts, 'ziet u wel eens zwarte vlekken? Bent u wel eens duizelig?'
'J... ja!' zei heer Bommel bevend. 'Gisteren nog, toen ik mijn hoofd gestoten had...'
'Juist!' zei de dokter. 'U bent te dik! U moet op dieet!'
'Op wàt?' riep heer Bommel geschrokken.
'Op dieet!' zei de geneesheer. 'Geen aardappelen, geen boter, geen vet, geen suiker, geen zout, geen pap, geen...'
'Ik weet het al!' riep heer Ollie, 'alleen nog maar slablaadjes en tomatensap! Ik weet er alles van! Verschrikkelijk! Wat een stand voor een heer van mijn toestand!'
Zo sprekende wankelde hij het doktershuis uit, leunende op de wandelstok, die hij zich had aangeschaft. Toevallig kwam net Tom Poes voorbij.
'Hallo, heer Ollie!' riep die, 'gaat u mee wandelen? Het is mooi weer!'
'Geen wandelen, jonge vriend!' mompelde heer Bommel. 'Ik ben een ziek heer, als je begrijpt, wat ik bedoel! Een duizelige adem! Tomatensap! Sterretjes! Ik ben op dieet, Tom Poes! Het is heel ernstig met mij!'

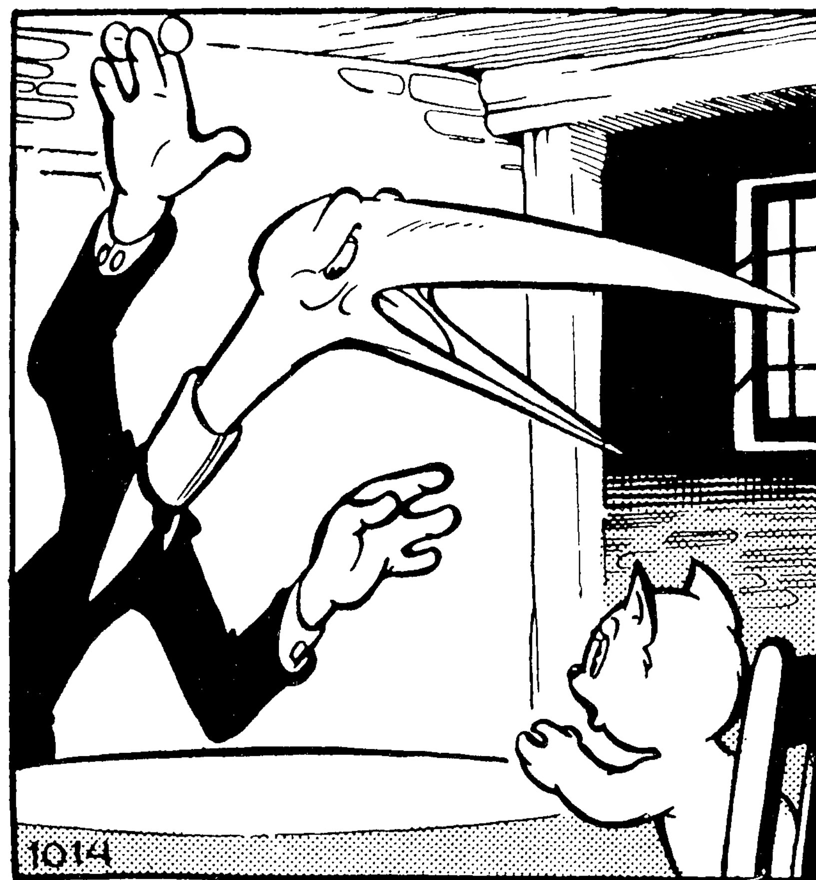

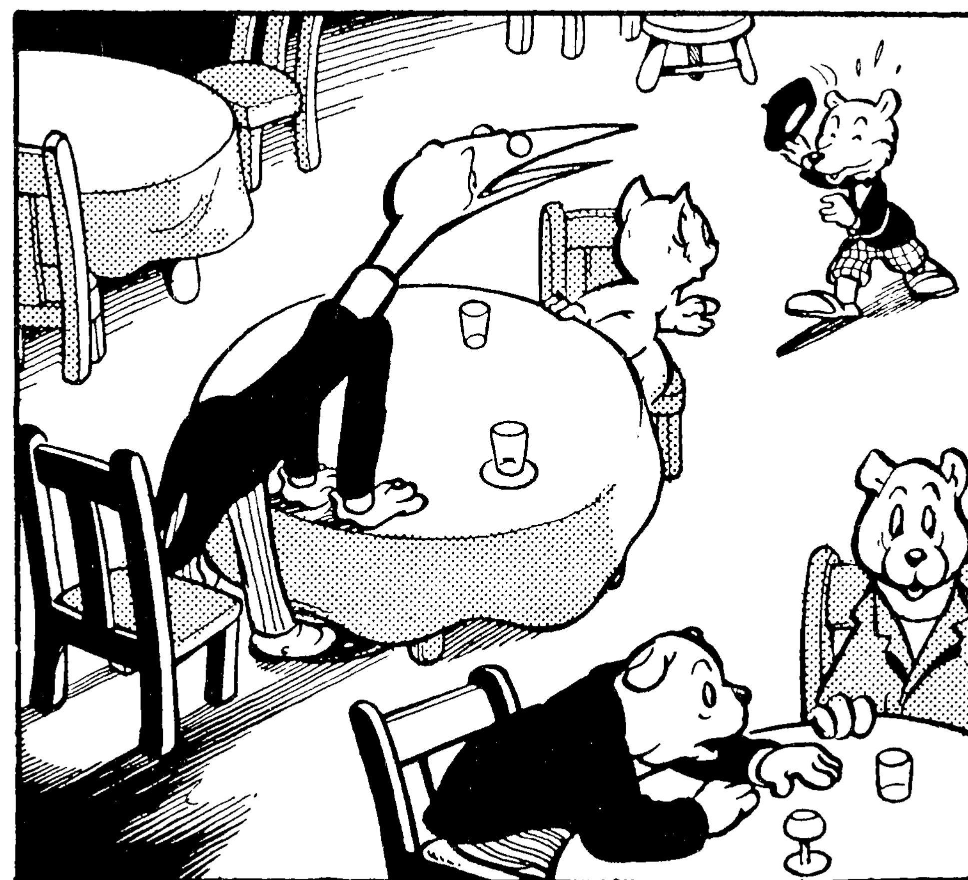
'Bent u ziek, heer Ollie?' vroeg Tom Poes ongerust. 'Wat scheelt er aan?'
'Alles!' sprak heer Bommel vermoeid, 'alles, jonge vriend! De aardappelen en de boter drukken op het bloed en het hart klopt te hoog. Ik mag niet meer eten en niet meer drinken! Nee, met mij is het afgelopen. Dit is geen leven meer voor een heer en een Bommel, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Maar hoe komt dat dan?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'U was toch altijd gezond, totdat u gisteren te veel gegeten hebt!'
'Het is een sluimerende kwaal!' zei heer Ollie droevig. 'Ik ben te zwaar! Verschrikkelijk, niet waar? Ja, de pret is uit het leven verdwenen, Tom Poes! Vaarwel, ga jij maar plezier maken, zolang je nog licht bent! Ik ga nu naar huis!'
Heer Bommel wendde zich om en besteeg traag een taxi, terwijl Tom Poes hem verbaasd nakeek.
'Waar is de Oude Schicht?' riep hij toen.
'Ik rijd zelf niet meer!' riep heer Bommel terug. 'Dat is te gevaarlijk! Stel je voor, dat het vet ineens op het hart zou slaan!'
De taxi reed ronkend weg en Tom Poes draaide zich om, om zijn wandeling te vervolgen, toen hij van de andere kant plotseling een luid ratelend geluid hoorde, dat hem bekend voorkwam.
'Dat is de koets van die kwakzalver!' mompelde hij. 'Die deugniet is er de schuld van, dat heer Ollie ineens ontdekt heeft, dat hij eigenlijk te dik is! Hm, ik ben benieuwd wat hij hier in die reclame-wagen komt doen!'

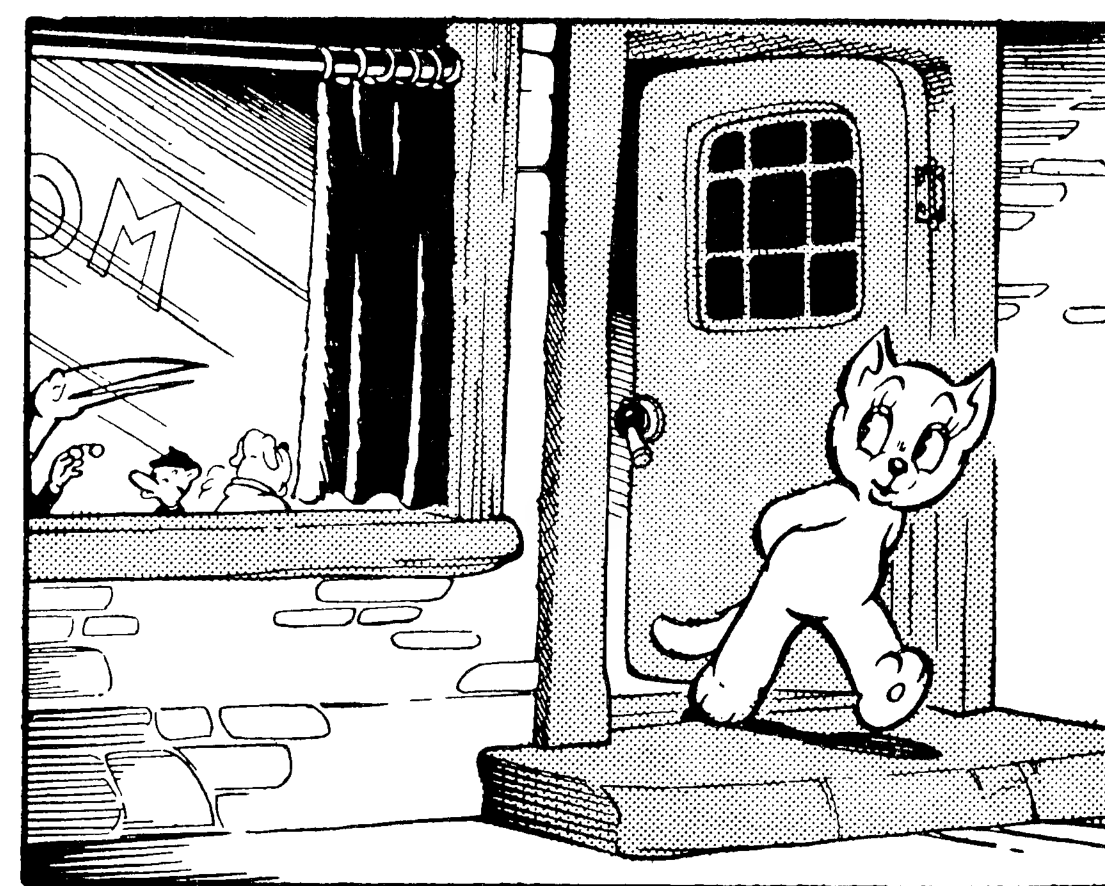

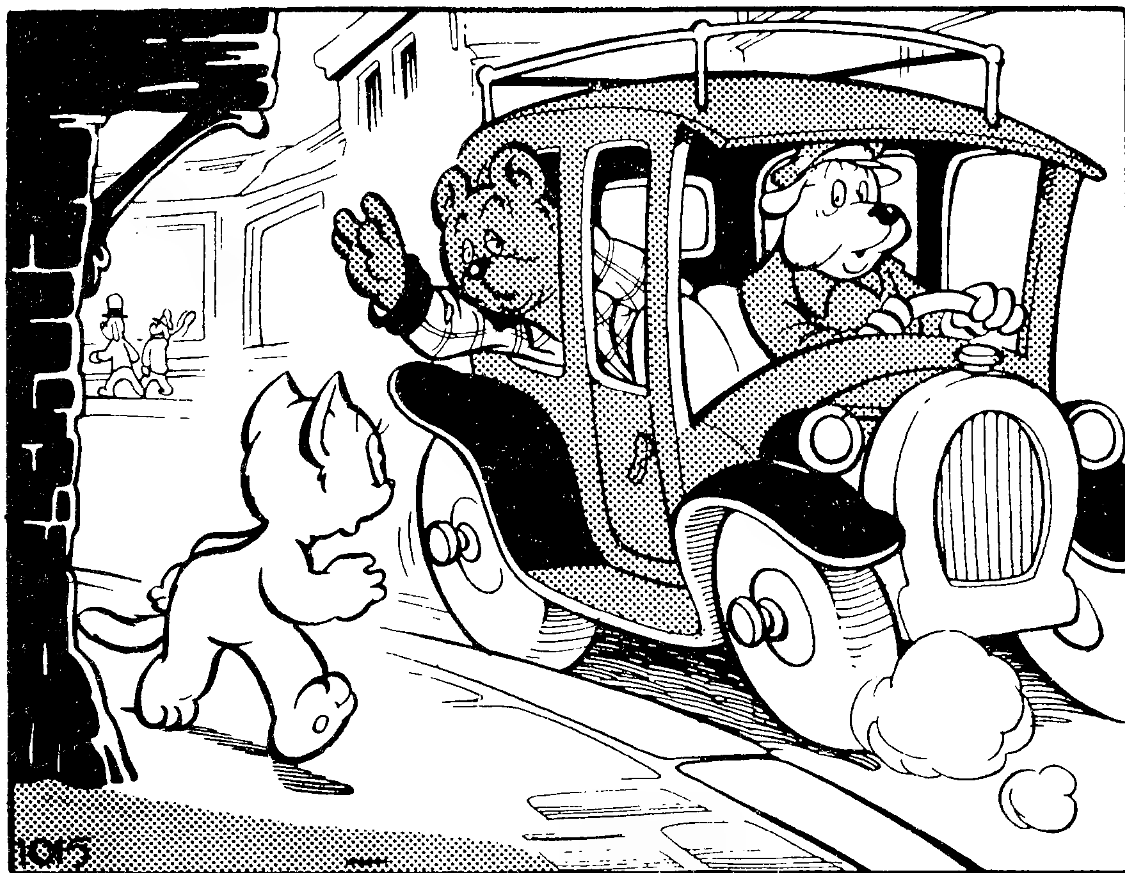
De oude koets van professor S. Link ratelde snel nader, maar vlak bij Tom Poes gekomen hield de koetsier met een ruk de paarden in. De deur zwaaide open en de magere gestalte van de geleerde sprong naar buiten.
'Welk een gelukkig toeval, dat ik u hier ontmoet!' riep hij. 'Ja, ja, ik weet mijn weg te kiezen! Kan ik u een ogenblik spreken?'
'Wel, hm, dat is te zeggen...' begon Tom Poes.
'Prachtig!' riep de professor. 'Kom mee dan naar die uitspanning daar! Ik heb uw hulp nodig!'
Tom Poes liep nieuwsgierig achter de voortsnellende Link aan, naar een klein cafétje en stapte met hem naar binnen.
'Laat ons daar gaan zitten en een glas melk drinken!' stelde de professor voor. 'Ik moet met u praten over uw gezette vriend, de heer Bommel! Kijk eens, ik verkoop vermageringspillen! De zogenaamde Slinkers! Misschien hebt u mijn advertentie wel eens in de kranten gelezen? Wilt u slinken, gebruik dan slinkers! Aardig gevonden, nietwaar?'
'Ja, ja!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Erg aardig! Maar dat weet ik nu zo langzamerhand wel! Wat wilt u eigenlijk?'
'Ik wil reclame maken!' zei de heer Link. 'Goede reclame! Iedereen moet mijn pillen gebruiken! En een goede reclame is me héél wat geld waard!'
Die laatste woorden werden toevallig opgevangen door de journalist Argus, die niet ver van daar aan een tafeltje zat. Nu had Argus net zijn laatste voorschot opgemaakt en hij had helemaal geen geld meer. Daarom spitste hij dan ook zijn oren...

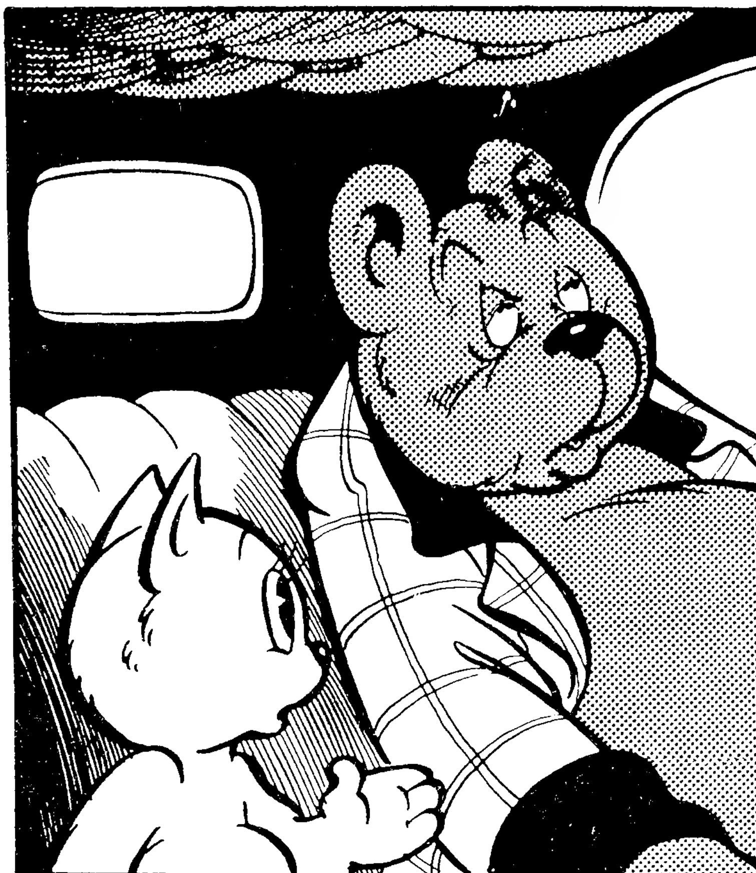

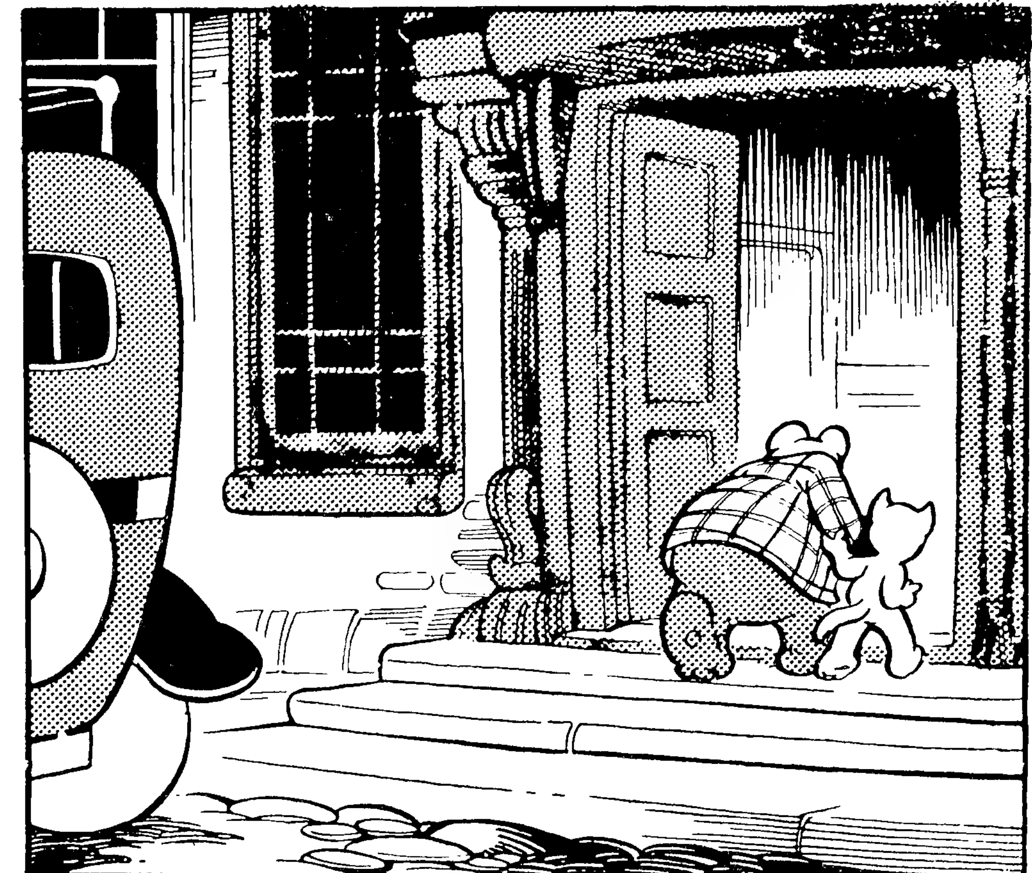

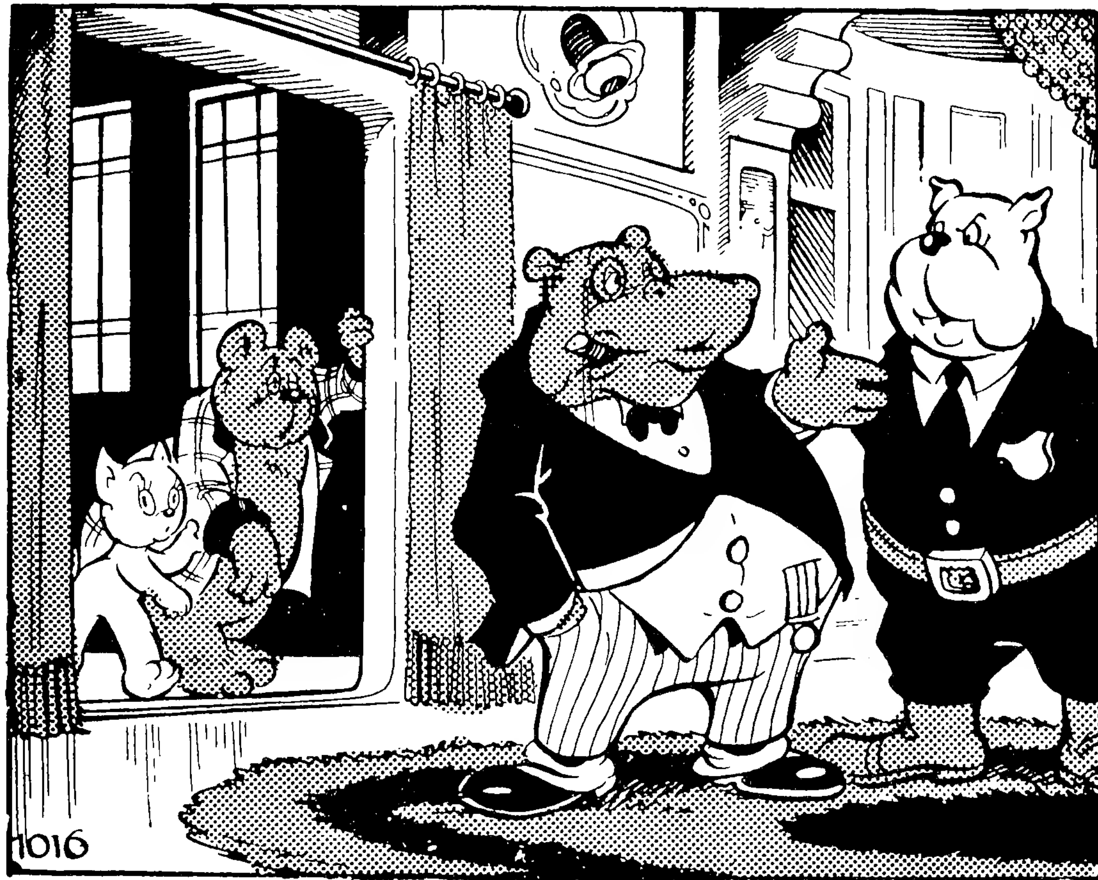
S. Link ging aan een tafeltje zitten en bestelde voor Tom Poes en zichzelf een glas tomatensap.
'Ik hoop, dat mijn bedoeling u duidelijk is!' sprak hij. 'Ik zoek een goed reclame-idee! Ik moet iets hebben waardoor het hele land over slinkers praat. Iets buitengewoons! Iets geweldigs! Iets enorms! Om kort te gaan: Iets opvallends! Voor een goed idee betaal ik tienduizend florijnen! Aardig niet waar? Dat is een groot bedrag voor een jong iemand!'
'Hm, ja!' zei Tom Poes. 'Maar u hebt toch al een goede reclame? In alle kranten staat die gekke advertentie van u met dat volvetters-spook! Is dat niet genoeg?'
'Ach!' zei de professor. 'Ach, dat is nu wel aardig, maar het zegt nog niet genoeg! Het zou helpen, wanneer de heer Bommel bijvoorbeeld zou zeggen: "Met behulp van de wereldbekende Slinkers heb ik het volvetterspook op de vlucht gejaagd!" Zoiets, vat u wel?'
Voordat Tom Poes kon antwoorden stapte de journalist Argus op hun tafeltje toe en nam beleefd zijn petje af.
'Hoorde ik u zeggen, dat u tienduizend florijnen betaalt voor een goed idee?' vroeg hij. 'Wel, dan bent u bij mij aan het goede adres! Ik ben boordevol ideeën, al zeg ik het zelf. Ik schrijf voor kranten en dan moet dat wel. U kent dat! Haha!'
'Haha!' zei S. Link. 'Hebt u reclame-ideeën? Wel, laat eens horen!'
'Ik moet eens gaan!' zei Tom Poes, die er genoeg van kreeg. 'Dag meneer Link! Bedankt voor de tomaten!'
De heer Link wuifde hem afwezig toe en boog zich over naar Argus.
'Wel!' drong hij aan.
Tom Poes hoorde niet meer, wat de journalist antwoordde – en dat speet hem later genoeg...

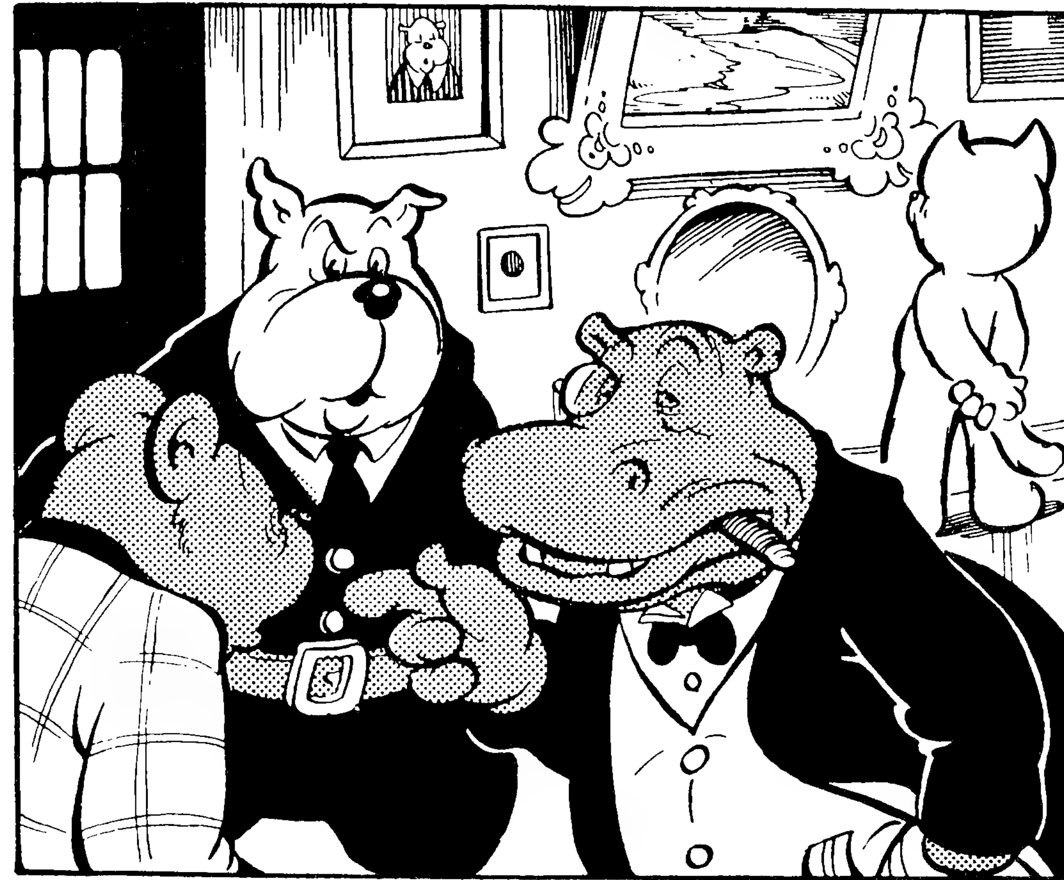
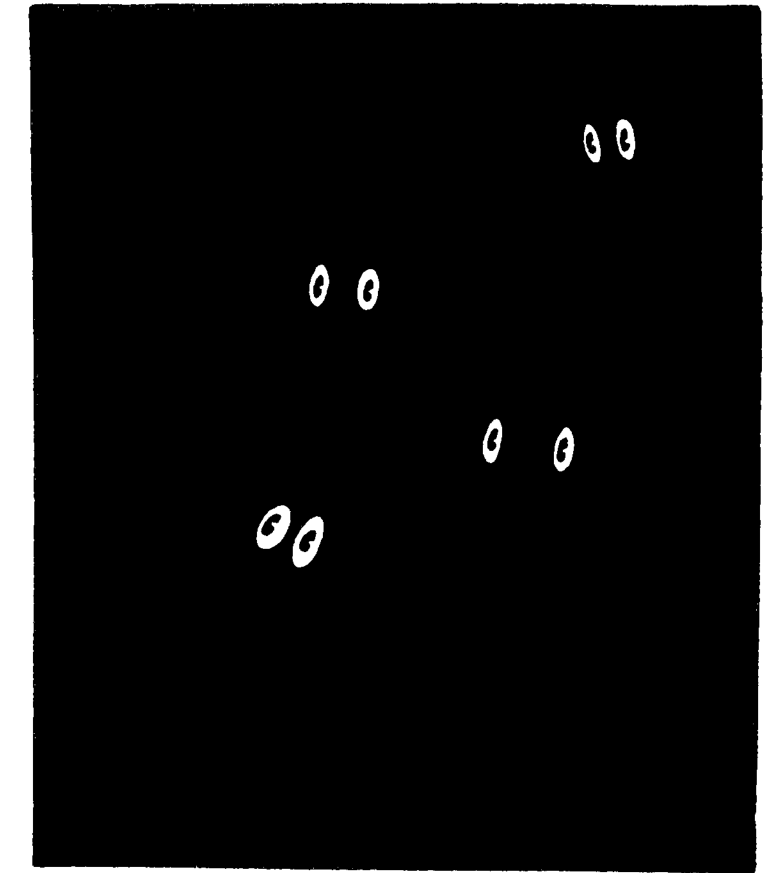

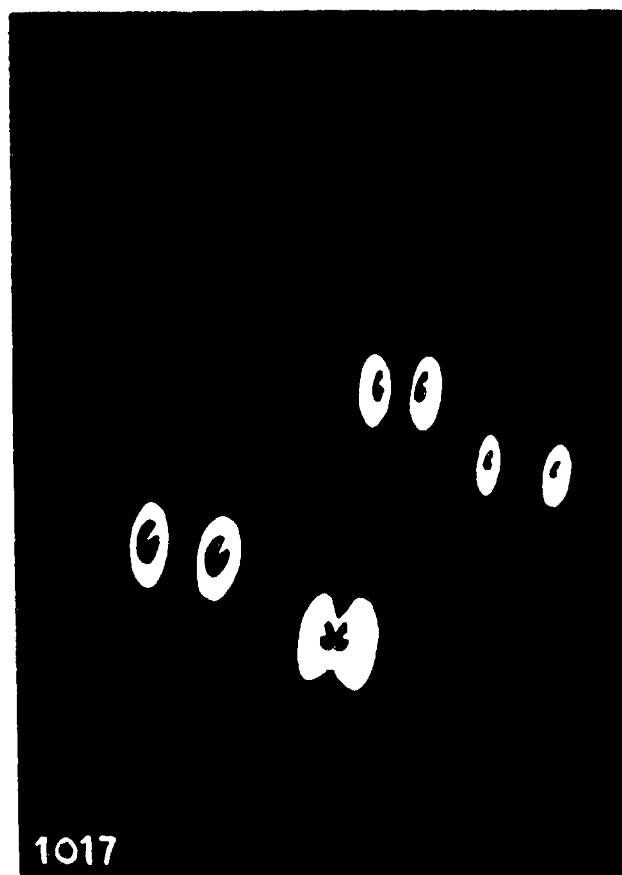

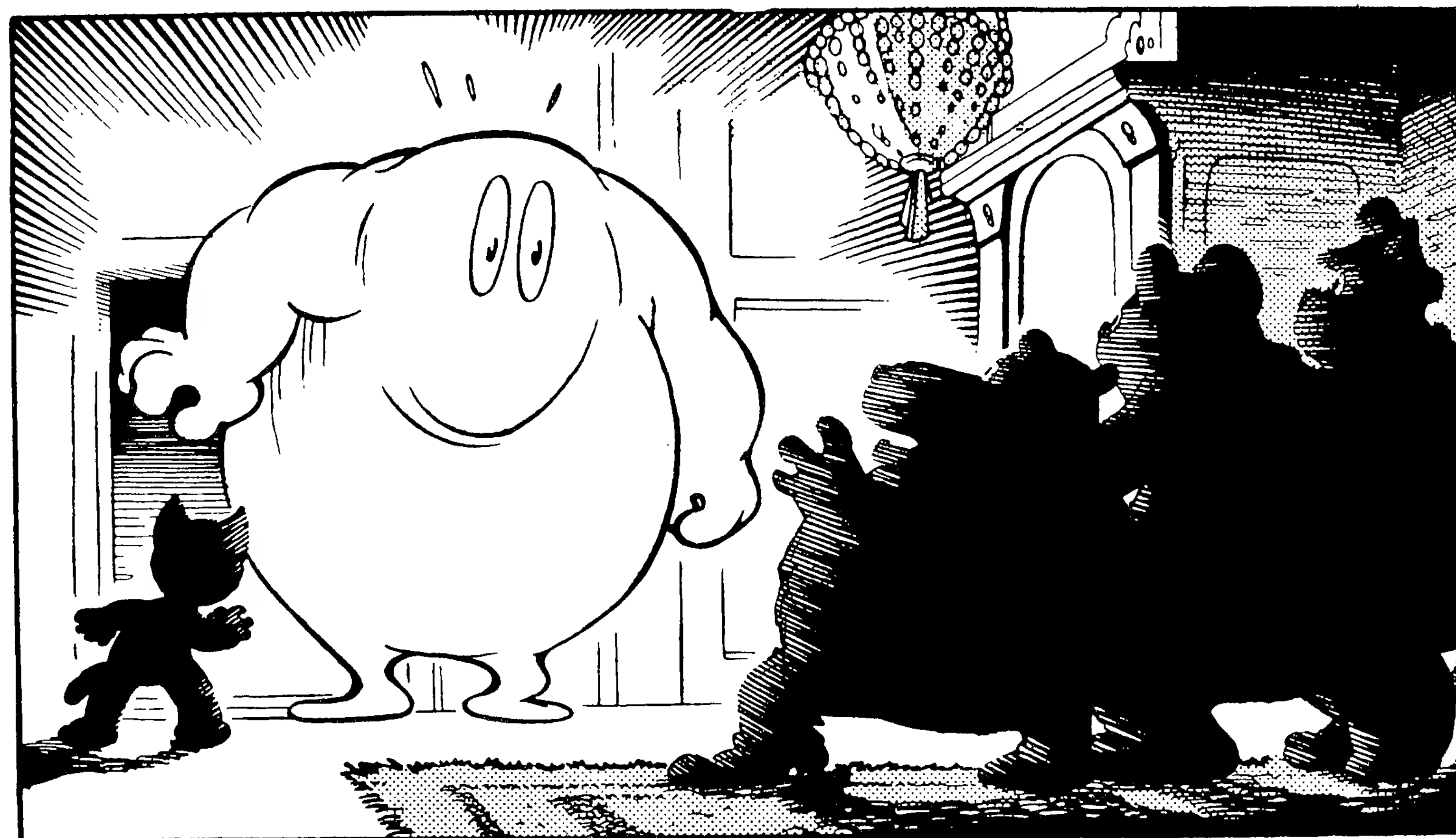
Tom Poes stapte dus de straat op en schudde het hoofd.
'Ik word nu toch werkelijk vervelend van die S. Link met zijn slinkers!' mompelde hij. 'Heer Bommel is al ziek geworden omdat hij ontdekt heeft, dat hij een volvetter is en als het nog even duurt, ga ik me ook laten wegen!'
Op dat moment stond er een taxi piepend naast hem stil en toen hij opkeek zag hij heer Ollie uit het raampje hangen.
'Tom Poes!' riep heer Bommel met zwakke stem. 'Tom Poes! Kom eens hier! Dan kan je meerijden!'
'Ik loop liever!' zei Tom Poes. 'Ik wilde eigenlijk...'
'Onzin!' zei heer Ollie, hem naar binnen trekkend, 'dat kan je niet menen! Als je beste vriend en beschermer je nodig heeft! Als je eigen heer Ollie aan een ernstige kwaal lijdt! Nee, jonge vriend, je plaats is aan mijn zijde in dit sombere uur, zeg nu zelf!'
'Is het dan zó slecht met u?' vroeg Tom Poes, terwijl de taxi zich weer in beweging zette.
'Ik vrees van wel!' zei heer Bommel somber. 'Ik ben nu bij vijf dokters geweest en ze zeiden allemaal hetzelfde! Ze gaven me geen hoop meer!'
'Geen hoop meer?' riep Tom Poes geschrokken. 'Wat zeiden ze dan?'
'Dat ik te zwaar ben en op dieet moet!' zei heer Bommel ernstig.
'Je voelt dus wel, dat je me nu niet alleen kan laten, jonge vriend! Kijk, hier is de club waarvan ik lid ben geworden. De kleine club, je weet wel! Leid me naar binnen, Tom Poes!'
Hij betaalde de taxi-chauffeur en liep toen, zwaar op Tom Poes leunend de fraaie stoeptreden op...

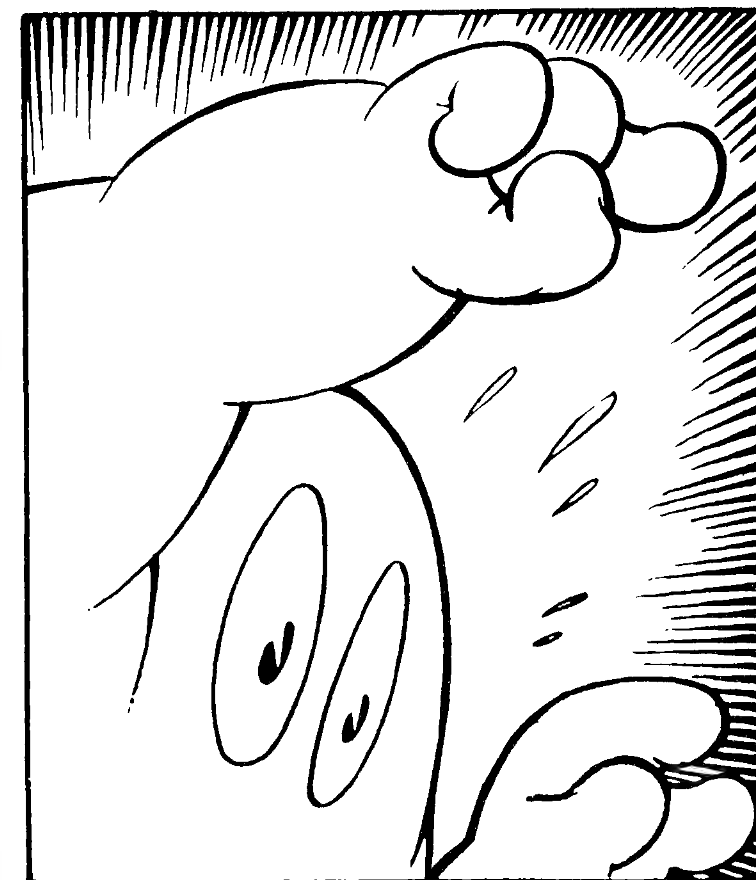

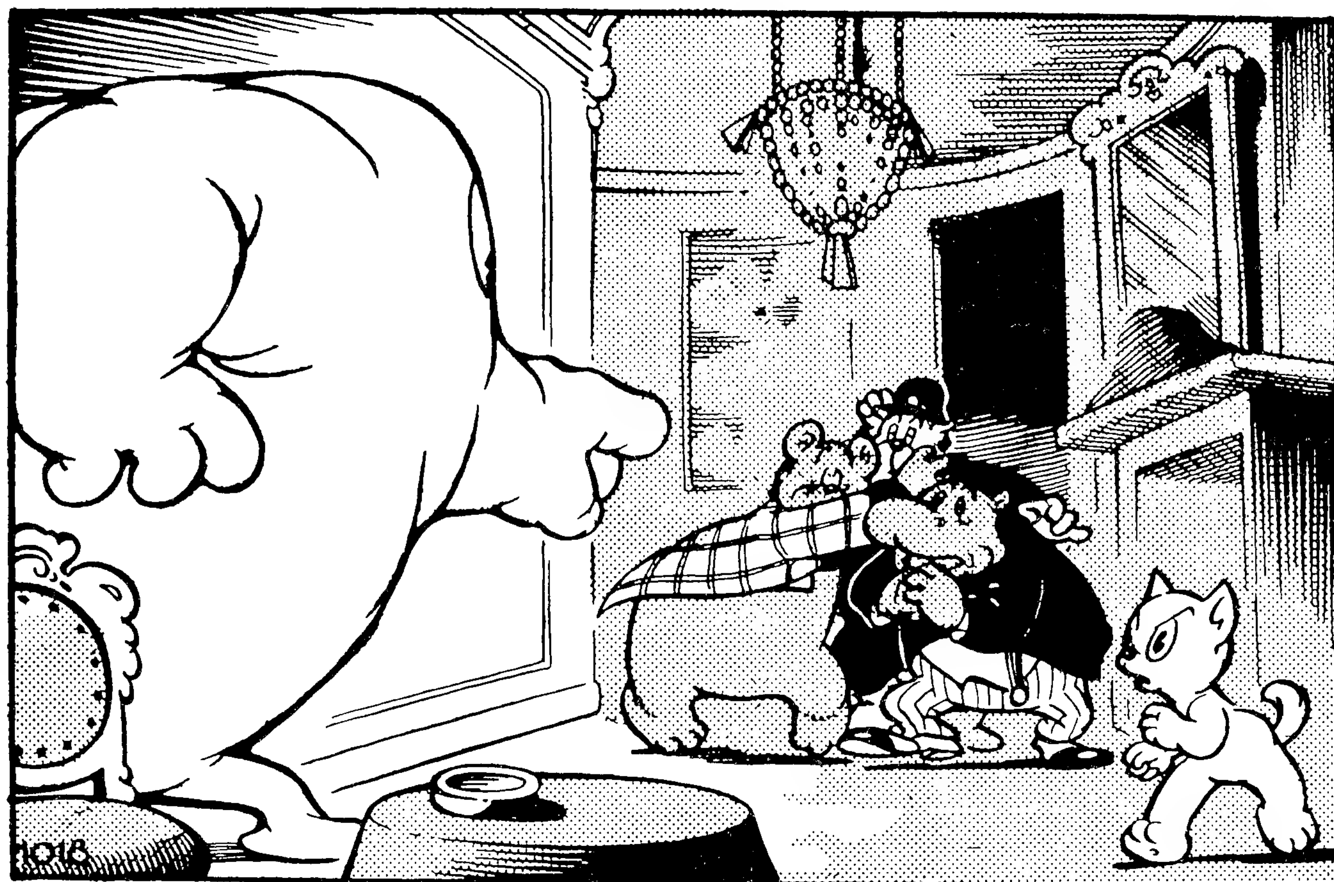
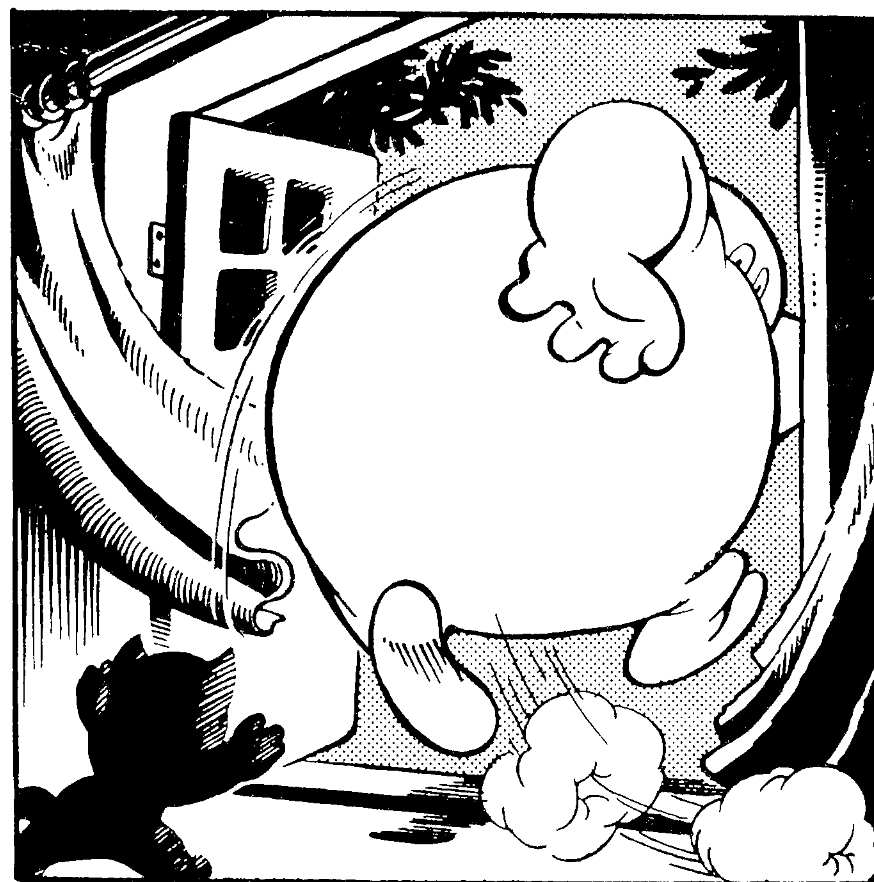
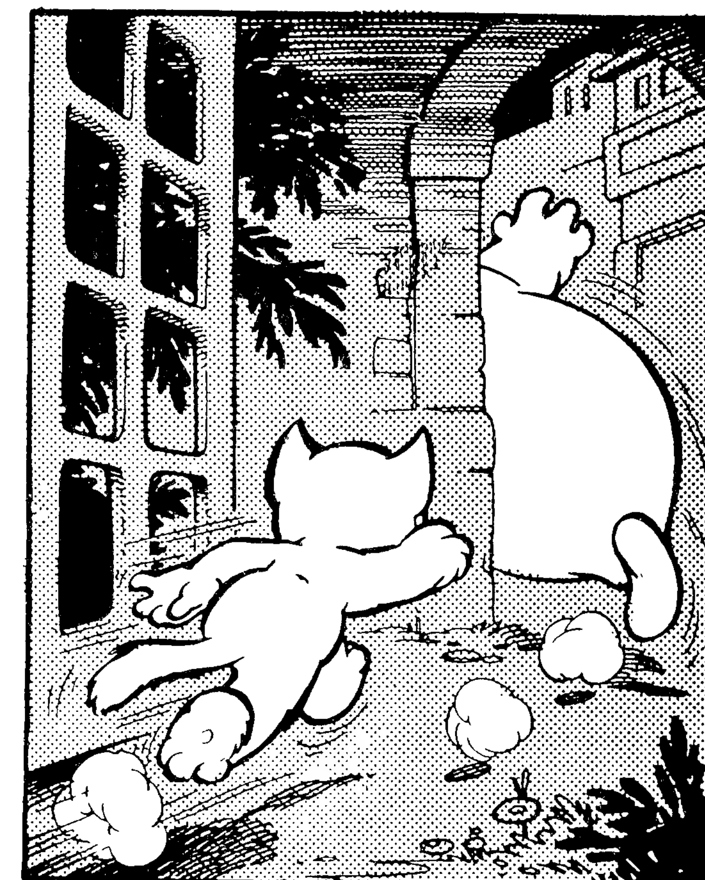
De avond was gevallen en in het fonkelende licht van een kristallen luchter waren enige leden van de Kleine Club in een ernstig gesprek gewikkeld. Het waren burgemeester Dickerdack en commissaris Bulle Bas.
'Vijf pond afgevallen!' sprak de burgemeester op het moment dat heer Bommel en Tom Poes binnen traden. 'Vijf pond in twee weken, commissaris! Dat doet u me niet na!'
'Nee!' gaf Bulle Bas somber toe. 'Nee, zegt u dat wel, burgemeester! Het wil maar niet lukken! En als ik nu zo veel at! Maar dat is het niet! Het lijkt wel of ik dik word van een glas water!'
'Water is erg gevaarlijk!' sprak heer Ollie, nader tredend. 'Volstrekt geen water drinken! zei dokter tegen me, en daar houd ik mij aan!'
'Het zijn zorgen!' mopperde de burgemeester. 'En het ergste is, dat men tegenwoordig geen krant meer kan opslaan zonder te lezen: "Het volvettersspook loert op u! Gebruik slankers!" of zoiets!'
'Slinkers!' zei heer Bommel. 'Niet slankers!'
'Slankslinkers dan!' gaf de burgemeester toe. 'In ieder geval ergert het me! Dat volvettersspook hangt me de keel uit! Ik overweeg om het woord volvetter binnen de kom van deze gemeente te verbieden!'
'Uitstekend!' zei Bulle Bas. 'Doe dat, Burgemeester! Ik zal iedere overtreder streng bekeuren, daar kunt u op aan!'
'Ja,' zei heer Bommel, 'een èrg goed idee, al zeg ik het zelf! Wat een onzin trouwens! Er bestaan immers geen spoken, als u begrijpt, wat ik bedoel...' Op dat moment gingen plotseling alle lichten uit.

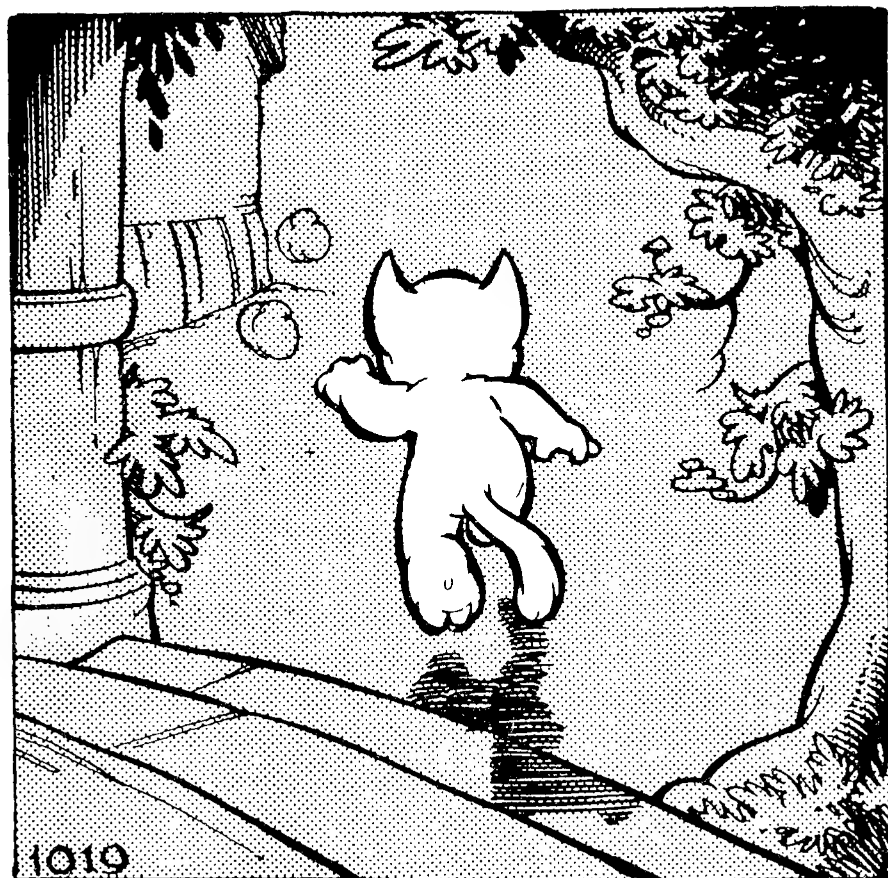

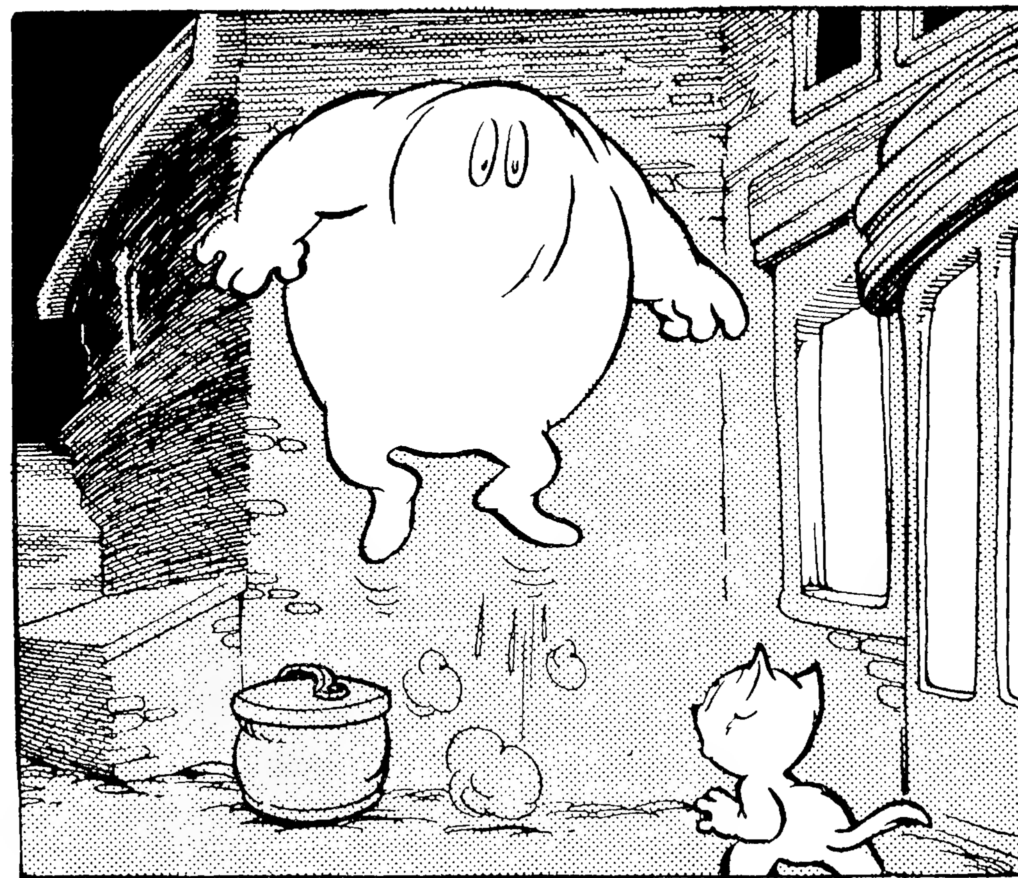
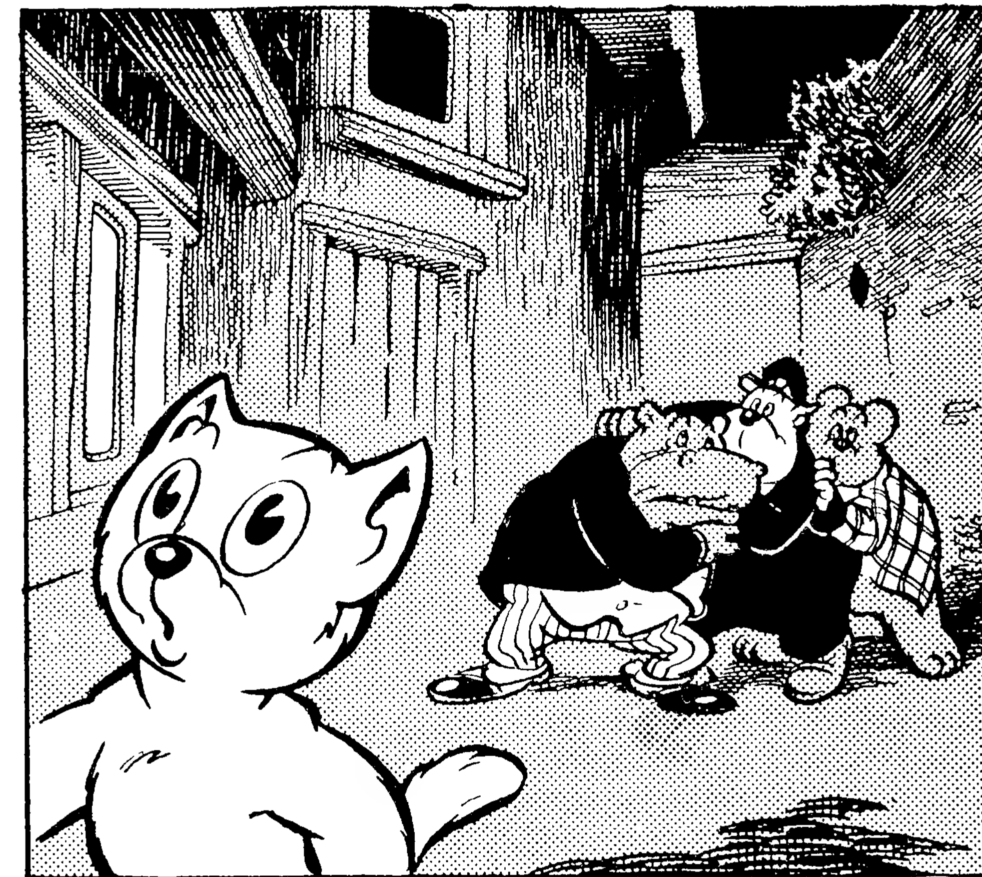

Toen alle lichten plotseling uitgingen heerste er een moment van diepe stilte, dat verbroken werd door heer Ollie.
'W-wat... wat... wattistat?!' piepte hij.
'Kortsluiting denk ik!' zei de commissaris, 'gewoon maar kortsluiting!'
'Hm!' zei de burgemeester, 'stil! Ik hoor iets! Iets vreemds!'
Het geluid, dat de burgemeester hoorde, was het openschuiven van de gordijnen. Achter die gordijnen waren een paar deuren, die naar een achtertuin voerden. Ze stonden open, omdat het warm weer was en in die open deuren verscheen nu een vreemde gestalte. Het was een geweldig, grote, dikke figuur, die een zacht licht uitstraalde.
Heer Bommel slaakte een benauwde kreet en de commissaris mompelde een erg lelijk woord.
'Wat betekent dat!?' vroeg de burgemeester met overslaande stem.
'Je naam!' riep Bulle Bas flink, 'In n-n-naam der wet!'
'Het is het volvetterspook!' riep Tom Poes, die het dichtste bij de vreemde figuur stond.
'Juist! Inderdaad!' sprak de verschijning, naar voren tredend. 'Dat is mijn naam! En ik heb u in de gaten! Gij zijt tesamen zeker zeshonderdvijftig pond waard! Gij zijt geheel doorregen! Gij zijt vetvadsers! Gij doorspekt uwe gestaltes! Gij zijt, kortom, volvetters! Ha! Ik loer op u! Mijn tijd komt! Wanneer de maat vol is, zal ik hem doen overlopen!'
'G-g-ga weg!' riep heer Bommel met zwakke stem.
'Arresteer hem!' riep de burgemeester. 'Het is een indringer!'
'J-ja!' zei de commissaris, 'd-d-dat is een g-g-goed idee!'

De commissaris deed aarzelend een pasje naar de vreemde verschijning toe en riep met een overslaande stem: 'In naam der wet! Ge zijt mijn gevangene!'
Maar dat maakte helemaal geen indruk. De engerd stiet een sombere lach uit en wees met een zware wijsvinger naar de leden van de Kleine Club. 'Ha!' riep hij, 'mij arresteren! Welk een grol! Gij met uw doorregen gestaltes wilt mij arresteren! Pas maar op! Weest op uw hoede! Ik, het volvetterssspook, waar rond en loer op mijn klanten! Betert u, eer het te laat is! Gaat slinken, als uw bestaan u lief is!'
Tom Poes vond het nu welletjes. Hij had de vreemde gedaante goed bekeken en was tot de overtuiging gekomen, dat het geen echt spook kon zijn. Wat het dan wèl was, wist hij niet en om dat te onderzoeken liep hij vastberaden op hem af. Maar de verschijning wachtte niet. Met een snelheid, die men van zijn grote omvang niet zou verwachten, keerde hij zich om en sprong door de openslaande deuren naar buiten.
'Houd hem vast!' riep Bulle Bas flink, en de burgemeester schreeuwde: 'Grijpt hem!'
De enige, die aan dat bevel gehoor gaf, was Tom Poes. Tenminste, hij probeerde het. Maar dat was helemaal niet zo gemakkelijk, want toen hij eveneens door de deuren naar buiten sprong was het achtertuintje al verlaten. Het tuinpoortje stond open en daarachter was het geluid van dravende voetstappen te horen, die zich snel verwijderden.
'Het lijkt wel een hollende olifant!' dacht Tom Poes. 'Een spook loopt zachter!' En hij zette de achtervolging in...

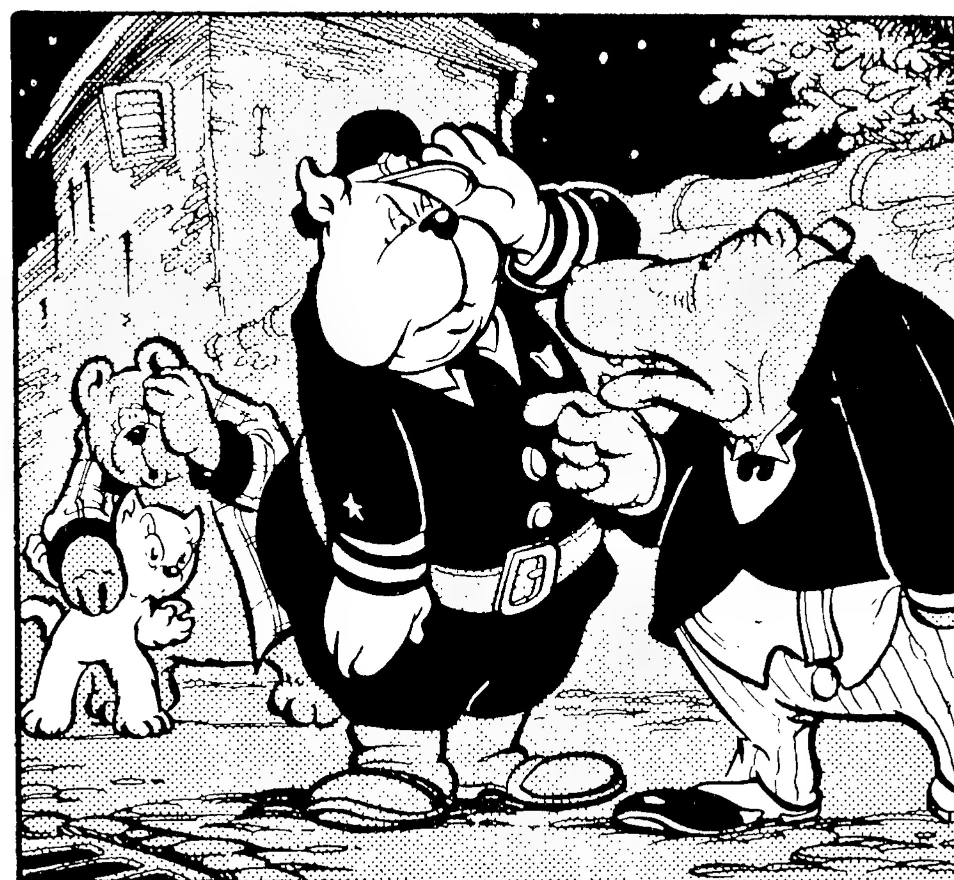
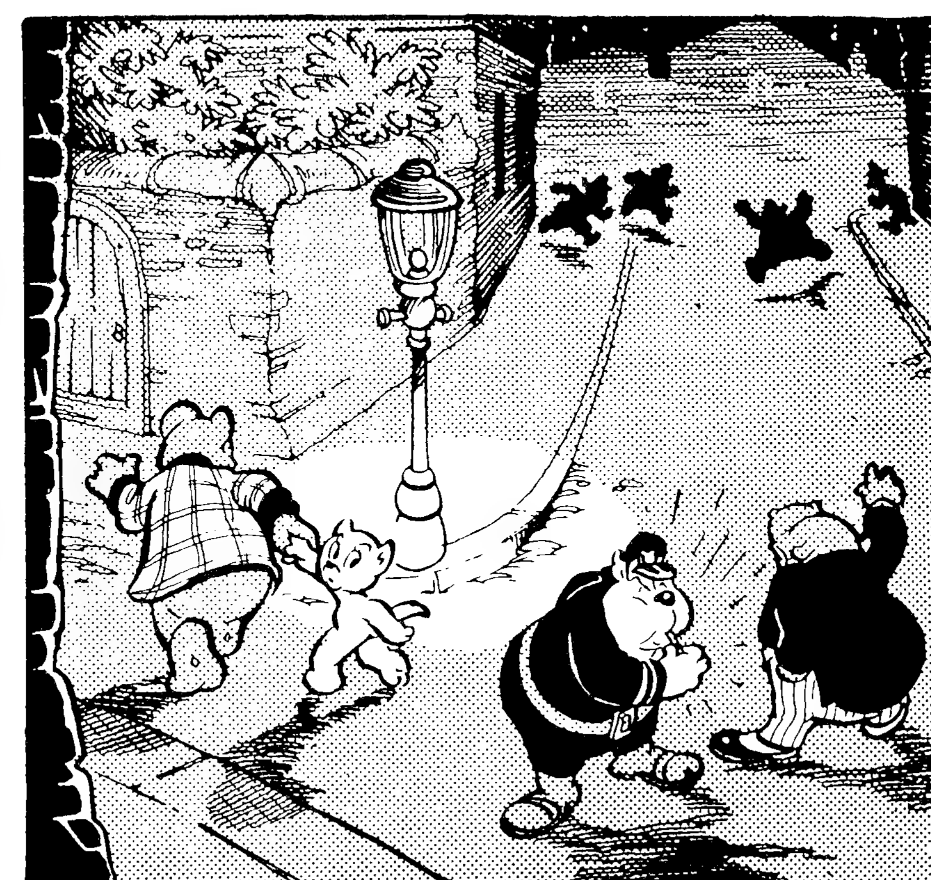

Tom Poes rende het tuinpoortje uit en volgde het stampende geluid van de dravende voetstappen van het volvettersspook. De straten waren donker en verlaten, alleen de maan belichtte vaag het straatje waarin hij liep en hij begon de hoop al op te geven om de vreemde gedaante in te halen. Hijgend snelde hij de hoek om waar achter de engerd verdwenen was en hij verwachtte niets anders, dan weer een lege straat voor zich te zien. Maar tot zijn grote verrassing stond hij plotseling van aangezicht tot aangezicht met de witte verschijning. Deze liet een kakelende lach horen en steeg toen met vreemde, schokkende bewegingen rechtstandig de lucht in. Tom Poes was zó verbaasd, dat hij hem met open mond nakeek en niets deed om die vreemde vlucht te beletten.

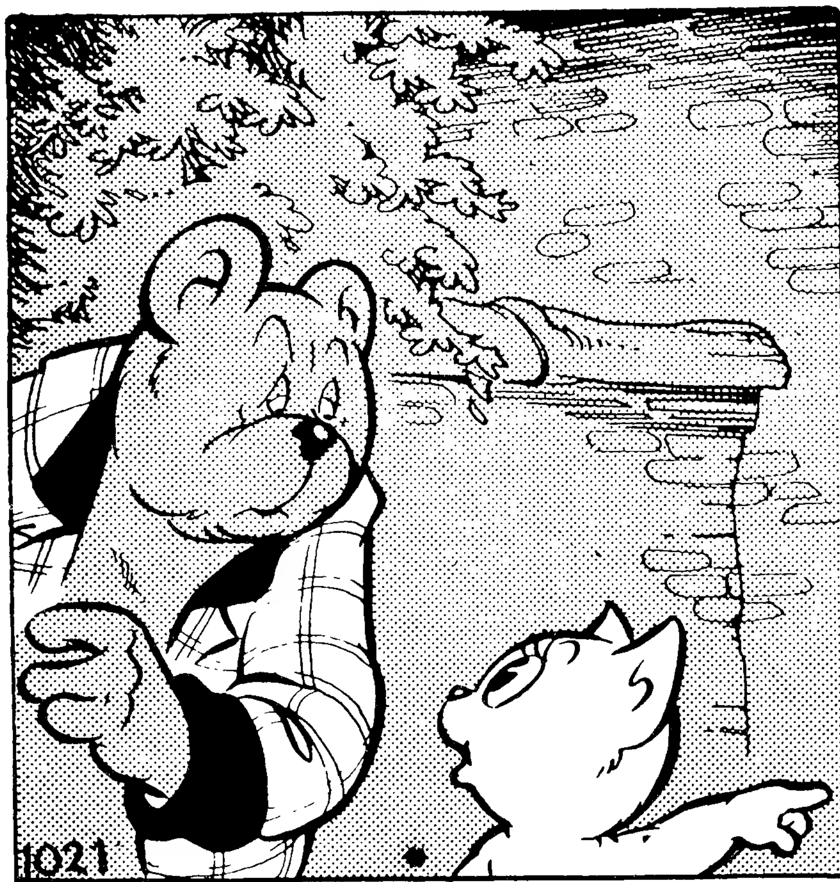
'Hij kan vliegen!' mompelde hij bij zichzelf. 'Zou hij... zou hij dan toch... Ach, onzin! Spoken bestaan niet!' Op dat moment naderden achter hem de aarzelende stappen van de leden van de Kleine Club, die elkander steunden onder het gaan. 'Ga voorop, commissaris!' fluisterde de burgemeester met een hese stem. 'Doe je plicht!'
'Precies!' zei heer Ollie, 'precies mijn idee! Waar is de popopolitie anders voor, alsubegrijptwatikbedoel... HELP!!!'
Die laatste kreet werd veroorzaakt doordat het groepje de hoek had bereikt en nu plotseling het spook in de gaten kreeg, dat met grote snelheid in de lucht verdween. 'V... vliegt!' stamelde heer Bommel. 'Hij vliegt!'
'Grijpt hem!' hijgde de burgemeester...

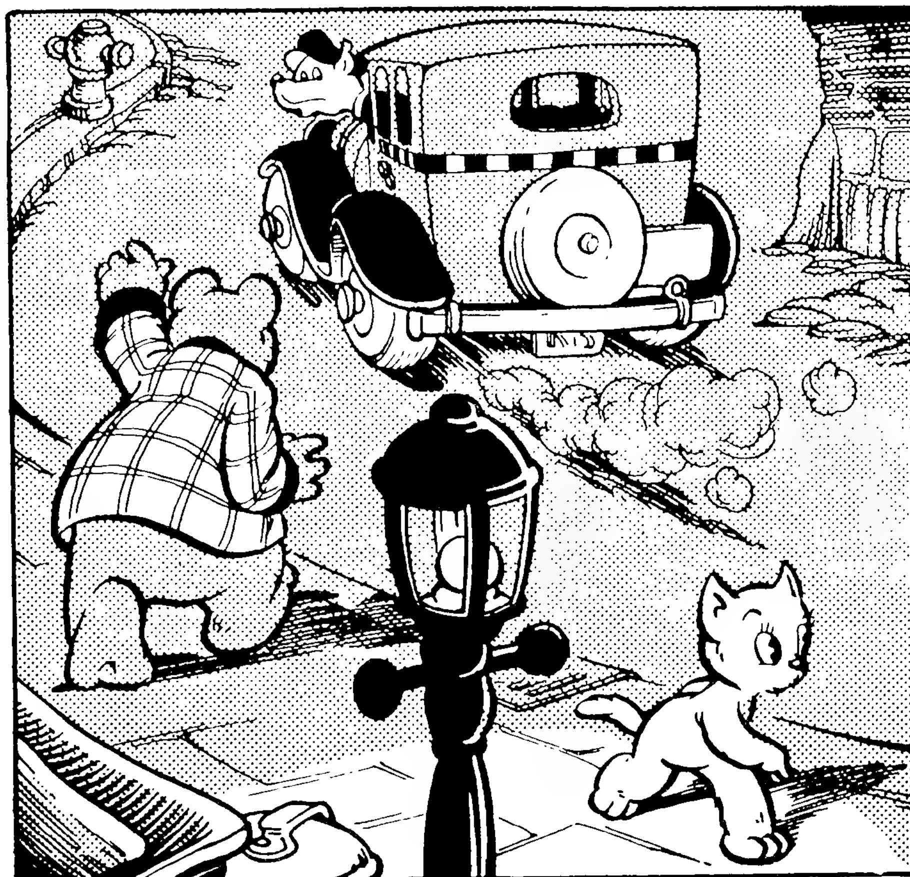
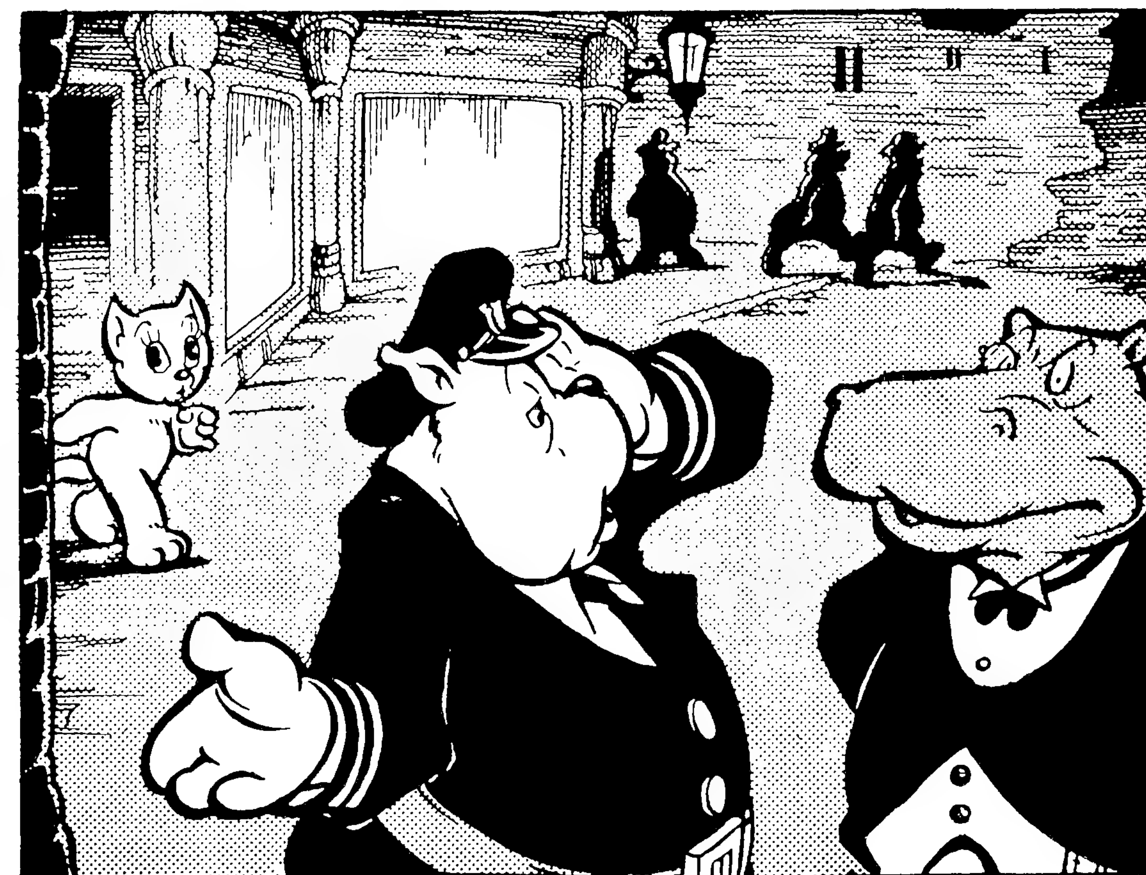

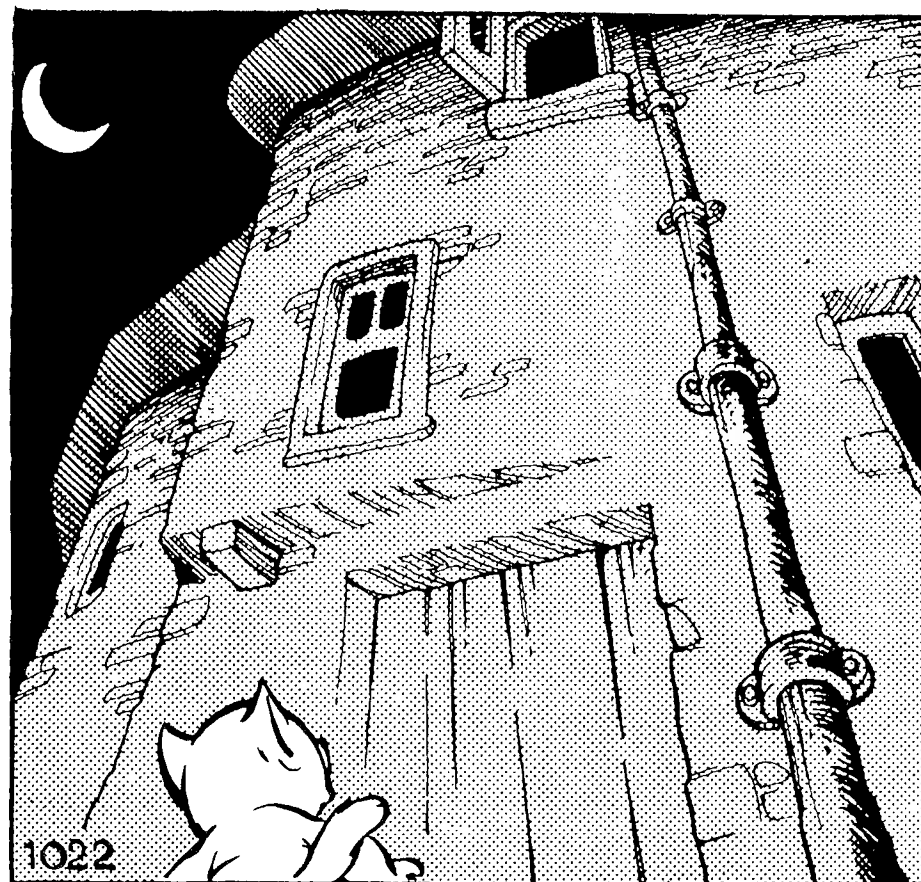
Het spook steeg op in de duistere nachtlucht, hoger en hoger, totdat het helemaal uit het gezicht verdwenen was.
'V-v-verschrikkelijk!' stamelde heer Bommel.
'Ontzettend!' bevestigde de burgemeester. 'Dit is héél erg voor de bloeddruk! Ik weet zeker dat zo'n spook mijn spijsvertering helemaal in de war zal brengen!'
'Wie had nu ook kunnen denken, dat het volvettersspook écht zou bestaan!' klaagde commissaris Bulle Bas.
'Ach wat!' zei Tom Poes, 'het bestaat niet! Er bestaan geen spoken!'
'Zo is het!' riep de burgemeester, die plotseling weer moed vatte, 'er bestaan geen spoken! Je praat onzin, Bas! Doorzoek de straten en de daken en arresteer dat... eh... dat ding! Die griezel! Vooruit, doe je plicht!'

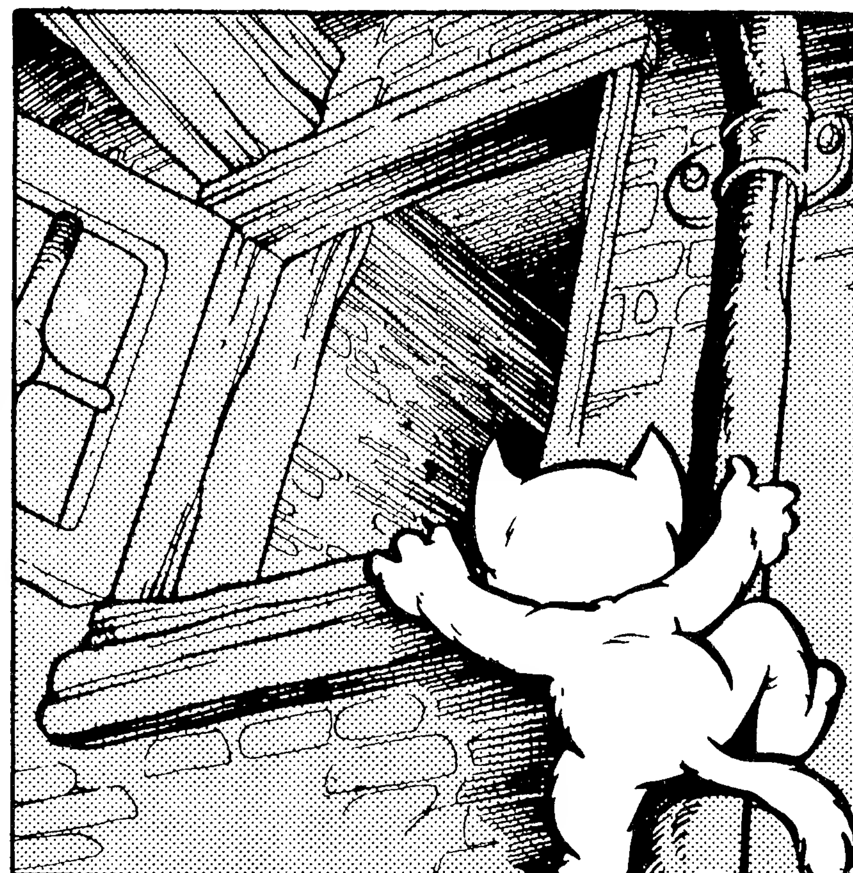
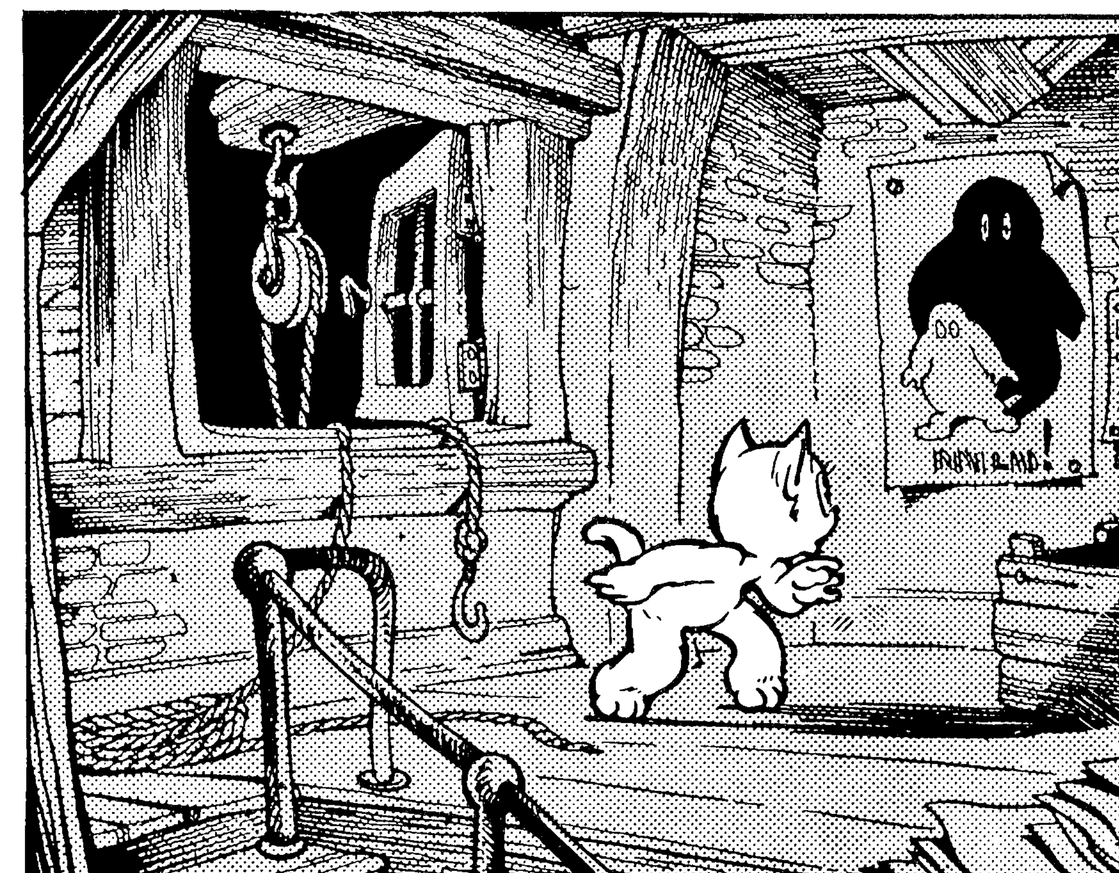
Bulle Bas zette zijn pet recht, trok zijn jas in een nette plooi en salueerde een beetje beschaamd. Toen trok hij een politie-fluit en floot tot de ruiten rinkelden. De gevolgen bleven niet uit. Uit alle straten renden agenten met dreunende voetstappen nader om te kijken wat er aan de hand was.
'K-kom mee, Tom Poes!' zei heer Ollie, 'dit is allemaal te druk en te gevaarlijk voor een heer in mijn toestand; we moeten hier weg zijn voordat dat spook boos wordt.'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Er bestaan geen spoken!'
'Ja... eh... nee,' zei heer Bommel weifelend, 'natuurlijk bestaan die niet, maar stel je nu eens voor, dat deze wèl zou bestaan! Dat zou verschrikkelijk zijn, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

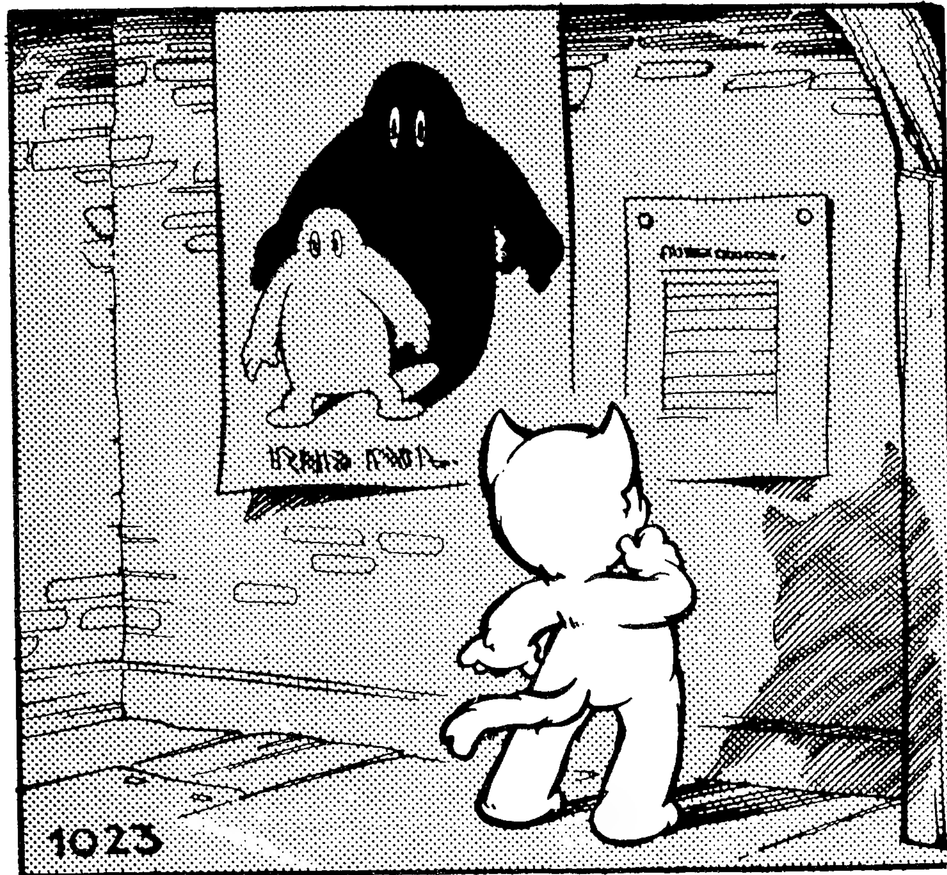

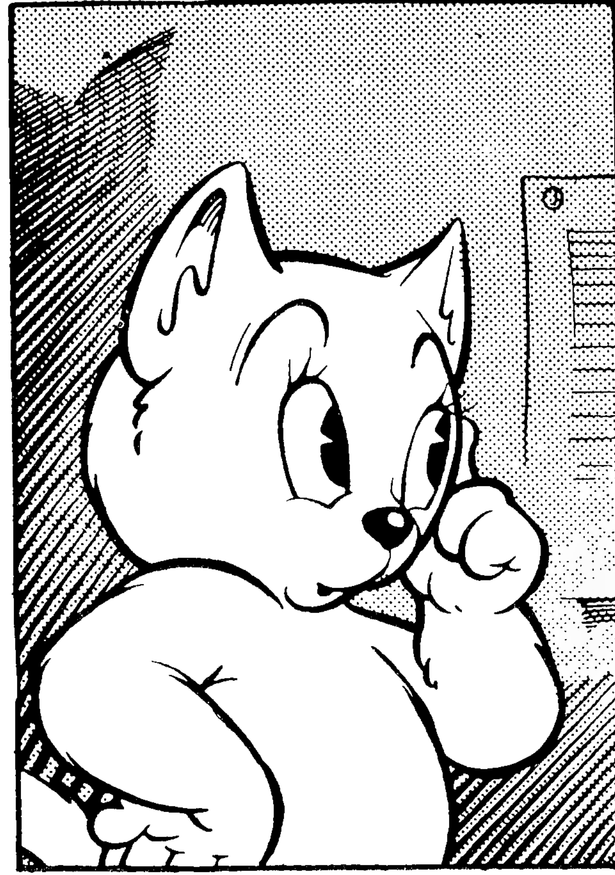
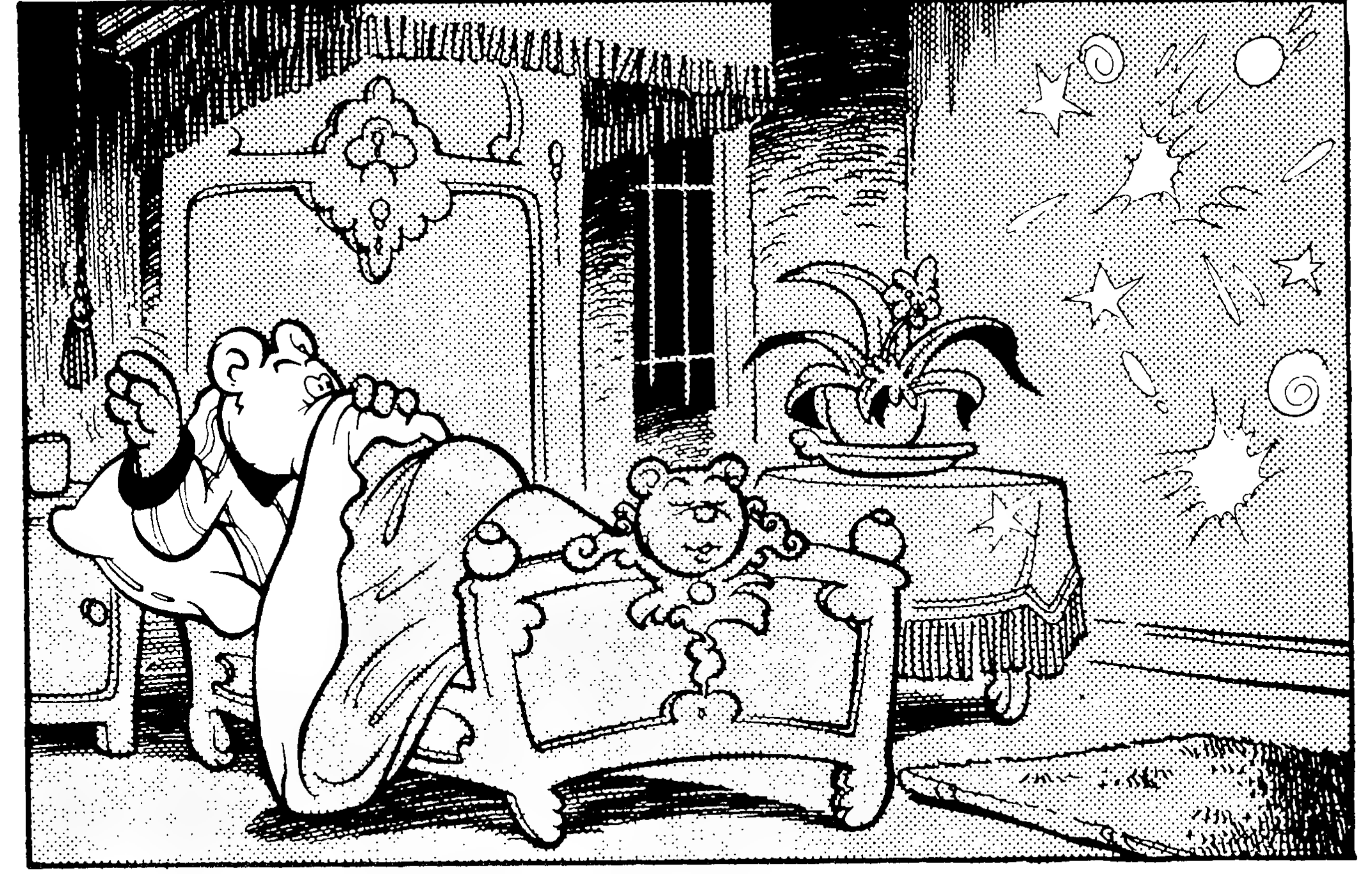
'Ik blijf liever nog even hier, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik wil er graag bij zijn als die agenten naar dat spook gaan zoeken!'
'Jij denkt ook altijd alleen maar aan jezelf!' klaagde heer Bommel. 'Begrijp je dan niet hoe èrg het zou zijn, wanneer ze dat verschrikkelijke ding zouden vinden? Voor mij, bedoel ik? Mijn bloeddruk zou wel eens op het hart kunnen slaan! Mijn adem zou wel eens kunnen gaan stokken en in mijn hoofd terechtkomen en wat dan?'
'Gaat u dan naar huis!' stelde Tom Poes voor. 'Daar komt net een taxi aan!' Heer Bommel wenkte de chauffeur en stapte boos en gemelijk naar het voertuig.
'Je zult er nog eens spijt van krijgen!' mompelde hij verdrietig. 'Het is niet mooi van je, dat je je beste vriend maar alleen laat voort gaan, gebukt onder zijn gewicht, als je begrijpt, wat ik bedoel! Eens zal je er spijt van krijgen en dan zal het te laat zijn!'
Tom Poes trok zich van dat geklaag niets aan. Hij liep terug naar het straatje waar het spook verdwenen was om te zien of de agenten al iets gevonden hadden.
Maar dat hadden ze niet. De straten waren verlaten en de griezelige verschijning had geen enkel spoor nagelaten. Bulle Bas bracht dan ook tamelijk terneergeslagen rapport uit aan de burgemeester.
'Niets gevonden!' zei hij. 'Helemaal niets! De daken zijn ook leeg! En ik weet niet hoe we verder moeten zoeken, want we hebben immers allemaal gezien, dat dat... eh... ding de lucht inging? Ik kan toch niet in de lucht zoeken?'

Tom Poes stond dus weer alleen in de donkere straat. De agenten, de commissaris en de burgemeester waren heen gegaan en heer Bommel was in de taxi naar huis gereden. En nu was er niets meer, dat aan het volvettersspook herinnerde.
'En tóch was het er!' mompelde Tom Poes bij zich zelf. 'We hebben het allemaal gezien! We zagen, dat het hier, op deze plek, de lucht in ging! Hm... een spook kan misschien vliegen, maar omdat er geen spoken bestaan, kunnen ze ook niet vliegen... hm... ik bedoel, dat er iets anders achter moet hebben gezeten! Eens kijken... het was op deze plek, bij dit oude huis, dat hij omhoog ging!'
Tom Poes keek peinzend langs de hoge muur en toen zag hij, dat er helemaal boven, bij het dak, een raam open stond. Dat open raam gaf hem te denken en hij besloot om dat verder te onderzoeken. Zonder veel geaarzel greep hij de regenpijp, die vlak bij hem in de grond verdween, en begon te klimmen. En omdat hij dat tamelijk goed kon, was hij in een ommezien boven. Met een handige sprong belandde hij van de regenpijp op het kozijn van het dakvenster en klom naar binnen. Toen stond hij in een rommelig, oud, verlaten kamertje.
'Wel!' dacht hij, 'dit is de moeite waard! Ik ben blij, dat ik dit gedaan heb! Daar voor het raam zit een hijsbalk, met een katrol er aan... het zou dus best kunnen, dat dat spook hier omhoog gehesen is! En daar hangt dat aanplakbiljet van 'Het volvettersspook loert op u!' Maar... wat is dat voor een papier!?'

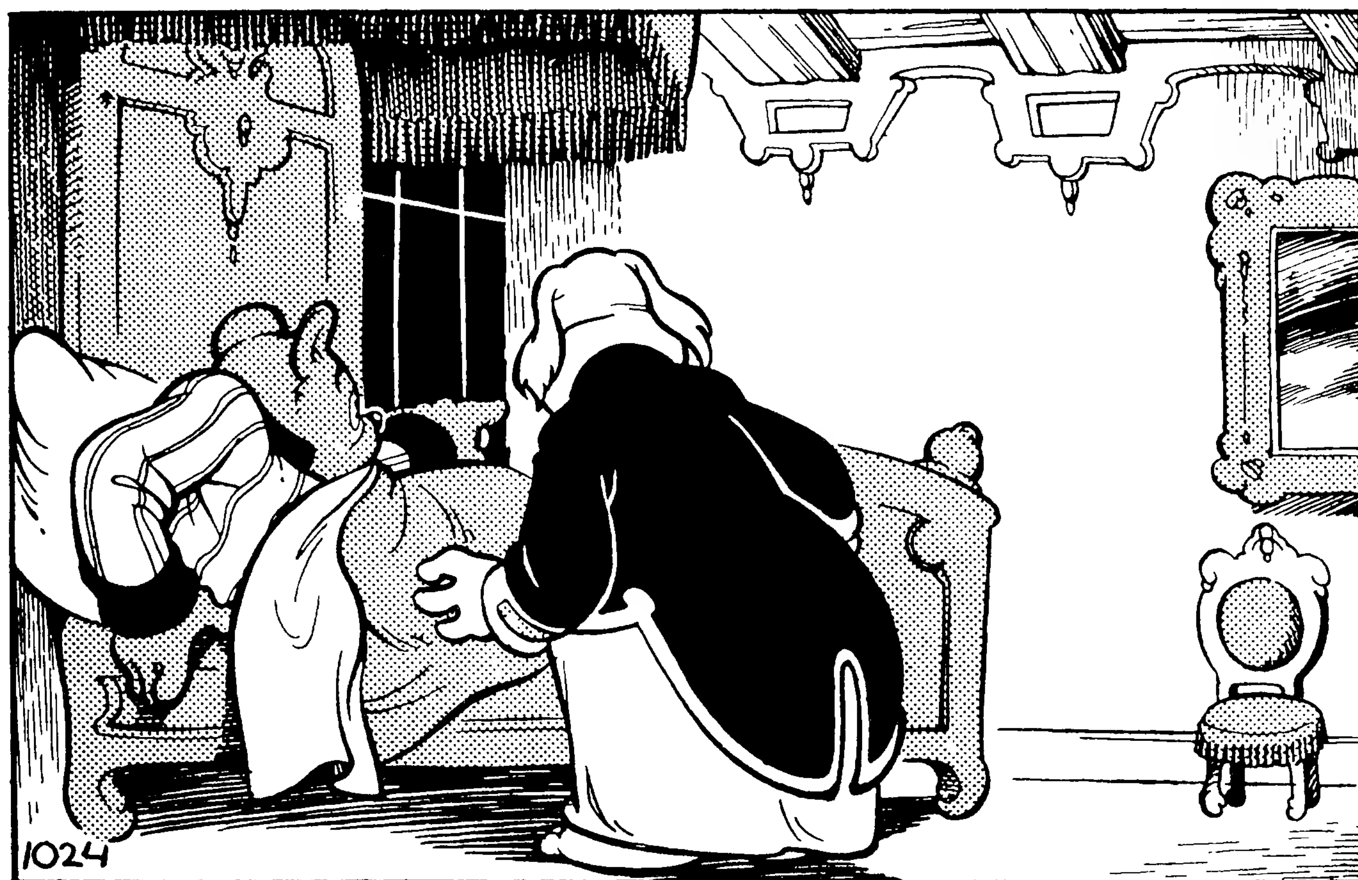

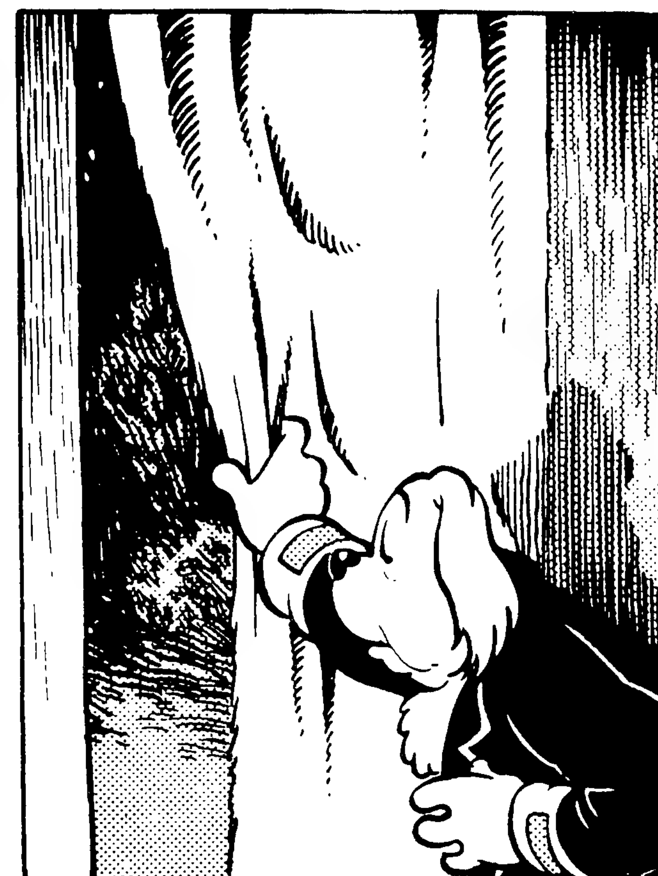
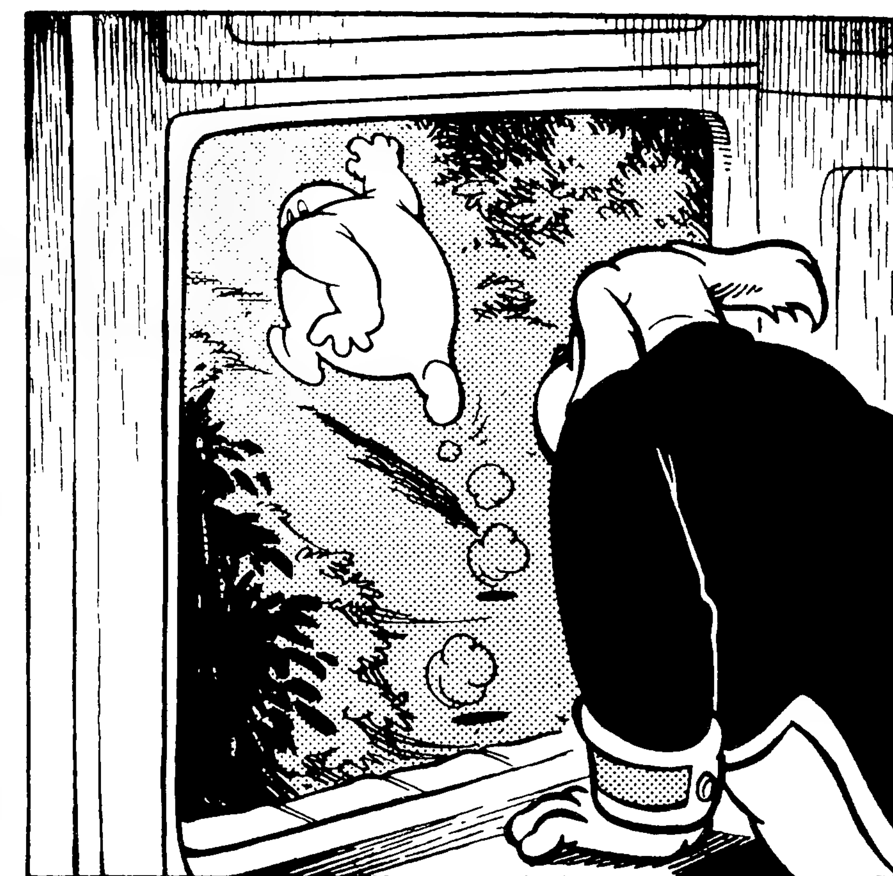
Naast het affiche van het volvettersspook hing een voddig papiertje aan de wand geprikt en Tom Poes liep er nieuwsgierig op af om te lezen wat er op stond. Tot zijn verbazing waren het alleen maar namen. Namen met een nummertje er voor. De bovenste, waar het cijfer 1 voor stond, was die van heer Bommel en daar stond een uitroepteken achter.

'Wel!' mompelde Tom Poes. 'Wat kan dat betekenen? Als dit de kamer van het spook is, en daar ziet het wel naar uit, dan betekent dit, dat die engerd iets met heer Ollie van plan is! En dat zou wel eens vlug kunnen gebeuren ook! Ik moet me haasten!'

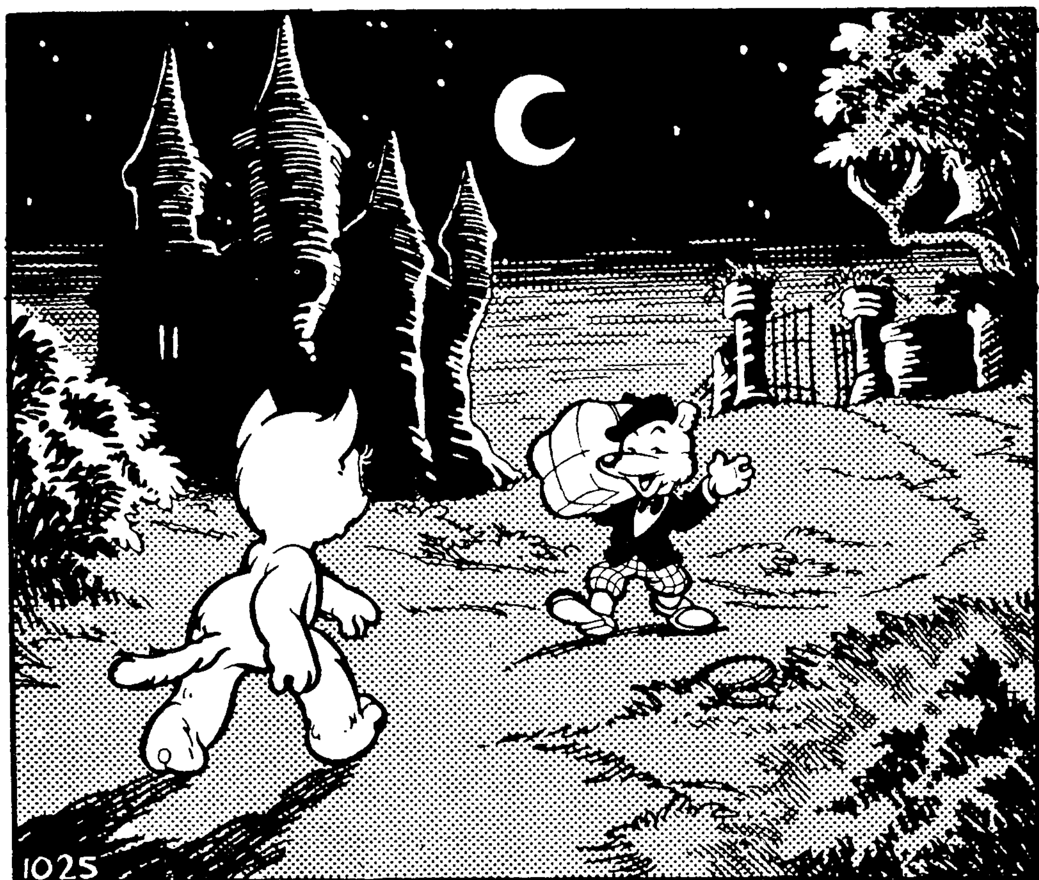
Hij liet zich weer op dezelfde manier als hij gekomen was, op de straat zakken en stapte stevig voort in de richting van slot Bommelstein. Nu, daar was inderdaad iets aan de gang. Heer Bommel was in een onrustige slaap gevallen, die verstoord werd door nare dromen over het volvettersspook, dat op hem loerde, en tenslotte werd hij hijgend en warm wakker. De maan scheen door een kier in de gordijnen en verlichtte een stuk van de muur. Daar staarde heer Ollie naar om weer een beetje tot zichzelf te komen. Maar er scheen met de maan iets niet in orde te zijn. Want in plaats van een rustige plek op het behang, viel de lichtstreep plotseling uit elkaar in draaiende sterretjes, wegschietende ballen en zigzaggende streepjes! Heer Bommel schoot met uitpuilende ogen onder de dekens en tastte met één hand naar het belkoord.

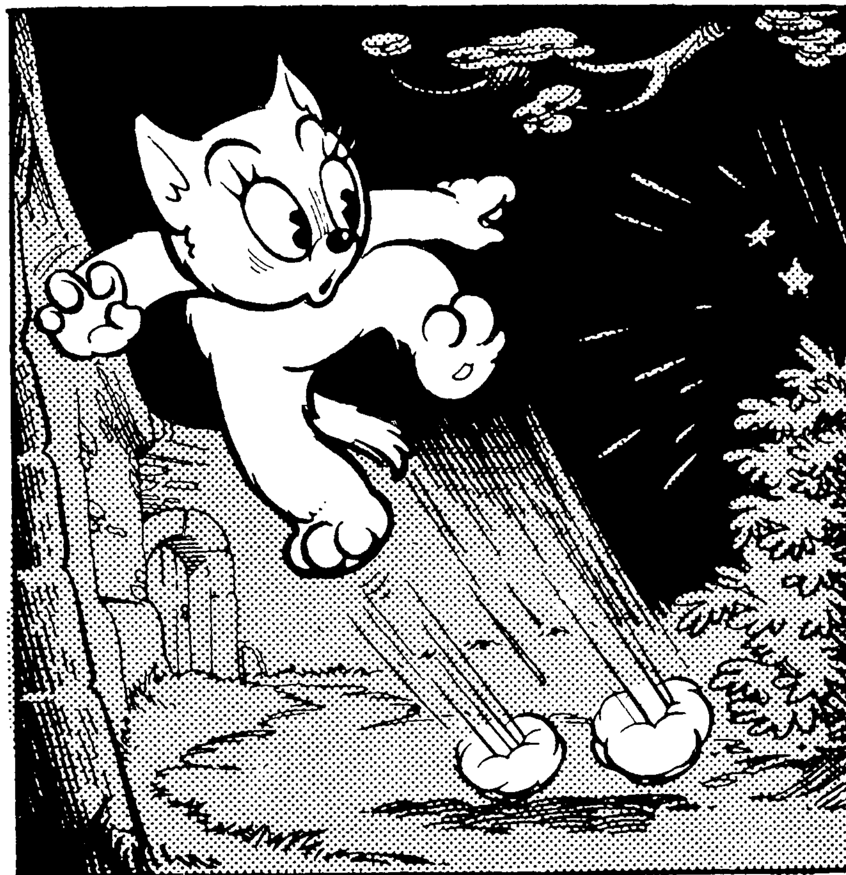
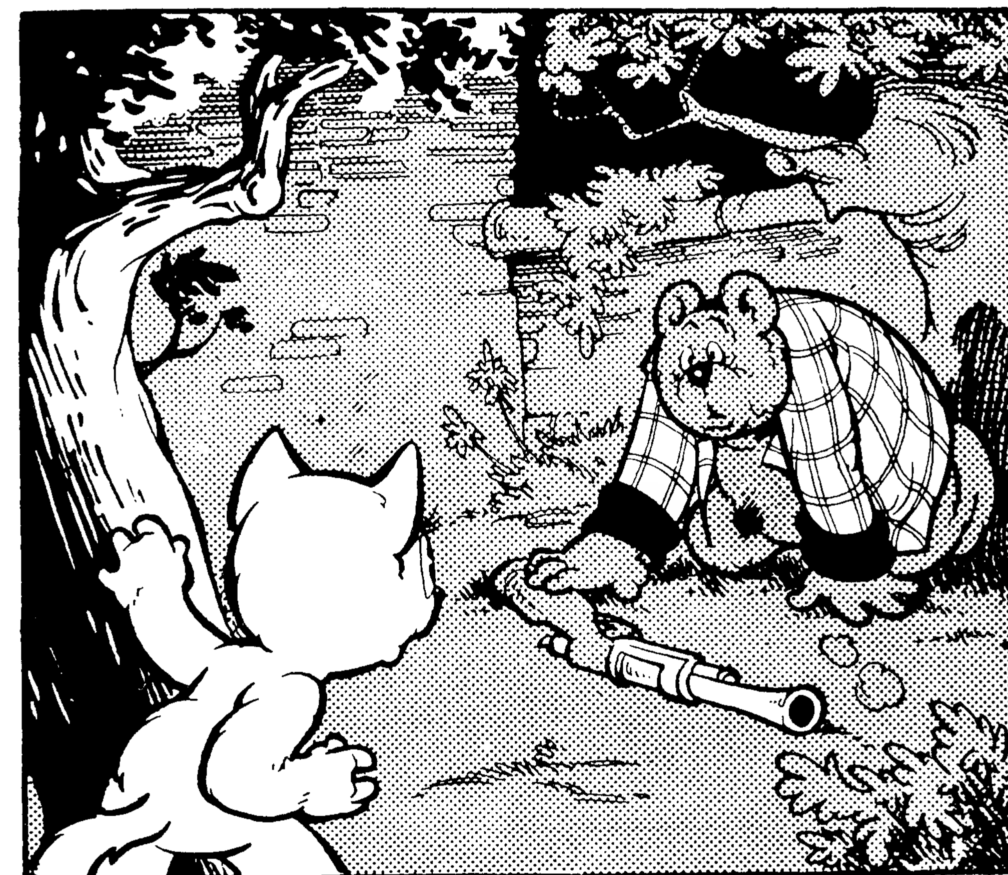
'Daar heb je 't al!' kreunde hij. 'Ik zie sterretjes! Ademdruk! Bloednood! Ach, ach! Joost! Kom dan toch! Joost!'

De trouwe bediende Joost werd door het driftige bellen van heer Bommel uit zijn slaap gewekt. Doch de toegewijde knecht aarzelde geen moment. Hij schoot zijn livreijas over zijn nachtgewaad aan en snelde naar beneden.
'Hebt u gebeld, heer Olivier?' vroeg hij beleefd.
'Ja... ja! Gebeld!' stamelde heer Bommel, met een bevende hand naar de muur wijzend. 'Dáár! Op de wand, Joost! Sterren en streepjes! Dáár! Allemaal sterretjes! Dansende sterretjes, Joost!'
'U zult gedroomd hebben, met uw permissie!' zei Joost, verbaasd naar de donkere muur starend.
'Niet gedroomd!' riep heer Bommel ongeduldig. 'Ik zag ze duidelijk! Het is slecht met me, héél slecht! Doe iets, Joost, anders is het te laat!'
Joost stapte onderzoekend naar het raam en keek peinzend naar de gordijnen, die niet helemaal waren gesloten. Toen schoof hij ze opzij en stak het hoofd naar buiten. Een licht geritsel trof zijn oor en toen zag hij tot zijn verbazing een enorme, lichtende gestalte, die met dwaze sprongen over het grasveld rende en in de struiken verdween.
'Hm. Er was een vreemd gekleed heer op het gazon, met uw welnemen!' zei hij. 'Een zéér zwaar gebouwd heer, als ik zo vrij mag zijn. Zou het niet mogelijk zijn...'
'Het volvettersspook!' kreet heer Bommel. 'Hij loert op me! Doe iets, Joost!'
'Zou het niet mogelijk zijn, dat die volvettersheer u aan het schrikken heeft gemaakt?' hield Joost aan. 'Met een lamp kan men soms aardige lichteffecten maken als u mij toestaat!'
Maar heer Bommel luisterde niet. Hij was diep onder de dekens gekropen...

Tom Poes was intussen nog steeds op weg naar Bommelstein omdat hij bezorgd was over heer Bommel's welzijn. Hij liep stevig door, maar omdat het een flink eind lopen is van Rommeldam naar heer Ollie's slot, duurde het toch een uurtje vóór hij de torens in het zicht kreeg. Bij de laatste kromming van de weg kwam hij de journalist Argus tegen, die met een groot pak op de schouder door de nacht stapte, in de richting van de stad.

'Wel!' zei Tom Poes verwonderd, 'jij bent ook laat op pad! En dat in deze verlaten buurt!'

'Ach ja!' zei Argus, 'in mijn vak telt een overuurtje niet zo. Altijd bezig, hè? Altijd aan het werk, je kent dat!' En met een vriendelijk wuiven liep hij door.

'Zo'n journalist heeft toch maar een hard bestaan!' dacht Tom Poes, terwijl hij de tuin van Bommelstein binnen ging. 'Maar ik vraag me toch af, wat hij in deze buurt kwam zoeken. En wat zou er in dat pak hebben gezeten?'

Op dat moment ritselde het in de struiken aan zijn rechterhand en er kraakten enkele takken, alsof een zwaar lichaam zich door het gewas drong. Vlak daarop knalde een schot.

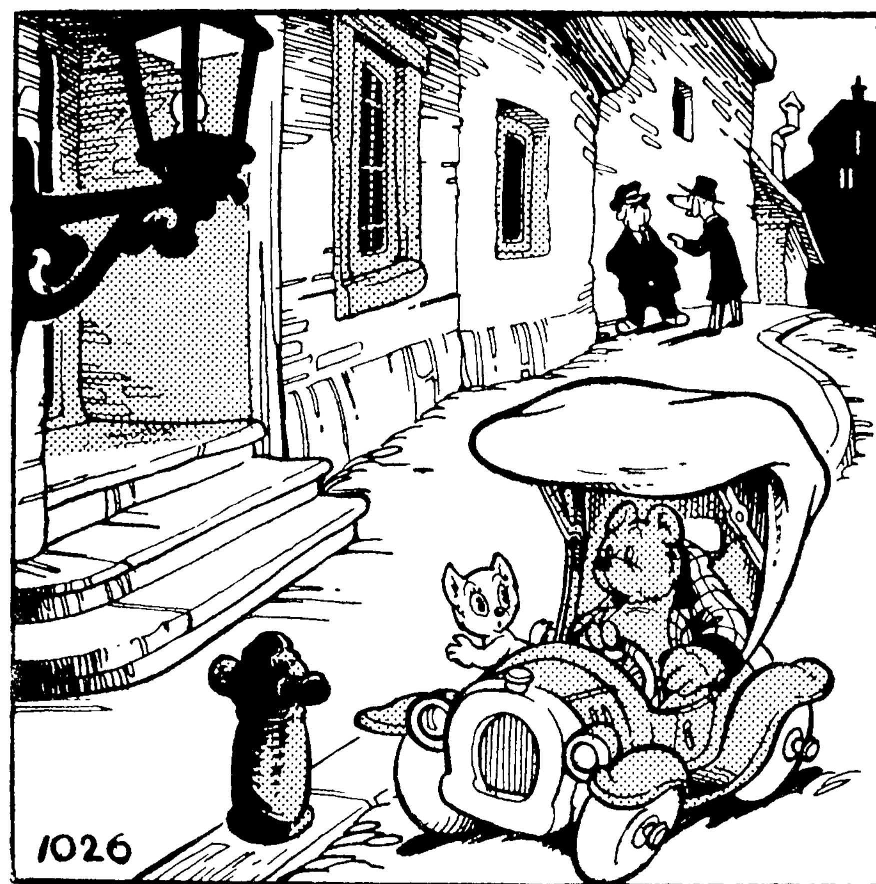
Tom Poes nam van schrik een sprong en rende toen door de bladermassa naar de plek waar hij een zacht gekerm hoorde. Het was heer Bommel, die, met een zwaar voorlaad-geweer naast zich, op de grond lag.

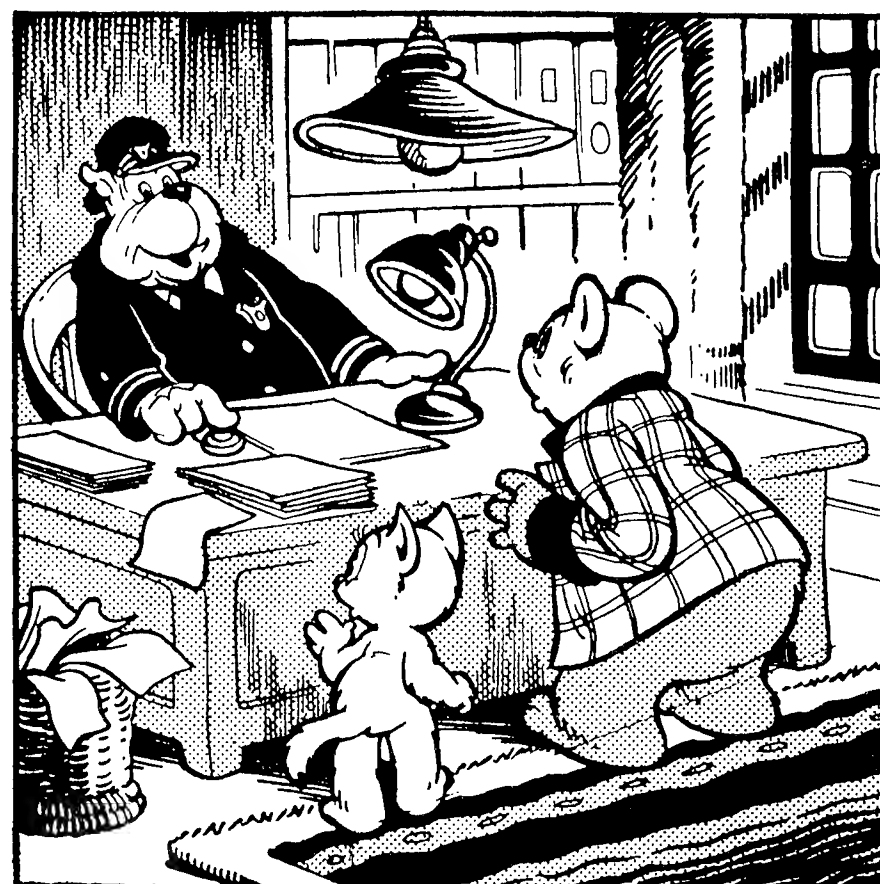
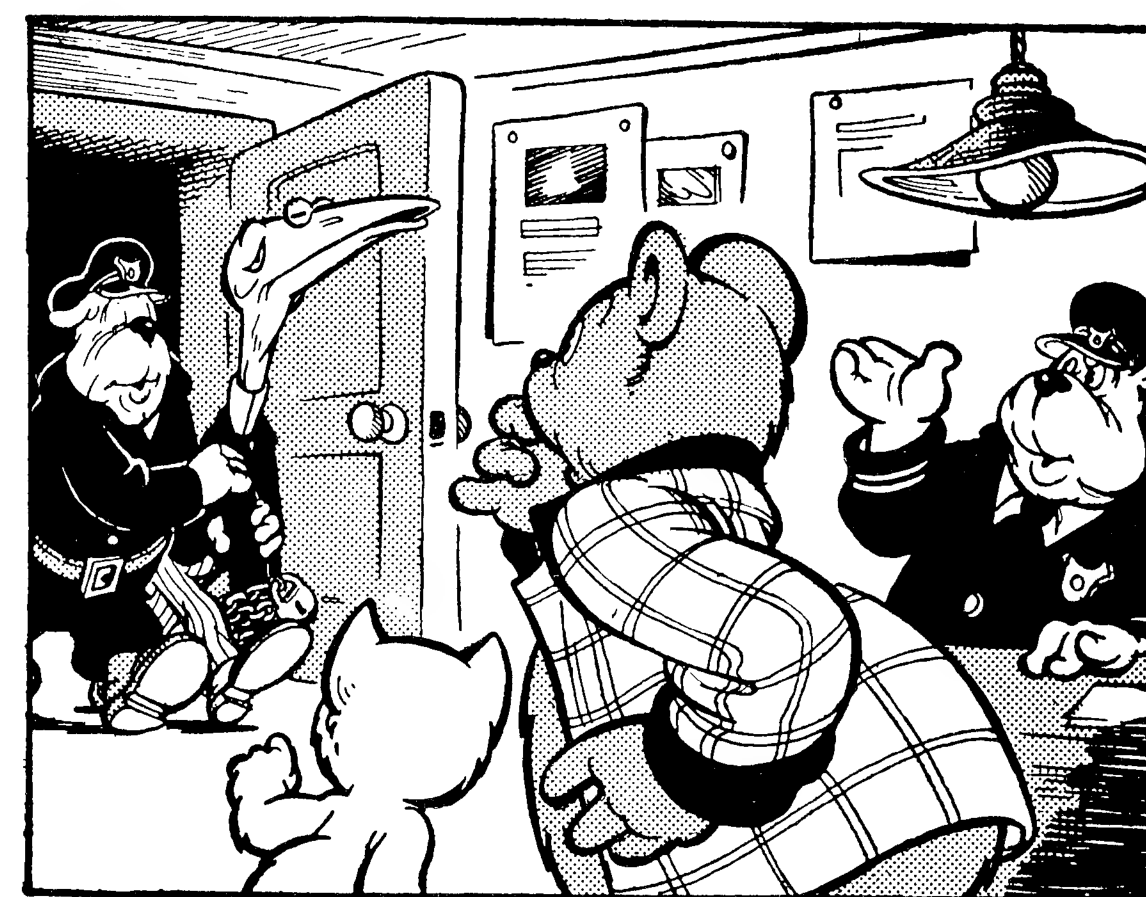
'T-t-tom P-p-poes!' jammerde heer Ollie. 'H-h-help! H-h-het schiet!'

'Wàt schiet?' vroeg Tom Poes verbaasd.

'Het geweer!' steunde heer Bommel. 'Ik zat achter het spook aan m-met m-mijn geweer... en toen ging het ineens af! Zó maar! Vanzelf!'

'Hm, u zult het achter een tak hebben gehaakt!' zei Tom Poes.

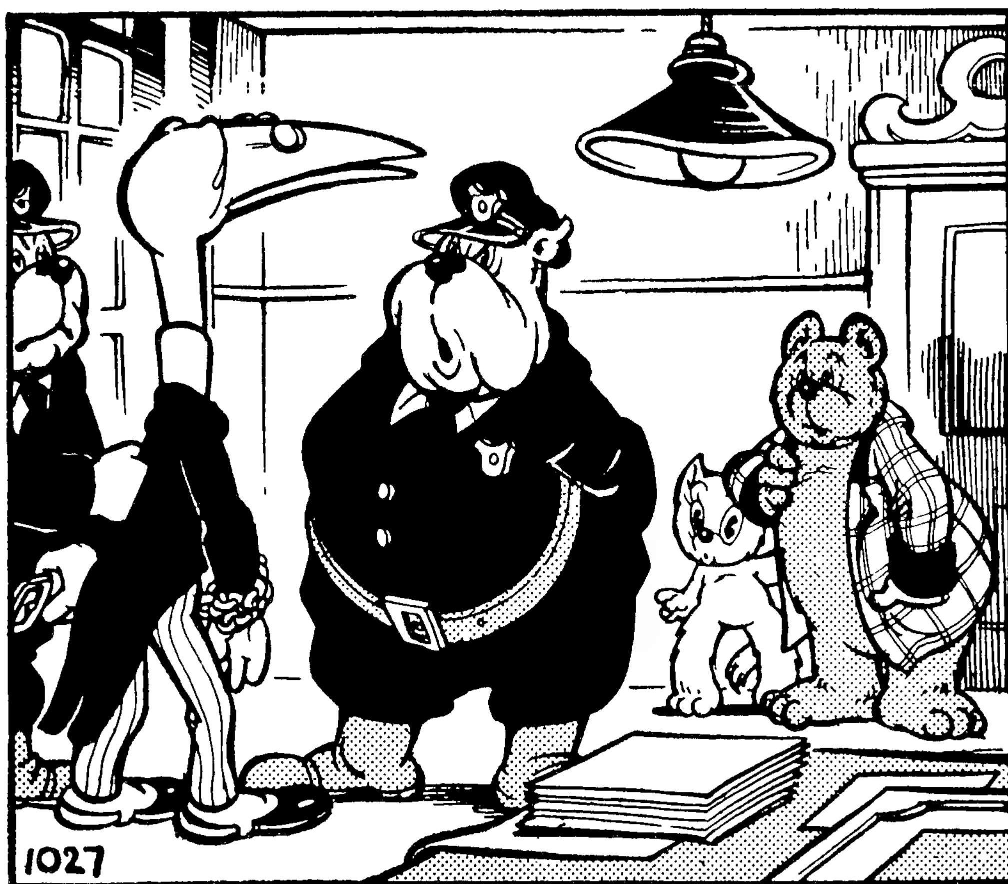
Toen Tom Poes er zeker van was, dat heer Bommel niet was geraakt door zijn eigen geweer, vertelde heer Ollie hem het verhaal van de lichtschijnsels en het spook-in-de-tuin. Maar omdat het intussen al zo laat in de nacht was, besloten ze om te proberen nog wat te slapen. Heer Bommel kroop dus weer in bed en Tom Poes hield de wacht en zo verliep de nacht zonder verdere gebeurtenissen. De volgende morgen echter waren ze al vroeg op weg naar Rommeldam om, zoals heer Ollie zeide, commissaris Bulle Bas op zijn plicht te wijzen.

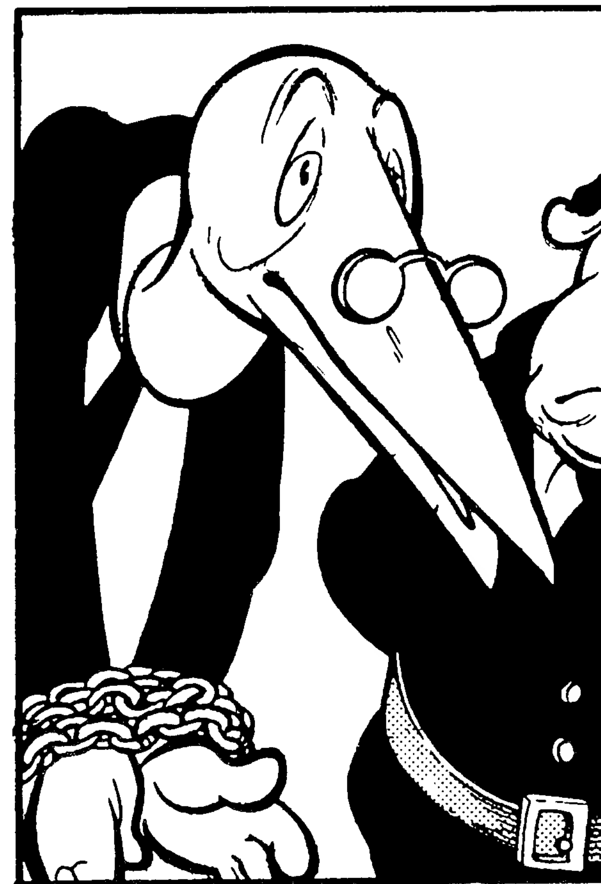
De ijverige politie-beambte ontving hen erg vriendelijk. 'Hm, wel!' zei hij, 'jullie denken zeker, dat we hier niets doen, hè? Jullie denken, dat de politie uit sukkels bestaat, huh? Hm, wel, die zaak van dat volvettersspook heeft me diepgaand bezig gehouden! Nou, en of! Ik heb zitten denken en peinzen, tot ik er wakker van werd! Maar nu is de hele zaak zo klaar als een klontje voor me!'

'Dat is knap!' zei Tom Poes. 'Hebt u het spook gevangen, commissaris?'

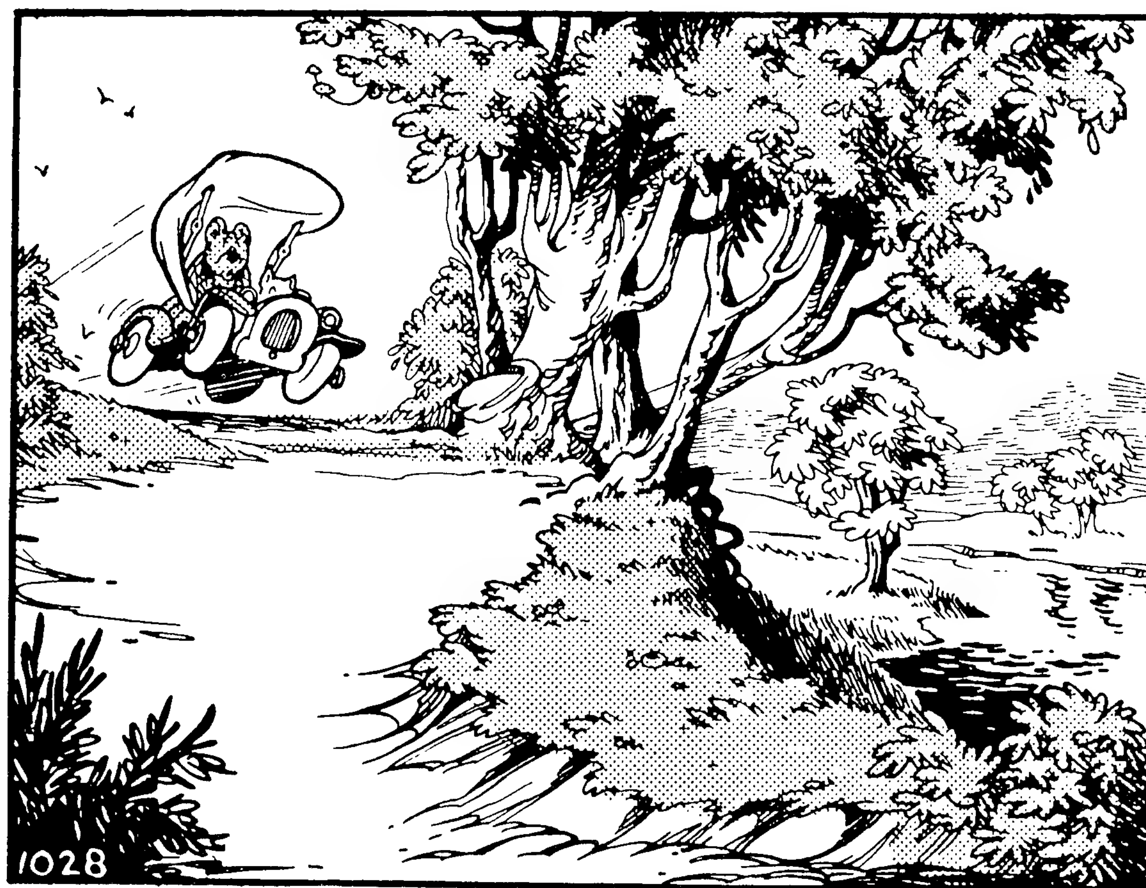
'Dat wil ik niet beweren!' zei Bulle Bas. 'Maar de hoofd-schuldige heb ik wel! Kijk, ik heb eens zitten denken, en toen dacht ik: Wie heeft er belang bij dat spook? Wie is degene, die dat spook voor zijn advertenties gebruikt? Wie heeft dat spook uitgevonden, zogezegd? Dàt dacht ik allemaal en toen had ik het antwoord gauw gevonden!'

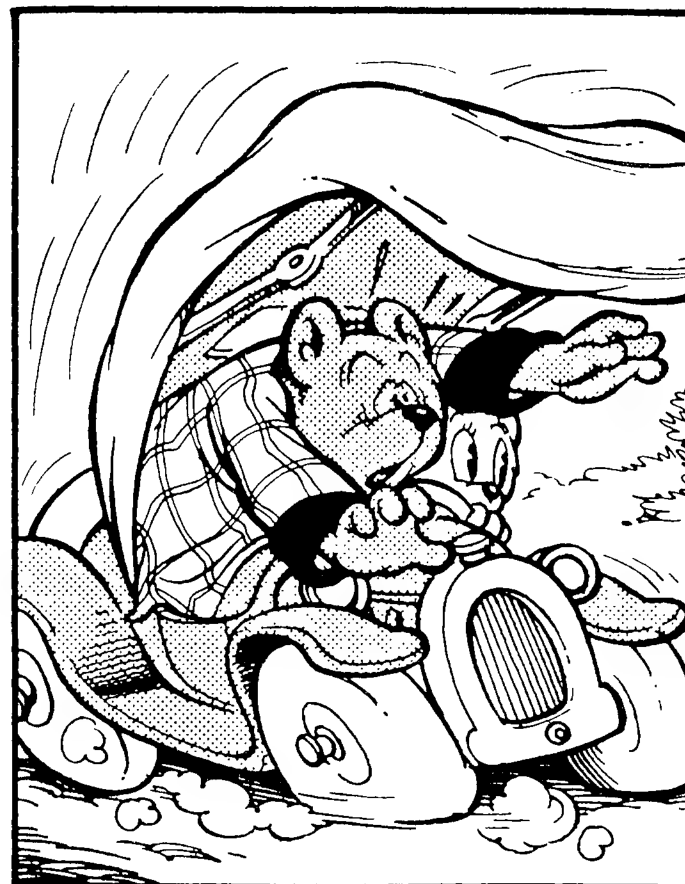
De commissaris drukte trots op een belknopje op zijn bureau en even later voerde een politie-agent de zwaargeboeide professor S. Link naar binnen. 'Dáár is de schuldige!' verklaarde Bulle Bas tevreden.

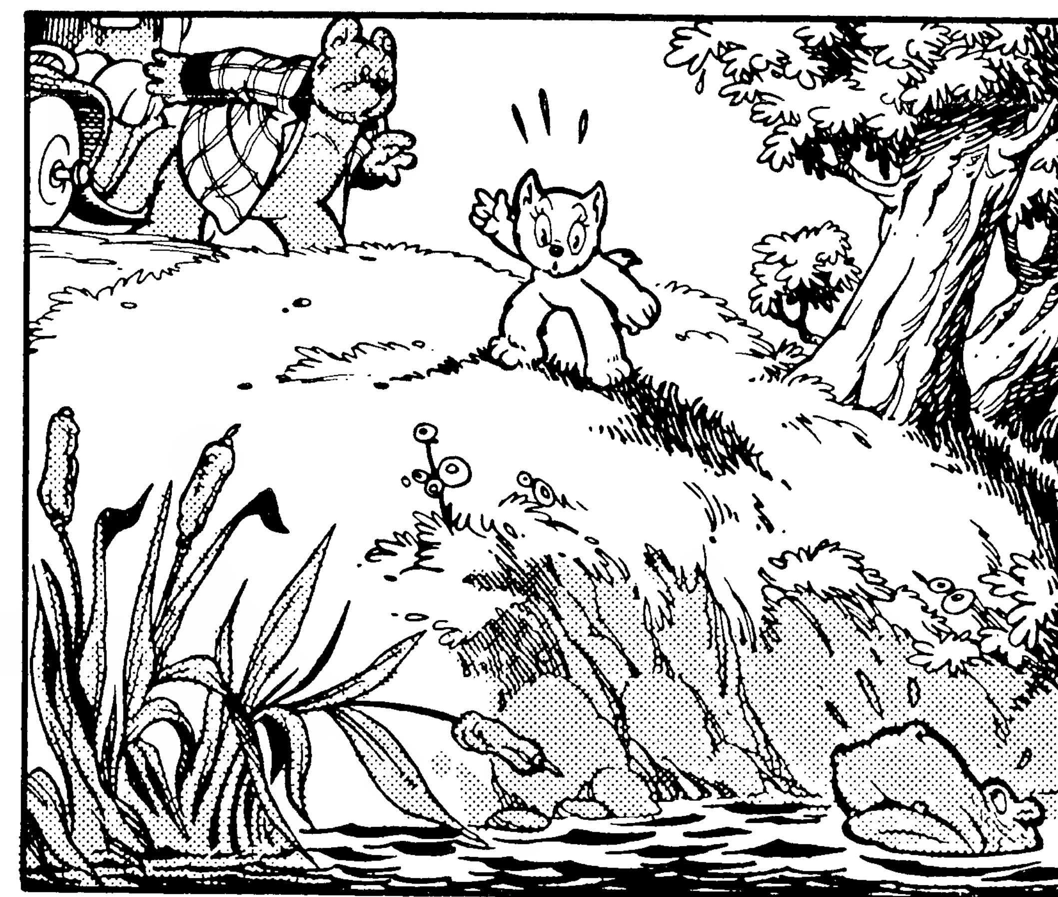

Bulle Bas trok zijn gelaat in een ernstige plooi en begon het verhoor.
'Uw naam is Link, Severt Link, zoals ik uit dit proces-verbaal lees,' sprak hij. 'U noemt uzelf professor!'
'Ik bèn professor!' viel S. Link hem in de rede. 'Professor aan de universiteit van het Betoomde Denken te dezer stede.'
'Goed, goed!' Geen gebeuzel!' riep de commissaris ongeduldig. 'U handelt in vermageringsmiddeltjes, die u Slinkers noemt!'
'Juist!' gaf de professor hem toe. 'Ik heet S. Link en daarom noem ik ze Slinkers. "Wilt u slinken, gebruikt dan Slinkers!" Aardig gevonden, nietwaar?'
'Nee!' snauwde Bulle Bas. 'Misselijk gevonden, meneer! Ik heb nog nooit zo iets misselijks... eh... hm! Ter zake! Geen geschreeuw hier! U laat advertenties plaatsen waarin u met een zogenaamd volvetters-spook dreigt! Is dat juist?'
'Ja!' zei de heer Link. 'Het volvettersspook is een idee van mij. Aardig, niet?'
'Nee!' brulde de commissaris. 'Mis-se-lijk! Eh... Stilte! U geeft dus toe, dat dat spook van u is. Wel... hm, geeft u dan ook toe, dat u gisternacht dat spook in de Kleine Club en op slot Bommelstein hebt laten rondspoken? Huh?'
'Welnee!' zei de professor. 'Dat heb ik niet gedaan! Zoiets zou ik niet durven! Dat mag toch niet? Het is een aardig idee en het is een feit, dat het volvettersspook op u loert! En op heer Bommel ook, trouwens! De heren zouden eens een paar Slinkers moeten gebruiken! Maar ik zou nooit zo'n spook laten rondlopen! Veel te gevaarlijk! Vooral gevaarlijk voor heren met een hoge bloeddruk, zoals u!'
'Stilte!' schreeuwde de commissaris. 'Breng dit individu naar de cel! Ik zal hem wel krijgen! Laat dit grapje maar aan mij over, heer Bommel, ik zal het wel uitzoeken!'

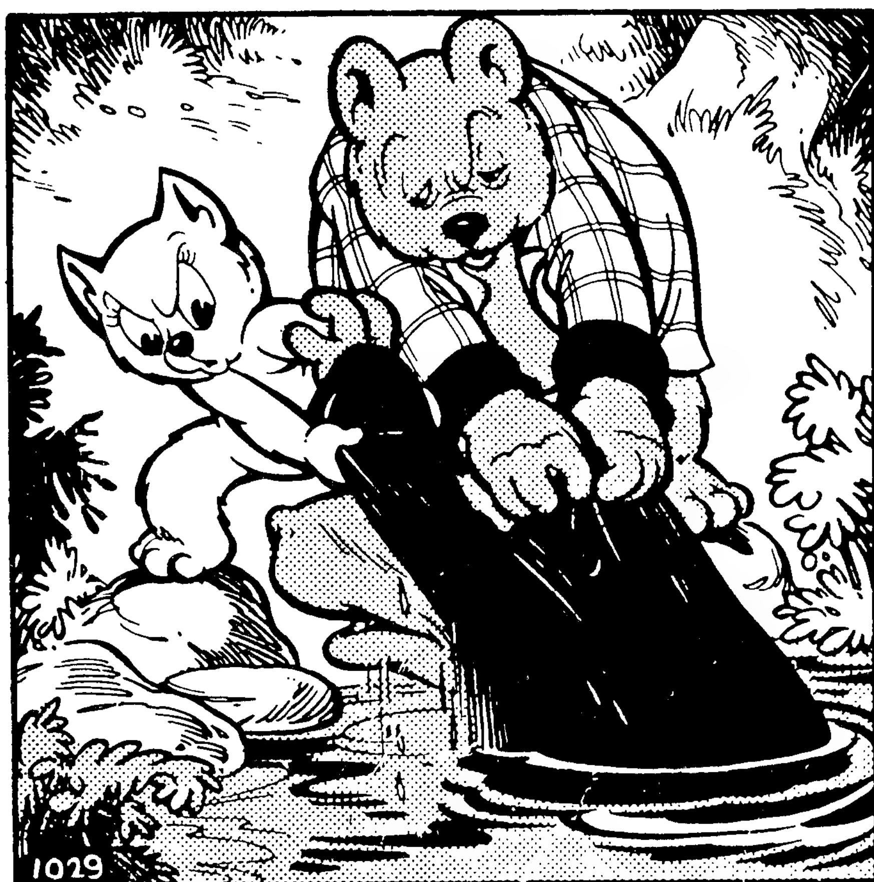

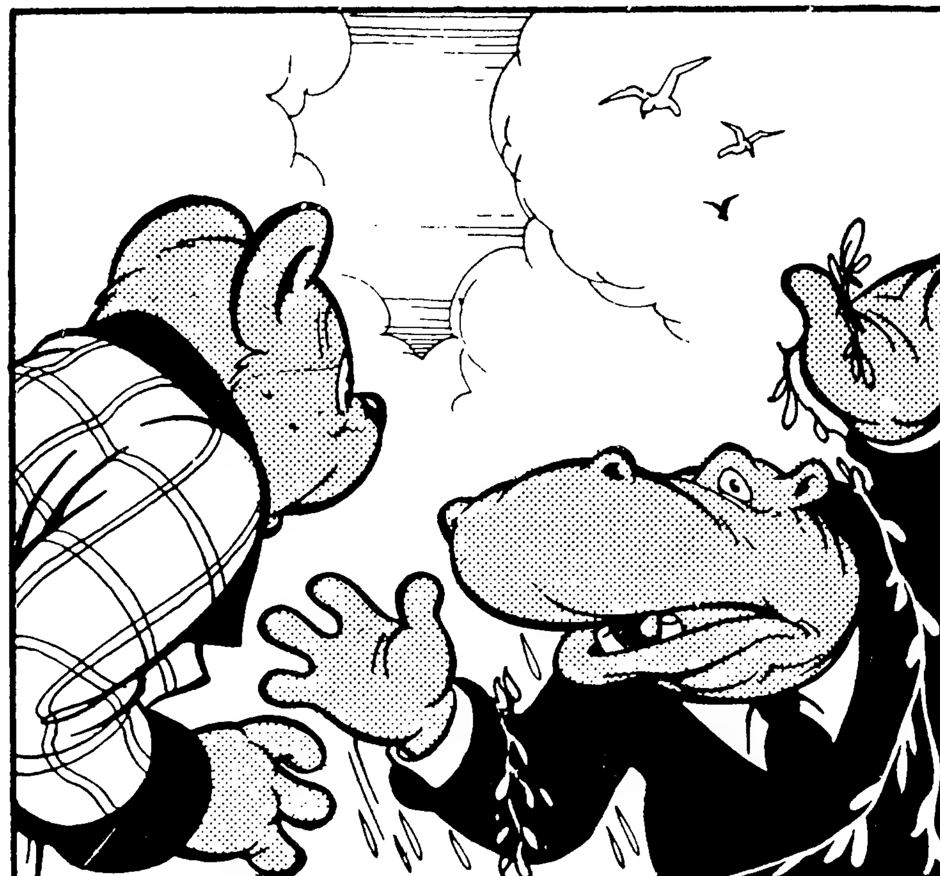
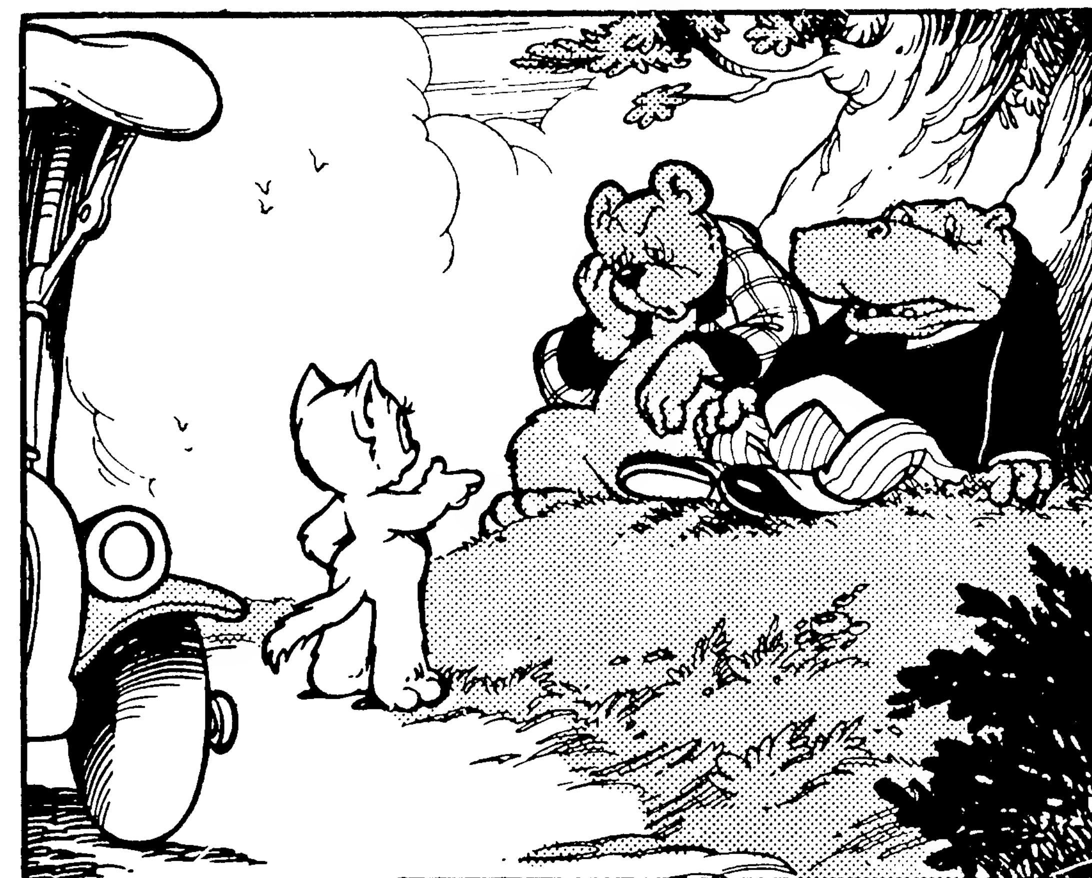

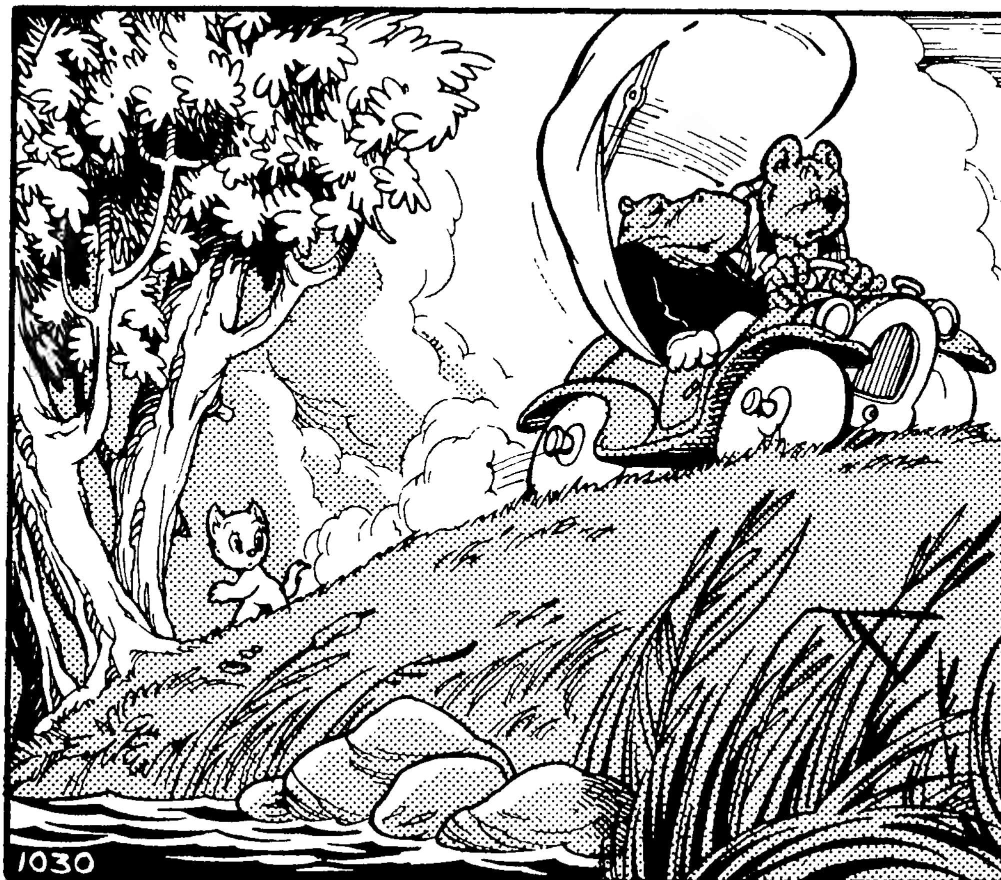
'Die commissaris Bas is een slim politie-man!' zei heer Ollie nadenkend, toen Tom Poes hem in de Oude Schicht weer naar huis toe reed. 'Het was knap om die Link te laten arresteren, dat zal je me toegeven, jonge vriend! Natuurlijk heeft die misselijke namaak-professor dat spook op zijn geweten! Natuurlijk heeft die ongemanierde vlegel – want een heer is het niet, dat zal je met me eens zijn – mij vannacht aan het schrikken gemaakt! Hij heeft mijn wankele gezondheid geknakt, Tom Poes! Hij heeft mijn volle gewicht op mijn hart laten slaan!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Maar ik weet het nog niet zo heel zeker, heer Ollie! Ik geloof niet, dat die Link voor spook gespeeld heeft! Ik geloof, dat er meer achter zit!'
'Bah!' klaagde heer Ollie. 'Altijd wil je het beter weten. Altijd ben je...'

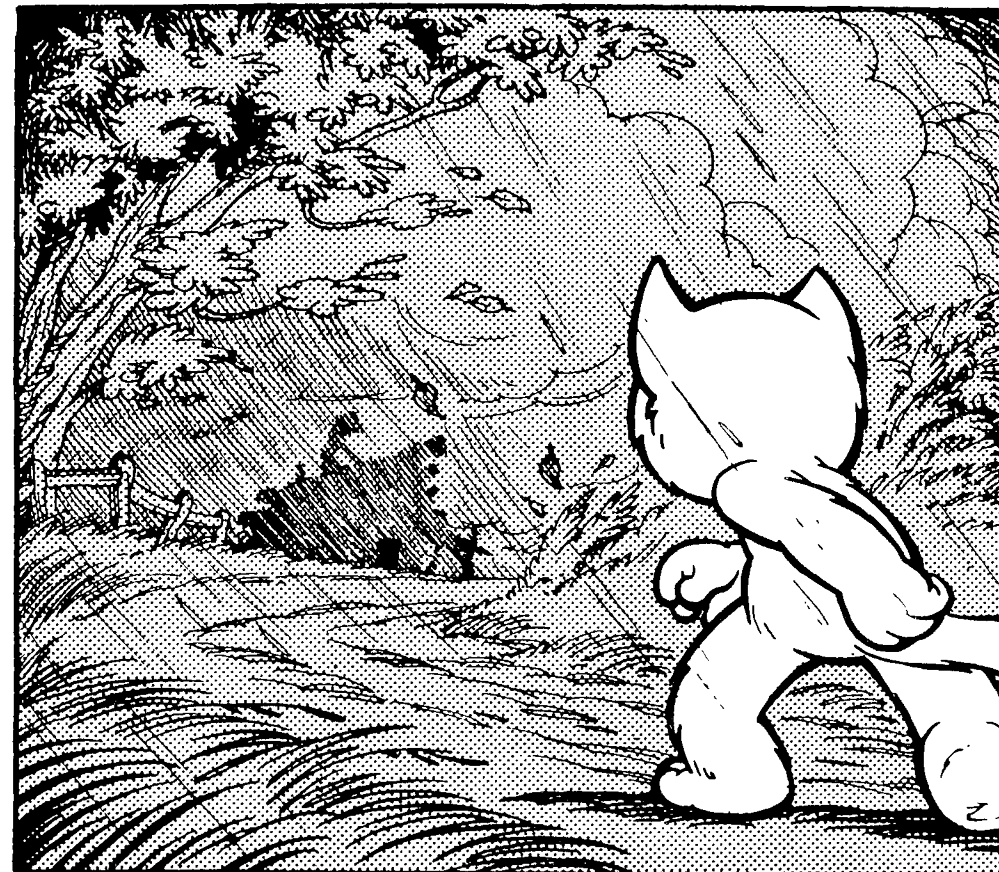
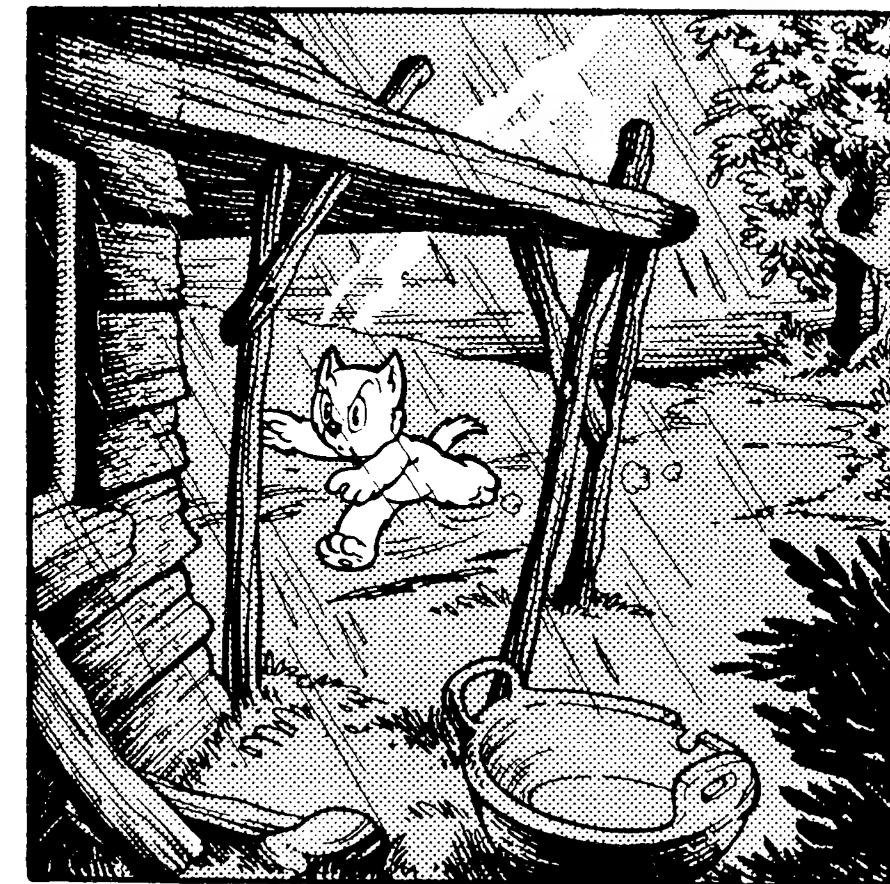
'Stil eens!' riep Tom Poes, terwijl hij remde.
In de plotselinge stilte klonk een benauwd geroep. Het kwam van de kant waar een beekje de weg begrensde en Tom Poes rende uit de auto daar naar toe. Uit het kabbelende water, vlak bij de kant, stak het zorgelijke hoofd van burgemeester Dickerdack van Rommeldam.
'Help!' riep hij zwak. 'Help me toch! Ik verdrink!'
'Kunt u niet zwemmen?' vroeg Tom Poes, haastig naar beneden klauterend.
'Natuurlijk kan ik zwemmen!' hijgde de burgemeester. 'Maar de dokter heeft het me verboden! Help dan toch. Ik mag volstrekt geen water drinken en ik heb al minstens tien liter naar binnen gekregen! Schiet toch op!'

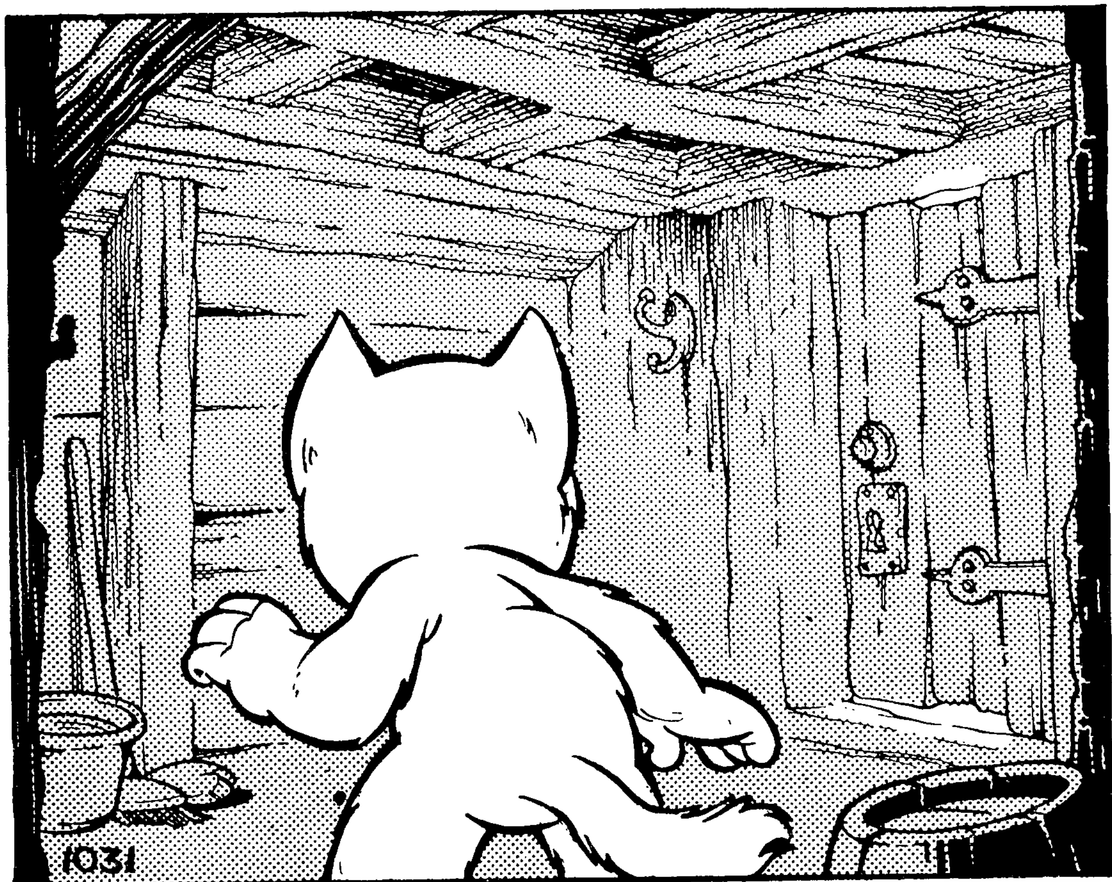

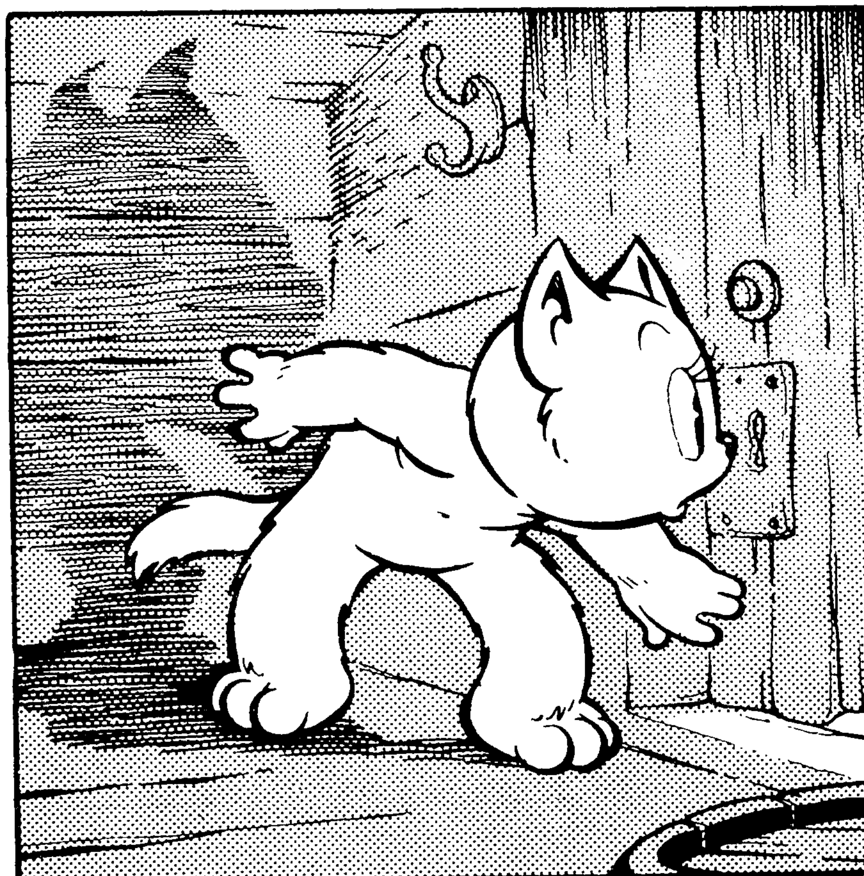
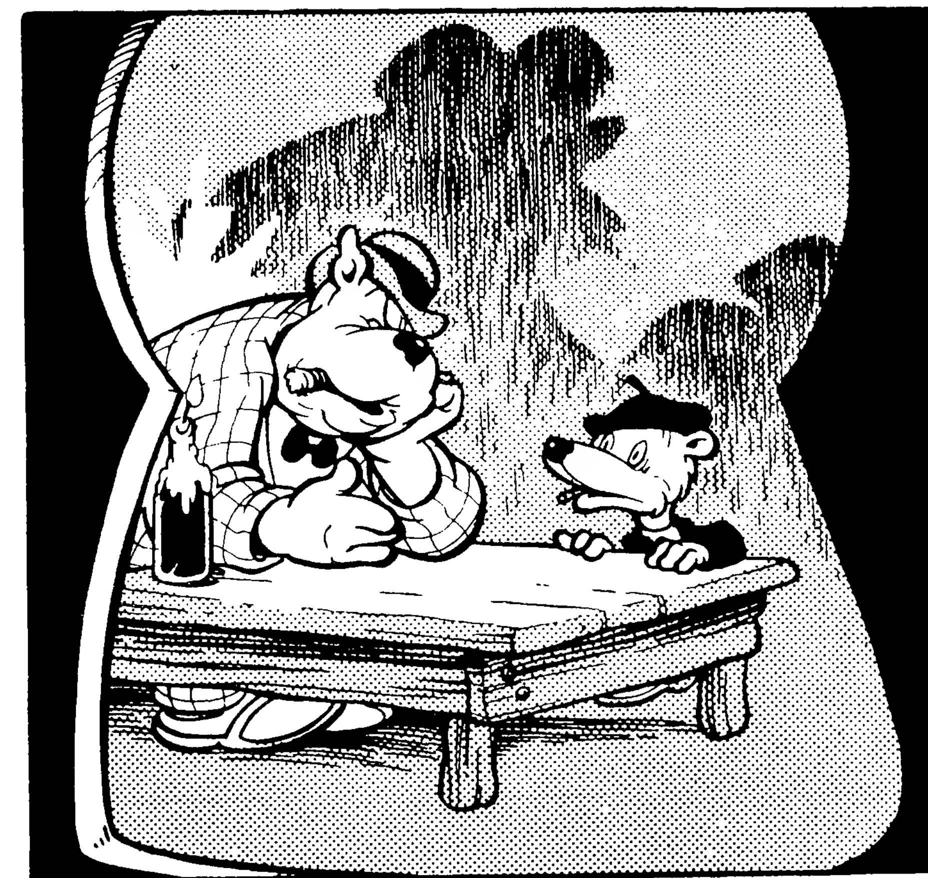
Heer Bommel was ook uit zijn auto geklommen en nu hielp hij Tom Poes om de burgemeester uit de beek te trekken. Dat viel niet mee, want Dickerdack was een zwaar gebouwd heer en hij gaf volstrekt niet mee.
'Oef!' zuchtte heer Ollie, sjorrend en trekkend. 'Wat een werk voor een heer van mijn toestand. Ik voel, dat mijn bloed drukt! Oef, wat bent u zwaar, heer Dickerdack!'
'Zeg jij nu maar niets, Bommel!' snauwde de burgemeester. 'Jij bent zwaarder dan ik!'
'Zou het?' vroeg heer Ollie geschokt en hij liet van schrik de drenkeling los. Maar gelukkig had deze net weer vaste grond onder de voeten gekregen. Hijgend en druipend sjokte hij naar de helling en ging met een diepe zucht zitten.
'Hoe kwam u eigenlijk in dat beekje terecht?' vroeg Tom Poes. 'Bent u er in gevallen?'
'Bah! Gevallen!' zei de burgemeester. 'Nee, een Dickerdack valt niet in het water! Ik ben er in geduwd! Een misdadige opzet, mag ik wel zeggen! Een aanslag op de burgemeester van Rommeldam! Dat was het!'
'Bent u dan overvallen?' vroeg Tom Poes ongelovig.
'Nee,' legde de burgemeester uit, 'ik was hier aan de kant gaan zitten en had even mijn ogen gesloten om na te denken. En toen, ineens, kreeg ik een duw in mijn rug en viel ik voorover in de beek. Toen mijn hoofd weer boven water kwam stond daar, op de kant, het spook, mijne heren! Het volvettersspook! Het lachte akelig en riep: "Ik zal u grijpen! Ik loer op u! Gebruik Slinkers, vóór het te laat is!"'
'Dat is vreemd!' zei Tom Poes. 'Want professor Link zit in de gevangenis! Dat is dus het bewijs, dat hij het spook niet is!'

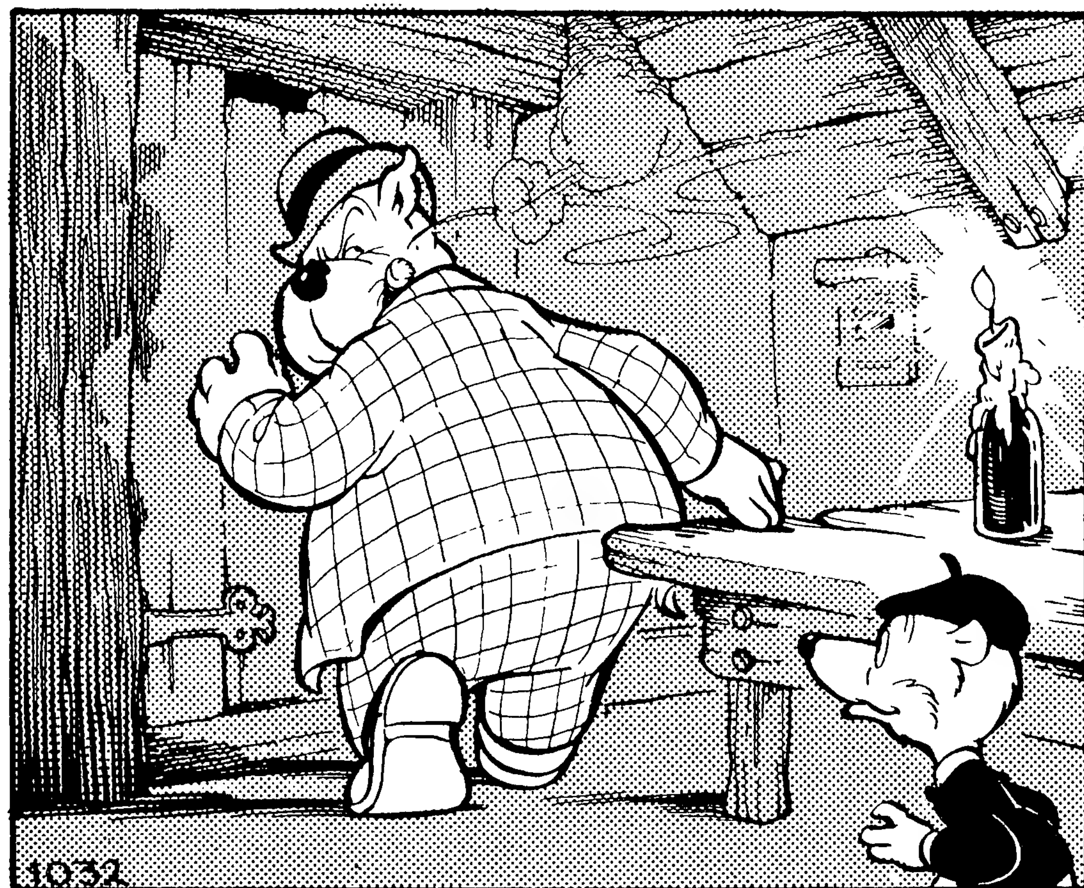

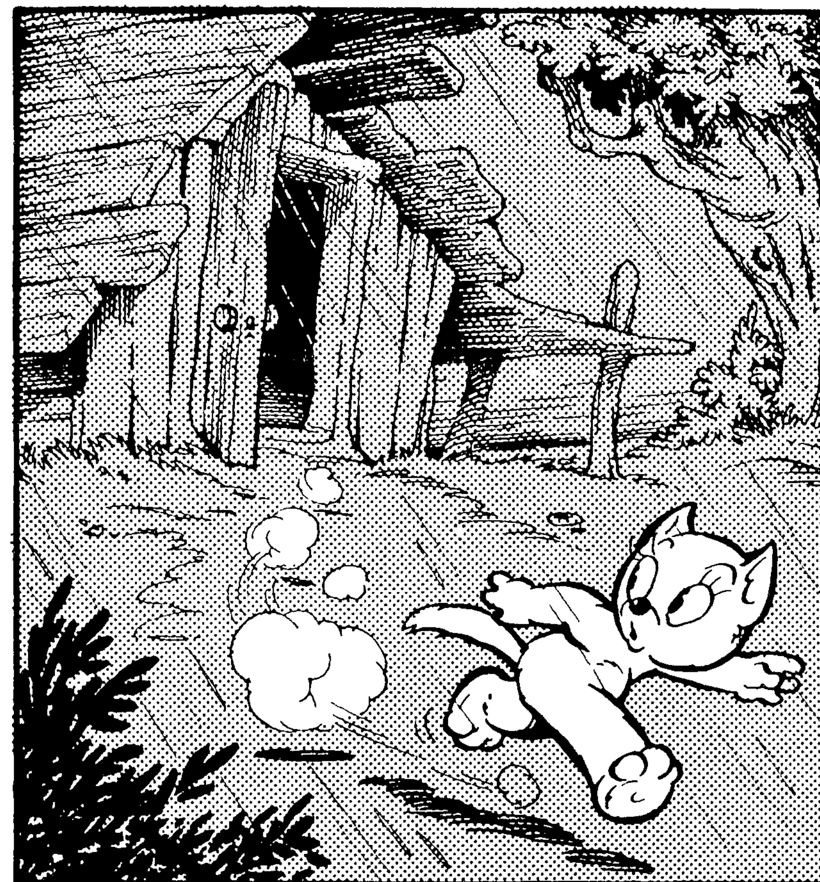
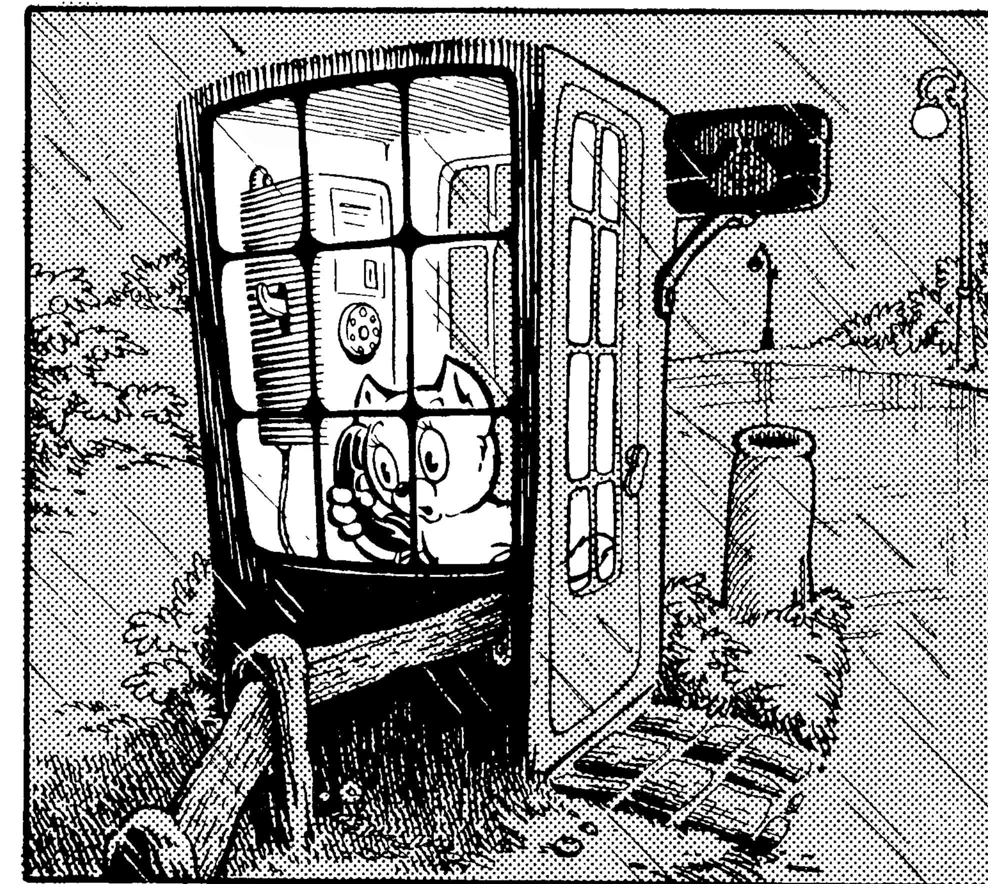
'Ik moet thuis zien te komen!' zei burgemeester Dickerdack. 'Ik heb te lang te water gelegen en dat is zéér bedenkelijk voor iemand met mijn bloeddruk. Ik ben aan een Turks bad toe, dat voel ik. Komaan, breng me naar huis in die kinderwagen van je, Bommel!'
'Bedoelt u de Oude Schicht?' vroeg heer Ollie verontwaardigd, 'dat is de beste auto uit de omtrek en zeker geen kinderwagen! En eigenlijk mag ik zèlf niet rijden, ik láát me tegenwoordig altijd rijden! Ik ben te gewichtig, als u begrijpt was ik bedoel!'
'Onzin!' zei de burgemeester, opstaande, 'schiet op, Bommel, er komt een bui aan en ik wil thuis zijn voor ik nog natter word! Tom Poes kan dit keer wel lopen, dat is goed voor zijn lijn!'
Heer Ollie keek naar de donkere lucht, zuchtte toen diep en klom op de chauffeursplaats. Tom Poes keek het langzaam wegrijdende voertuig een poosje na en begon toen naar huis te wandelen.
'Er moet iets gedaan worden!' dacht hij. 'Het is nu wel duidelijk, dat die professor Link niet voor spook speelt, want hij zat in de gevangenis terwijl de burgemeester door dat volvettersspook in de beek werd gegooid! Ik moet zo gauw mogelijk de commissaris opbellen om hem te zeggen, dat hij die arme S. Link vrij moet laten!'
Op dat moment werd de omtrek hel verlicht door een bliksemstraal en een hevige donderslag deed de bomen trillen. Direct daarop begon het te regenen, met zo'n kracht, dat Tom Poes haastig naar een schuilplaats zocht. Gelukkig ontdekte hij niet ver weg een bouwvallige hut en daar rende hij naar toe...

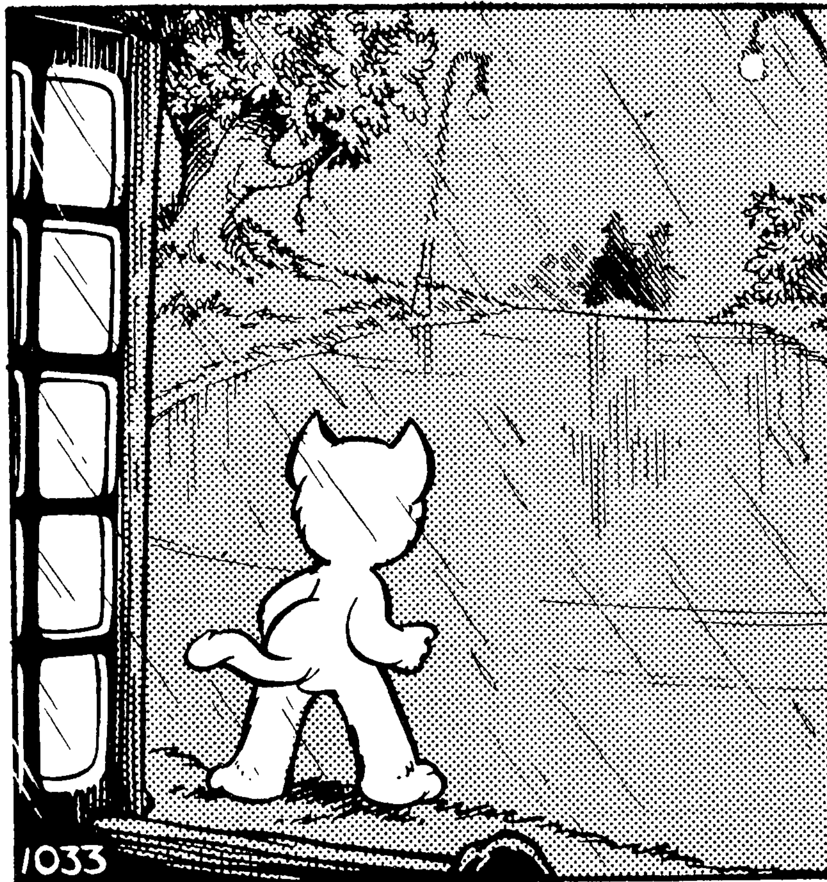

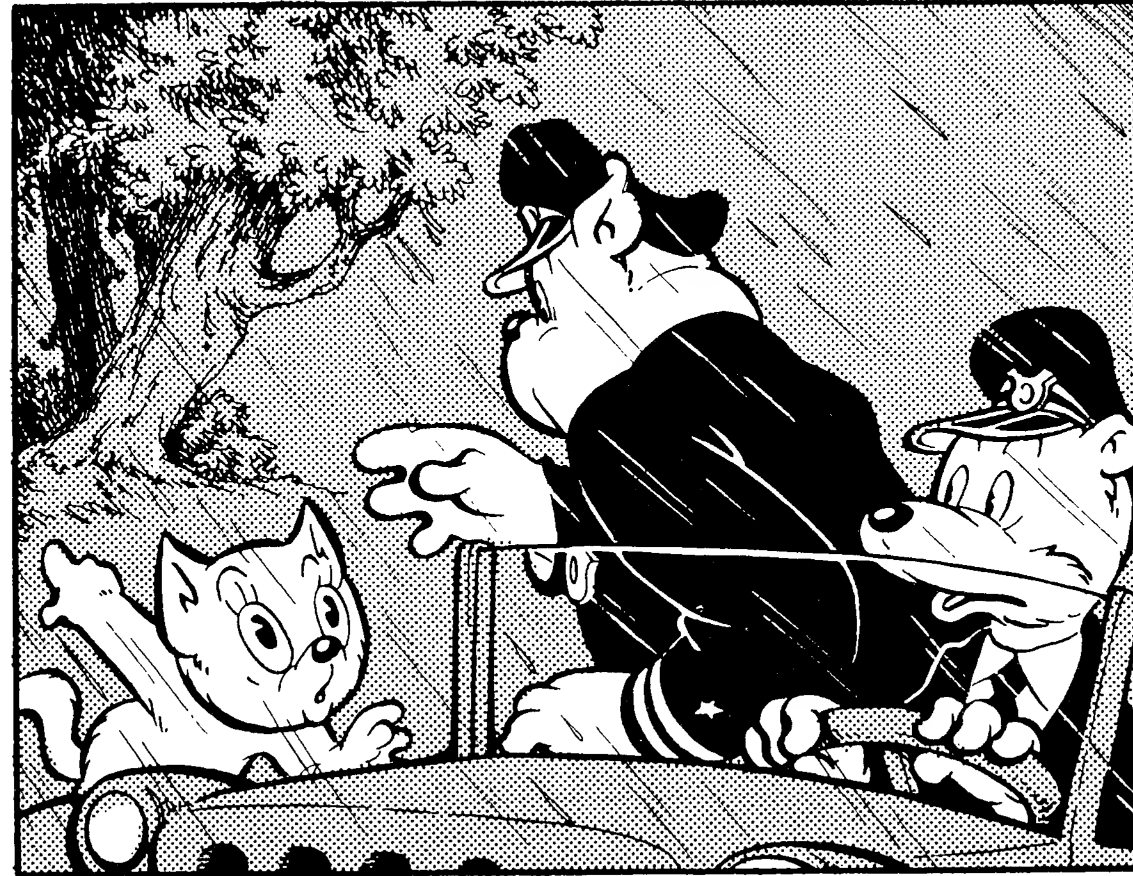
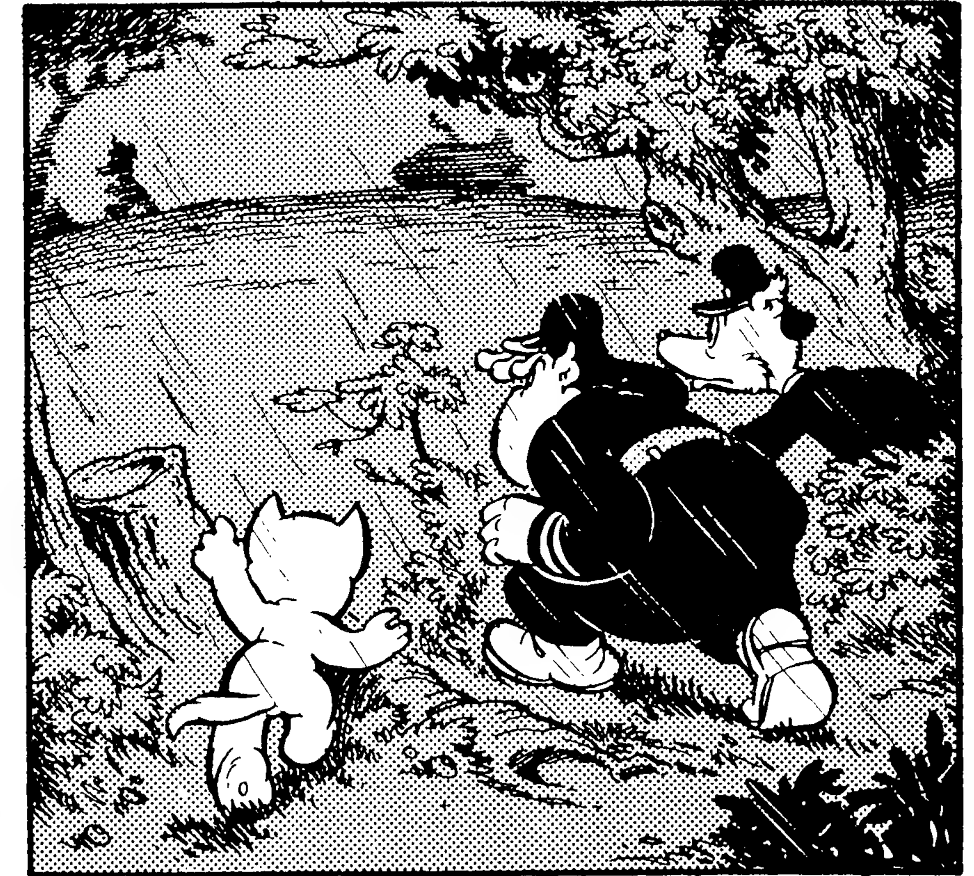
Tom Poes rende de oude, bouwvallige hut binnen en bleef toen hijgend staan. Buiten was een hevige onweersbui losgebroken; de bliksem was niet van de lucht en de regen kletterde in stromen op het lekkende dak. Daar luisterde hij een poosje naar, tevreden met zijn schuilplaats. Maar al gauw begon hij al eens rond te kijken. En toen ontdekte hij iets vreemds. In de tegenover-liggende wand zat een deur en onder die deur scheen licht!
'Wel!' mompelde Tom Poes, 'deze hut schijnt bewoond te zijn! Daar achter die deur is iemand, want er brandt een kaars!'
Hij sloop voorzichtig naar de lichtstreep toe en toen hij dichterbij kwam, hoorde hij het geluid van stemmen. Dat geluid werd overstemd door het gekletter van de regen en om iets te kunnen verstaan moest hij zijn oor tegen het sleutelgat houden. Nu is het natuurlijk niet netjes om in een vreemd huis aan een deur te gaan luisteren. Men behoort beleefd aan te kloppen en te vragen of men even mag schuilen voor de regen. Dat Tom Poes dan ook zo vreemd deed, kwam, omdat hij boven het gerommel van de donder en het geruis van de regen uit, de hese, grove stem van Bul Super herkend had!
Voorzichtig gluurde hij door het sleutelgat en bemerkte, dat hij zich niet vergist had. Aan een ruwe tafel zat de journalist Argus tegenover de plompe gestalte van de grote zakenman.
'Een stunt!' bulderde Super, begeleid door een donderslag. 'Een superstunt! Het gaat om al die dikke patsers, hè? Prachtig! Daar zit iets in! Zaken zijn zaken!'
'Ach, ja, geld genoeg!' zei Argus. 'Maar de hoofdzaak is, dat dit dóórgaat! De politie is erg lastig en die arme Link zit al gevangen! En het volvettersspook waart rond!'

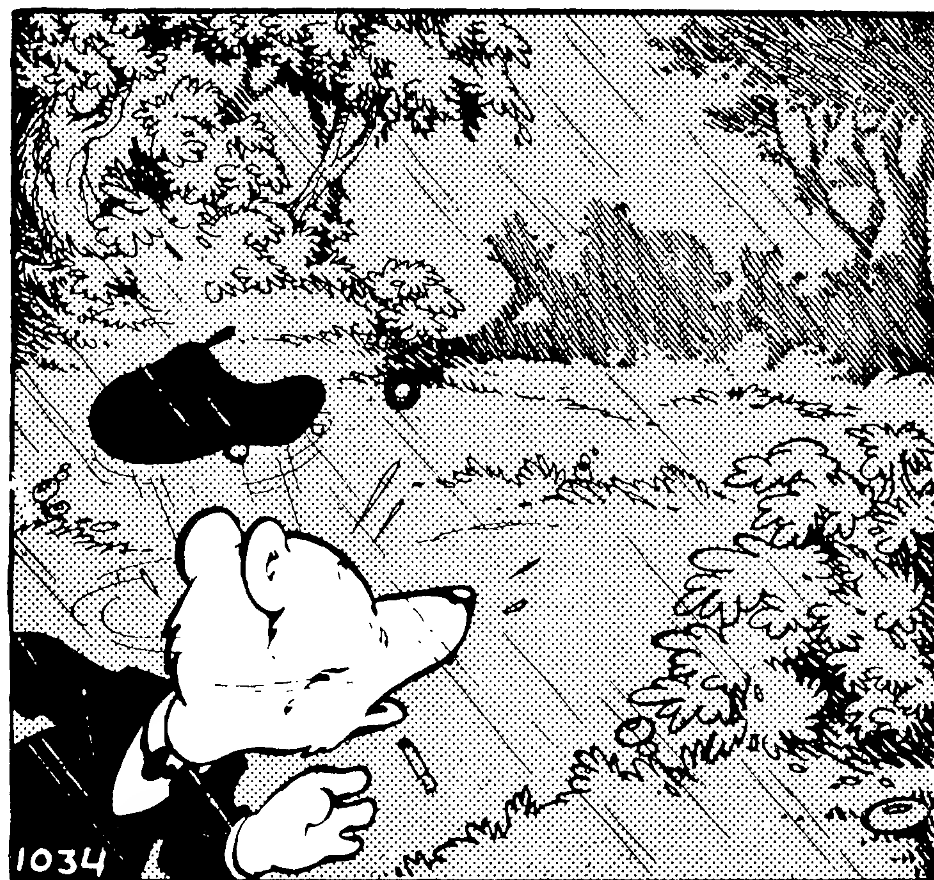

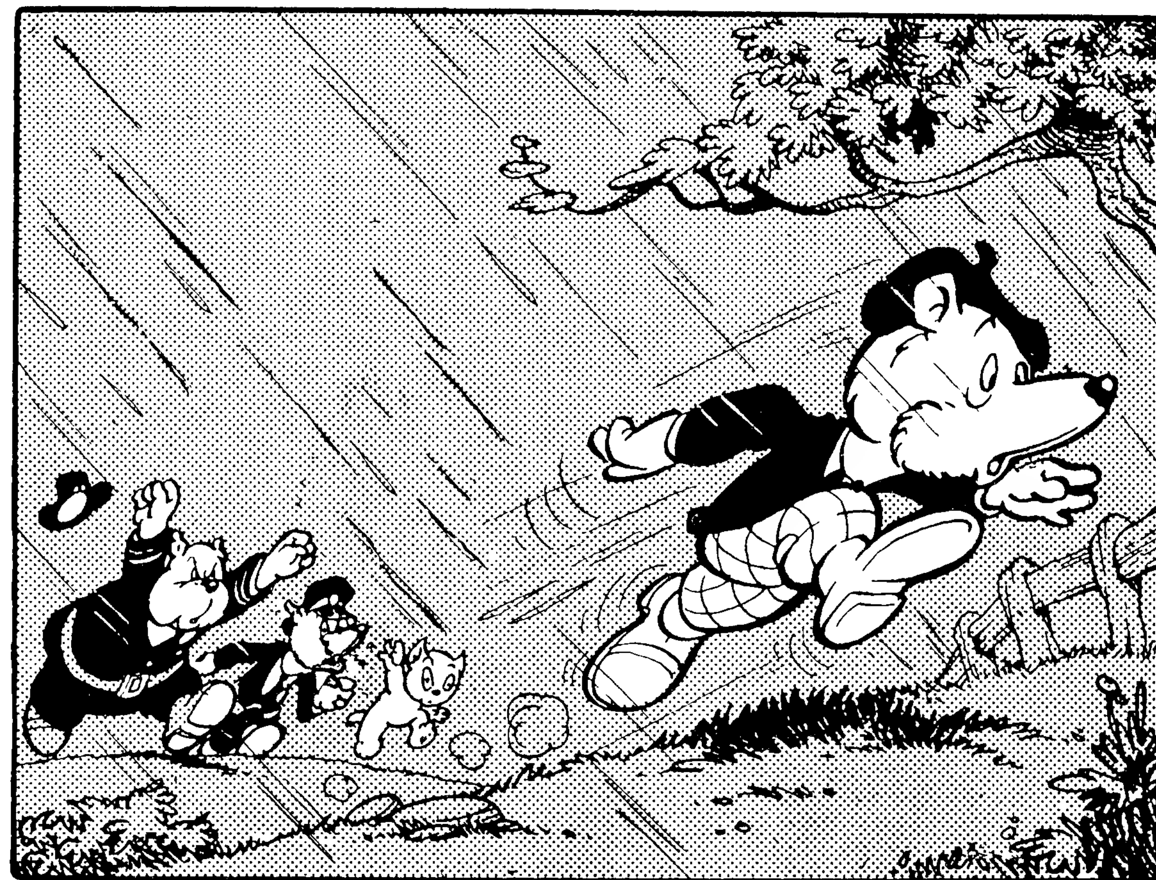
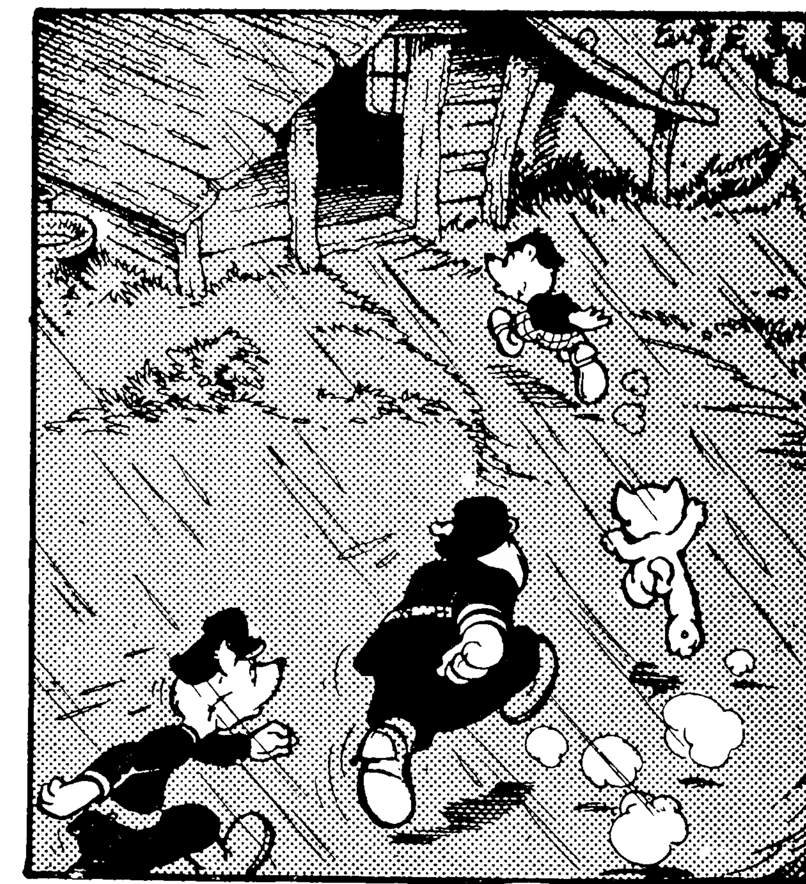
'Ha! Het volvettersspook!' bulderde Super. 'Een goed idee! Ik zou haast zeggen! Een Super-idee! Er zijn veel te veel dikzakken in dit land! Er moeten meer en meer slinkers gegeten worden! Eet slinkers, of het volvettersspook zal je grijpen! Ha! Dat is een stunt! Dat spook interesseert me, ventje! Breng me eens bij hem!'
'Goed!' zei Argus. 'Je mag anders wel oppassen, want jij bent ook niet één van de magersten!'
'Haha!' bulderde Super, en zijn lach deed het onweer verbleken, 'hahaha! Allemaal spieren, hoor! Geen gram vet!'
Zo schertsend stond hij op en liep samen met Argus naar de deur, waarachter Tom Poes stond te luisteren. Die maakte natuurlijk, dat hij wegkwam. Vóórdat Super de knop had omgedraaid was hij al buiten en rende langs de struiken naar de weg toe.
Niet ver van daar had het gemeentebestuur een telefooncel laten plaatsen en die kwam goed van pas. Tom Poes belde het nummer van het politie-bureau en even later had hij commissaris Bulle Bas aan de telefoon.
'Hallo commissaris!' riep hij, 'ik weet nu, wie er achter dat volvettersspook zit! – Nee, dat spook zit niet, ik zeg wie er achter zit! – Ach nee, er zit niemand... ik bedoel, dat ik weet, wie dat spook laat spoken! Het is die journalist Argus! Ik ben nu vlak bij hem in de telefooncel op de hoofdweg! Kom gauw, commissaris! En laat die professor Link maar vrij, hij heeft er niets mee te maken!'

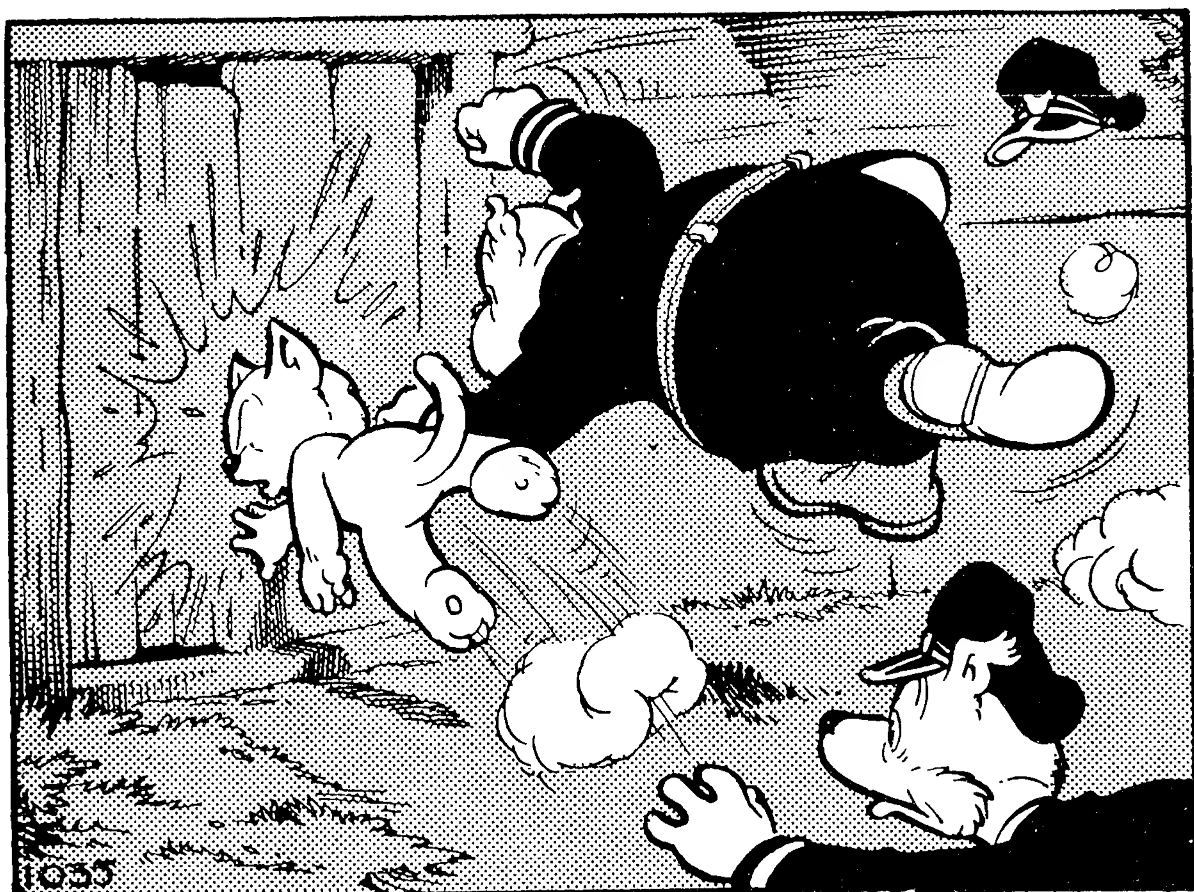

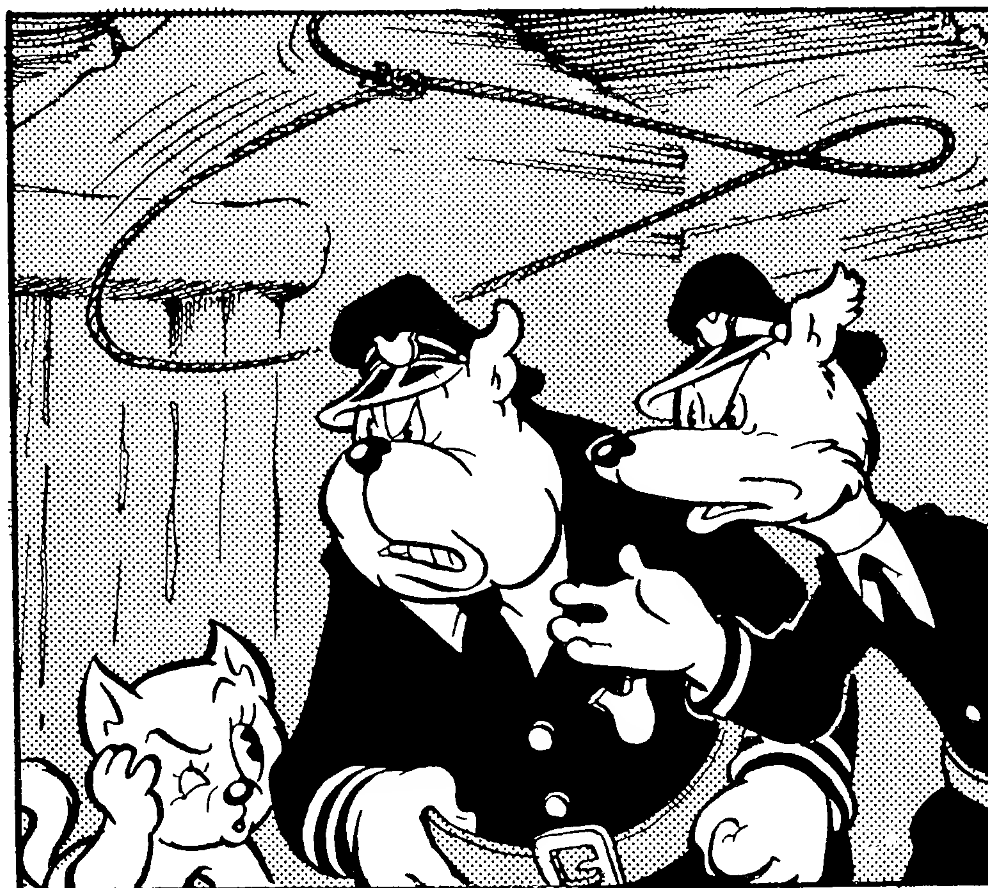
Tom Poes hoefde niet lang te wachten. Een kwartier nadat hij had opgebeld, naderde het driftige politie-jeepje van Rommeldam over de glimmende asfaltweg en stopte vlak naast hem.
'En wat is dat nu allemaal?' riep de commissaris, vlug uitstappend. 'Wat was dat voor gepraat over dat eh... dingesspook?'
'Kom vlug mee!' zei Tom Poes. 'Ik schuilde voor de regen in die oude hut daar en toen luisterde ik toevallig een gesprek af. De journalist Argus weet alles van dat spook af! Ik hoorde, dat hij Bul Super aanbood om hem er naar toe te brengen! Die professor Link kan dus nooit de schuldige zijn!'
'Hm!' zei de commissaris, 'die kwakzalver heb ik al vrij gelaten. Order van de burgemeester! Maar ik denk er het mijne van! Link is de enige, die belang bij dat... eh... spook heeft. Hij is de uitvinder van dat mis-selijke volvettersgedoe! Bah! Maar als die journalist er bij betrokken is zal hij er van lusten, dat beloof ik je! Bah! Ik heb er genoeg van! Vanmiddag lag er een briefje op mijn bureau: Het volvetters-spook loert ook op u! Gebruik toch Slinkers! Breng me naar die hut!'
Tom Poes liep voorop en de commissaris en brigadier Snuf volgden hem. De regen was bijna opgehouden en het weerlichtte nog een beetje in de verte.
'Kijk!' zei Tom Poes plotseling, 'daar loopt hij!' En hij wees naar het kleine figuurtje van de journalist, dat zich donker aftekende tegen de lichtende horizon.
'Achtervolgen!' commandeerde Bulle Bas en hij zette er de pas in...

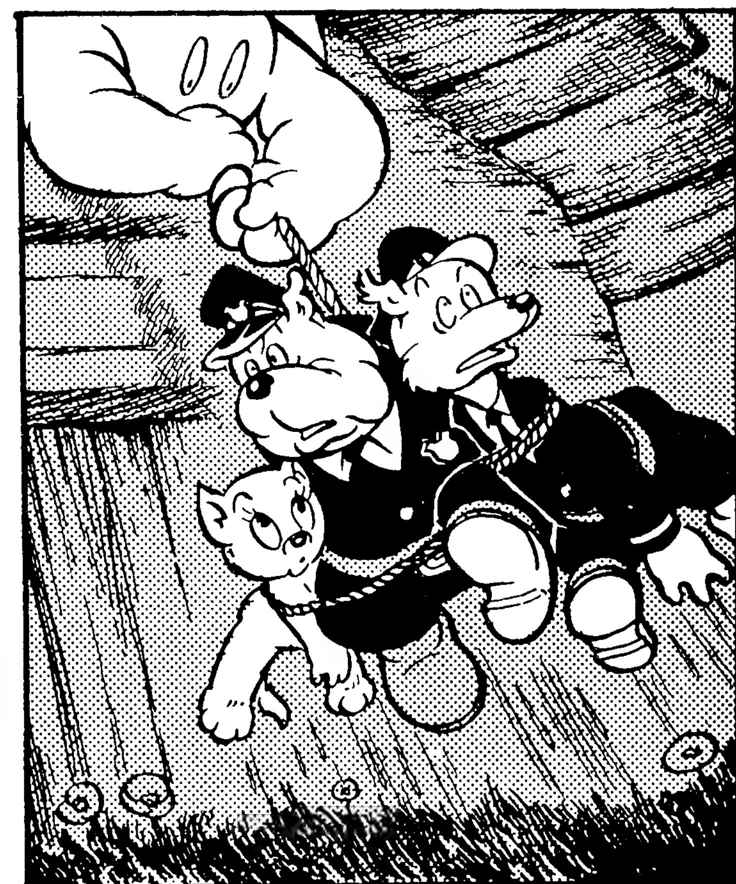

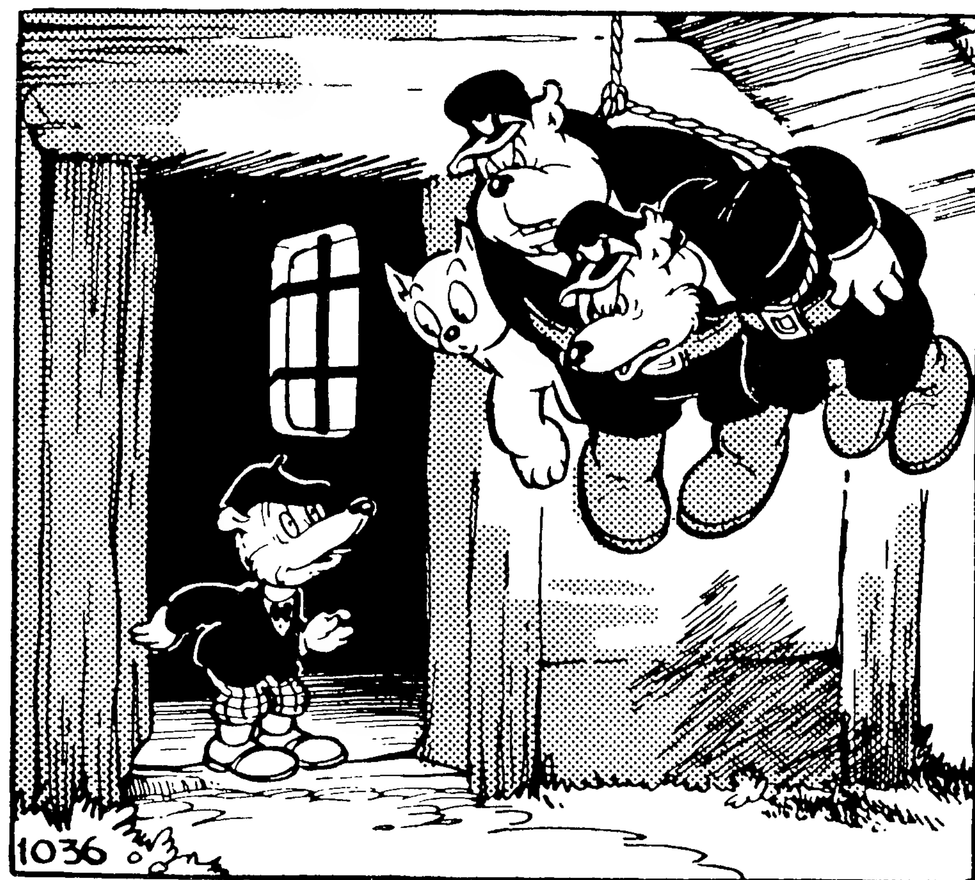
De journalist Argus spoedde zich, onder het fluiten van een vrolijk liedje, door de natte heide. 'Het reclame-vak is toch maar aardig!' dacht hij. 'Je zorgt, dat alle dikkerds vermageringspillen gaan gebruiken, en je verdient er een aardig centje aan! Meer dan je ooit met het schrijven van stukjes voor een krant kan verdienen. Alleen maar jammer, dat de politie hier van die bekrompen denkbeelden heeft – ik zou eigenlijk in één van die jonge landen moeten leven!'
Op dat moment hoorde hij in de verte achter zich een gesmoorde stem die riep: 'Stil, een beetje, brigadier! Geen geluid! Hij moet ons niet horen!'
Geschrokken keek Argus om en toen zag hij, dat hij achtervolgd werd door drie gedaanten.
'Daar zijn ze!' piepte hij en zette het op een lopen.
'De schurk heeft ons in de gaten!' loeide commissaris Bulle Bas. 'Dat is jouw schuld, Snuf! Looppas! We moeten hem hebben!'
Het moet gezegd worden, dat de commissaris zelf het goede voorbeeld gaf. Hij vergat zijn dikte en zijn hoge bloeddruk en rende, dat de grond daverde. Tom Poes en de brigadier volgden hem dicht op de hielen en het zag er naar uit, dat ze het dravende journalistje gauw in zouden halen. Maar die scheen zich daar niet zo héél erg bezorgd over te maken. Hij volgde geen rechte lijn, maar liep op een vreemde manier van struik tot struik. En na een poosje bemerkte Tom Poes, wat zijn opzet was. Argus was in een grote cirkel rond gelopen en nu naderde hij opnieuw de oude bouwvallige hut!

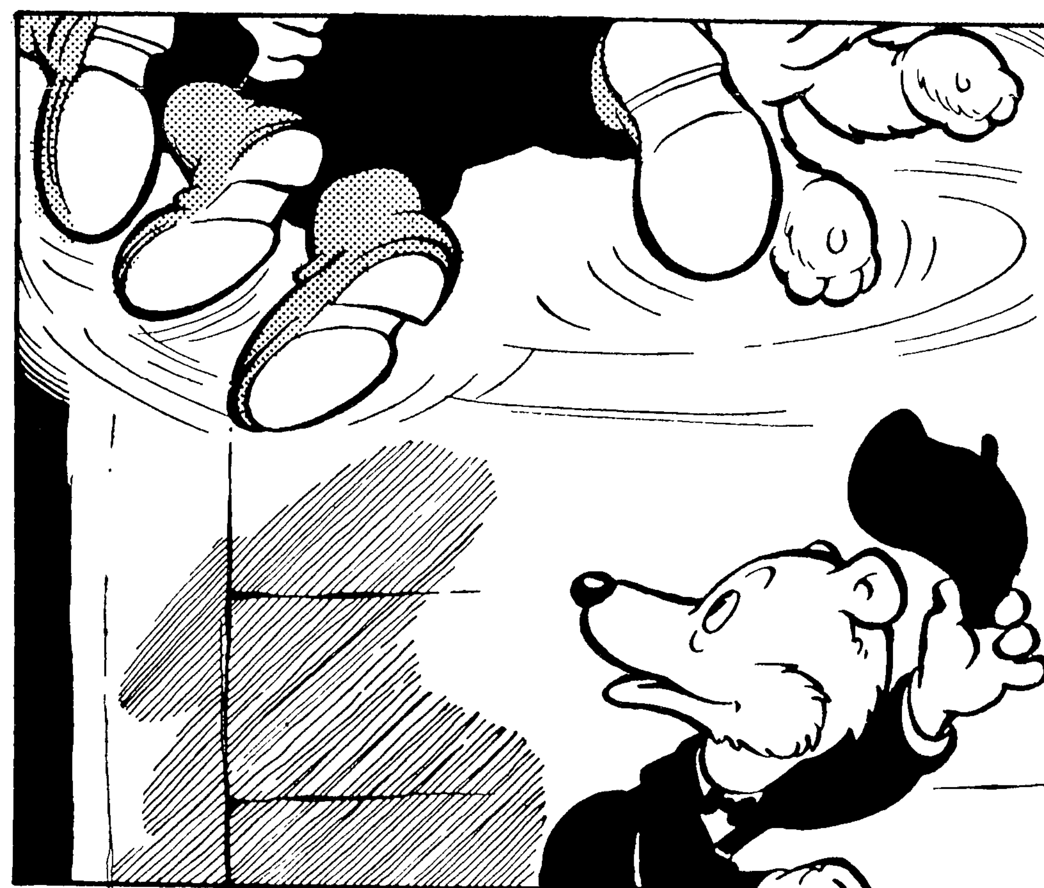
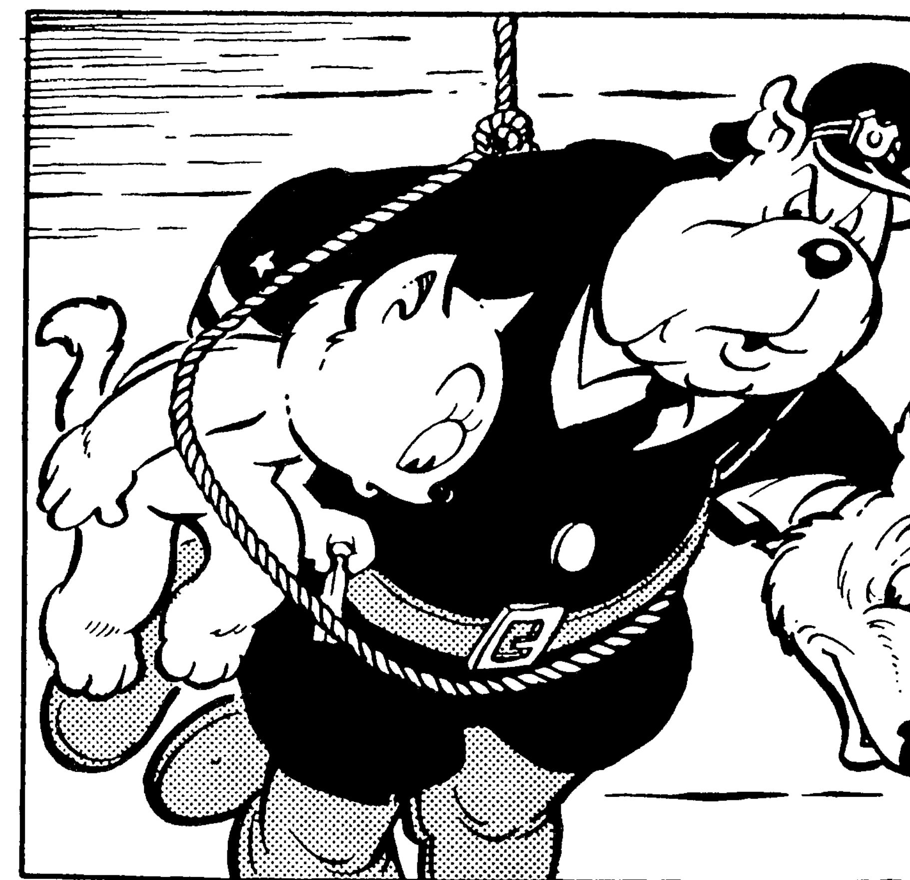

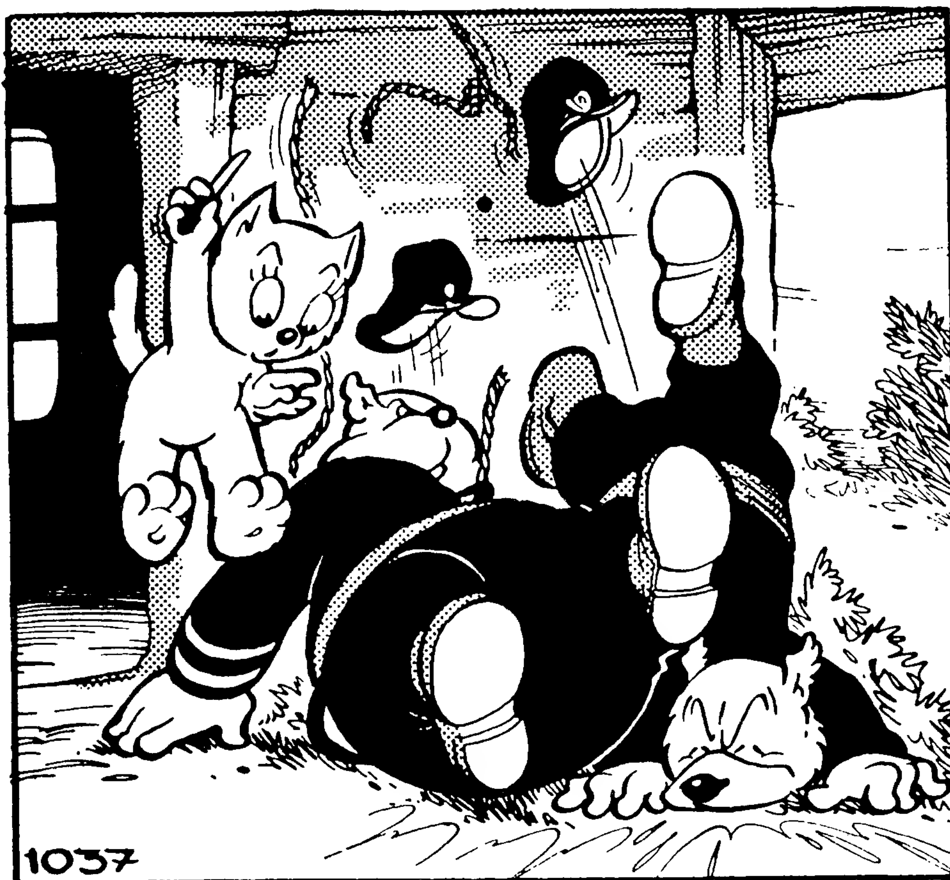

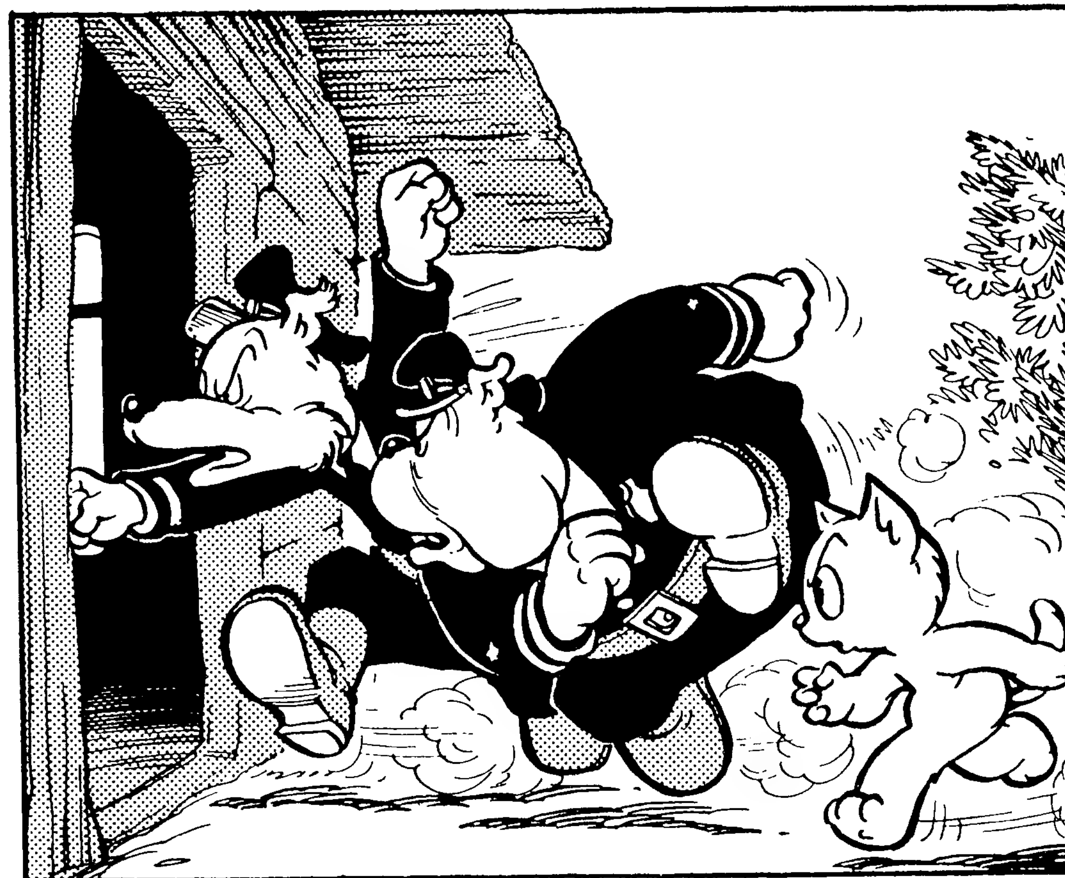
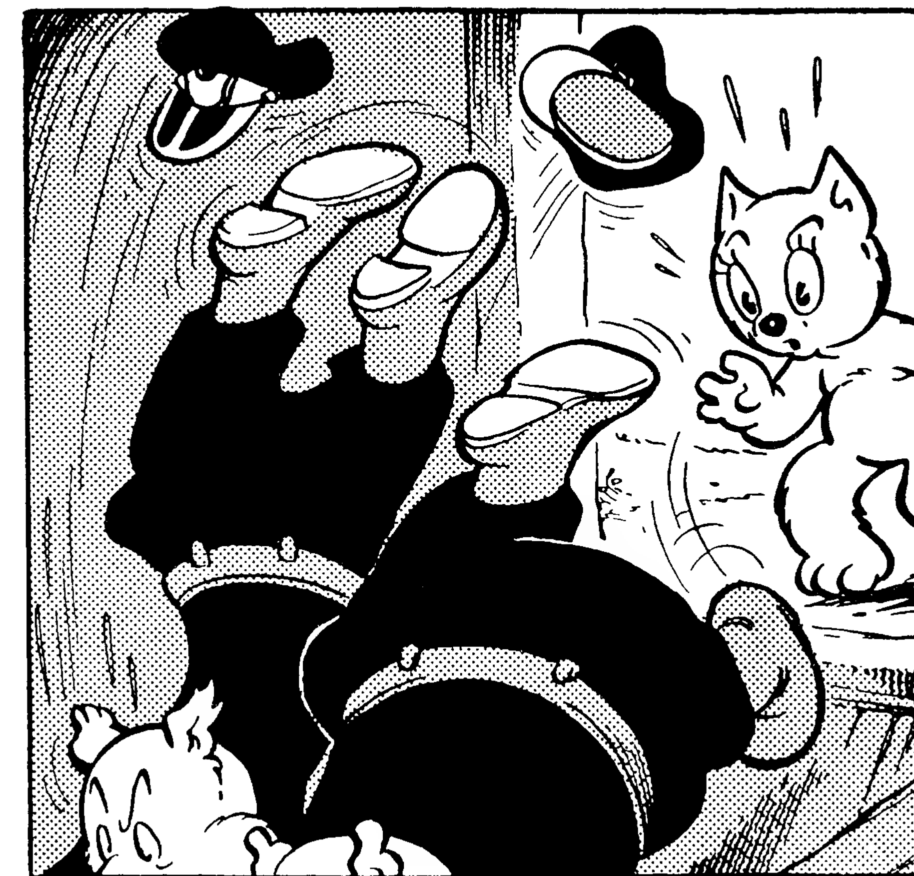
Net op het moment, dat de voorop-dravende commissaris de vluchtende journalist wilde grijpen, sprong deze de hut binnen en sloeg de deur voor zijn achtervolgers dicht.
'Hm!' zei de commissaris een beetje beteuterd. 'Hm! Dit individu heeft geen eerbied voor een ambtenaar in functie! Maar we zullen het hem inpeperen! Bah!' Hij wachtte tot zijn hijgende ademhaling wat kalmer werd en trok toen met een ferm gebaar de klep van zijn pet in de ogen.
'Omsingel de hut, Snuf!' commandeerde hij. 'Doe een inval en arresteer de vluchteling!'
'Tot uw dienst, commissaris!' zei de flinke brigadier. 'Maar ik moet u er op opmerkzaam maken, dat ik overal alléén voor sta!'
'Ik kan wel helpen!' bood Tom Poes aan.
'Goed!' snauwde Bulle Bas. 'Best! Doe iets! We kunnen hier niet blijven rondhangen!'
Op dat moment klonk er een zacht zoemend geluid boven hun hoofden en toen Tom Poes omhoog keek, zag hij tot zijn schrik de snel dalende lus van een lasso. 'Pas op!' riep hij nog en hij wilde snel opzij springen. Maar het was al te laat. Het koord viel over de drie hoofden heen en snoerde hen als een vreemde bundel aan elkaar. Boven, in het zolderkamertje van de hut ging het raampje wat verder open en nu verscheen de akelige gedaante van het volvettersspook in de opening.
'Hah!' riep de engerd met een holle lach. 'Ik zal jullie hier laten rondhangen!' En hij trok, met geweldige kracht, de lasso omhoog totdat ze alle drie hulpeloos in de lucht zweefden...

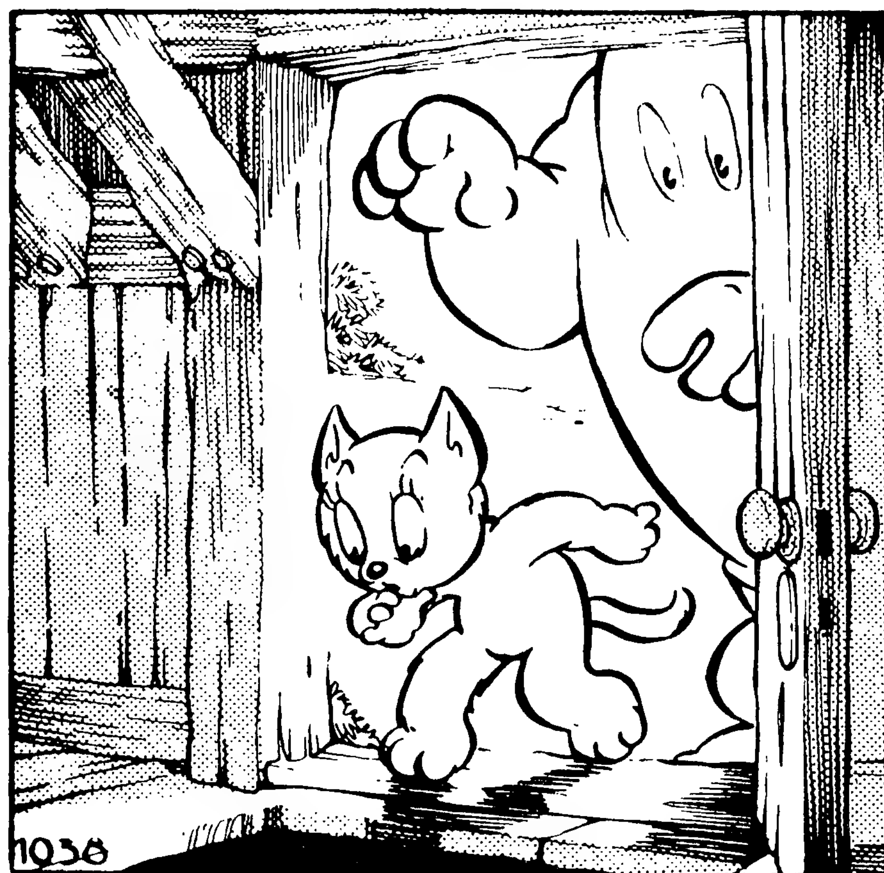

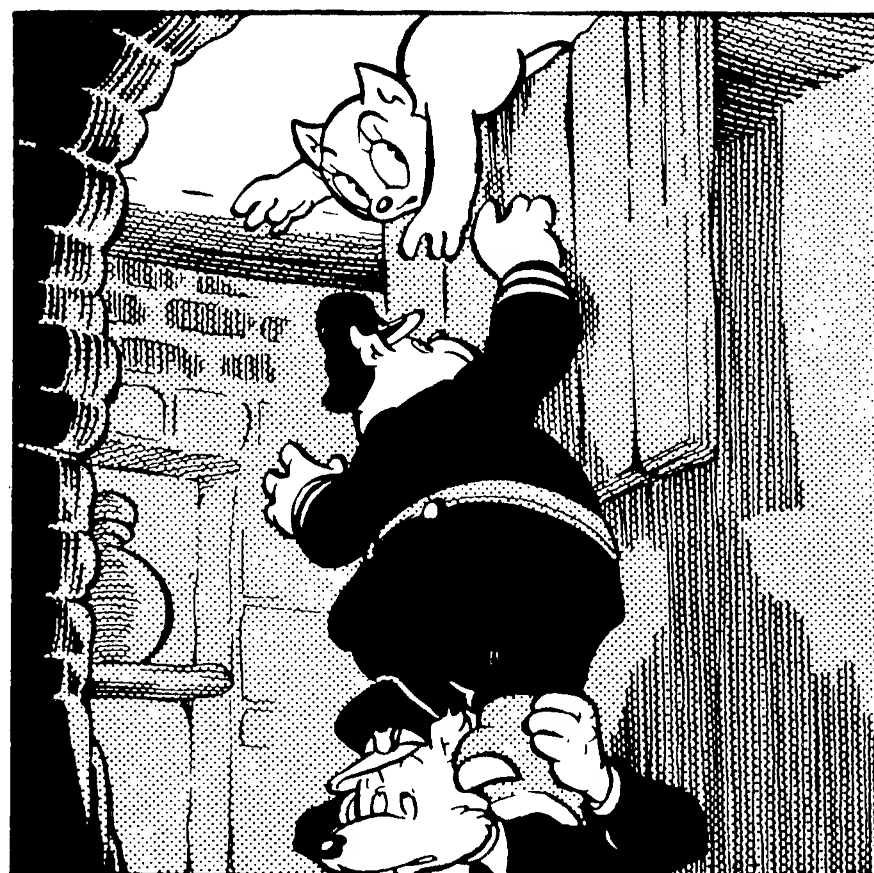
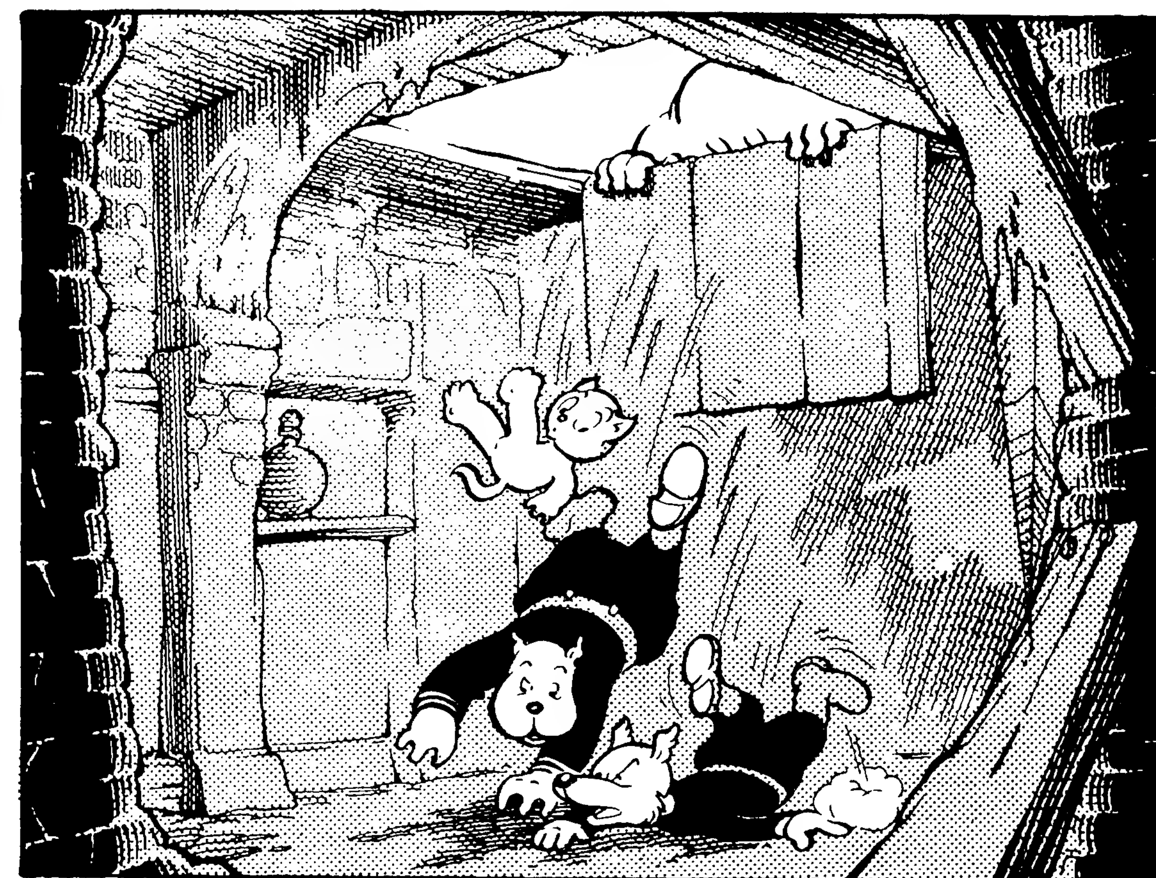
Het eerste ogenblik heerste er een verslagen stilzwijgen. Doch toen zette commissaris Bulle Bas zijn longen uit en begon te brullen. Terwijl de strak gespannen lasso langzaam ronddraaide en het aanéén-gesnoerde groepje het landschap en de hut traag wentelend langs zich zag trekken, stootte de voortvarende politie-man geluiden uit, die ik hier niet kan herhalen. Hij werd hierin onderbroken door brigadier Snuf, die een poosje had nagedacht.
'Ik geloof nooit, dat die journalist dit heeft gedaan!' zei hij. 'Dat ventje heeft een klein postuur. En wij met z'n drieën vormen toch een aardig vrachtje! Te zwaar voor hem zou ik zo zeggen!'
'Heel juist!' zei de journalist Argus, die juist uit de oude hut kwam. 'Spierkracht is niet mijn sterkste kant! Nee, voor mij is het breinwerk het voornaamste! Ideetjes bedenken en zo, u kent dat!'
'Maak me los!' loeide de commissaris, 'maak me los!!!'
'Helaas, dat kan ik niet doen!' zei Argus. 'Men verwacht me op de krant en ik ben al te laat, vrees ik!'
'Ik arresteer je!' riep Bulle Bas. 'Doe die vent de boeien aan, Snuf!'
'Kom, kom!' zei Argus, 'dat meent u niet, commissaris! Ik heb niets kwaads gedaan! Ik hou mij aan de wet! En nu moet ik gaan, hoor! Goede middag, samen!'
Hij nam beleefd zijn petje af en stapte weg.
'Hij heeft gelijk!' mompelde Snuf. 'We hebben geen reden hem te arresteren en bovendien geloof ik niet, dat ik het zou kunnen. Ik hang hier maar zo'n beetje!'
Terwijl de commissaris opnieuw begon te schreeuwen, slaagde Tom Poes er in zijn arm wat losser te maken en uit de zak van Bulle Bas een zakmesje te halen...

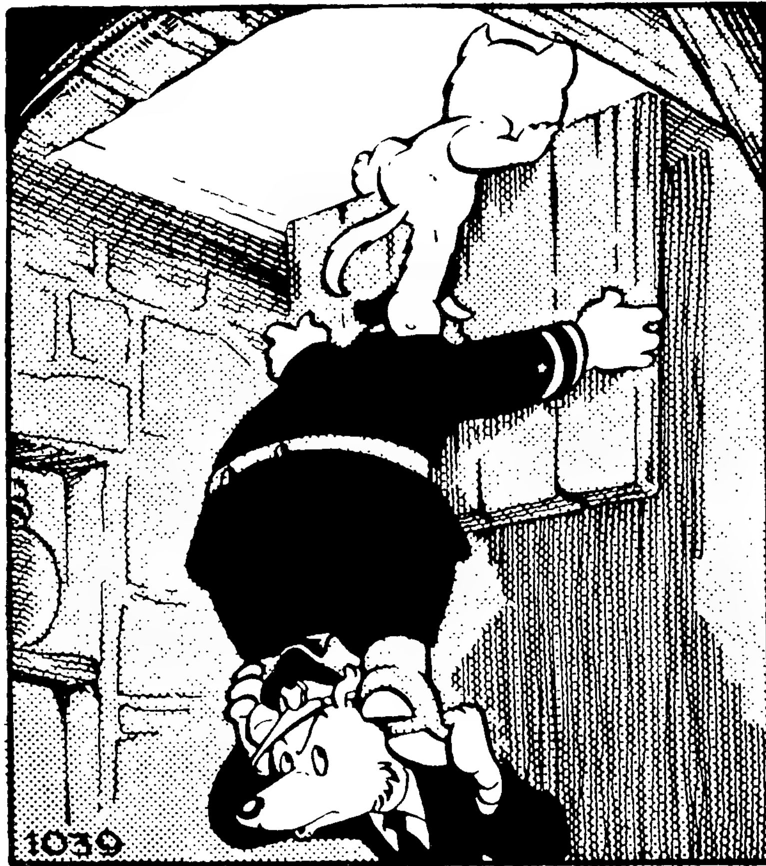
Tom Poes slaagde er in om het zakmes van de commissaris te voorschijn te halen en het instrumentje met de scherpe kant tegen het touw van de lasso te brengen. Hij gaf een ruk en met een zware dreun tuimelde de hele groep op de grond. Bulle Bas wachtte niet om dank je wel te zeggen. Hij verzamelde even zijn gedachten, stond toen langzaam op, klopte zijn uniform wat af en drukte zijn pet in de ogen.
'Volg me, Snuf!' gromde hij tandenknersend. 'We gaan een inval in deze hut doen en dat spook, wie of wat dat dan ook is, arresteren, boeien en voorgeleiden! Volg me!'
'Begrepen, commissaris!' zei Snuf. 'Maar neem me niet kwalijk, we hebben geen bevel tot huiszoeking bij ons! Dat spook hoeft ons niet binnen te laten. En het zou huisvredebreuk zijn om een inval te doen zonder dat papier bij ons te hebben!'
'Bah!' snauwde de commissaris, 'we doen een inval! Dat is een bevel, Snuf! Volg me en leuter niet!'
De brigadier stond op, trok zijn gordel omhoog en salueerde. Toen stapte hij zwijgend achter zijn chef aan, naar de deur van de hut toe.
'Eén... twee... drie!' telde de commissaris. Toen rukte hij de deur open en sprong, gevolgd door Snuf, de hut binnen.
'Geef je over!' riepen de politie-mannen. 'Verzet zal je niet baten! Dit is een inval!'
Nu, het was inderdaad een inval, maar anders dan ze bedoelden. Toen Tom Poes achter hen aan naar binnen wilde lopen, zag hij dat de beide onverschrokken ambtenaren hals over kop in een kelder verdwenen. Het luik waarop ze hadden getrapt zwaaide zachtjes heen en weer en de muren trilden van de dreun...

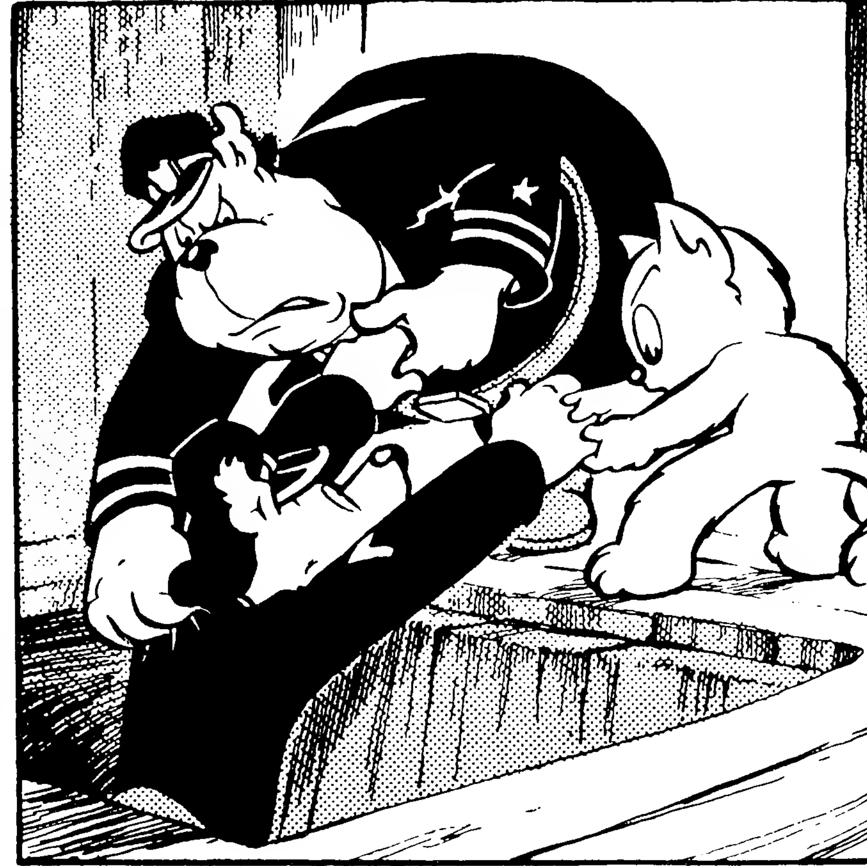
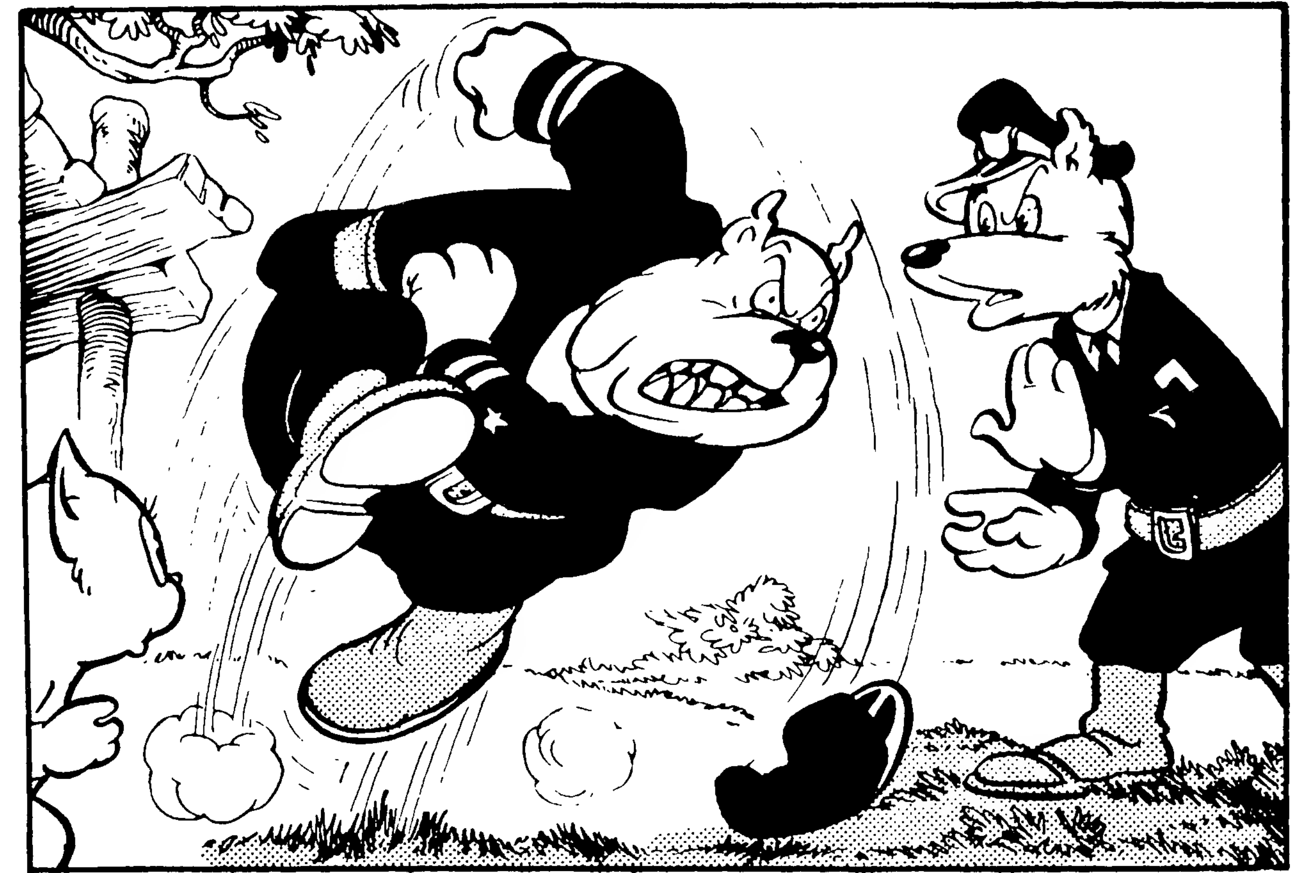

Commissaris Bulle Bas, op de voet gevolgd door brigadier Snuf, was op het valluik gestapt en in de kelder gestort en daar lagen de beide onverschrokken politiemannen nu hun blauwe plekken te wrijven.
'Hebt u zich pijn gedaan?' riep Tom Poes. 'Is het erg?'
Uit de kelder klonk een luid gestommel en het rauwe geluid van onverstaanbare stemmen. Daaruit leidde Tom Poes af, dat de beide ambtenaren nog heel waren en hij boog zich voorover om te zien, of hij soms kon helpen. Zodoende merkte hij niet, dat er achter hem een zware gedaante verscheen, die met lichte tred op hem toestapte.
'Ga daar staan, Snuf!' riep de stem van Bulle Bas uit de kelder. 'Daar, onder dat gat. Vlak er onder! Juist! Blijf staan, ik ga op je schouders klimmen en dan kan die Tom Poes me er uit trekken. Ben je daar, Tom Poes?'
'Ja, commissaris!' riep Tom Poes terug. 'Kom maar!'

Beneden hem werd een luid gehijg hoorbaar en de benauwde stem van Snuf, die protesteerde tegen het gewicht van zijn chef. En daarna verscheen het enigszins blauw aangelopen gelaat van de commissaris onder de opening. 'Trek me omhoog!' gelastte de politie-chef. 'Vlug! De vingers jeuken me om de hand te kunnen leggen op de smeerlap, die dit heeft uitgehaald! Schiet op!'
Tom Poes stak zijn arm uit, maar op hetzelfde moment kreeg hij een zware duw in de rug, zodat hij over de rand schoot en boven op Bulle Bas viel. Dat was meer dan Snuf kon dragen. Met een kreet zakte de stoere brigadier door de knieën en de commissaris en Tom Poes tuimelden boven op hem de kelder weer in.
In de opening van het luik verscheen het hoofd van het volvetters-spook en stiet een enge lach uit.

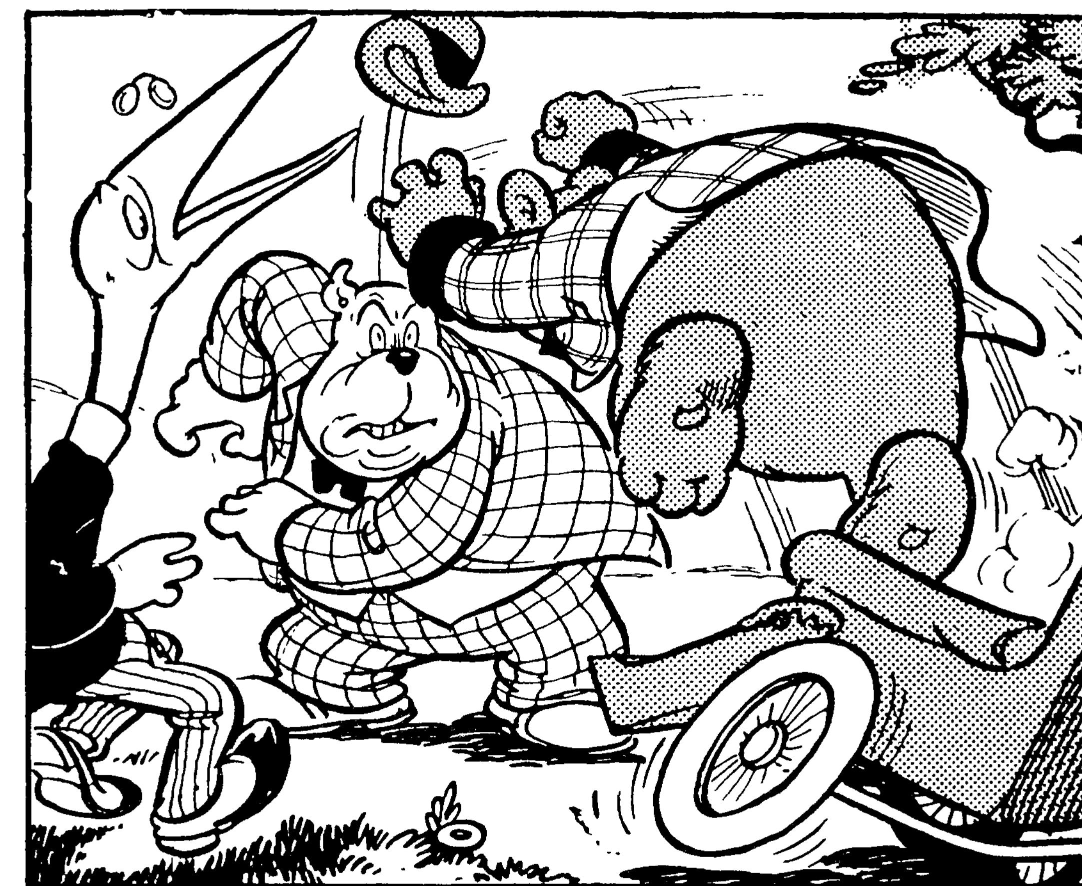

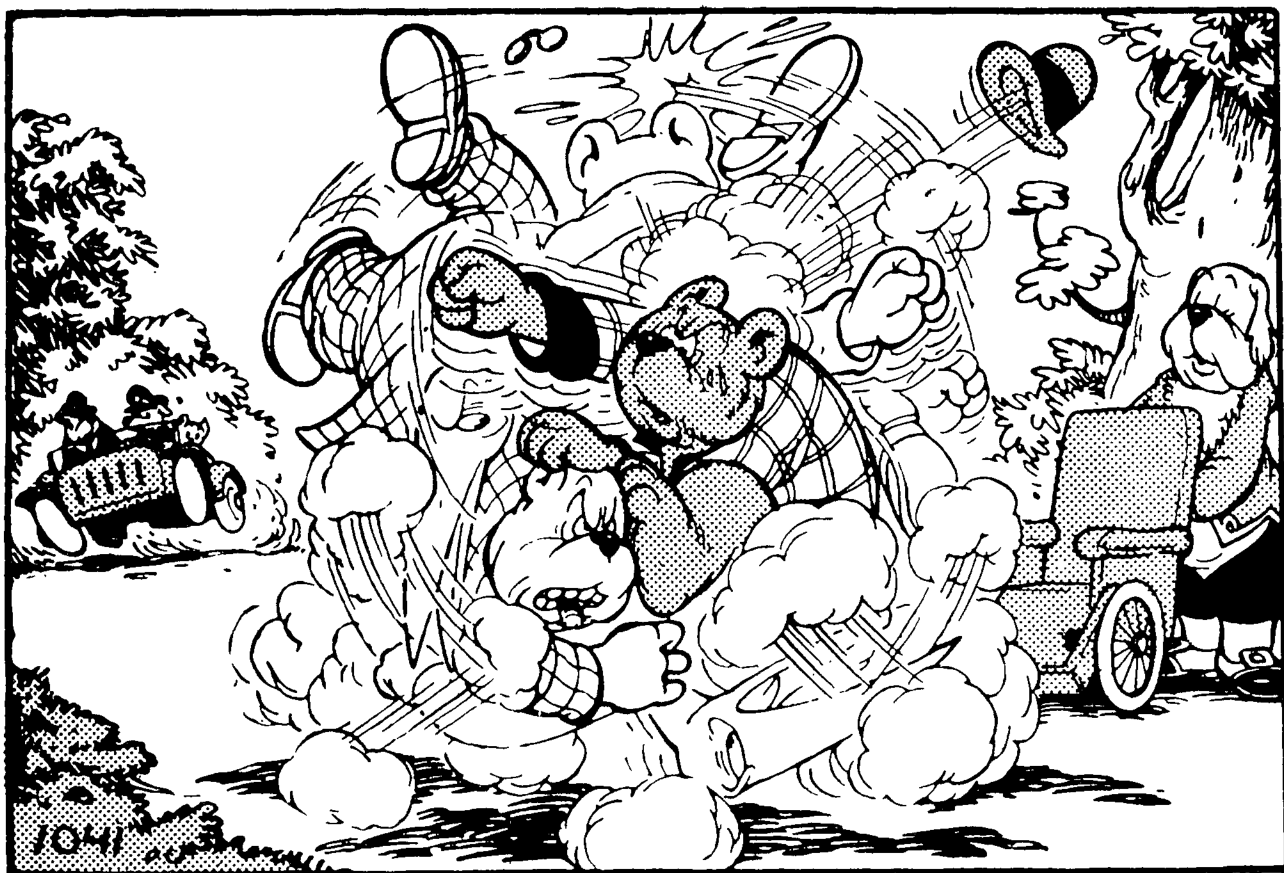
Behalve de akelige lach van het volvettersspook klonk er een tijdje geen ander geluid dan de echo's van de valpartij in het keldertje. Doch toen sprong de commissaris weer op de voeten en trok met een forse ruk zijn brigadier omhoog.
'Aan het werk!' siste hij tussen de tanden. 'Ga staan, Snuf!'
'Ik kan niet meer!' klaagde Snuf, 'ik ben bont en blauw en als u weer op mijn schouders wilt gaan staan, ben ik bang, dat ze zó ver afzakken, dat ik mijn jas op mijn knieën zal moeten dragen! Ik...'
'Je zeurt!' snauwde de commissaris, die zich met moeite beheerste. 'Ga staan! En jij klimt op mij, wanneer ik eenmaal op Snuf sta, Tom Poes! Begrepen! Vooruit dan!'
De commissaris klom hijgend en steunend opnieuw op de schouders van de hijgende en steunende brigadier en toen die twee tenslotte een wankele en piepende stellage vormden, volgde Tom Poes vlug en handig. Hij belandde met een sprongetje meteen in de verlaten gang en hielp toen de commissaris naar boven. Tenslotte werd Snuf opgeheven door Tom Poes, die door Bulle Bas aan de voeten naar beneden werd gelaten. Toen dat allemaal voorbij was kon de commissaris dan eindelijk uiting geven aan zijn diepste gevoelens. Met een rauwe kreet rukte hij zijn pet van het hoofd en begon er op te dansen.
'Pas toch op!' suste brigadier Snuf. 'Denk toch om uw bloeddruk, commissaris! Het is niet goed voor u om u zo op te winden en gedane zaken nemen geen keer moet u maar denken! Ik...'
'Zwijg!' bulderde Bulle Bas. 'Stilte! Wat is dat hier voor een bende! Wat zijn dit voor toestanden! Spreek me niet tegen! Doorzoek dit krot en laat ik geen woord meer van je horen, brigadier! Bloeddruk! Bah!!! Pak dat spook!'

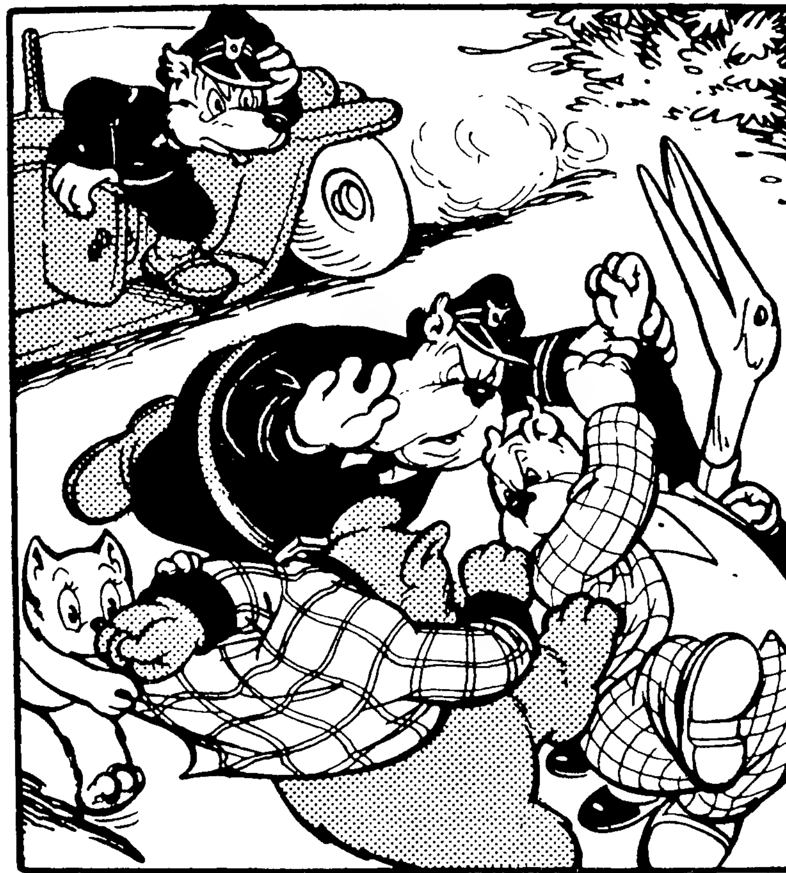

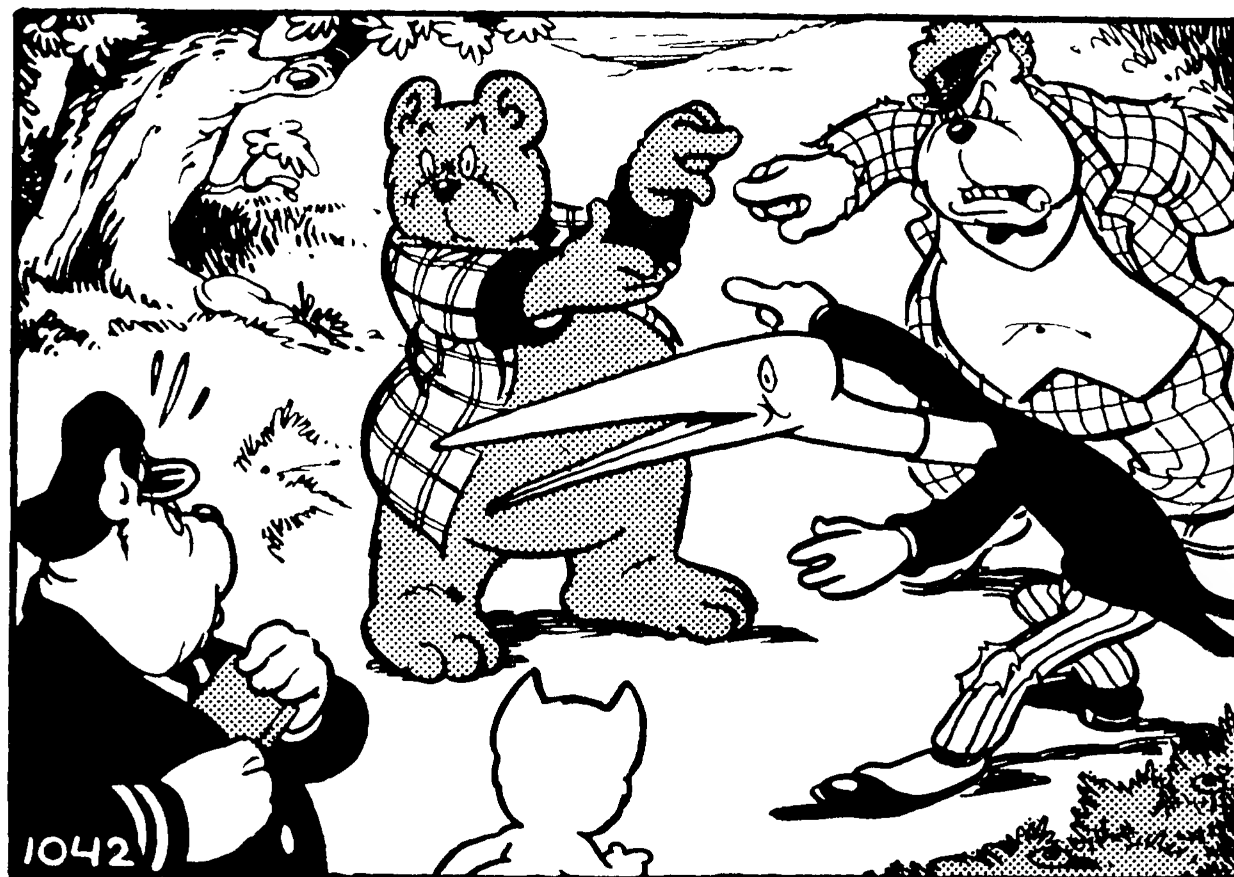

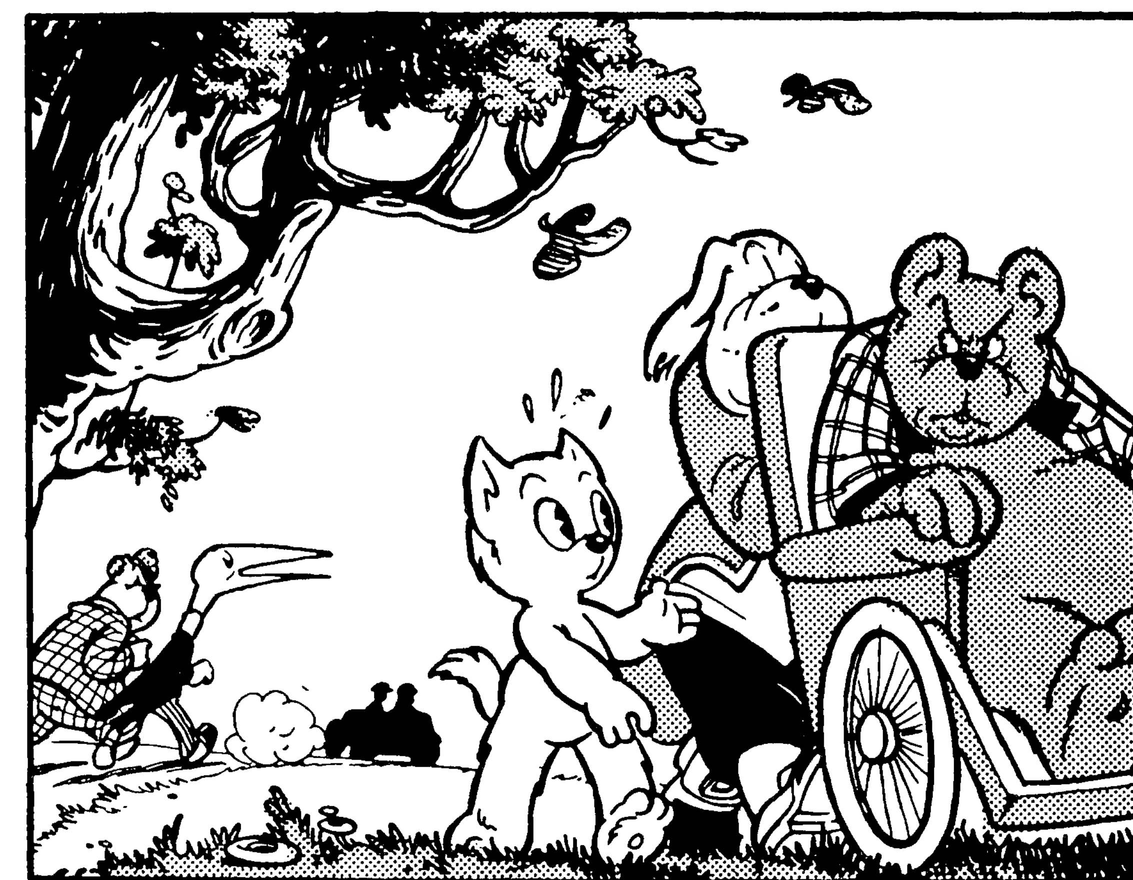
Terwijl Tom Poes dus midden in de jacht op het volvettersspook zat, had heer Bommel zich nog eens laten wegen. Tot zijn ontzetting had hij ontdekt, dat hij twee ons was aangekomen en hij had onmiddellijk maatregelen genomen.
Daar hij begreep, dat hij nu een doodziek heer was, had hij een rolstoel gekocht en daarin liet hij zich nu door Joost naar Rommeldam rijden om naar de Kleine Club te gaan.
'Langzaam aan, Joost!' sprak hij met benauwde stem. 'Rijd niet over die hobbelige stenen, dat schokt zo in mijn bloeddruk! En denk aan die kuil, Joost, als je daar doorheen gaat krijg ik duizelingen! Ik ben een zwak heer, met een uiterst teer gestel en ik kan werkelijk niets hebben!'
Nu wilde het toeval, dat professor S. Link een wandeling buiten de stad maakte in gezelschap van Bul Super. Wat die twee met elkaar te maken hadden en wat ze bespraken weet ik nog niet. Maar de ellende was, dat ze heer Bommel in zijn rolstoel tegen kwamen en dat Bul Super, grof besnaard als hij is, niet kon nalaten een ongepaste opmerking te plaatsen.
'Ha! Die dikke Bommel wordt steeds vetter!' riep hij grijnzend.
'Ja, dat is een erg droevig geval!' zei de heer S. Link medelijdend. 'Een totaal verzadigd volvetter, vrees ik! Een hopeloos geval! Jammer! Te weten, dat een regelmatig gebruik van drie Slinkers per dag aan deze jammerlijke toestand een einde zou kunnen maken...'
'Ach wat! Hij rijdt liever in een rolwagen!' riep Super grof.
Maar toen werd het heer Ollie te machtig. Met een woedende kreet sprong hij uit zijn rolstoel en stortte zich op de grovert...

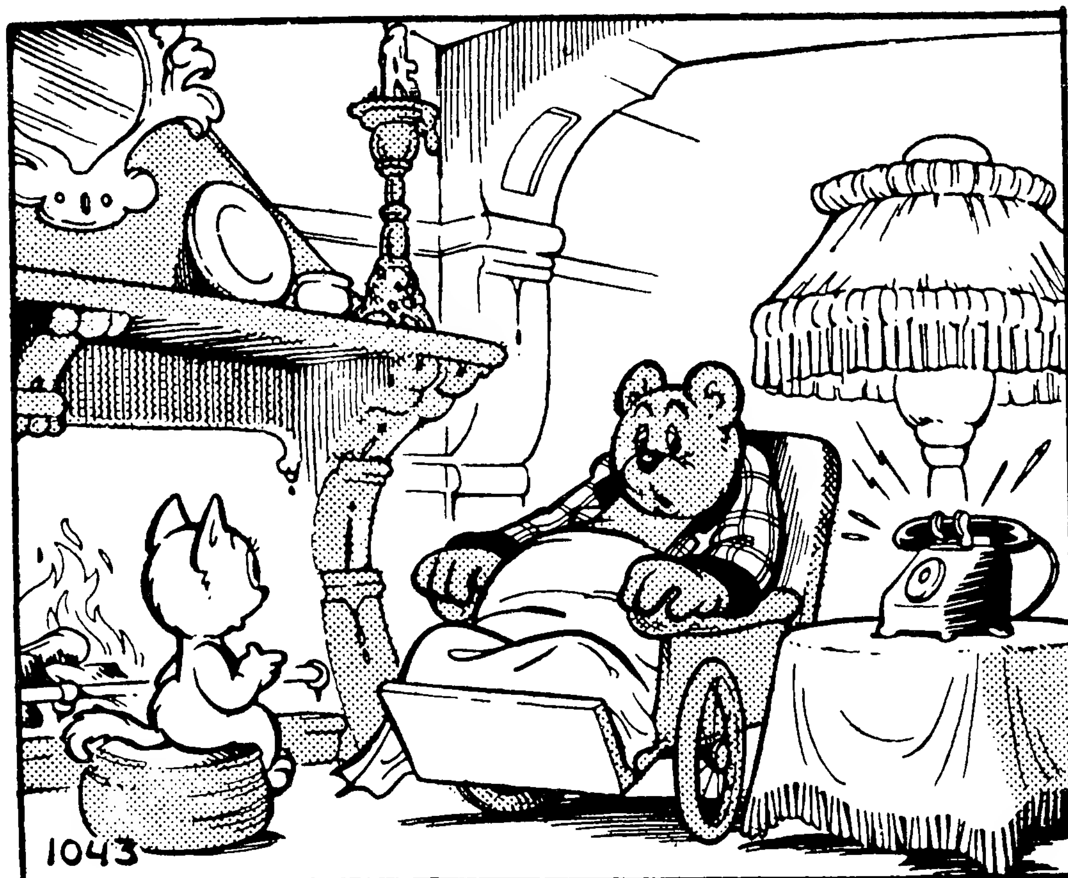

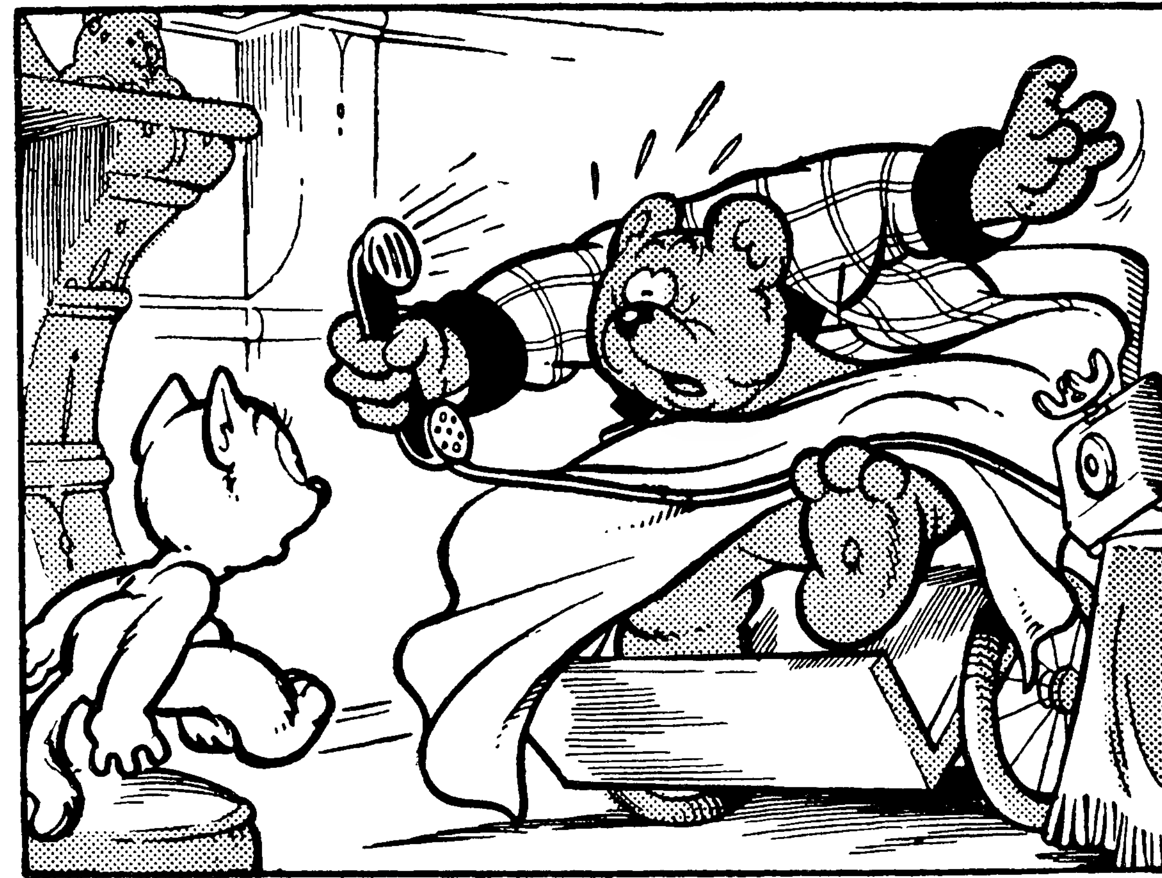

Heer Bommel stortte zich met zijn volle gewicht op Super, zodat deze, die daar niet op verdacht was, met een doffe klap ter aarde duikelde en in zijn val professor S. Link meesleurde.
'Kijk uit!' riep die nog, maar het was te laat. Als een vreemd gevormd kluwen rolden de drie heren door het stof; armen en benen en vertrokken gelaatstrekken waren nu en dan even zichtbaar en een luid geschreeuw kwam uit het midden van de groep. Kreten als: Volvetter! Luiwagen! Schurk! Kwakzalver en Slinkers! waren niet van de lucht en kwetsten het gehoor van de brave bediende Joost, die toegewijd en ernstig op enige afstand de rolstoel bewaakte.
'Excuseer, heer Olivier!' zei hij met stemverheffing, 'deze bezigheid moet slecht zijn voor uw bloeddruk, als ik zo vrij mag zijn! Zal ik u weer in de stoel helpen?'
Maar zijn beschaafde stem was niet verstaanbaar in het rumoer, zodat de toestand bleef zoals hij was. Hoe dat had moeten aflopen, wanneer er verder niets tussen was gekomen, is niet met zekerheid te zeggen. Maar gelukkig naderde in snelle vaart de politie-jeep van commissaris Bulle Bas, die tevergeefs de oude hut had doorzocht en nu met brigadier Snuf en Tom Poes somber huiswaarts keerde. Het voertuigje remde piepend en de vechtenden werden met forse hand uit elkander getrokken.
'Wat moet dat? Huh?! Wat betekent dit?' vroeg de commissaris.
'Ik ben beledigd!' stamelde heer Bommel. 'Ikkik... deze... eh... deze vent zei, dat ik in een luiwagen reed...'
'In een luiwagen?' riep de commissaris, 'haha! Aardig! Noteer dat, Snuf!'
'... en dat ik een volvetter was!' vervolgde heer Ollie verontwaardigd.
'Een volvetter!' bulderde Bulle Bas, 'dat is een ernstige belediging! Noteer dat, Snuf!'

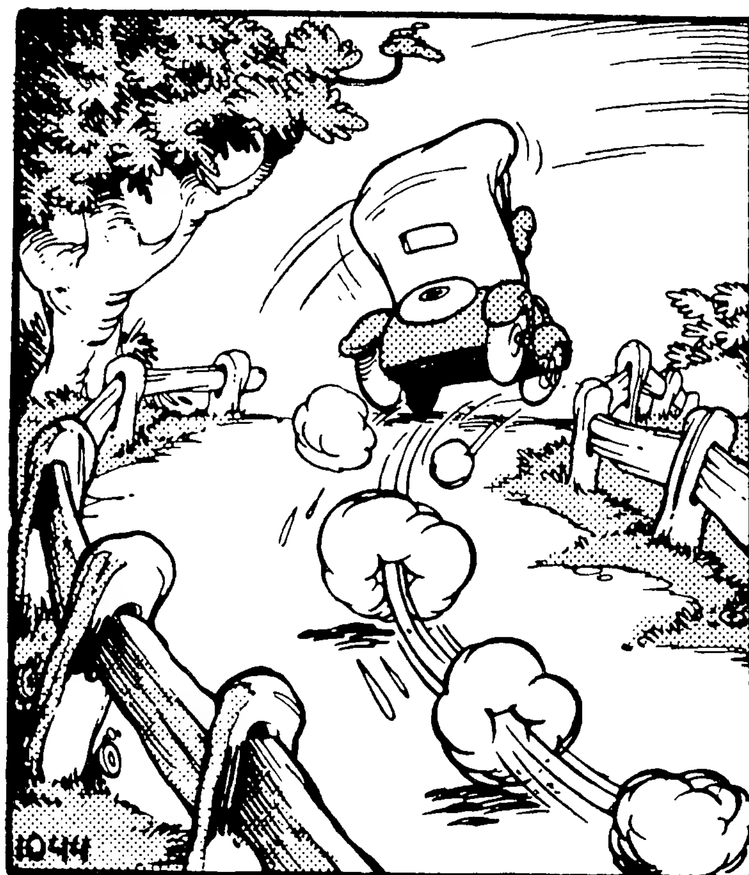

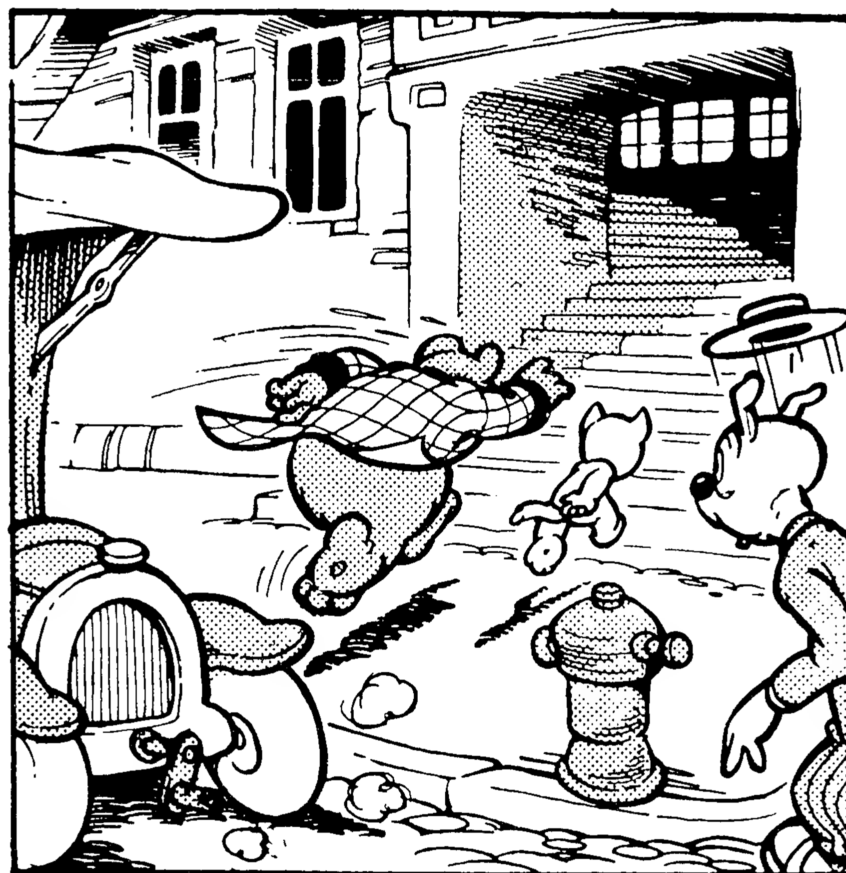
'U moet deze heer arresteren, commissaris!' zei professor Link, het stof van zijn jas kloppend: 'Hij is gevaarlijk! Hij viel ons aan toen we hem vreedzaam een goede raad gaven. Waarschijnlijk is de bloeddruk hem op de hersenen geslagen! Een droevig geval! En dan te weten, dat drie eenvoudige slinkers per dag...'
'Zwijg!' bulderde Bulle Bas, 'ik wens niets over slinkers te horen! Hebt u deze lieden aangevallen, heer Bommel?'
'Ja... eh... ja!' zei heer Ollie zwakjes. 'Dat is te zeggen, ze scholden me uit voor volvetter en dat is meer dan een heer hoeft te verdragen, zegt u nu zelf!'
'Bah!' gromde Super, 'die vent laat zich als een rolmops rondrijden in een luiwagen! Alleen maar om nog meer te vervetten! Dat is meer dan een hardwerkend zakenman als ik kan aanzien!'
'Juist!' zei de commissaris. 'U krijgt allemaal een bekeuring van me: Heer Bommel wegens mishandeling, en jullie tweeën wegens belediging! Stel je voor! Volvetter! Zware belediging zal ik het noemen! Ik slinger jullie allemaal op de bon! Wat een toestanden!'
De ijverige ambtenaar trok aan het werk en een half uurtje later kon heer Bommel terugkeren naar slot Bommelstein.
'Ik heb nu geen zin meer om naar Rommeldam te gaan!' sprak hij bevend. 'Ik ben bang, dat ik ernstig ingestort ben! Ga mee, Tom Poes, dan mag je me verzorgen en de kranten voorlezen!'
Zo gingen dan Joost en Tom Poes, heer Ollie in zijn rolstoel voortduwend, de ene kant op, terwijl de anderen de andere kant uitgingen.

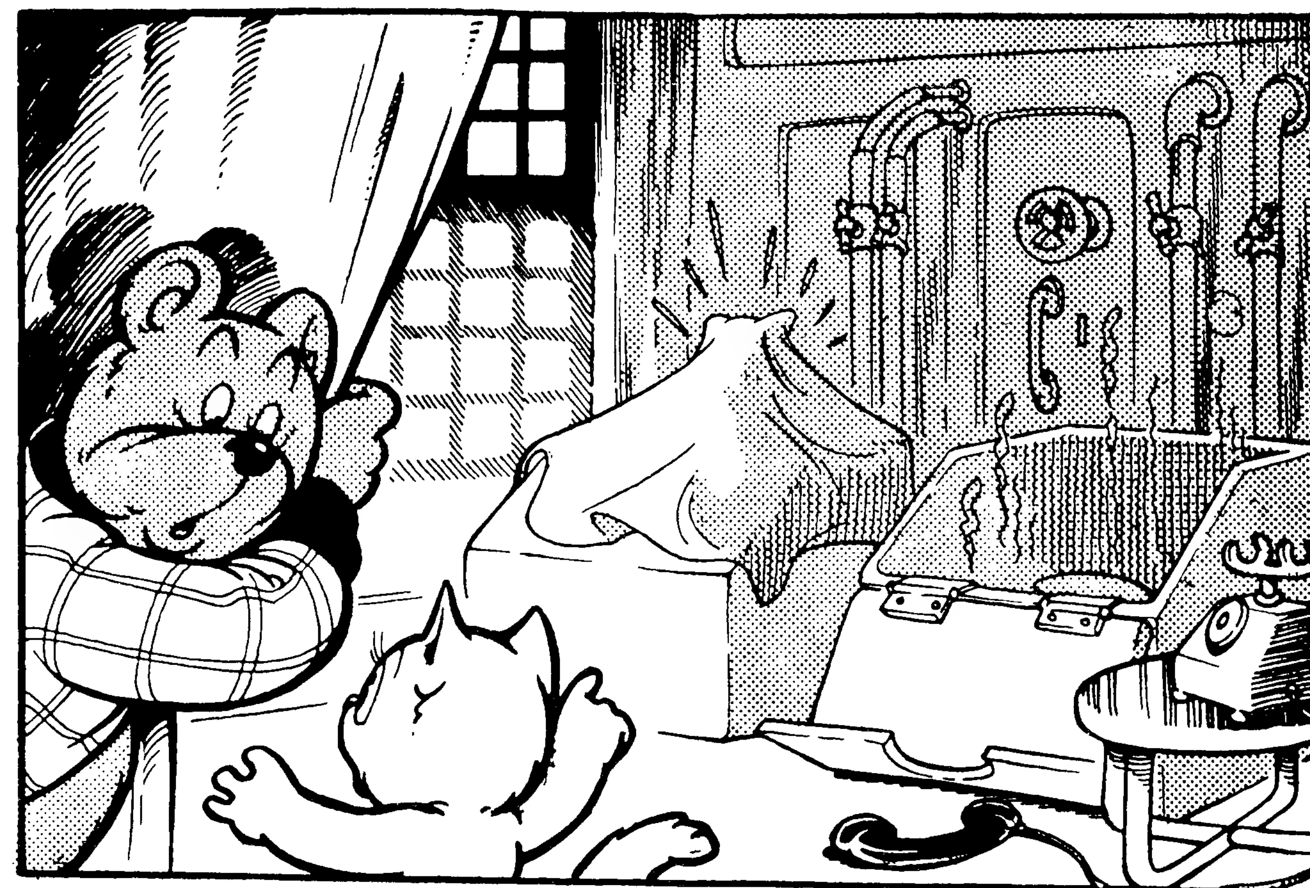

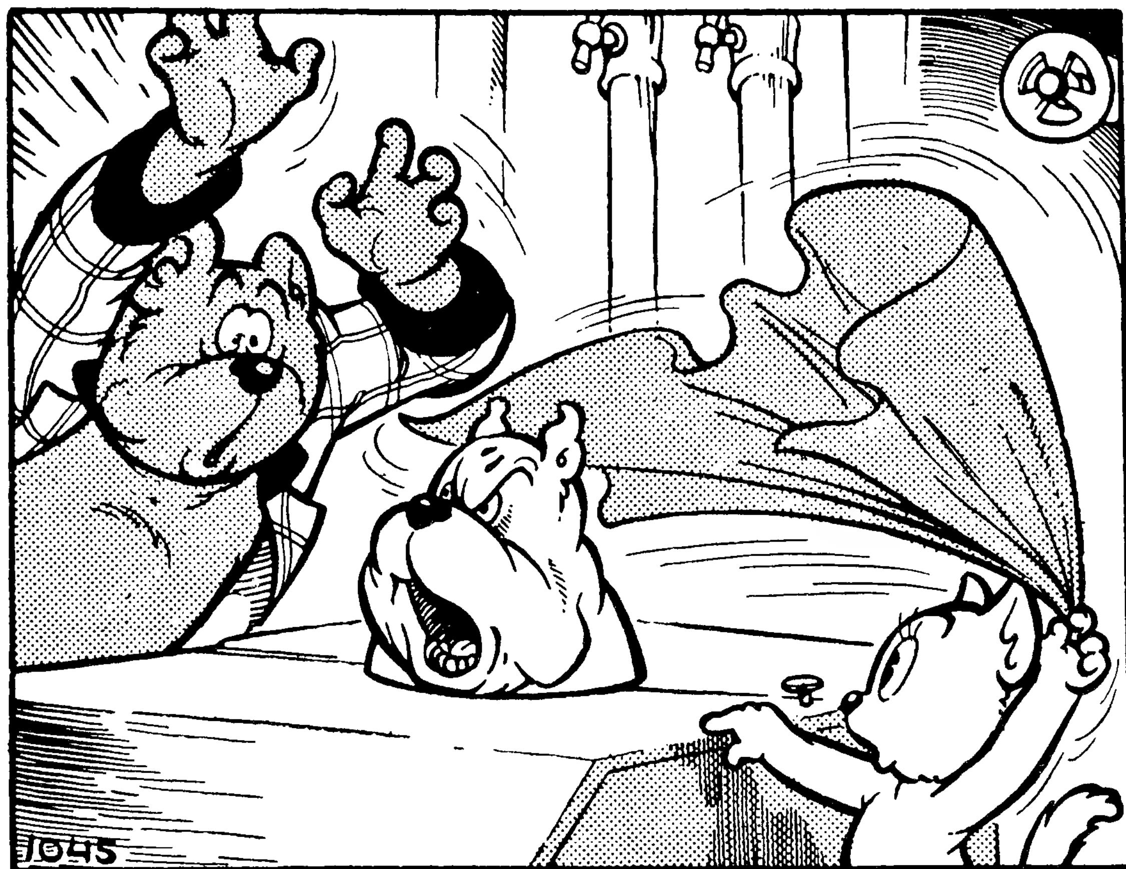
Joost installeerde heer Bommel in zijn rolstoel voor het haardvuur en wikkelde een deken om zijn knieën, want voor een ziek heer was het koud voor de tijd van het jaar. Vervolgens zette hij zorgzaam een flesje tomatensap op het tafeltje en trok zich bescheiden terug.
'Een verschrikkelijke toestand, Tom Poes!' zei heer Ollie klagelijk. 'Ik ben bang, dat voor mij de tijd van avonturen voorbij is. Mijn toestand wordt steeds ernstiger, als je begrijpt wat ik bedoel, en schokken kan ik niet meer verdragen. Ach, ach, als mijn vader dit eens had moeten meemaken! "Ollie jongen!" zei hij altijd, "jij hebt het ijzersterke van de Bommels geërfd! Jij gaat niet voor tien anderen opzij!" Nu, daar heb ik me altijd aan gehouden, zoals je weet! Maar dat is nu voorbij! Ik ben een wrak, Tom Poes! Drie ons ben ik aangekomen en als dat zo doorgaat is het eind niet te zien!'
'U zit te veel!' zei Tom Poes. 'U moest meer beweging nemen!'
Heer Ollie opende zijn mond om een passende terechtwijzing te geven, maar op dat moment ging de telefoon.
'Ja, hallo!' zei heer Bommel in de hoorn, 'met Bommel; heer Bommel persoonlijk! Met wie? O, bent u het, burgemeester? Hoe is het er mee?... o, juist! Waar bent u...? O, het Turkse bad! Nooit van gehoord! Een aardig idee, om mij uit het bad op te bellen!'
Tom Poes, die er een beetje verbaasd bij zat, hoorde de stem van de burgemeester aan de andere kant van de lijn druk praten en toen klonk er ineens een snerpend geluid uit de hoorn. Het was zó hard, dat heer Bommel uit zijn rolstoel schoot en het apparaat op armslengte van zich af hield.
'Wat was dat?' vroeg Tom Poes.
'H-hij g-gil-gilde!' stotterde heer Ollie. 'Hij riep: Help! Het vol-vol-volvette... volvettersspook! Dat riep hij! Wat moeten we doen?!'

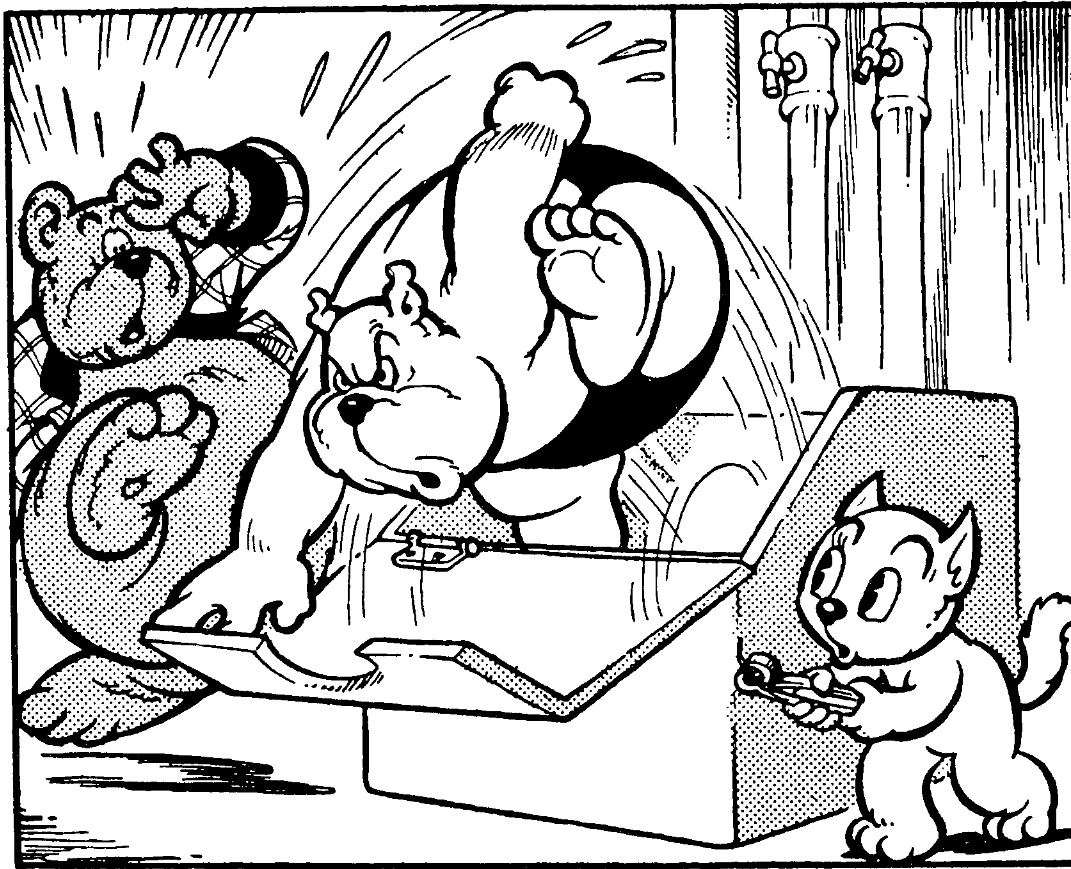
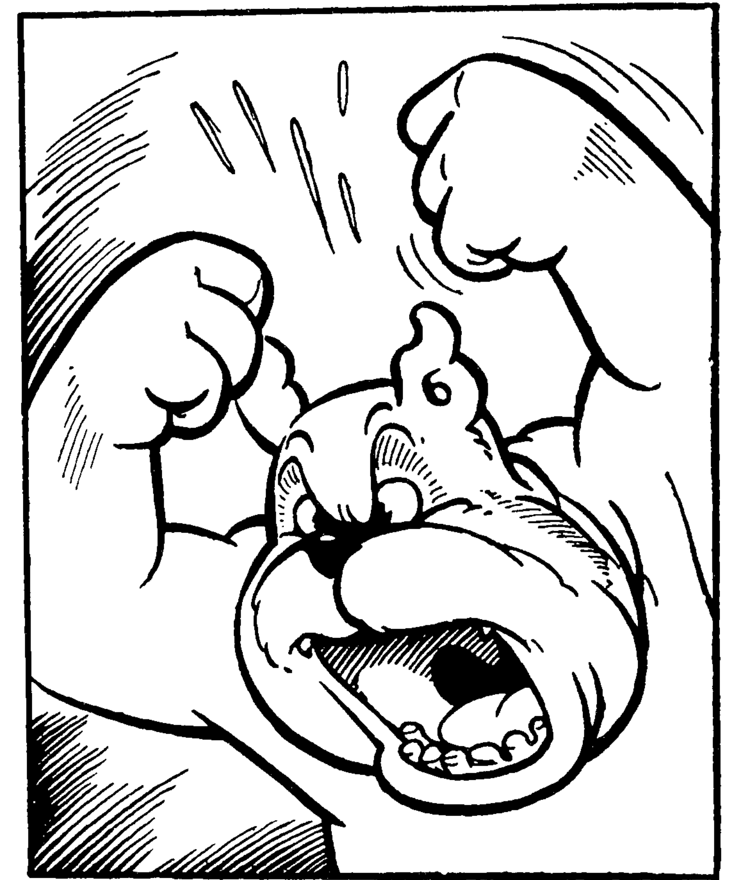

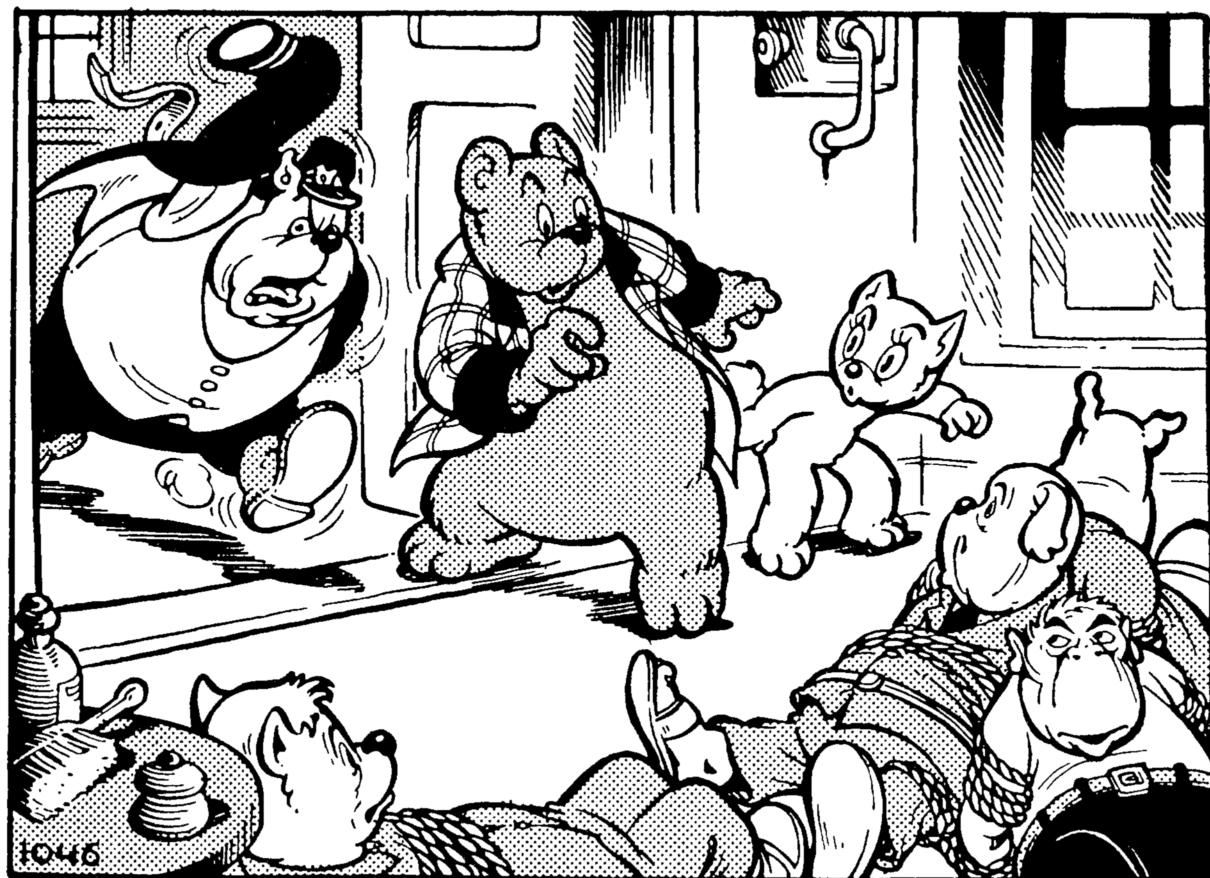
Heer Bommel vergat, dat hij eigenlijk een doodziek heer was. Hij wierp zijn rolstoel opzij, gooide de deken in een hoek en trok Tom Poes mee naar de Oude Schicht.
'Kom mee, jonge vriend!' riep hij, de motor startende. 'Als de burgemeester door een spook wordt bedreigd, mag een Bommel niet aarzelen, zeg nu zelf! Volg me, we moeten helpen!'
'Dat is heel flink van u!' zei Tom Poes een beetje verbaasd, 'ik dacht eigenlijk dat u liever een beetje op een afstand bleef van dat spook! Gaan we nu zo maar naar het bad van heer Dickerdack?'
'Onzin! Allemaal onzin!' zei heer Bommel scherp. 'In de eerste plaats ben ik nooit bang. Dat moest je weten, jonge vriend! In de tweede plaats gaan we niet naar het bad van de burgemeester, maar naar het Turkse bad. Dat is een warm bad, waar heren van gewicht naar toe gaan om een ietsje slanker te worden, als je begrijpt, wat ik bedoel! Kijk! Hier zijn we er! De Rommeldamse badinrichting! Volg me en let op of je soms spoken ziet!'
De badinrichting was helemaal verlaten. Nergens was een portier of badknecht te zien en er klonk geen ander geluid dan het sissen van stoom en het druppelen van water. Toen werd de stilte ineens verbroken door een schorre, gesmoorde kreet.
'D-d-dáár!' fluisterde heer Ollie, naar een vertrekje wijzend, 'd-d-d-daar r-r-riep iemand! Ga jij vóór, Tom Poes! Ik zal je volgen! In d-d-de r-rug d-d-dekken!'
Tom Poes rende het hokje binnen en stond toen tegenover twee Turkse badkuipen. De ene was leeg en de andere was nog bezet. Maar degene die er in zat was door een handdoek aan het oog onttrokken. Maar al was hij dan ook niet te zien, te horen was hij des te beter...

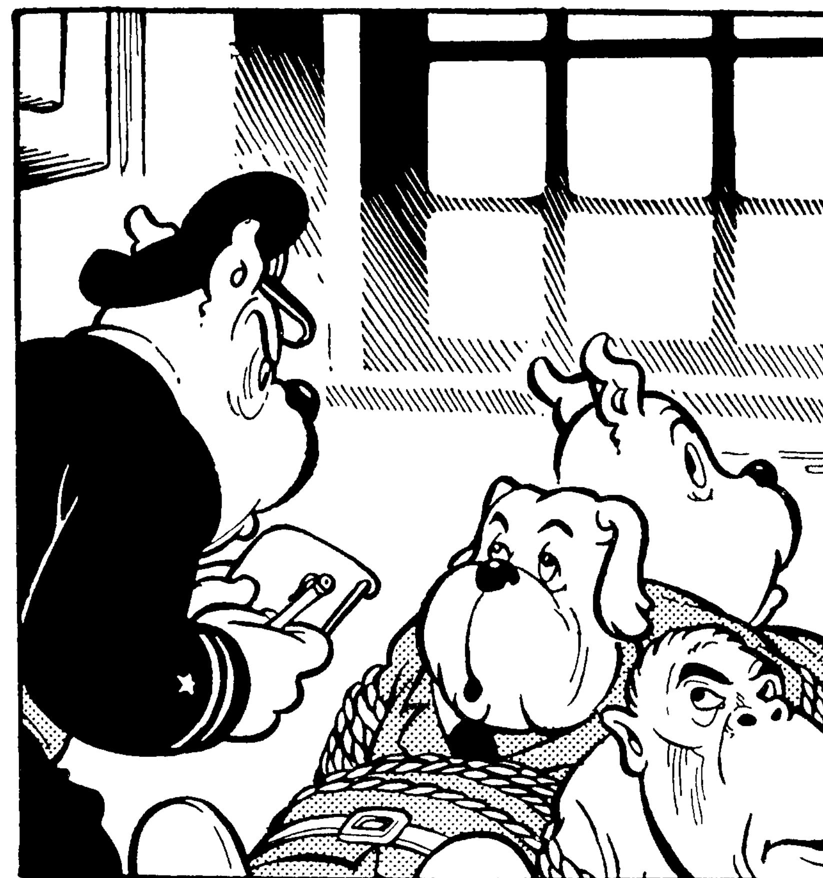
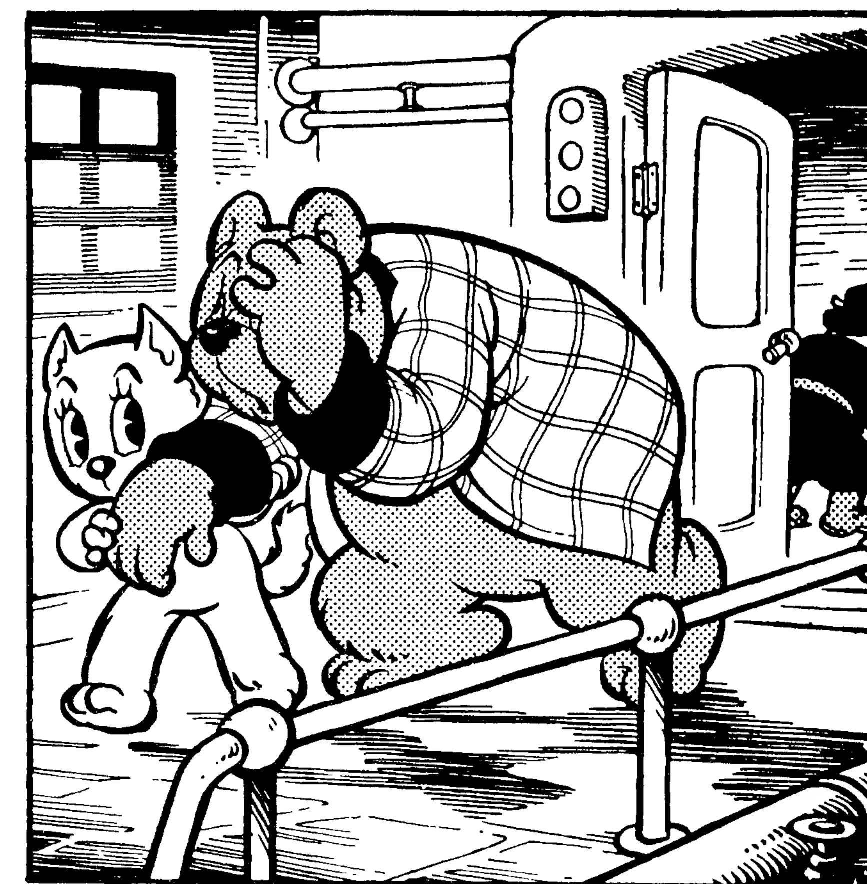

Tom Poes sprong op het hokje af en trok de handdoek weg, die het hoofd van de inzittende bedekte. De verwrongen gelaatstrekken van commissaris Bulle Bas werden zichtbaar en met een overslaande stem loeide hij: 'Eruit! Laat me er uit! Ik wil er uit! Het spook! Doe open!'
Nu, dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want het deksel van de Turkse badkuip was met een grote spijker dichtgenageld. Het duurde dan ook even, voordat Tom Poes met een nijptang de nagel verwijderd had. In die tussentijd trad heer Bommel voorzichtig nader.
'Waar is de burgemeester?' vroeg hij. 'En waarom zit u daar maar niets te doen, terwijl de burgemeester door het volvettersspook bedreigd wordt?'
Op dat moment had Tom Poes het deksel los gemaakt en de commissaris sprong nu te voorschijn als een duiveltje uit een doosje.

'Niks zitten doen!!' loeide hij, op de hevig geschrokken heer Bommel afkomend. 'Ik niks zitten doen? Ik zit daar gaar te stomen in dat ellendige bad en de burgemeester zit naast me op te bellen en daar komt dat miserabele spook naar binnen met een hamer en een spijker en nagelt dit vervloekte hokje dicht en gooit een handdoek over mijn hoofd en dan hoor ik de burgemeester schreeuwen en ik kan niet vóór of achteruit in dit verfoeilijke kistje en dan wordt het stil en dan begin ik te schreeuwen en ik zie of hoor niets en dan komen jullie en dan vraag je me, waarom ik niks zit te doen!!?? Het is een schande! Als ik me niet inhield, zou ik je op de bon slingeren!'
'Oh... eh... juist, ja!' zei heer Bommel haastig. 'Maar dan moet de burgemeester dus ontvoerd zijn!'

'Juist!' bulderde de commissaris, in zijn kleren schietend. 'De burgemeester is ontvoerd, terwijl ik naast hem zat in dit ellendige Turkse badgedoe! Het is een schande, meneer! Het is een drommelse bende! Op klaarlichte dag word ik, commissaris van politie, in een drommelse doos getimmerd als een stuk vrachtgoed! Maar ik zàl hem! Ik zal dat volvettersspook zo verschrikkelijk te pakken nemen, dat de vonken er af vliegen! Ik zal...'

'Dan moet u het spook toch eerst vangen!' onderbrak Tom Poes hem. 'En ik begrijp niet, waar iedereen is! Zijn hier dan geen bewakers of bedienden of zo?'

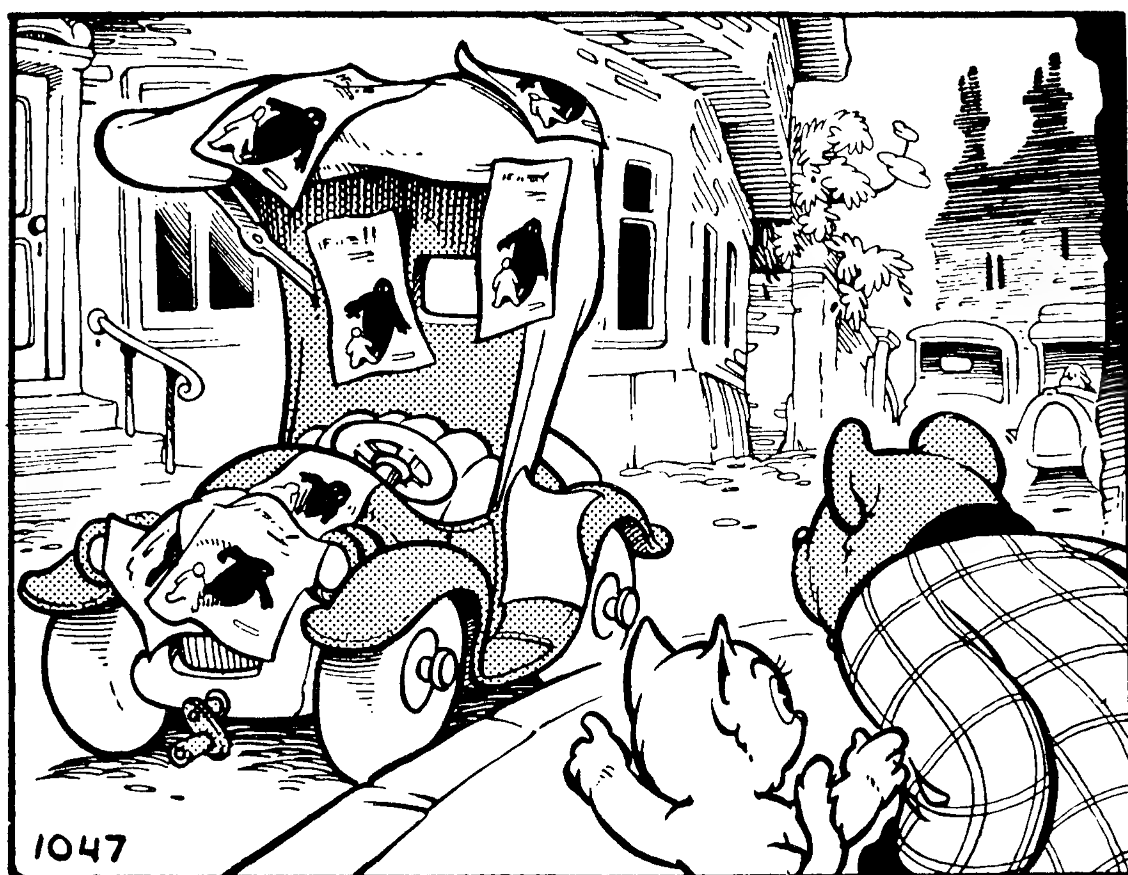
'Een waar woord!' zei Bulle Bas. 'We gaan zoeken! Kom mee!'

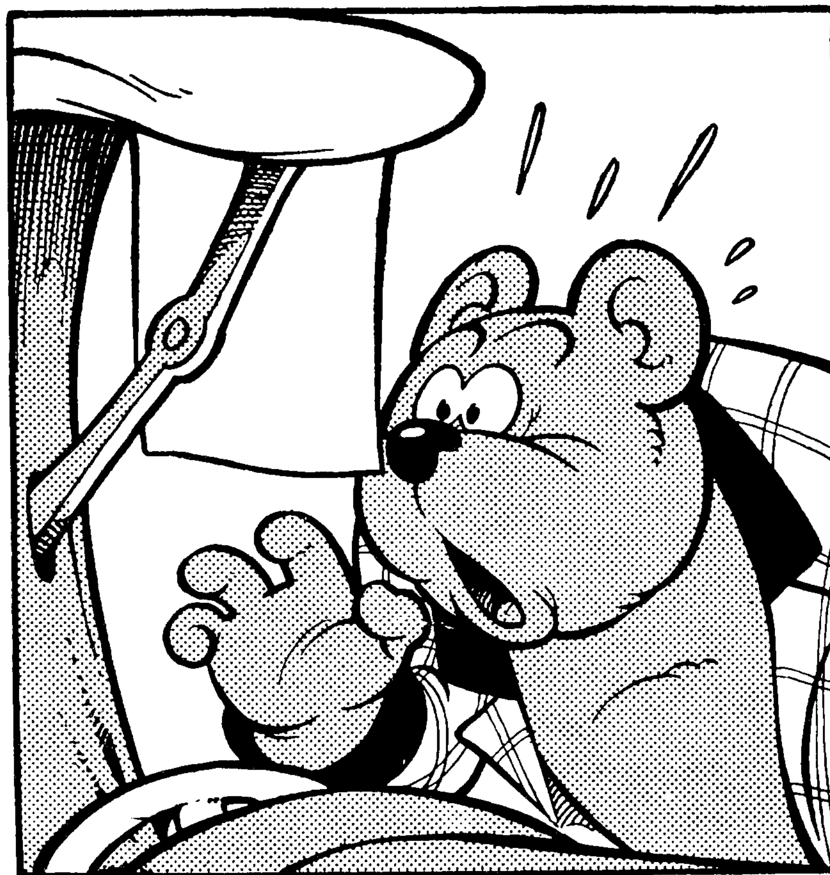
Nu, het zoeken duurde niet lang. In een aangrenzend vertrek lag het voltallige personeel van de badinrichting, aan handen en voeten gebonden op de vloer, en de commissaris begon onmiddellijk een verhoor. Véél kwam hij echter niet te weten. Het bleek, dat het volvettersspook kalm naar binnen was gestapt, hen met een revolver had bedreigd en hen toen met drooglijntjes geboeid had.

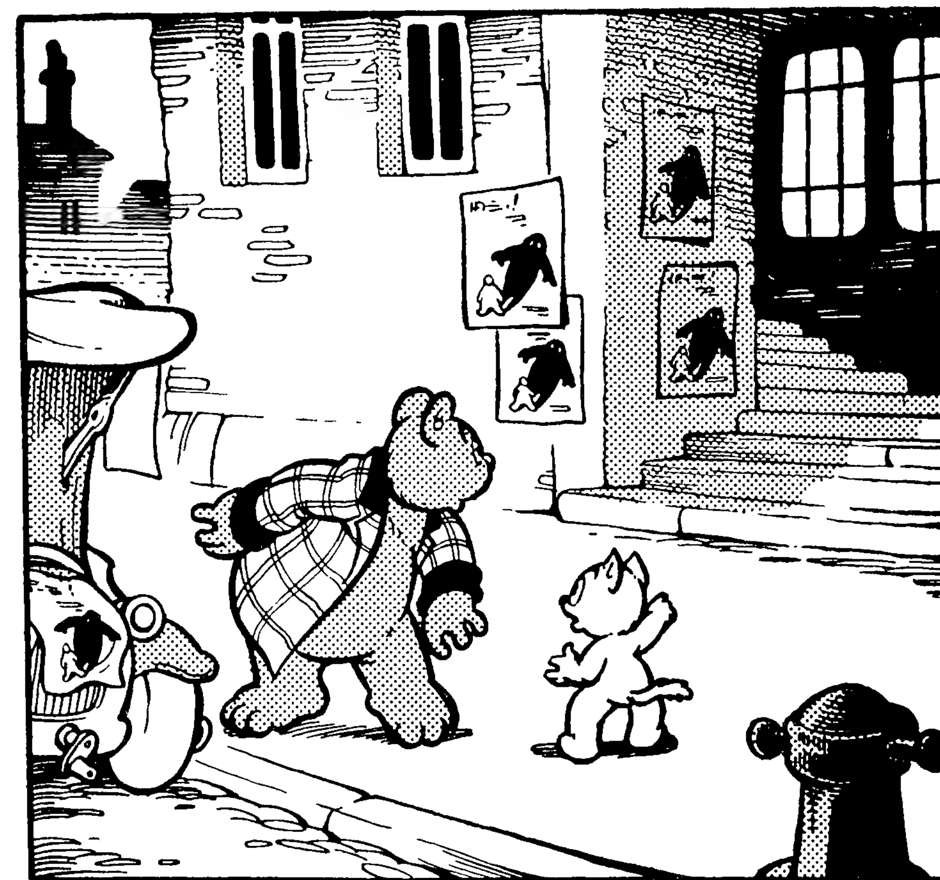
'Onbegrijpelijk!' zei de commissaris. 'Allemaal grote, sterke kerels, die zich door één revolver bang laten maken! Ik snap niet, hoe hij kon dreigen, terwijl hij jullie één voor één vast bond?'

'We hebben elkáár vastgebonden!' zei de oudste badknecht. 'En de laatste van ons heeft hij zelf behandeld! En toen lachte hij eng en riep: 'Gebruikt Slinkers, vóór het te laat is! Het volvettersspook zal iedereen grijpen, die geen Slinkers gebruikt! Of zo iets!'

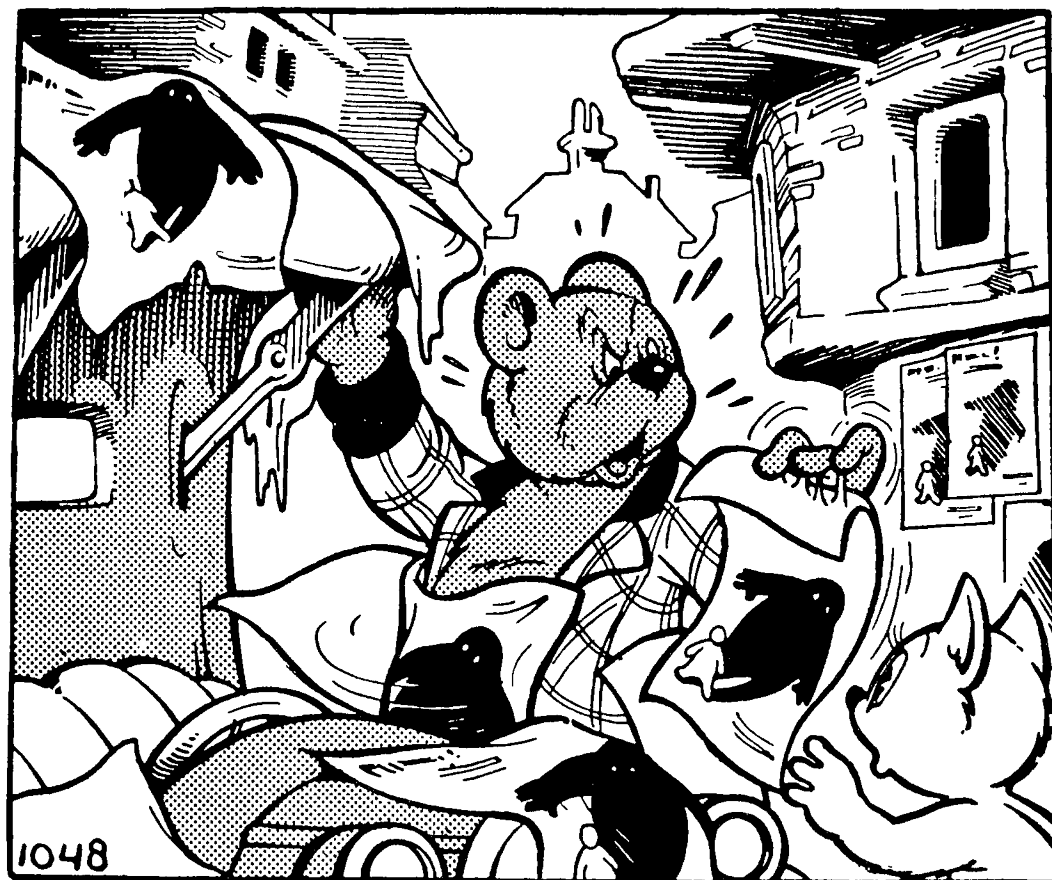
'Verschrikkelijk!' steunde heer Bommel. 'Het volvettersspook zal iedereen grijpen, die geen Slinkers gebruikt! En de burgemeester is de eerste! Vreselijk! Wie weet wie de volgende is! Ach, ach! Breng me naar huis, Tom Poes! Het bloed drukt me, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

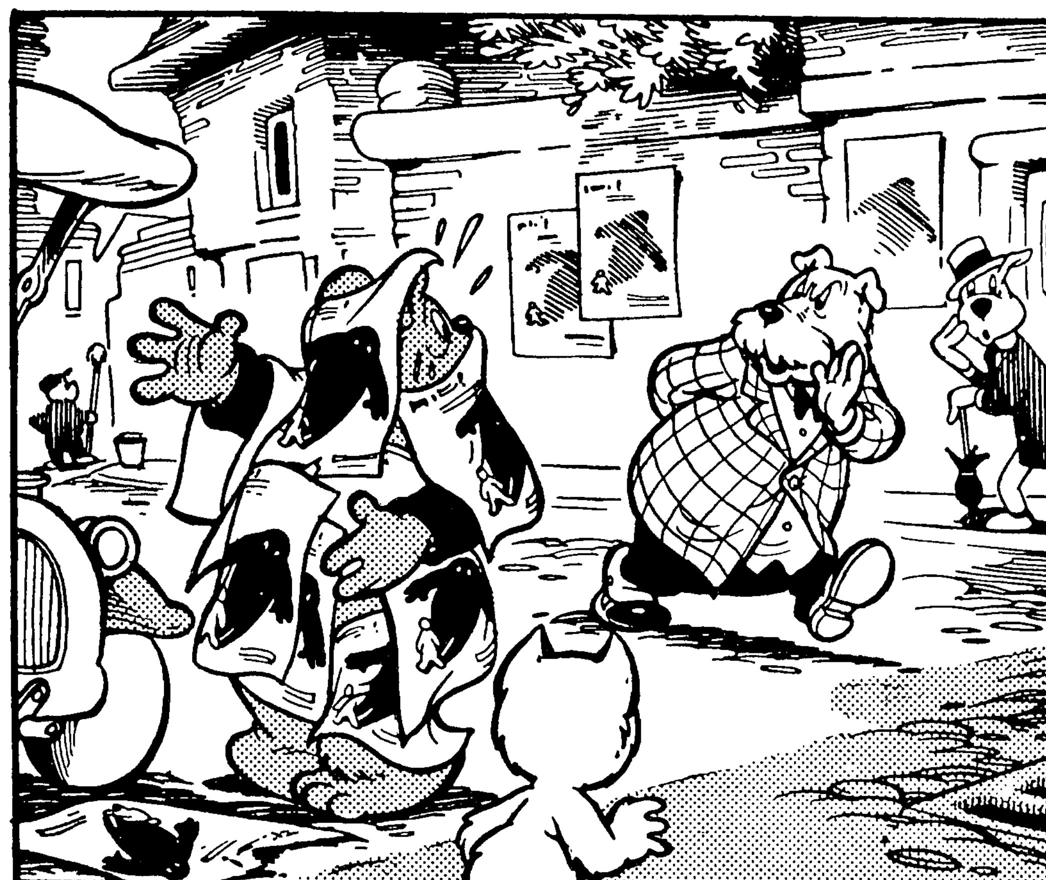

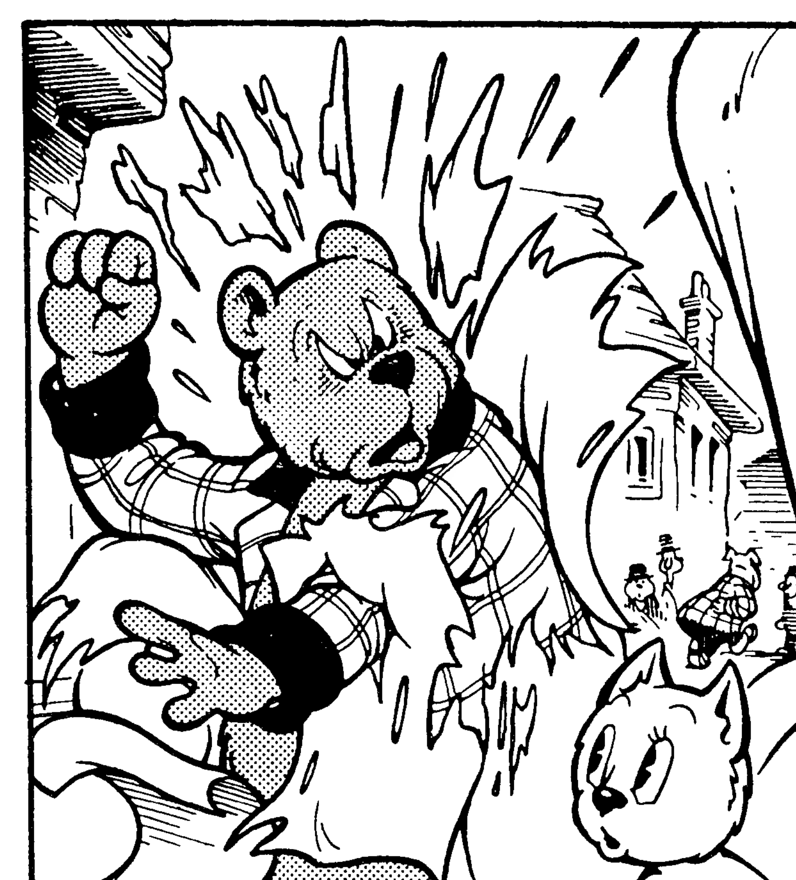

Tom Poes ondersteunde heer Bommel en liep voetje voor voetje met hem naar buiten.
'Het volvetterspook zal iedereen grijpen, die geen Slinkers gebruikt!' mompelde heer Bommel. 'En de burgemeester is al gegrepen. Die wilde geen Slinkers gebruiken! Wat denk je, jonge vriend, zal ik eens een flesje van die Slinkers gaan kopen? Want het zou wel eens kunnen gebeuren, dat dat spook zelfs mij, een Bommel, niet zou kunnen ontzien!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'een kleine vermageringskuur zou u geen kwaad doen. En die Slinkers kunnen wel goed zijn. Wie weet? Waarom zou u het niet eens proberen?'
'Hm,' begon heer Ollie, 'wat bedoel je, dat een vermageringskuur mij geen kwaad zou doen? Ik...' Hier zweeg hij en bleef als aan de grond genageld staan. Met uitpuilende ogen staarde hij naar de Oude Schicht, die geduldig voor de deur stond te wachten.
Maar wat zag het oude, trouwe voertuig er uit! Het was van onder tot boven volgeplat met aanplakbiljetten! De spatborden, de deuren, de ramen en zelfs de kap waren bedekt met affiches waarop het volvetterspook stond afgebeeld. En aan de voorruit hing een groot stuk papier waarop met vaste hand was geschreven: 'Het volvetterspook loert op u! Burgemeester Dickerdack is de eerste, die het slachtoffer van zijn dikte is geworden. Gij, heer Bommel, zult de volgende zijn! Wilt u slinken, gebruikt dan Slinkers!'
'Z-zie je d-dat, T-Tom P-Poes?' stamelde heer Ollie. 'Heb je ooit van zo'n brutaliteit gehoord?'
'Nee,' zei Tom Poes, 'maar dit is nog niet het enige! Kijk maar eens achter u!' En hij wees naar de muren van het badhuis, die van onder tot boven waren volgeplakt met de volvettersaffiche...

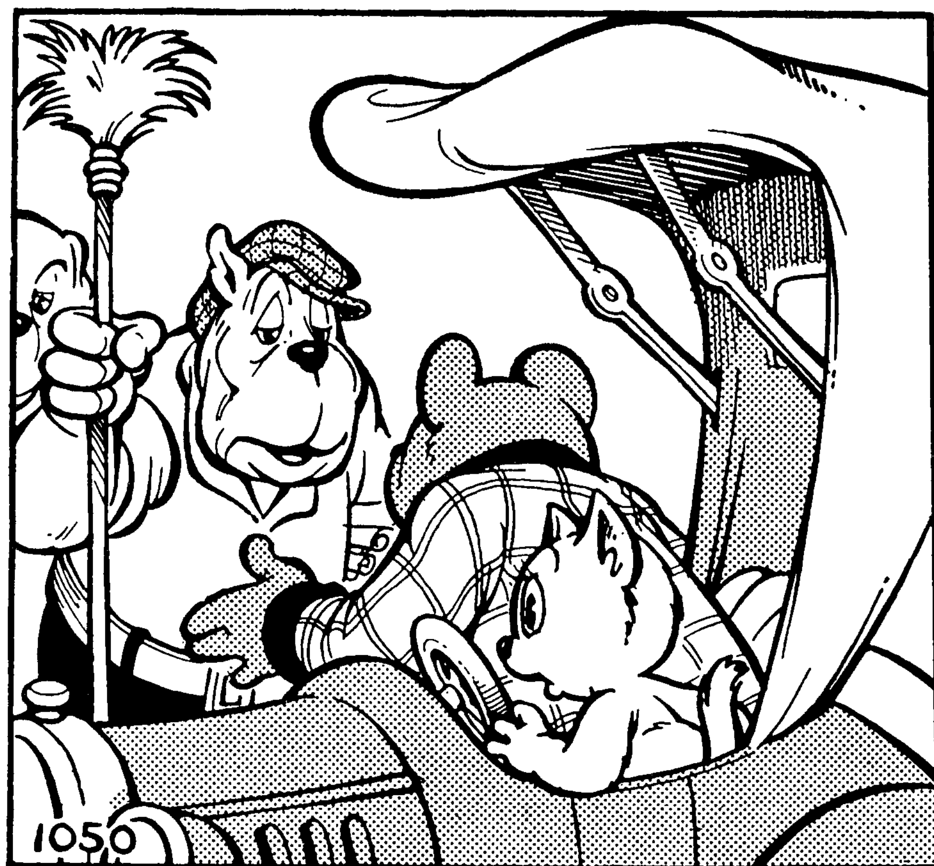

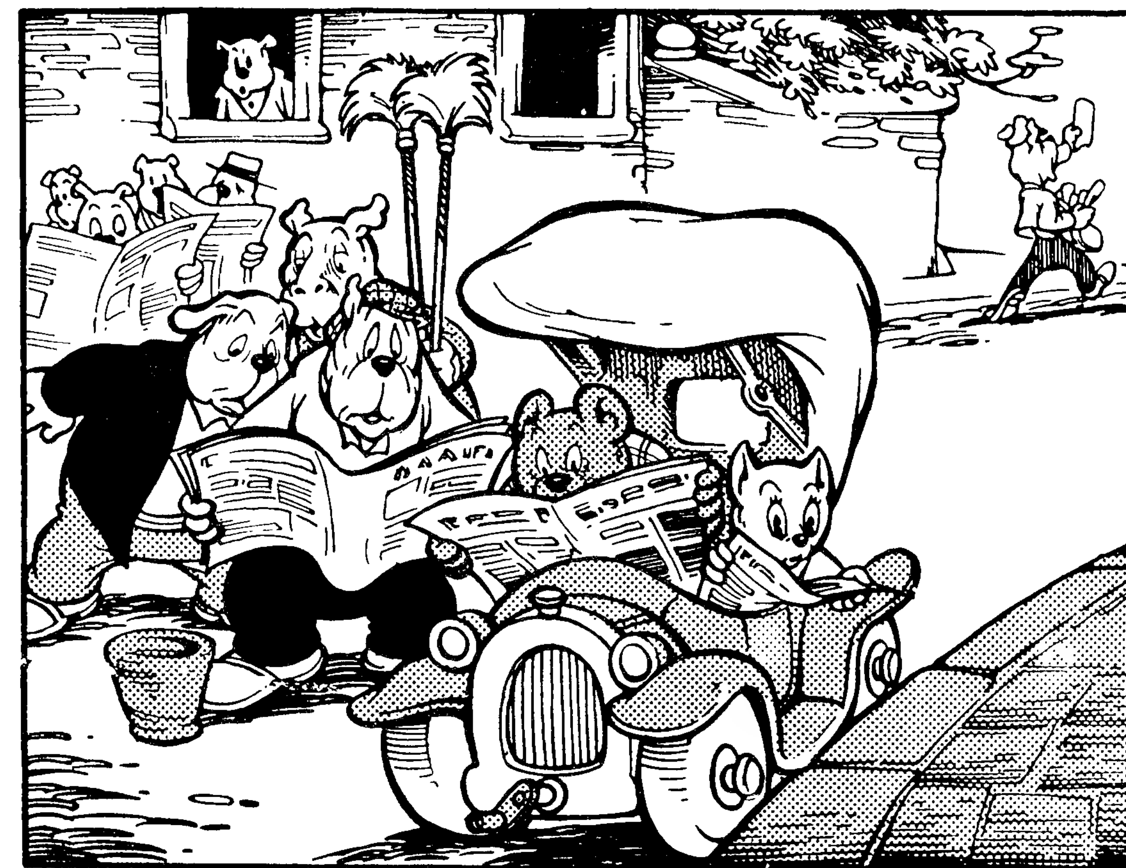
Heer Bommel wierp een verwezen blik op de affiches van het volvettersspook, die overal om hem heen de huizen en zijn Oude Schicht bedekten en stiet toen een onderdrukt geloei uit. Een grimmige plooi verwrong zijn anders zo goedig gelaat toen hij woedend op zijn trouwe auto afsprong en de aanplakbiljetten begon af te rukken.
'Voorzichtig, heer Ollie!' zei Tom Poes, 'die dingen zullen nog wel kleven!'
Nu, kleven deden ze! Maar heer Bommel, die helemaal door zijn woede werd meegesleept, sloeg daar geen acht op. Hij trok en rukte en scheurde, hij sleurde de grote vellen papier om zich heen en kreeg pas in de gaten dat er iets mis was, toen hij voor het grootste gedeelte zèlf met de affiches beplakt was. Wanhopig trachtte hij toen om zich uit de rommel los te maken, maar daar werd het alleen maar erger van.
Op dat moment passeerde de secretaris van de Kleine Club met afgemeten tred en hij keek afkeurend naar heer Bommel.
'Neem me niet kwalijk, mijnheer!' sprak hij, 'als dit een grap moet verbeelden, gaat u te vèr. En als u soms reclame maakt voor Slinkpillen, zal ik ernstig in overweging nemen u als lid van de Kleine Club te laten schrappen! Parbleu, mijnheer! U moet toch voelen dat het rondlopen met dit fantoom, dit spook, dit volvettersgedoe een héér misstaat! U moest u schamen! Reclame maken voor Slinkers! Bah! Foei!'
Toen werd het heer Ollie te veel. Hij zwol van toorn en met een hees gebrul barstte hij uit de affiches.

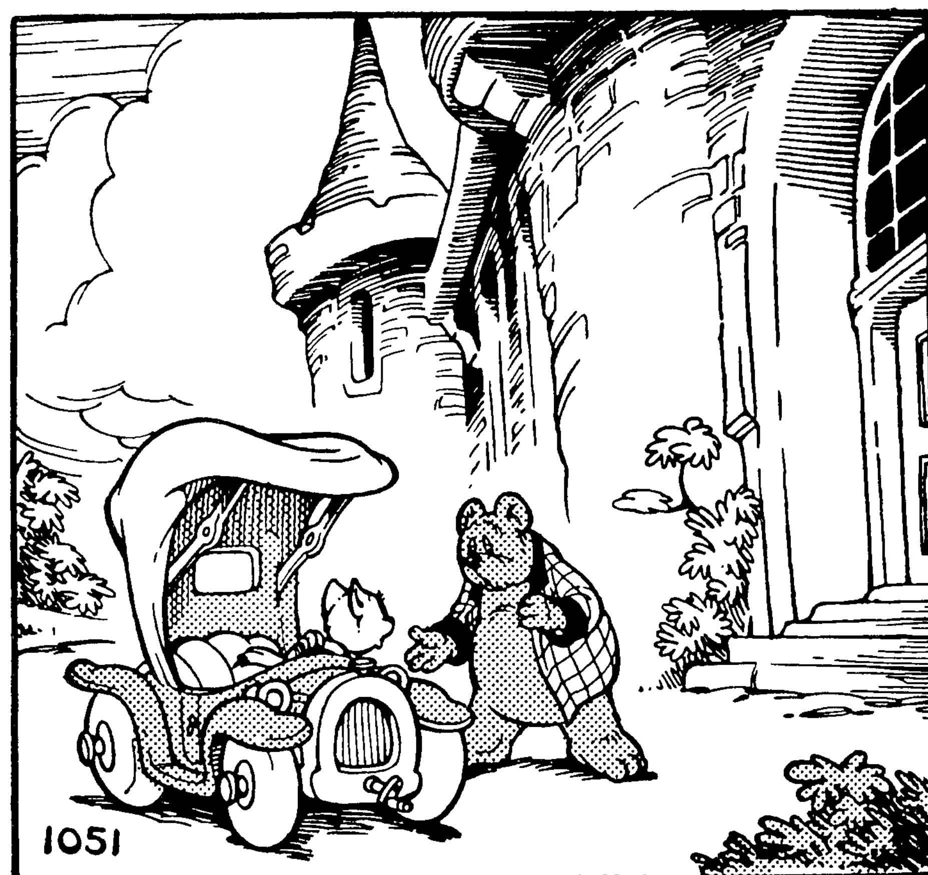

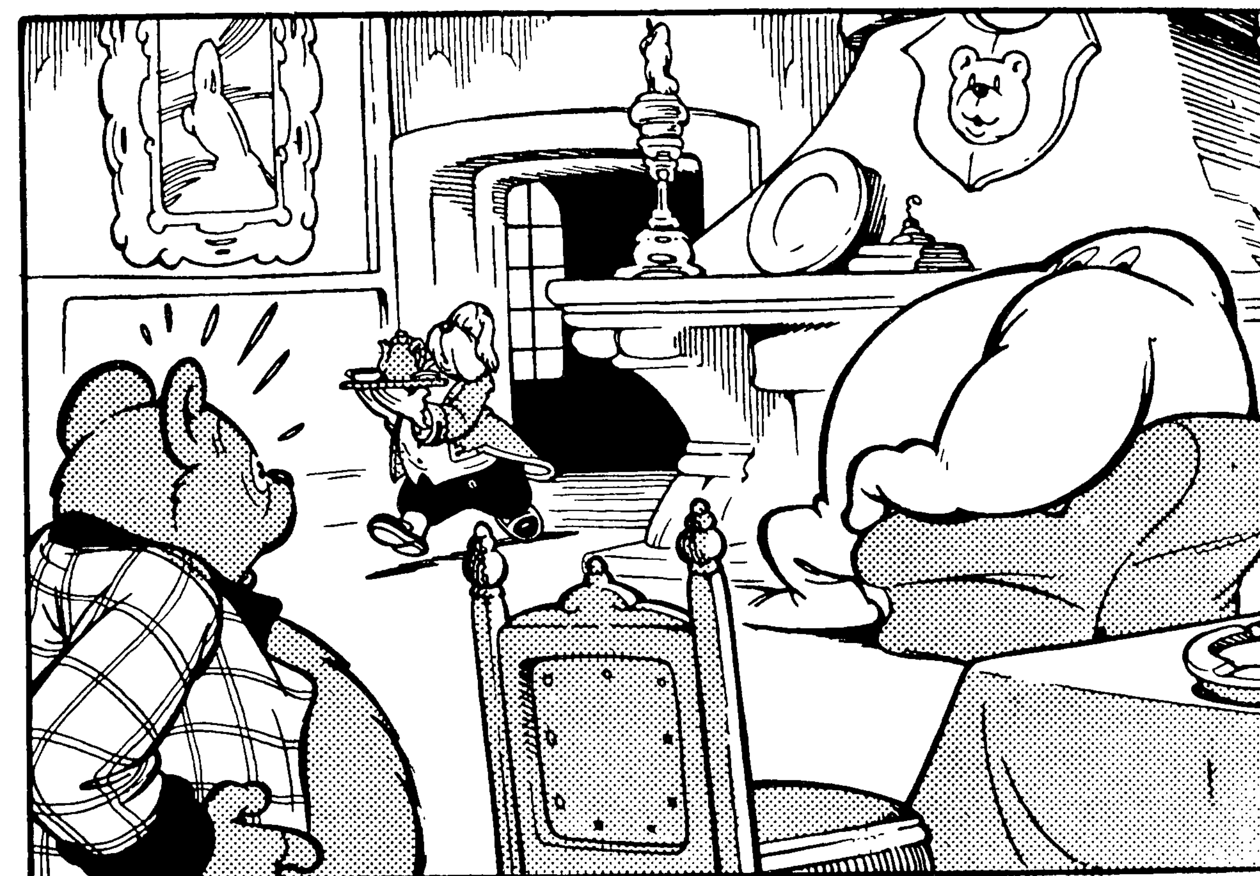
De opwinding was iets te veel voor heer Bommel geweest. Toen hij met behulp van Tom Poes alle aanplakbiljetten van zichzelf en zijn Oude Schicht had verwijderd, stapte hij met een zucht in zijn auto en sloot vermoeid de ogen.
'Rijd jij maar, jonge vriend!' mompelde hij. 'De bloeddruk drukt in mijn knieën, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik moet naar huis. Ik heb dringend een stevig glas... eh... ik bedoel tomatensap nodig, dat voel ik!'
Tom Poes kroop achter het stuur en reed de wagen door de straten van Rommeldam. Het stadsbeeld was er niet mooier op geworden. De lelijke beeltenis van het volvettersspook ontsierde alle gevels en op alle huizen kon men lezen: 'Wilt u slinken? Gebruikt dan Slinkers!'
'Een goede reclame!' zei Tom Poes. 'Ik moet zeggen, dat die professor S. Link het goed aanpakt! Maar die geschiedenis met dat spook laat me niet met rust! Vooral niet, nu de burgemeester door dat ding ontvoerd is! En ook snap ik niet wie er zo brutaal is om de hele stad vol met die affiches te hangen. Dat mag toch niet?'
'Nee! Wis en drie mag dat niet!' riep heer Bommel uit. Hij schudde zijn bloeddruk van zich af en leunde uit zijn auto. 'Daar zijn die aanplakkers bezig! Stop eens even, Tom Poes!'
Tom Poes gehoorzaamde en heer Ollie richtte het woord tot één van de werklieden, die bezig was met een stijfselkwast een biljet te besmeren.
'Wie heeft jullie opgedragen deze... eh... deze rommel op te hangen?' vroeg hij scherp.
'Wel, dat heeft de baas gedaan!' zei de aanplakker verbaasd.
'Welke baas?' vroeg Tom Poes.
'Onze baas!' legde de ander uit. 'Meneer Super, van het reclamebureau "Super"!'

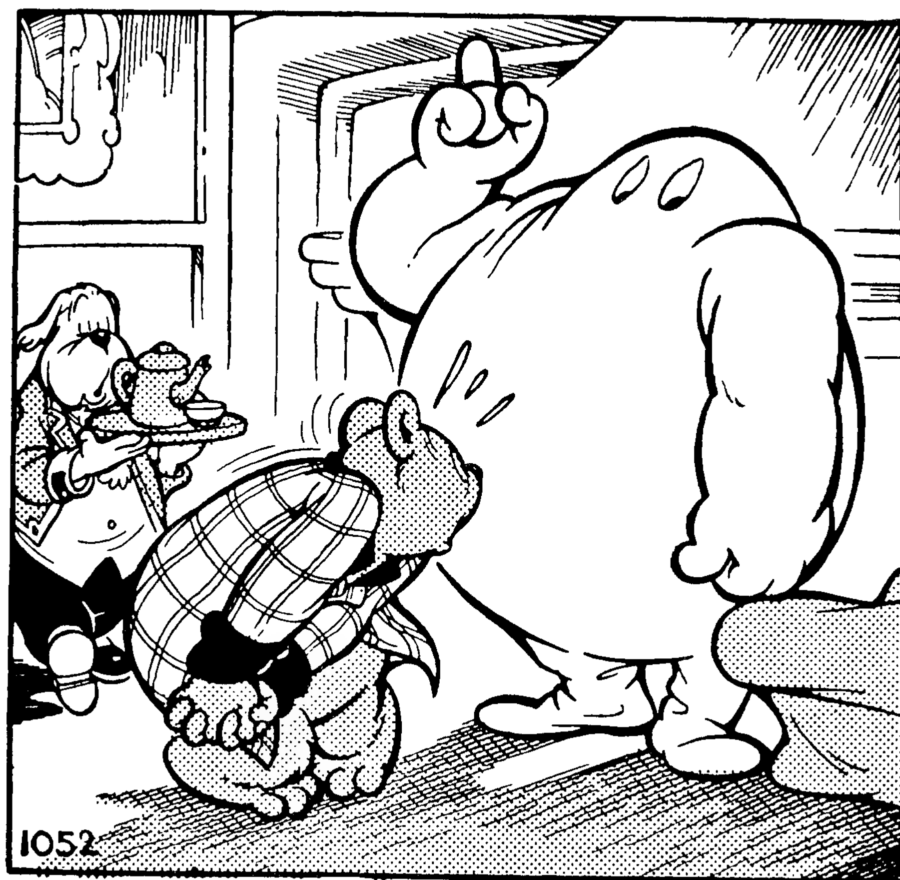
'Het reclame-bureau Super?' riep heer Ollie verbaasd uit. 'Wel-heb-ik-ooit! Dat is nu weer het nieuwste! Daar zit Bul Super achter, dat zegt mijn gevoel me! Alleen die schurk is in staat om deze goeie stad op zo'n verschrikkelijke manier vol te laten plakken met deze rommel!'
'Hoor eens, meneer!' zei de aanplakker ernstig, 'als mijn werk u niet bevalt moet u even uit die blikken doos komen, die u auto noemt en anders moet u zich beter uitdrukken! Ik heb mijn ponteneur als gediplomeerd plakker! Nooit klachten gehad!'
'Mooi, mooi!' zei heer Ollie haastig, 'ga je gang maar, goede man! Vaarwel!' En hij wendde zich tot Tom Poes. Maar die was net bezig om een krant te kopen van een passerende krantenjongen.
'Laatste nieuws van het volvettersspook!' riep die, al verkopende. 'De burgemeester is ontvoerd! Een brief van het spook! Leest de Rommelbode!'
'Tjonge!' mompelde Tom Poes, 'dat is brutaal!' En hij las: 'Hedenmiddag ontving de redactie een brief, die ondertekend was met de naam "Volvettersspook", en die een schril licht werpt op de verdwijning van de heer Dickerdack, de burgemeester van Rommeldam. De inhoud van dit schrijven luidt als volgt: "De heer Dickerdack sukkelde reeds jaren met het vet. Zijn gewicht was een aanfluiting voor ieder matig burger. Ondanks zijn hoge bloeddruk en alle verdere ongemakken weigerde hij de bekende Slinkers te gebruiken. Nu is het te laat: Hij is gegrepen door het volvettersspook. Laat dit een waarschuwing zijn! Wilt u slinken gebruikt dan Slinkers! (Verkrijgbaar bij alle gerenommeerde apotheken!)"'

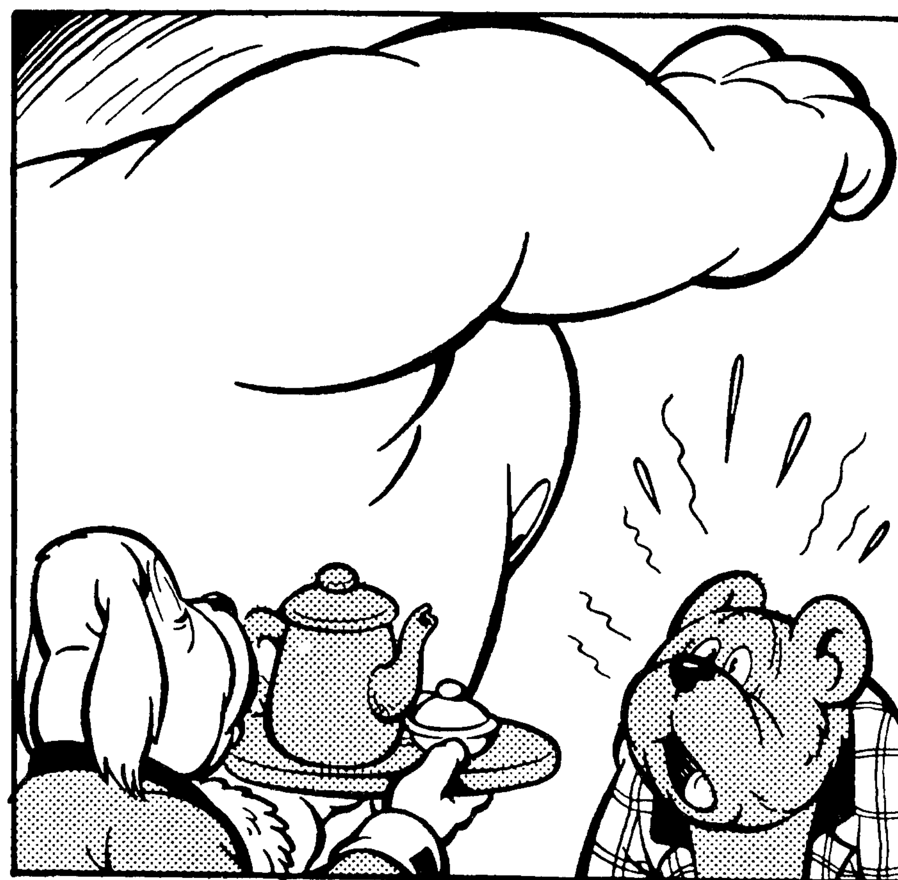
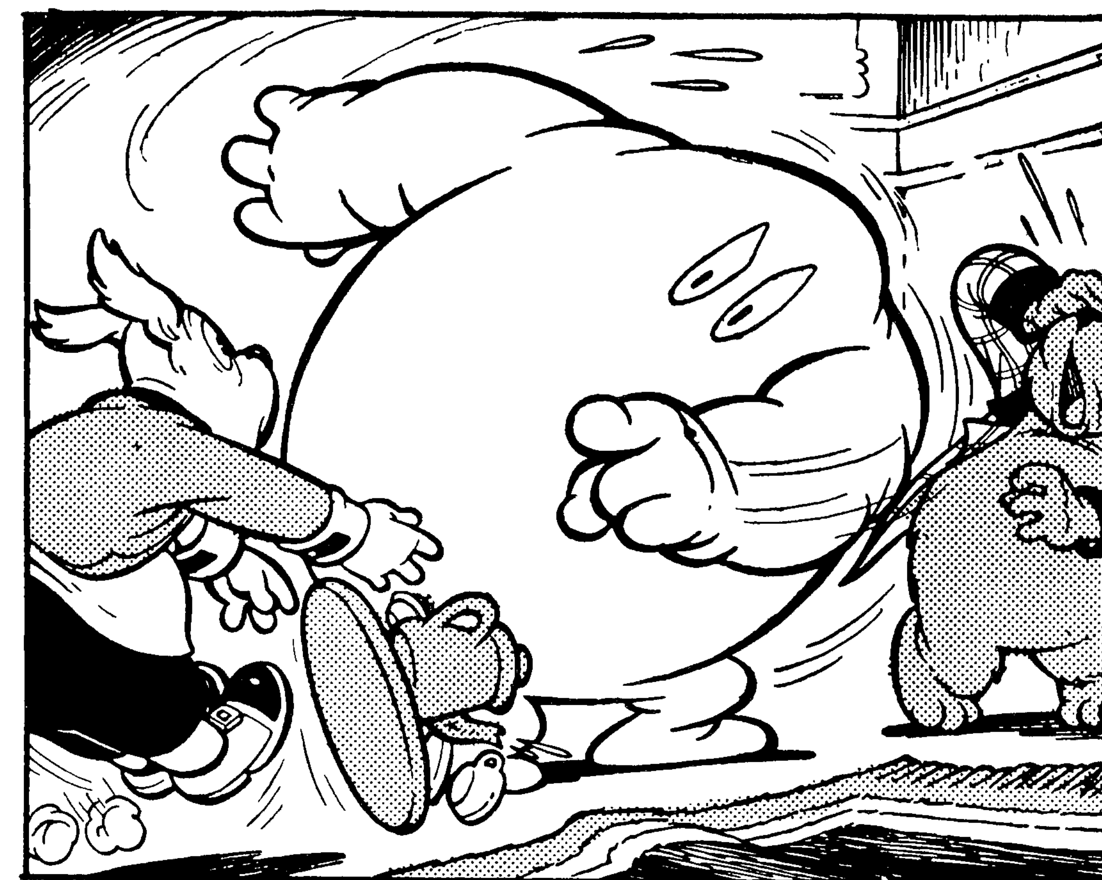

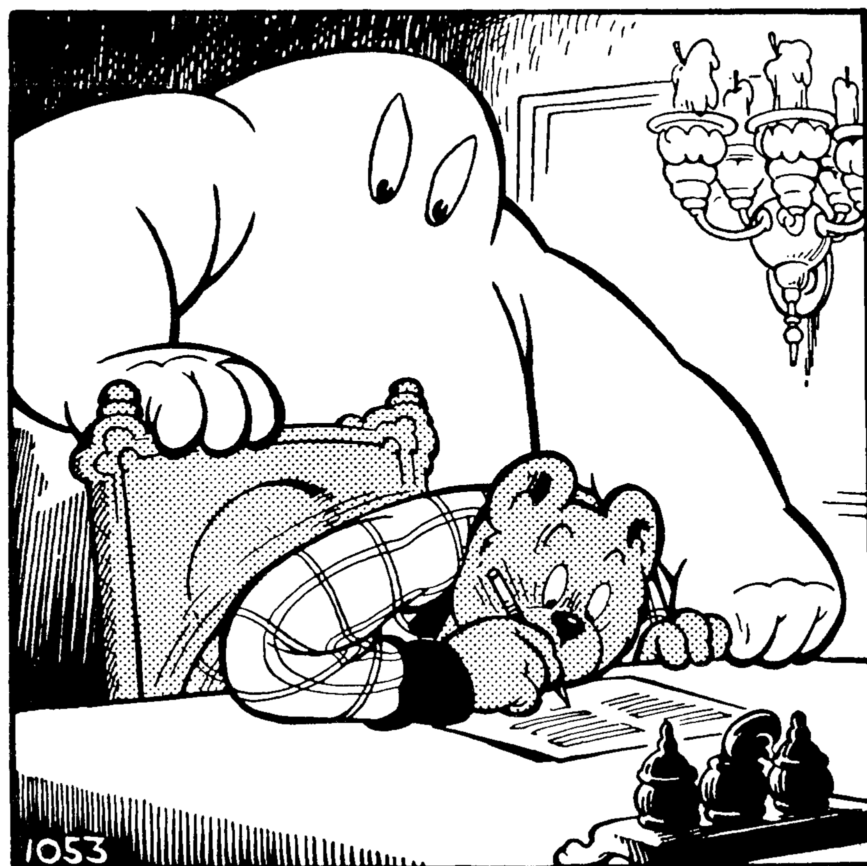
'De toestanden in dit land worden slechter en slechter!' zei heer Bommel mat, toen de Oude Schicht zijn huis naderde. 'De hele beschaving staat op instorten, als je begrijpt, wat ik bedoel, Tom Poes! We worden geregeerd door een spook! Door het volvettersspook! De burgemeester is al gegrepen en wie zal de volgende zijn? Ik mag er niet aan denken!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'u mag er best aan denken, heer Bommel. Ik heb zo het idee, dat u ook op de lijst staat! En dan moet u iets doen!' Hij remde en opende het portier.
'Niemand begrijpt me!' mompelde heer Ollie klagelijk. 'Ik ga naar binnen en kom er niet meer uit! In mijn eigen omgeving ben ik veilig en misschien zal ik dáár een beetje tot mezelf komen. Vaarwel, Tom Poes! Vaarwel, boze wereld! Jij mag de Oude Schicht hebben, jonge vriend! Als een aandenken aan je arme, zo zwaar beproefde, eenzame vriend!'

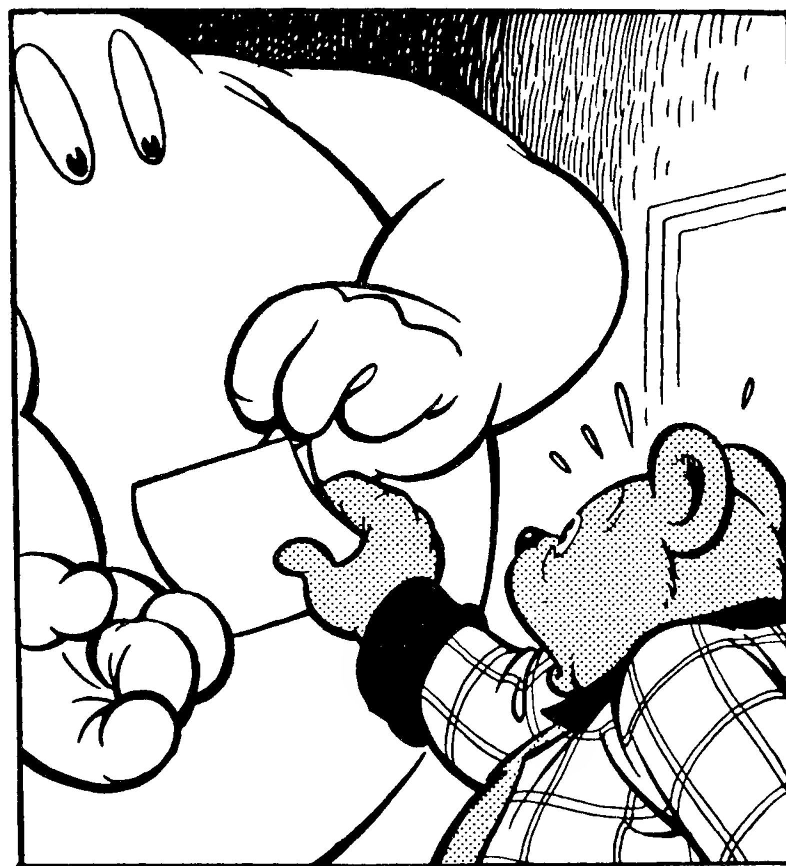
Heer Bommel stapte uit en liep moeilijk de stoeptreden op en de hall binnen. 'De enige plek, die er nog voor een Bommel over is!' mompelde hij. Maar toen bleef hij als aan de grond genageld staan. In een grote lederen armstoel bij de haard zat de gruwelijke gedaante van het volvettersspook!
'Excuseer, heer Olivier!' zei Joost, die net met de thee binnen kwam. 'Deze heer wilde u spreken over gewichtige zaken. Met uw welnemen heb ik hem gevraagd te wachten. En ik ben zo vrij geweest om de thee maar vast op te doen! Maar wat is er, heer Olivier? Voelt u zich niet wel?'
'Er uit!' piepte heer Bommel. 'Gooi die... eh... dat... gooi hem er uit! Joost! Gauw! Ik... ikkik...'
'Eén ogenblikje!' zei het spook met dreunende stem en het stond langzaam op...

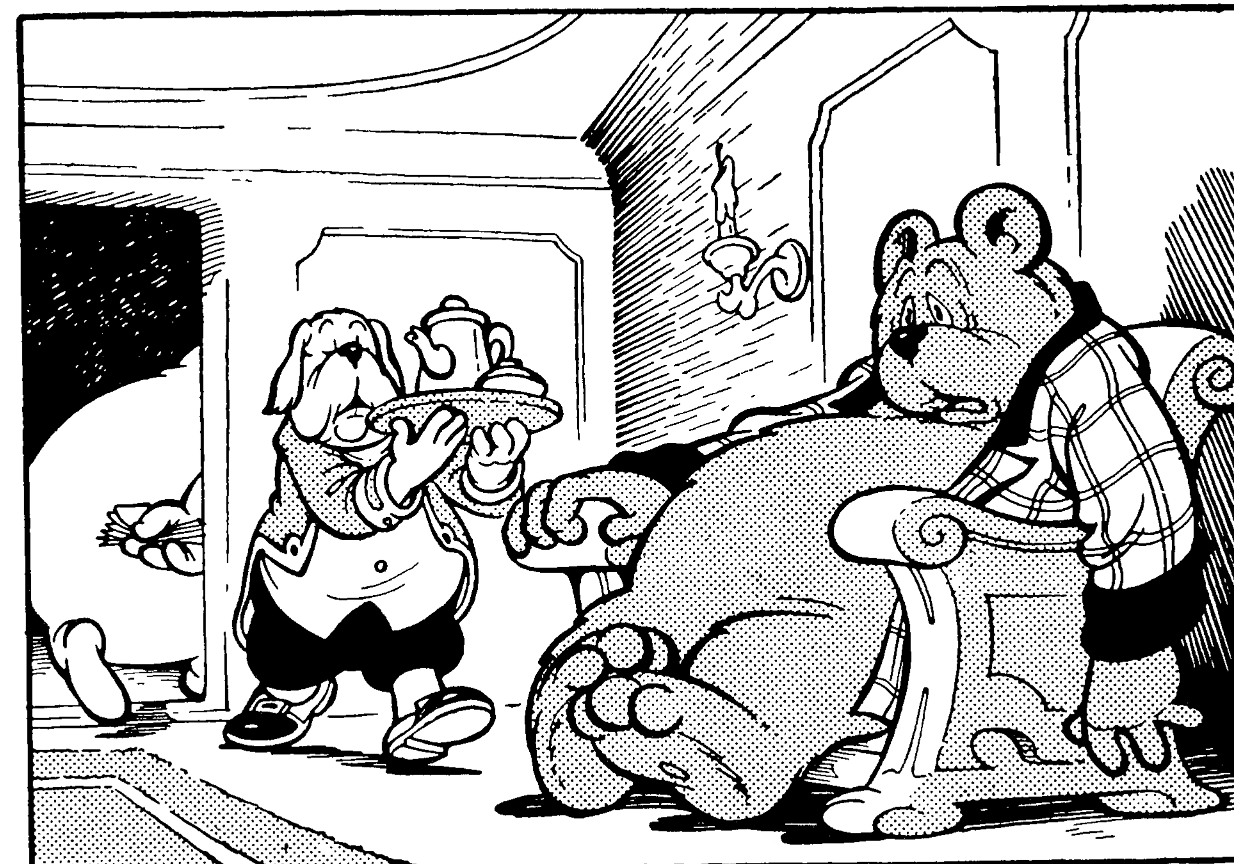

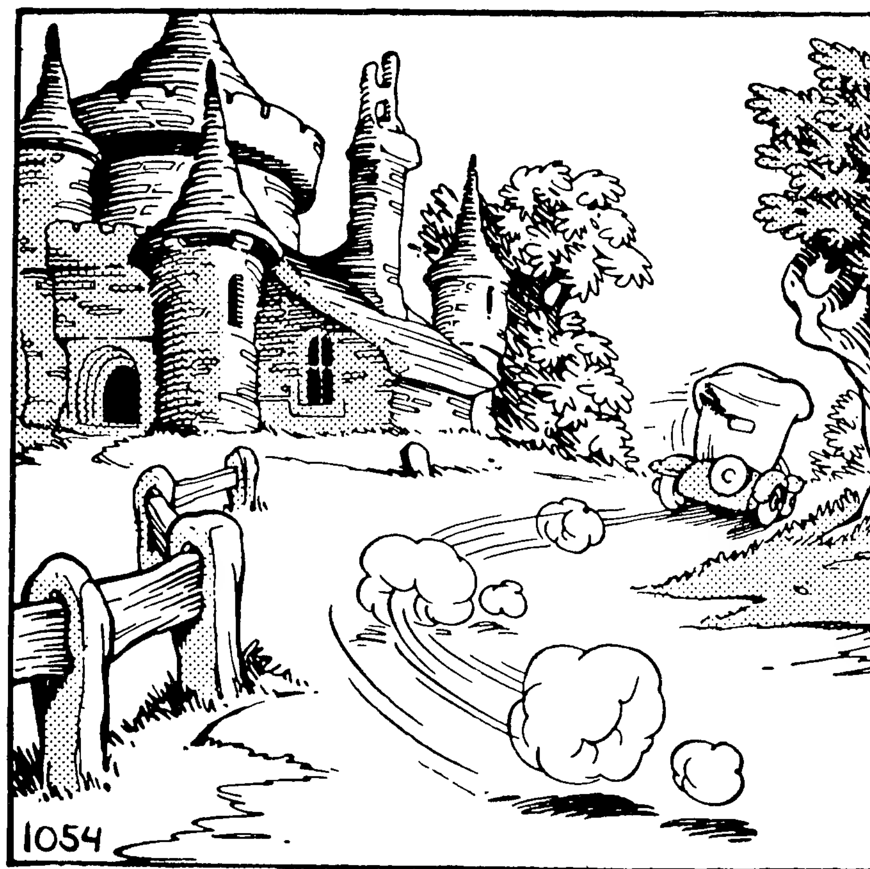
'Een ogenblikje!' zei het spook opstaande. 'Ik moet jou eens ernstig spreken, Bommel!'
'Gebruikt u suiker en melk in de thee?' vroeg Joost.
'Ik heb de burgemeester gegrepen!' vervolgde het spook met een dreunende stem. 'Zijn omvang was een gruwel! Hij vervette méér en méér. Zijn adem piepte en zijn oren suisden! Maar wat deed hij? Gebruikte hij Slinkers? Wilde hij slinken?'
'Excuseer!' hernam Joost, 'gebruikt u suiker en melk?'
'NEEN!' bulderde het spook. 'Hij gebruikte geen Slinkers! Wat deed hij dan wel? Haha! Hij ging naar het Turkse bad! De grolbaard! De stokkel! Ha! Ik heb hem gegrepen! En nu kom ik hier en vraag ik jou: Wil je slinken, Bommel?'
'Ja... eh... j-ja, d-d-dat is te zeggen... eh...,' piepte heer Ollie.
'Met uw welnemen!' drong Joost aan, 'wenst u suiker en melk in de thee?'
'Er is géén keus!' donderde het spook. 'Wil je slinken, gebruik dan Slinkers, Bommel! Eén vijfentwintig per flacon, bij grotere afname tien procent korting! Ha!'
'Ik... eh... ik zal...' stamelde heer Ollie.
'Excuseer dat ik u in de rede val!' sprak Joost dringend, 'gebruikt u suiker en melk in de thee?'
'Juist!' loeide het spook. Het draaide zich met een ruk om en wees met een grote wijsvinger naar de trouwe bediende. 'Suiker en melk! Ha! Vervetten! Goed zo! Meer en meer vervetten! Ik zal jou ook grijpen wanneer je niet bijtijds Slinkers gaat gebruiken! Ha! Suiker en melk! Ik zàl je!'
Het theeblad viel uit de handen van de verblekende Joost en kletterde op de grond.

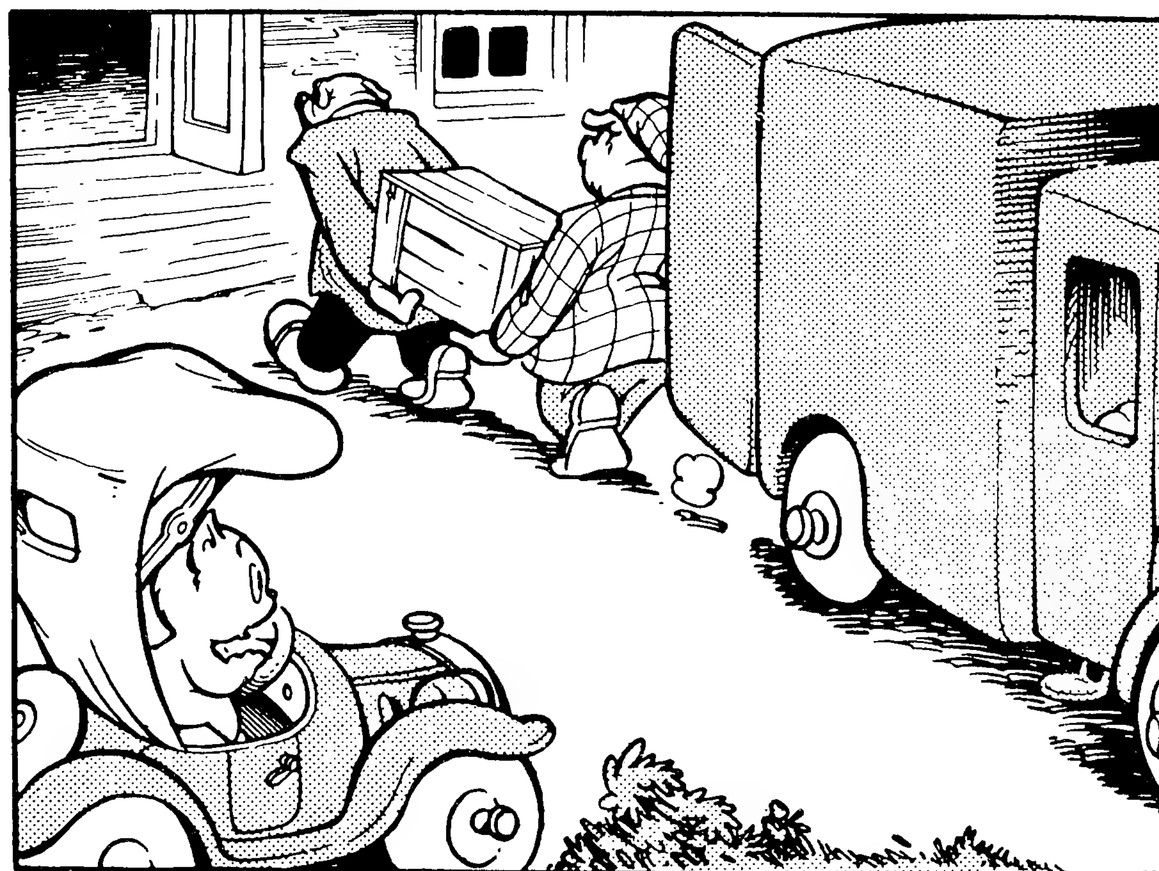
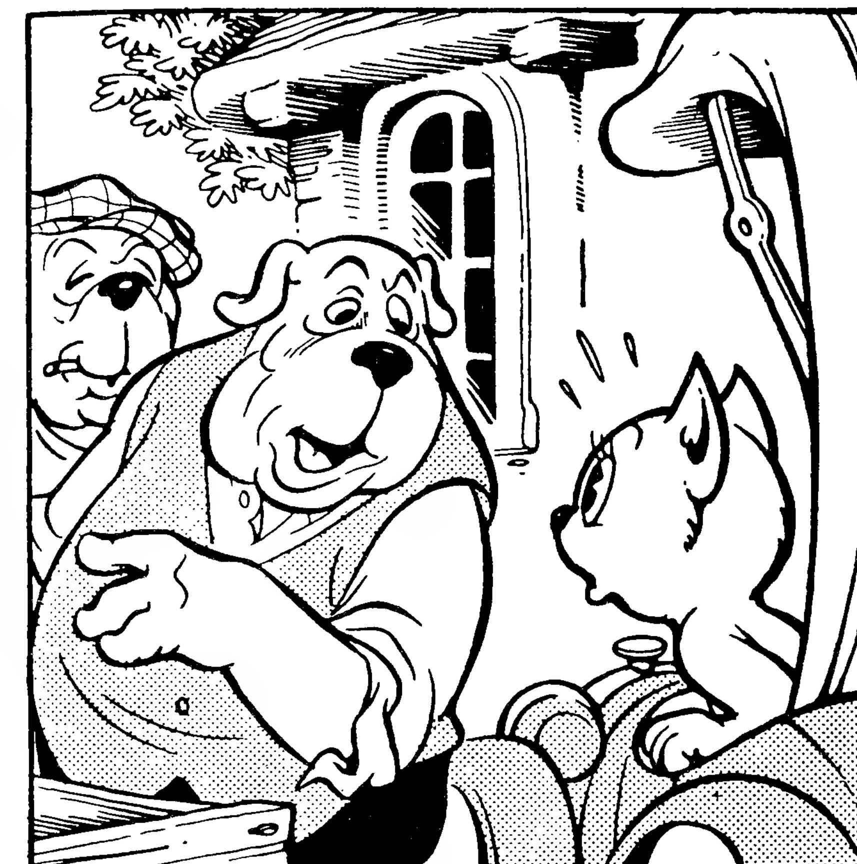

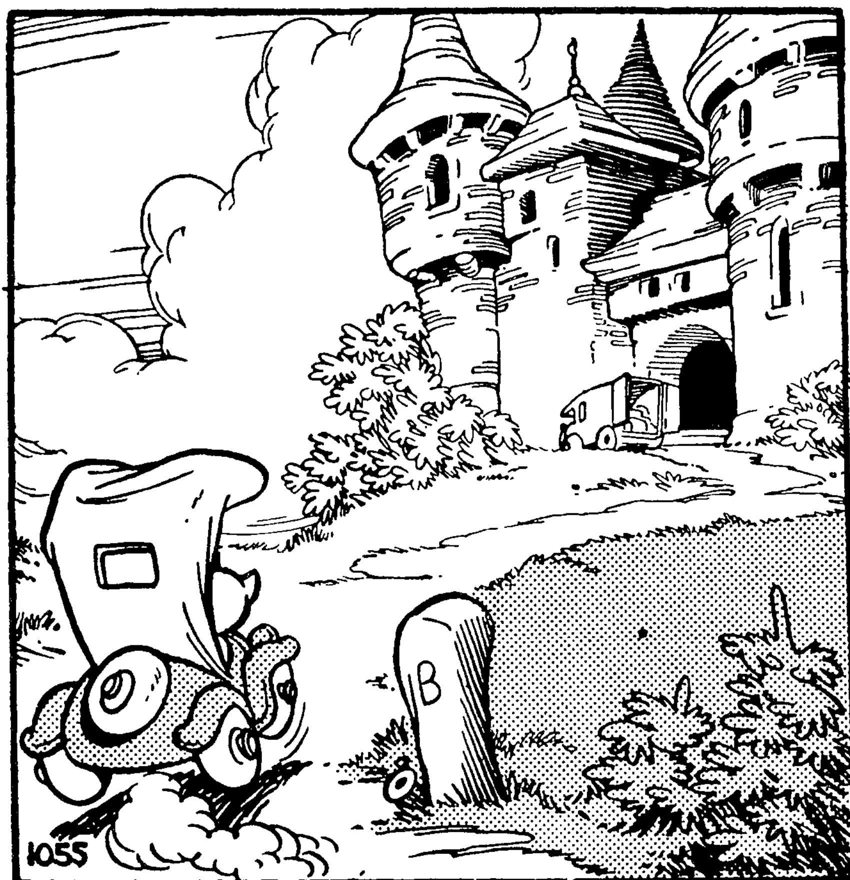
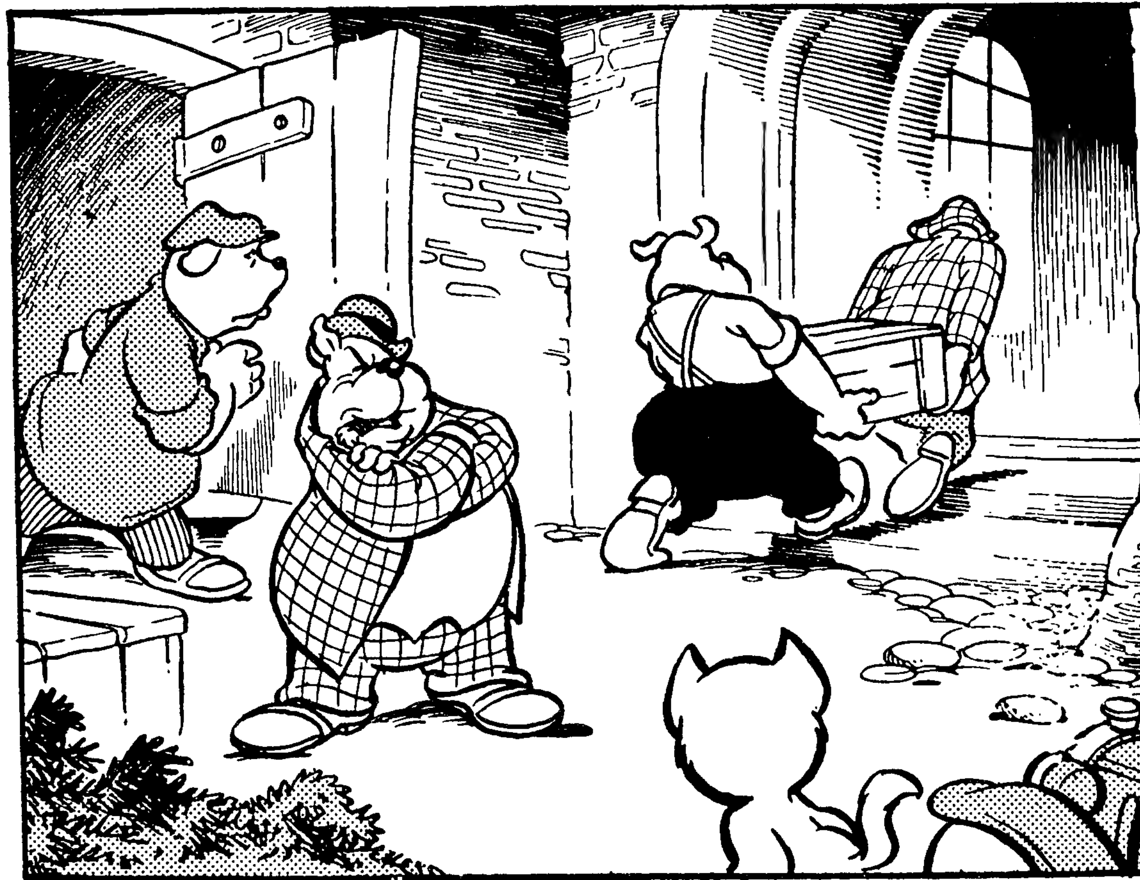
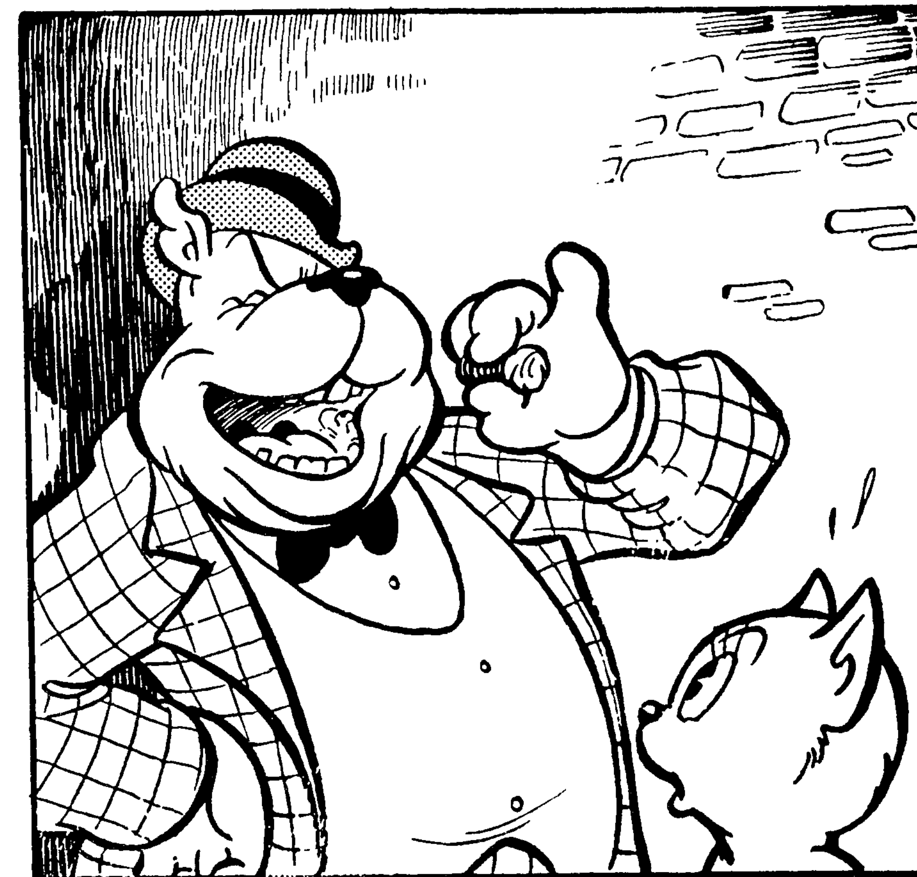
'En nu: ter zake!' sprak het spook. 'Jij wilt dus slinken, Bommel?'
'J-j-ja!' zei heer Bommel klappertandend.
'Goed! Dat is héél verstandig!' zei de engerd. 'Ga dan zitten en doe een bestelling voor Slinkers! Kijk, hier is een formulier, dan ben je zeker dat je de goede krijgt. Alléén echt met de handtekening van professor S. Link op de kurk! Eén vijfentwintig per flacon, tien procent korting bij grotere afname!'
'Ja, ja!' stamelde heer Bommel gejacht, 'geef me maar een flesje!'
'Eén flesje!' riep het spook met een akelige lach, 'één flesje! Hahaha! Ik schat jouw omvang op ongeveer negenhonderd flesjes, Bommel. En voor alle zekerheid zullen we er honderd bij doen, dat wordt dus duizend! En duizend flesjes kosten twaalfhonderdvijftig florijnen – min tien procent – dat wordt dan elfhonderdvijfentwintig! Hier invullen en daar ondertekenen! En meteen betalen! Zaken zijn zaken!'
Heer Bommel zuchtte kreunend. Zijn pen kraste beverig over het papier en daarna telde hij stamelend een pakje bankbiljetten af.
'Mooi!' zei het spook. 'Dat is dat! Goeden dag!' En met een bulderende lach stampte de lelijkerd het vertrek uit. Heer Bommel zakte steunend terug in zijn stoel en wiste het gelaat af.
'Excuseer, heer Olivier!' sprak Joost, die binnentrad met nieuwe thee, 'ik zie, dat uw bezoek al vertrekt! Zal ik hem vragen, of hij nog iets wil gebruiken?'
'G-g-ga wèg!' jammerde heer Ollie. 'Ga wèg met je thee! Ik kan geen thee meer zien!'

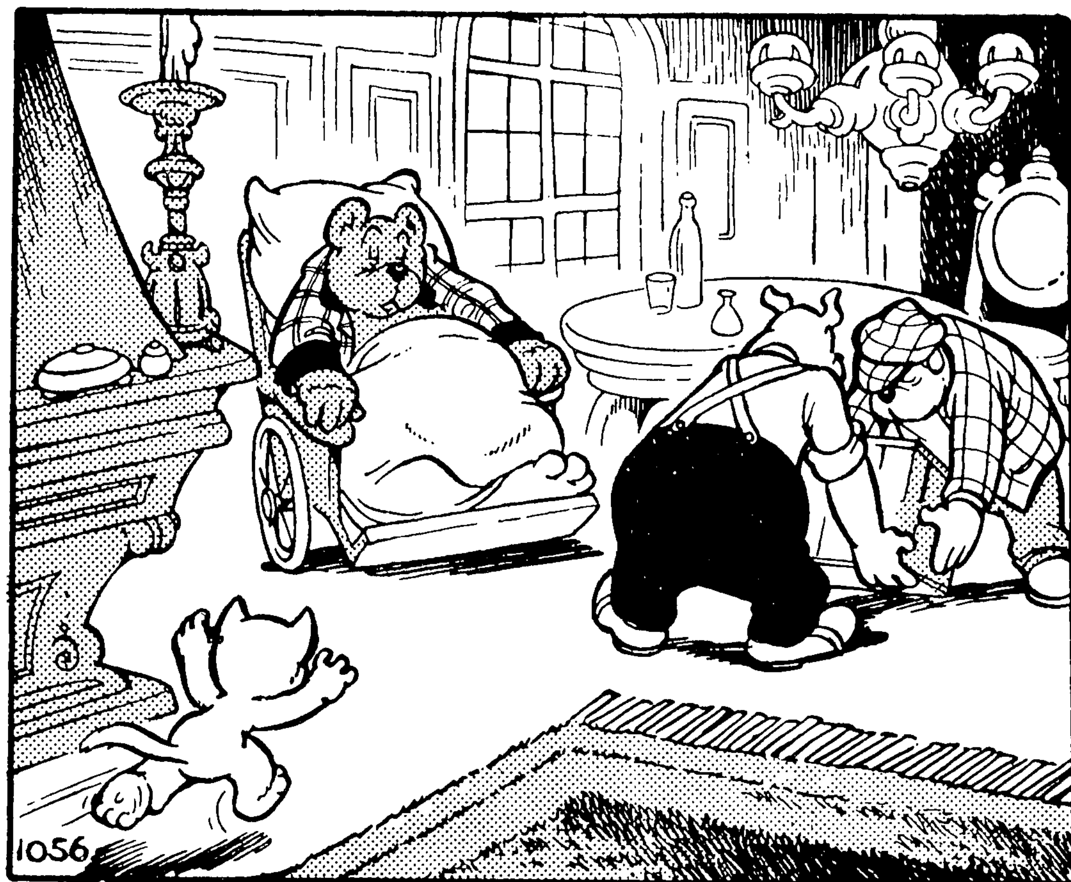

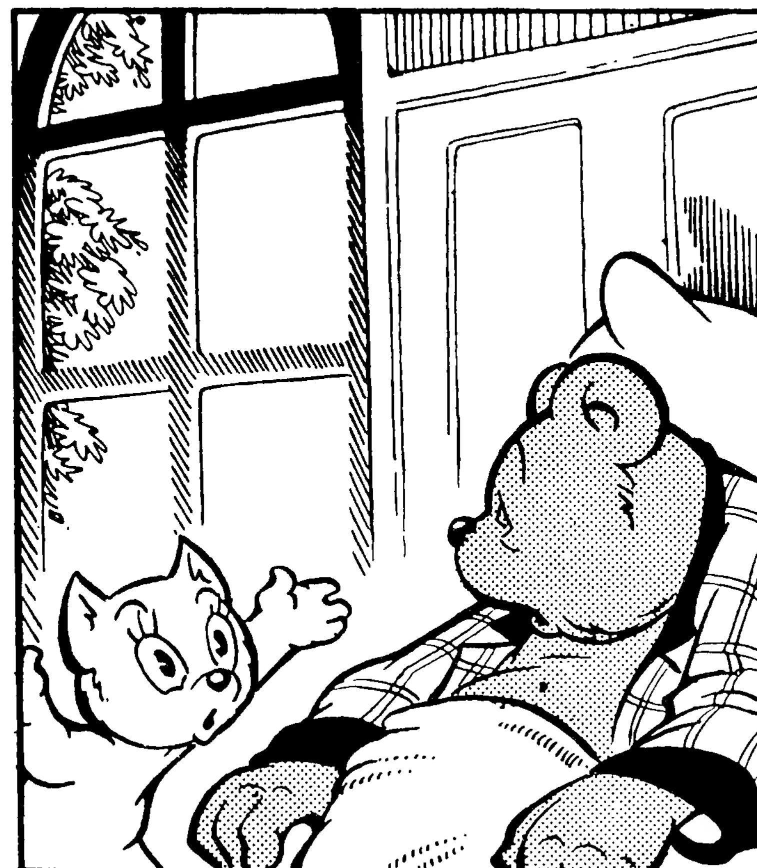
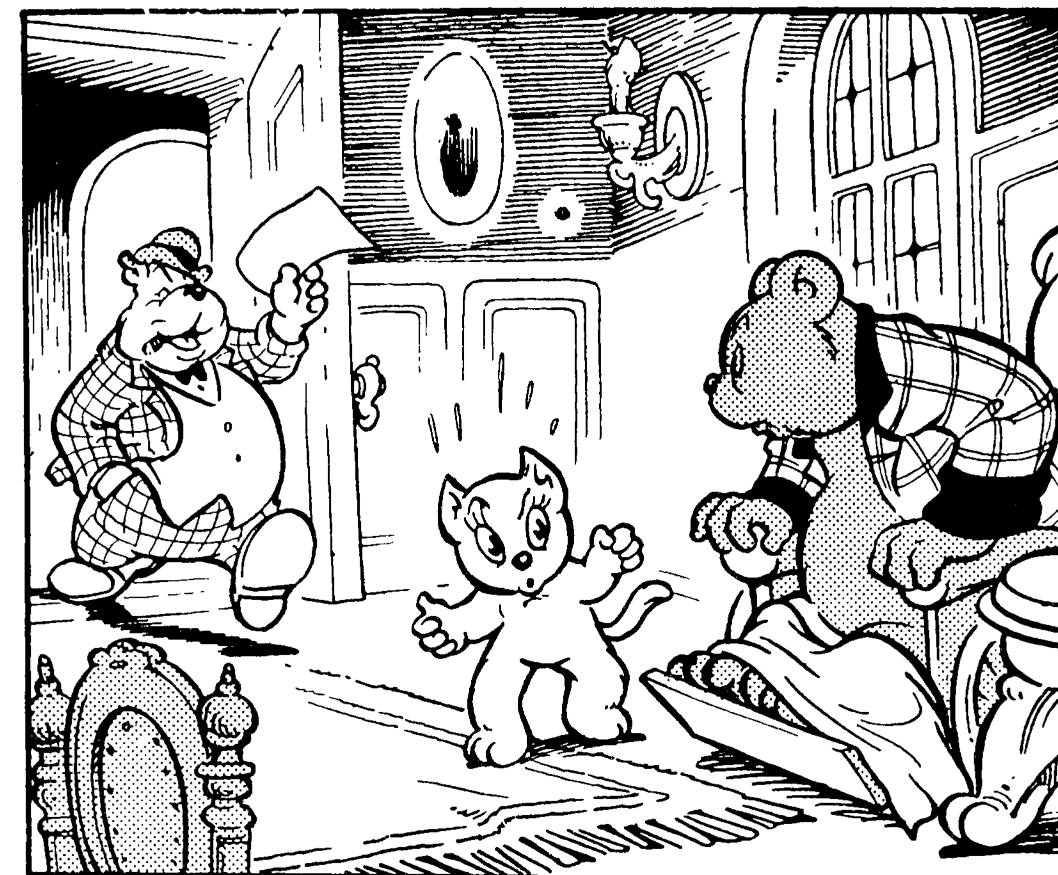
Tom Poes reed in de Oude Schicht naar huis en dacht intussen na over de toestand.
'Het is nu wel leuk, dat ik heer Ollie's auto gekregen heb,' dacht hij, 'maar het zou toch prettiger zijn wanneer hij weer helemaal gewoon was. Dat ziek-zijn is maar onzin, geloof ik. Hij is zo sterk als een beer en hij is pas zo raar gaan doen, toen iedereen vond, dat hij te dik was. Het is allemaal de schuld van die Slinkpillen en het Volvettersspook en het wordt langzamerhand tijd, dat ik er een einde aan maak. Het begint knap vervelend te worden en ik krijg er genoeg van om altijd maar toe te kijken. Bovendien is de burgemeester ontvoerd...'
Op dat moment moest hij plotseling remmen, want een grote vracht-auto stond dwars over de weg. Tom Poes merkte dat hij voor het kasteeltje van de markies Cantecler de Barneveldt stond.

Een paar potige lieden waren doende zware kisten naar binnen te sjouwen en Tom Poes, nieuwsgierig als altijd, leunde naar buiten om te kijken wat er aan de hand was.
'Is de markies aan het verhuizen?' vroeg hij.
'Wel nee!' zei een van de sjouwerlieden. 'Hij is bang voor zijn lijn! Hij is bang, dat het volvettersspook hem zal grijpen, voelt u wel? Hij wordt te dik, bloeddruk en zo, voelt u wel? En nu heeft hij Slinkers besteld. U weet wel, van: Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers!'
'Hm, zo, dat is interessant!' zei Tom Poes. 'Maar zijn die Slinkers dan zo groot, dat ze in kisten verpakt zijn?'
'Nee, nee!' zei de vrachtdrager grinnikend, 'het zijn duizend flesjes ineéns, voelt u wel? De markies wil aan de veilige kant zijn!'
'Hm! Zo!' zei Tom Poes, die er het zijne van dacht...

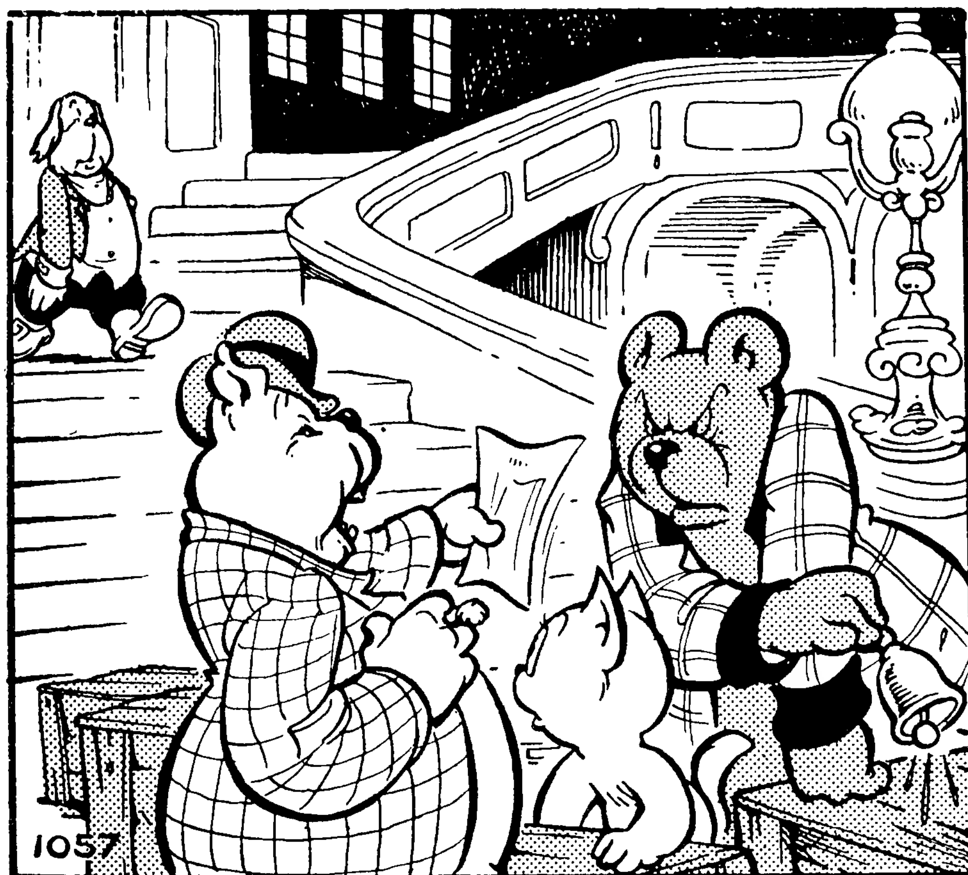

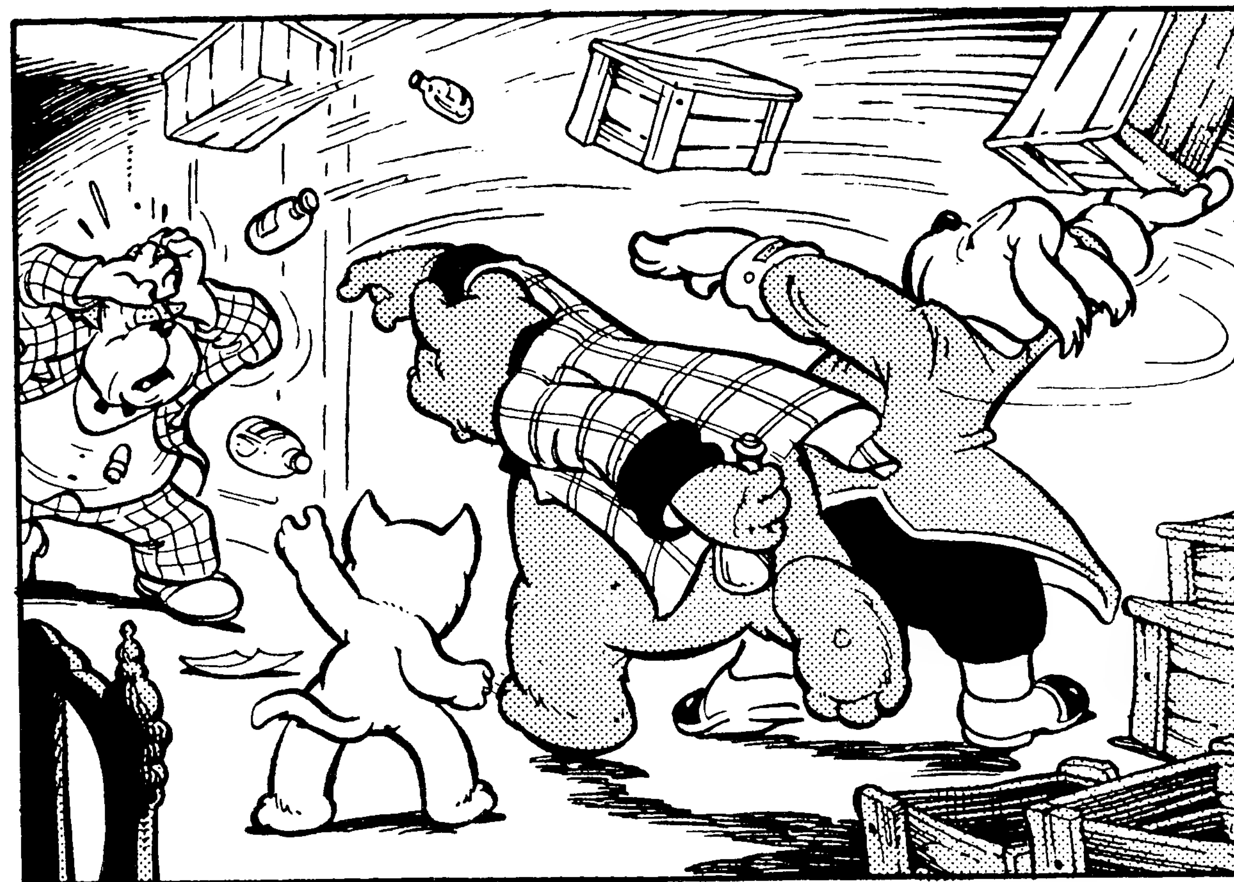
Tom Poes keerde de Oude Schicht en reed terug naar Bommelstein. 'Nu begrijp ik, wat de bedoeling van het volvettersspook is!' dacht hij. 'Hij maakt iedereen zó bang, dat alle dikkerds in de omtrek die vervelende pillen gaan kopen! Duizend flesjes Slinkers voor de markies! Het is geen kleinigheid! Gewoon afpersing, dàt is het! Maar ik zal heer Ollie waarschuwen!'
Helaas, Tom Poes was te laat. Toen hij voor Slot Bommelstein stil hield, stond daar al een vrachtauto en enkele stoere figuren waren bezig kisten naar buiten te dragen. Precies als bij de markies!
Tom Poes stapte uit en liep driftig naar de grote wagen. En toen zag hij tot zijn verrassing, dat Bul Super daar bezig was toezicht op het lossen te houden.
'Super!' riep Tom Poes, 'wat doe jij hier? Ben je weer met een schurkenstreek bezig?'
'Schurkenstreek!' zei Super verontwaardigd. 'Ik ben een eerlijk en hardwerkend zakenman, Tom Poes! Dóór en dóór eerlijk! Tegenwoordig doe ik niets meer wat niet door de beugel kan! Ik heb een reclame-bureau opgericht: Super's Reclame-advies bureau! En daarnaast heb ik een transportbedrijf: Super's Slinkerdienst! Ik vervoer Slinkpillen! Je weet wel! Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers! Allemaal eerlijk als goud! Zaken zijn zaken!'
'Maar wat zijn dit dan voor kisten?' vroeg Tom Poes wantrouwig. 'Je wilt me toch zeker niet wijsmaken dat heer Ollie zó veel pillen heeft besteld?'
'Ja zeker!' zei Super. 'Duizend flesjes! Hahaha! Ik denk, dat die bolle een beetje wil vermageren! Hij wil slinken! Hahaha! Maar allemaal eerlijk hoor! Kijk maar: Hier is het orderbriefje met zijn handtekening!' En de schurk lachte daverend...

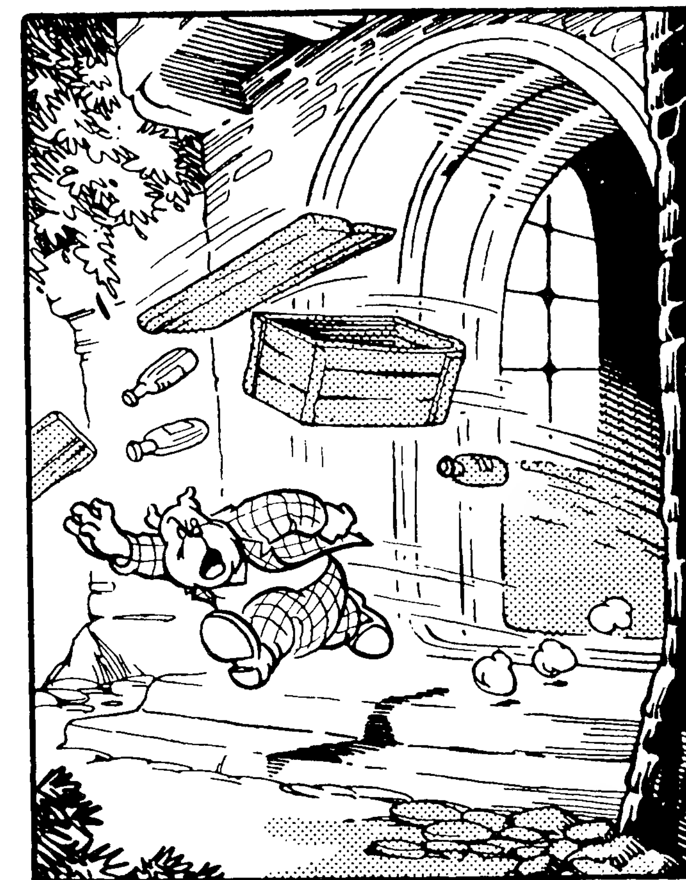

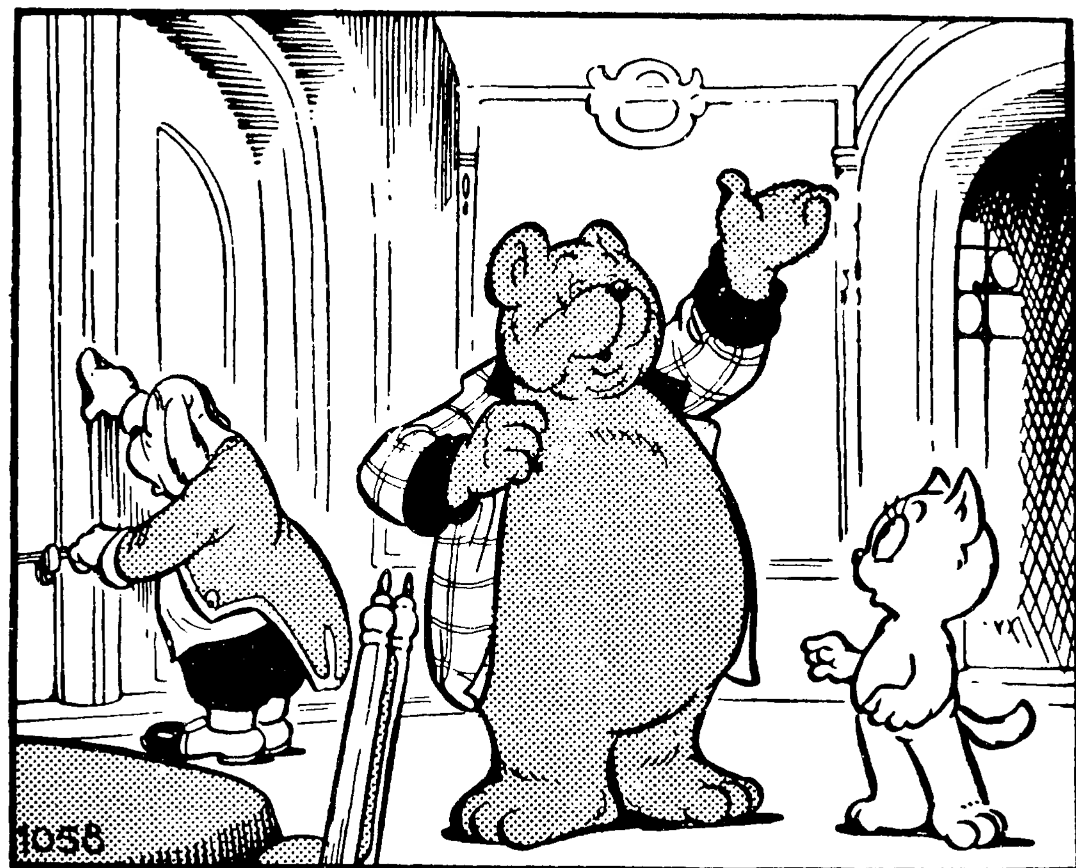
Tom Poes holde achter de kistensjouwers aan, de hall van Bommelstein binnen. Daar zat heer Bommel somber in zijn rolstoel, tussen de goed-verpakte flesjes Slinkers in, en zuchtte van tijd tot tijd op een akelige piepende manier.
'Heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Is het wáár, dat u al deze rommel besteld hebt? Buiten staat Bul Super en die beweert, dat u een bestelbriefje hebt ondertekend voor duizend flessen! Is dat waar? Hoe hebt u dat kunnen doen?'
Heer Bommel gaf een droeve ademstoot en keek Tom Poes vermoeid aan.
'Het spook is hier geweest!' zei hij zwak. 'Het volvet... hm... het spook, je weet wel, wat ik bedoel. Het dreigde me! Het wilde me grijpen, net als de burgemeester! En toen...'
'Foei!' riep Tom Poes boos. 'Bent u een Bommel? Laat u zich bang maken door zo'n volvettersspook? Wat zou uw vader daar wel van gezegd hebben?'
'Wat zou mijn vader daar van gezegd hebben?' mompelde heer Bommel nadenkend. Zijn fletse blik werd levendiger en hij richtte zich een weinig op. 'Hij zou gezegd hebben,' begon hij met krachtige stem, maar op dat moment stapte Bul Super dreunend binnen.
'Duizend flessen!' riep hij vrolijk. 'Hier staan ze, bolle! Tien kisten vol! Dat is tien florijnen voor vervoerskosten, alsjeblieft! Drommels, die slinkers zullen je goed doen! Je zit daat maar doorregen in die luiwagen en je zwelt maar! Het is voor een hardwerkend zakenman niet om aan te zien!'
'Zo dun ben jij anders ook niet!' zei Tom Poes. Maar heer Bommel legde hem met een eenvoudig gebaar het zwijgen op en rees langzaam uit zijn stoel. 'Mijn vader zou niet hebben goedgekeurd, dat iemand mij "bolle" noemde!' sprak hij dreigend...

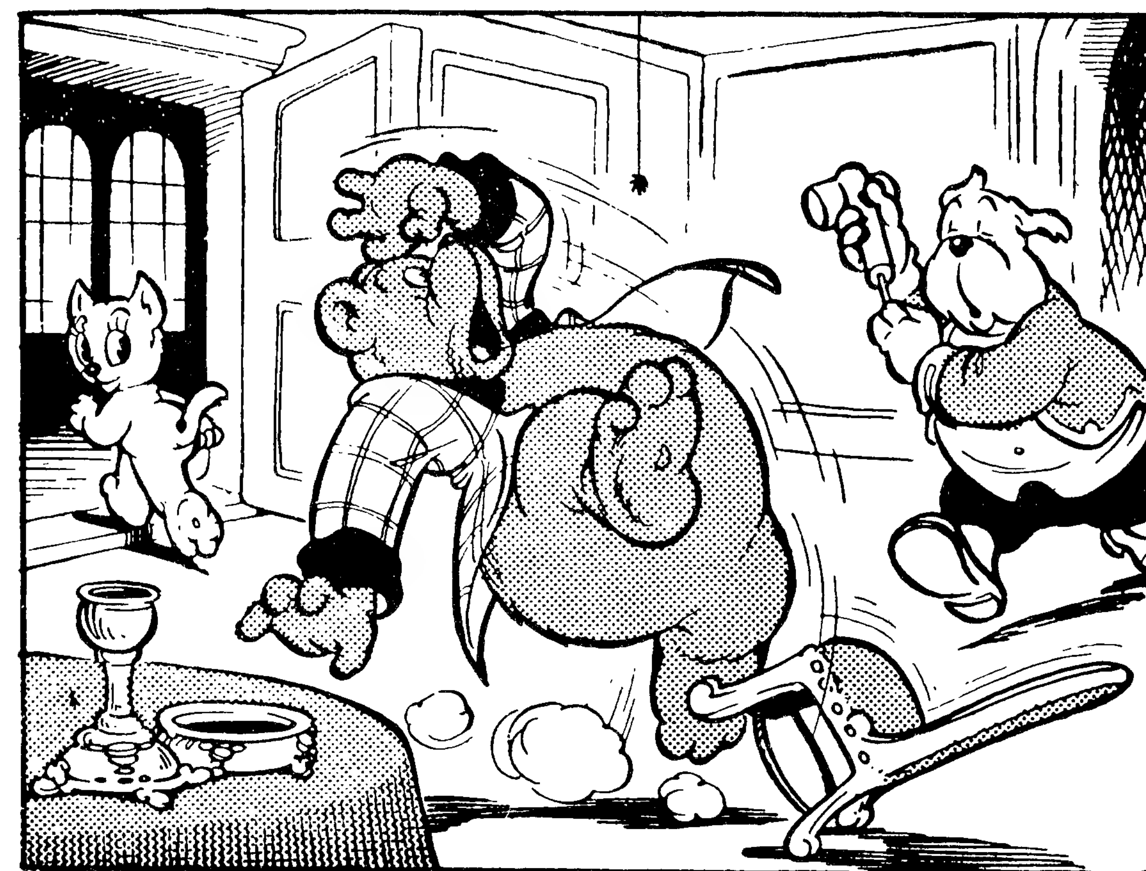

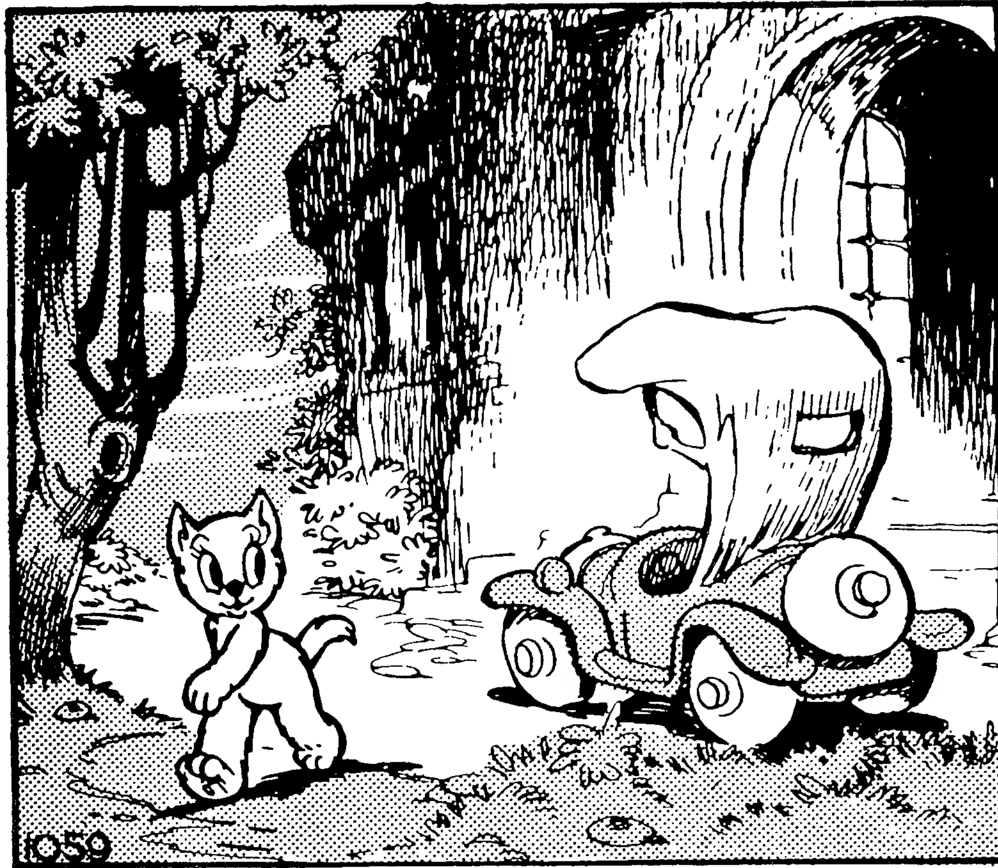

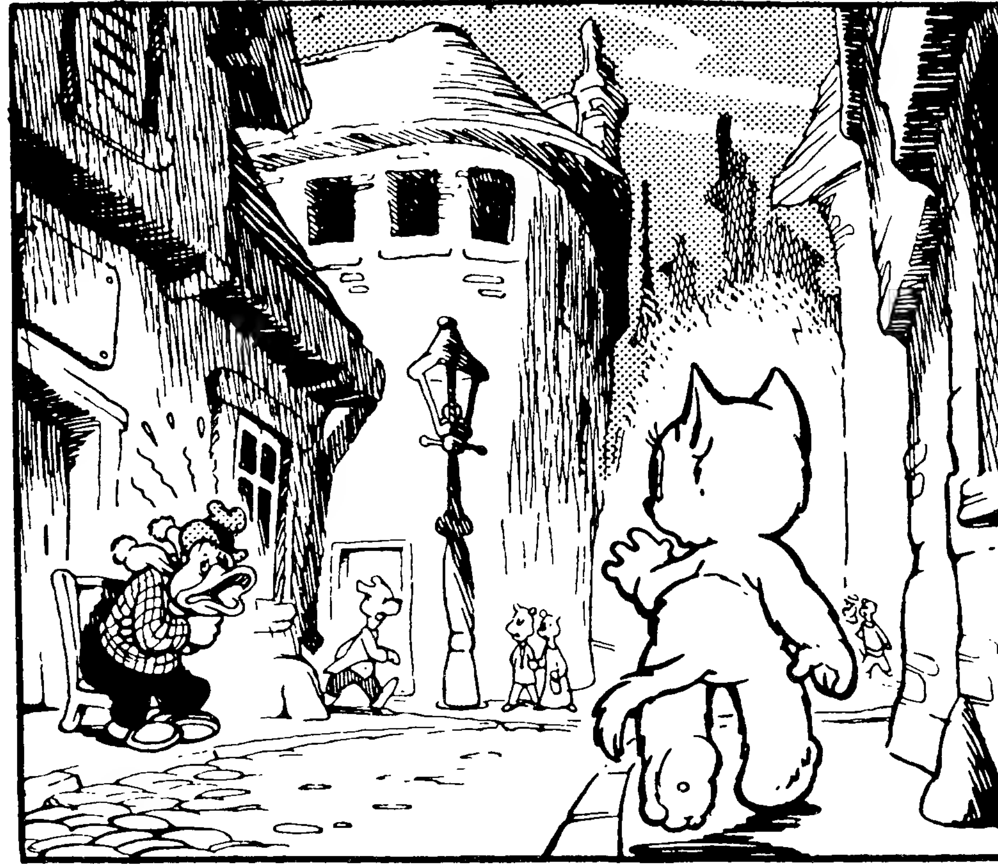
'Bah!' riep Super, grof lachend, 'zou je vader niet hebben goedgevonden, dat iemand jou "bolle" noemde? Hahaha! Ik ben benieuwd wat hij er tegen zou hebben kunnen doen! Want je bènt een bolle!'
'Zei je "bolle"?' vroeg heer Bommel, bevend van ingehouden toorn.
'Ik zei "bolle"!' bevestigde Super sarrend.
'Hij zei "bolle" tegen u!' zei Tom Poes. 'Dat kunt u niet nemen, heer Ollie! Hij is zèlf een bolle! Hij moest zèlf die pillen nemen! Geef die rommel terug!'
'Hij zei "bolle"!' mompelde heer Bommel, terwijl hij fors op de bel drukte. 'Dat gaat te ver! Mijn woede zal verschrikkelijk zijn! De woede van een Bommel!'
'Hahaha!' riep Super, dubbelvouwend van de lach, 'kom maar op, bolle! Hahaha! Ik lust je rauw! Hahaha!'
'Excuseer!' sprak Joost, binnentredend, 'hebt u gebeld, heer Olivier? Kan ik de thee opdoen?'
'Géén thee!' krijste heer Ollie, 'gooi die vent er uit, Joost! Gooi die kisten er uit! Gooi die bolle vent en die kisten er uit! Gooi alles er uit!'
'Tot uw orders!' sprak Joost. Hij greep een kistje vol Slinkerpillenflesjes, woog het even losjes op de hand en wierp het toen sierlijk naar het hoofd van Super. De schurk bukte zich en slaakte een verraste kreet. Vóórdat hij zich had kunnen herstellen, was ook Tom Poes in actie gekomen. En heer Bommel, die plotseling inzag, dat hier ook voor een beledigde heer iets te doen viel, bleef niet achter. Een regen kistjes en flessen daalde op en om Super neer en de nare kerel wist niets beters te doen dan te vluchten. Brullend van woede rende hij slot Bommelstein uit, terwijl grote hoeveelheden Slinkers op hem neer hagelden...

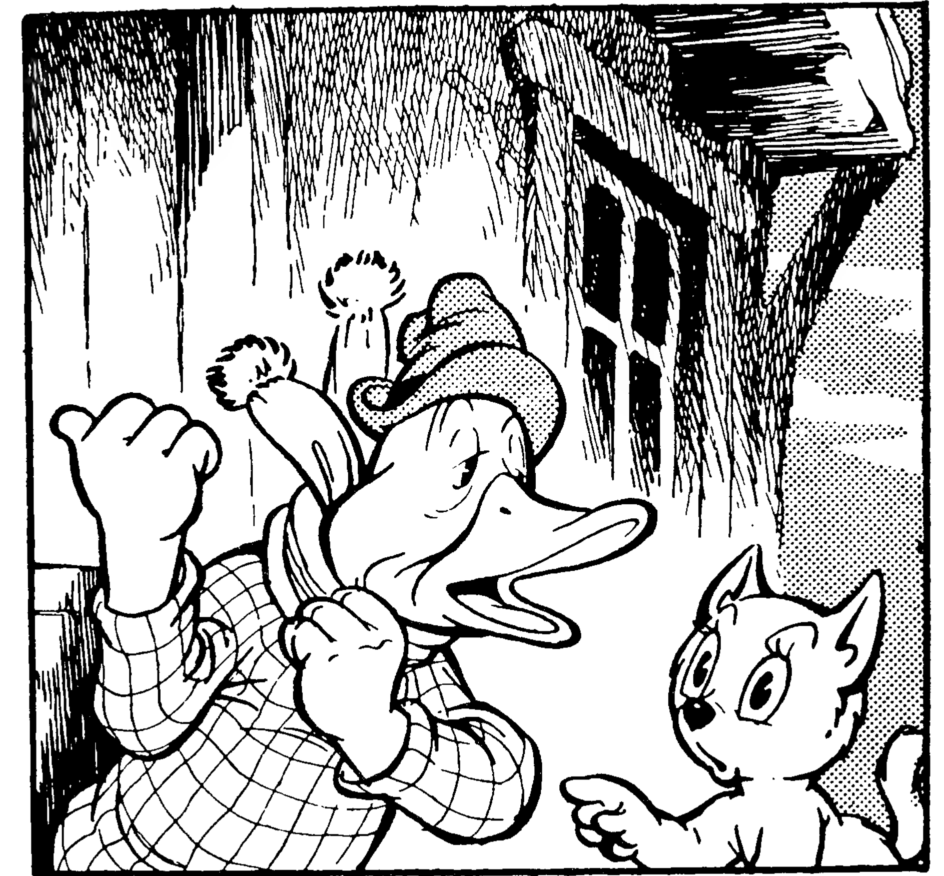

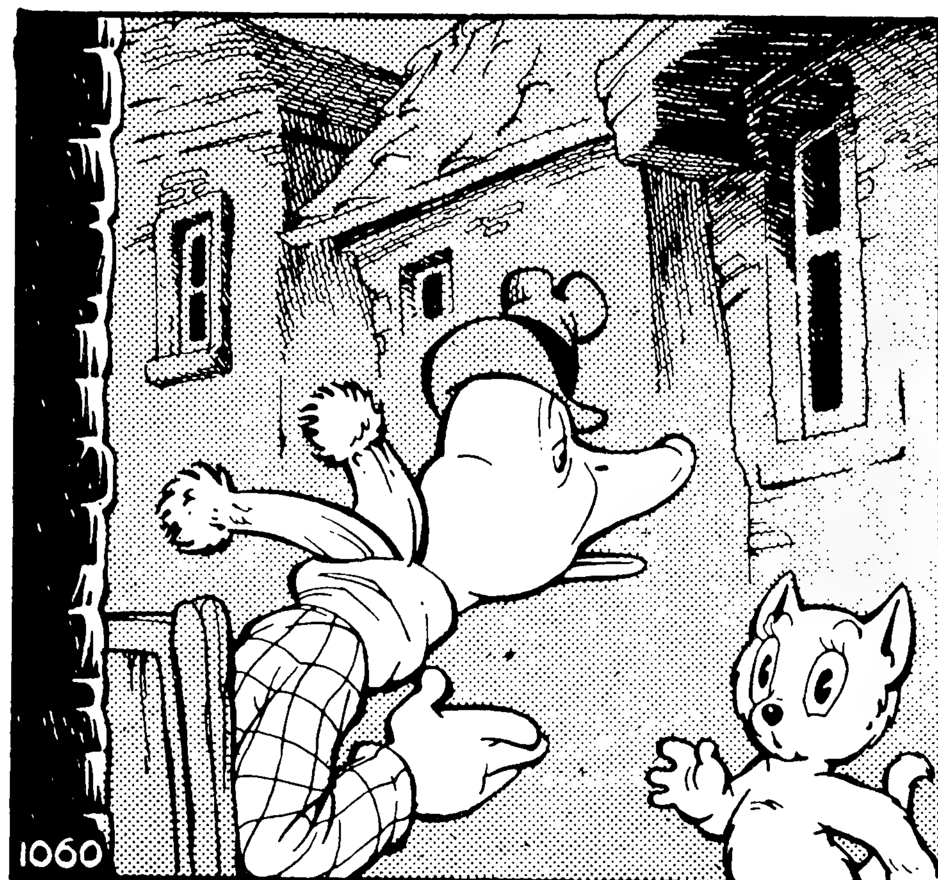
'Met uw welnemen, heer Olivier!' sprak Joost, zich de handen afvegend, 'de kisten slink-pilletjes zijn verwijderd! En de heer, die u "bolle" beliefde te noemen, is eveneens de deur gewezen! Zal ik nu de thee opdoen?'
'Géén thee!' zei heer Ollie scherp. 'Sluit de deuren, Joost, zodat die schurk niet terug kan komen!'
'Dat was mooi werk!' zei Tom Poes, 'dit was de manier om de zaak aan te pakken, heer Bommel!'
'Juist!' zei heer Ollie, terwijl een glimlach zijn gelaatstrekken verhelderde, 'fèrm aanpakken! Dat is het motto van ons, Bommels! Wij laten ons niet voor de gek houden, als je begrijpt, wat ik bedoel! Flink en moedig treden wij het onrecht tegemoet!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Maar die luiwagen... eh... die rolstoel dan? Daarnet zat u nog in dat ding...'
'Hm!' zei heer Bommel, 'dat was een krijgslist, jonge vriend! Ik deed, alsof ik me niet wèl voelde! En toen dat spook kwam, bestelde ik duizend flessen van die rommel, die Slinkers, bedoel ik. Alleen maar, om te laten zien hoe een Bommel ongewenste elementen uit zijn huis gooit! Ha! Je hebt toch niet gedacht, dat ik wèrkelijk bang was? Je dacht toch niet, dat ik me iets van dat volvettersspook aantrok? Een heer, die een Bommel is, is nèrgens bang voor, dat moest je weten! Niet voor schurken, wilde dieren, spoken...' Hij zweeg, zijn ogen verdraaiden zich en richtten zich op een spin, die aan een draad voor zijn gezicht naar beneden kwam glijden. Met een rauwe kreet sprong hij achteruit en kwam dreunend op de grond terecht.
'Ik weet het!' zei Tom Poes, 'alleen maar voor spinnen!' En hij liep de deur uit, terwijl Joost haastig toesnelde met een flit-spuit.

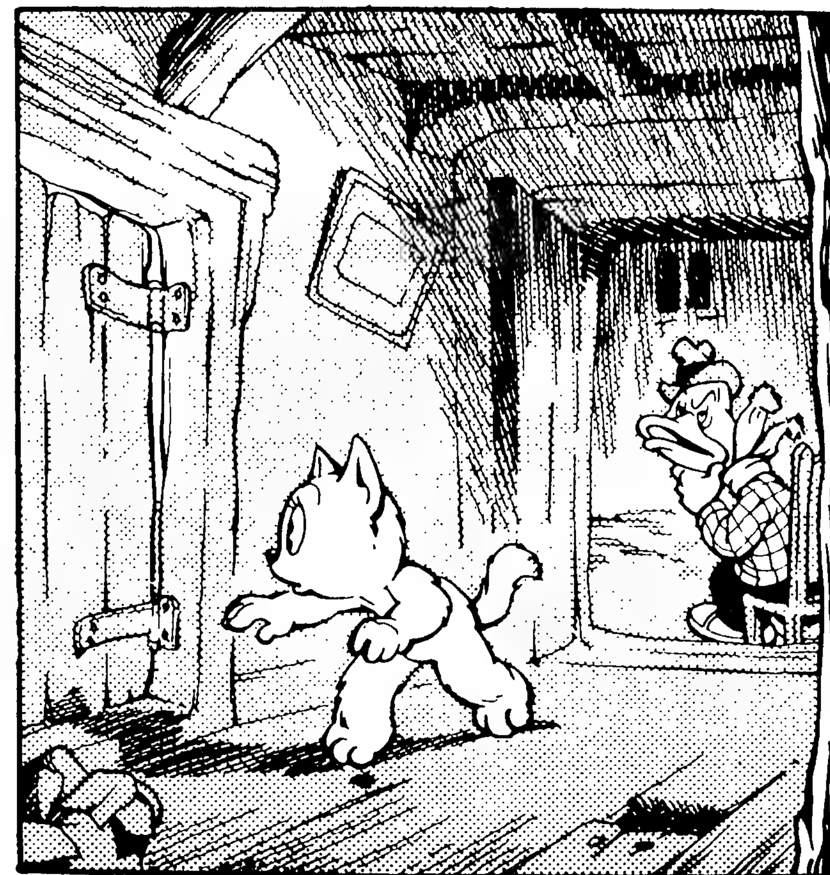
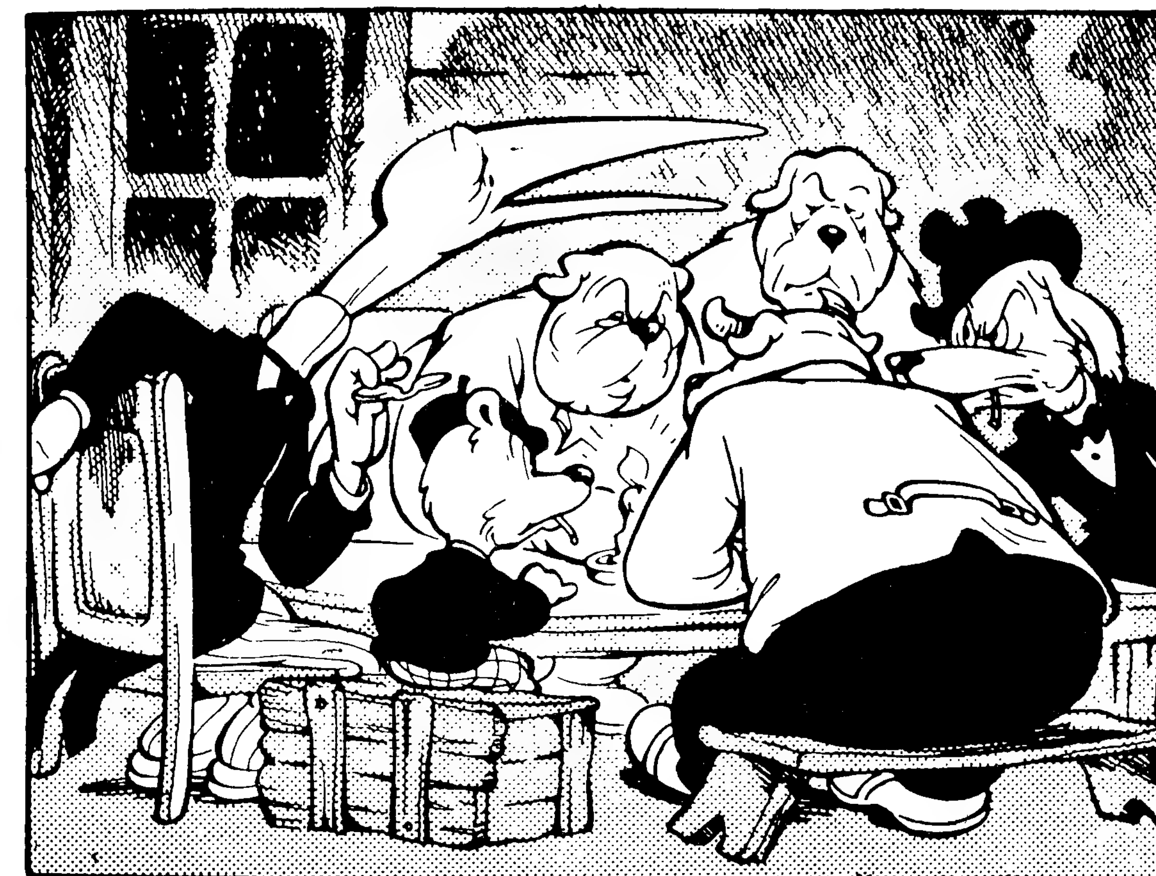

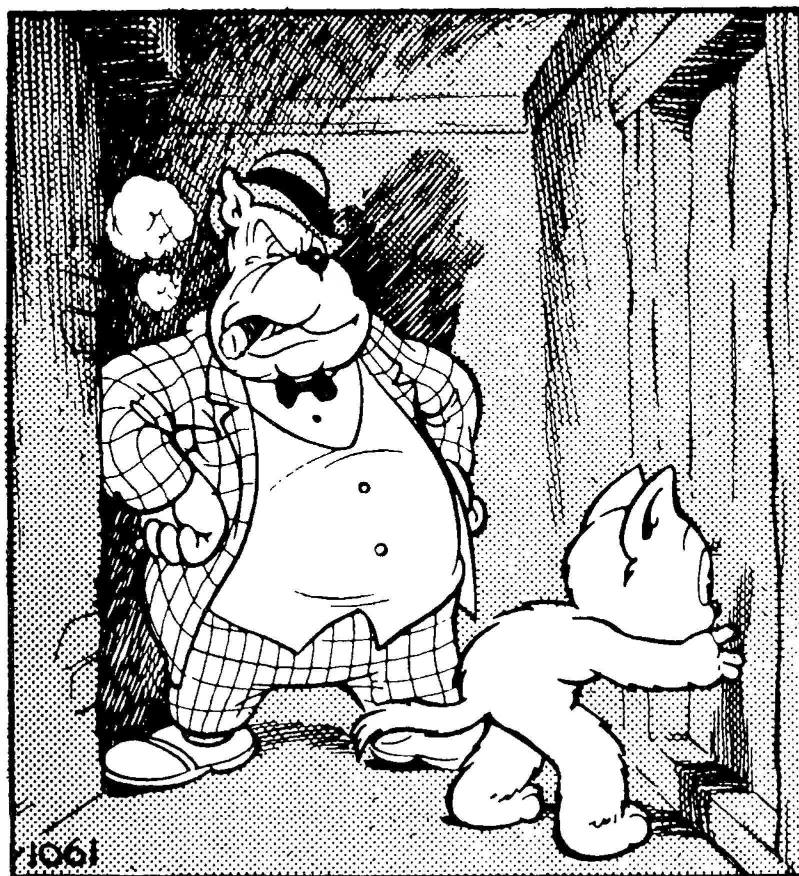

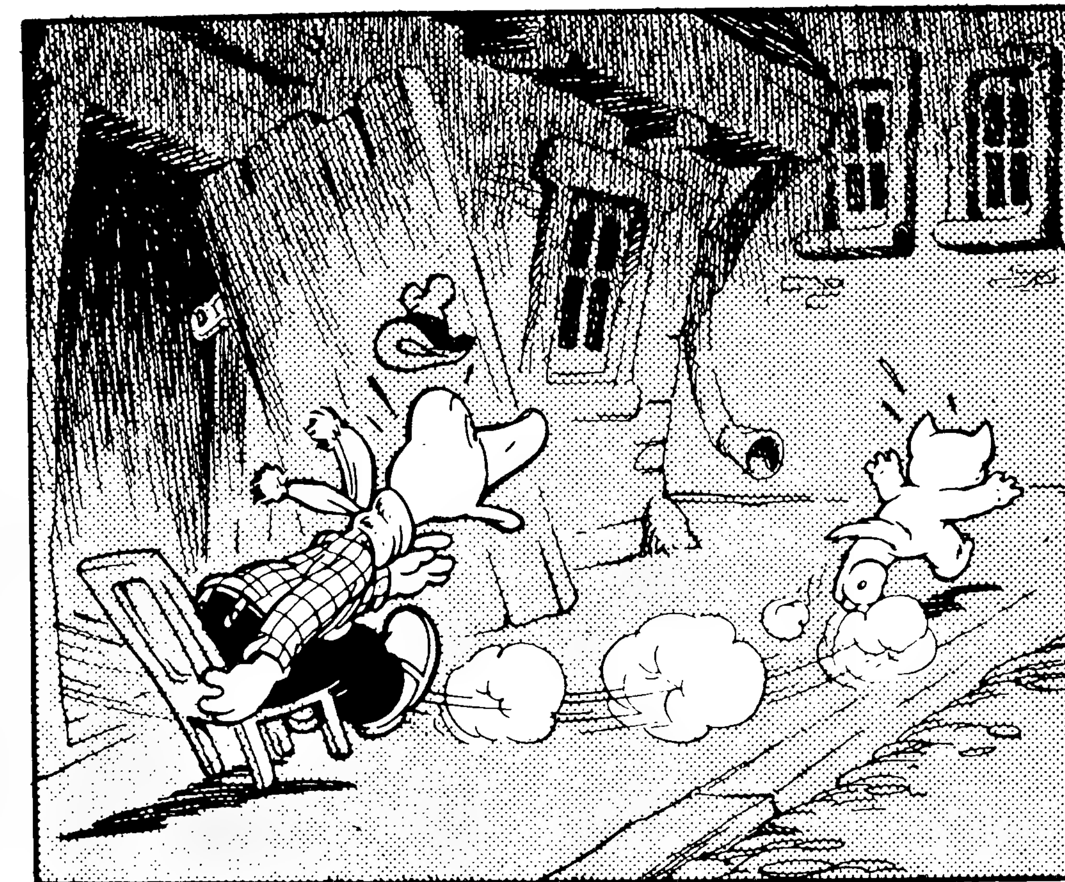
Tom Poes verliet slot Bommelstein heel wat vrolijker dan hij gekomen was.
'Heer Bommel schijnt toch wat op te knappen!' dacht hij. 'Het heeft hem goed gedaan, dat hij heeft meegeholpen om Super er uit te gooien! Over een poosje is hij misschien weer zo ver, dat hij vergeet, dat hij te zwaar weegt en eigenlijk een volvetter is. Maar intussen moet ik verder gaan en proberen of ik de burgemeester op het spoor kan komen! Dat zal niet meevallen, want er is geen enkel spoor. Het enige wat ik weet is, dat Super er iets mee te maken heeft. En voor de rest moet ik geluk hebben.'
Zo denkende liep hij de weg naar Rommeldam en keek scherp om zich heen, zoals dat zijn gewoonte is. Dat was dan ook de reden, dat hij in een smal straatje van de buitenwijken ineens een oude kennis zag zitten. Het was Wammes Waggel, die koud en kleumerig voor de deur van een bouwvallig huisje op een stoel zat.
'Ha! Wammes!' riep Tom Poes. 'Woon je hier tegenwoordig?'
'Ik doe hier zaken!' zei Wammes Waggel. 'Ik verhuur hier kamers! Maar dat is niks leuk, hoor! Koud werk!'
'Koud!' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Waarom ga je dan niet binnen zitten? En wat heeft de kou met kamers verhuren te maken?'
'Je bent een beetje dom, geloof ik!' zei Wammes. 'Als ik mijn kamers verhuur, kan ik toch niet binnen zitten? Want binnen zitten de huurders van mijn kamers! En ze betalen goed, een dubbeltje per uur! Werkelijk heel keurige huurders! Het is een clubje, geloof ik, een herenclubje en het heeft iets met kaas te maken!'
'Met kaas?' vroeg Tom Poes verbaasd, 'waarom met kaas?'
'Omdat ze het altijd over volvetters hebben!' zei Wammes. 'Ja, het zijn werkelijk in-keurige huurders! Maar het is koud werk!'

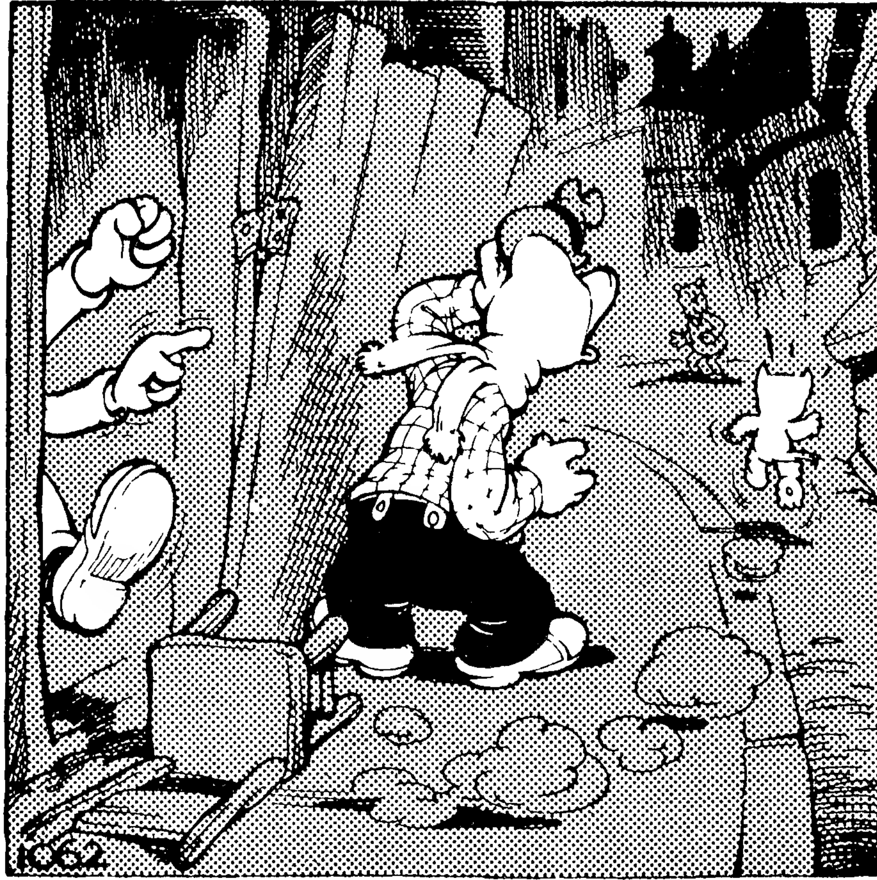

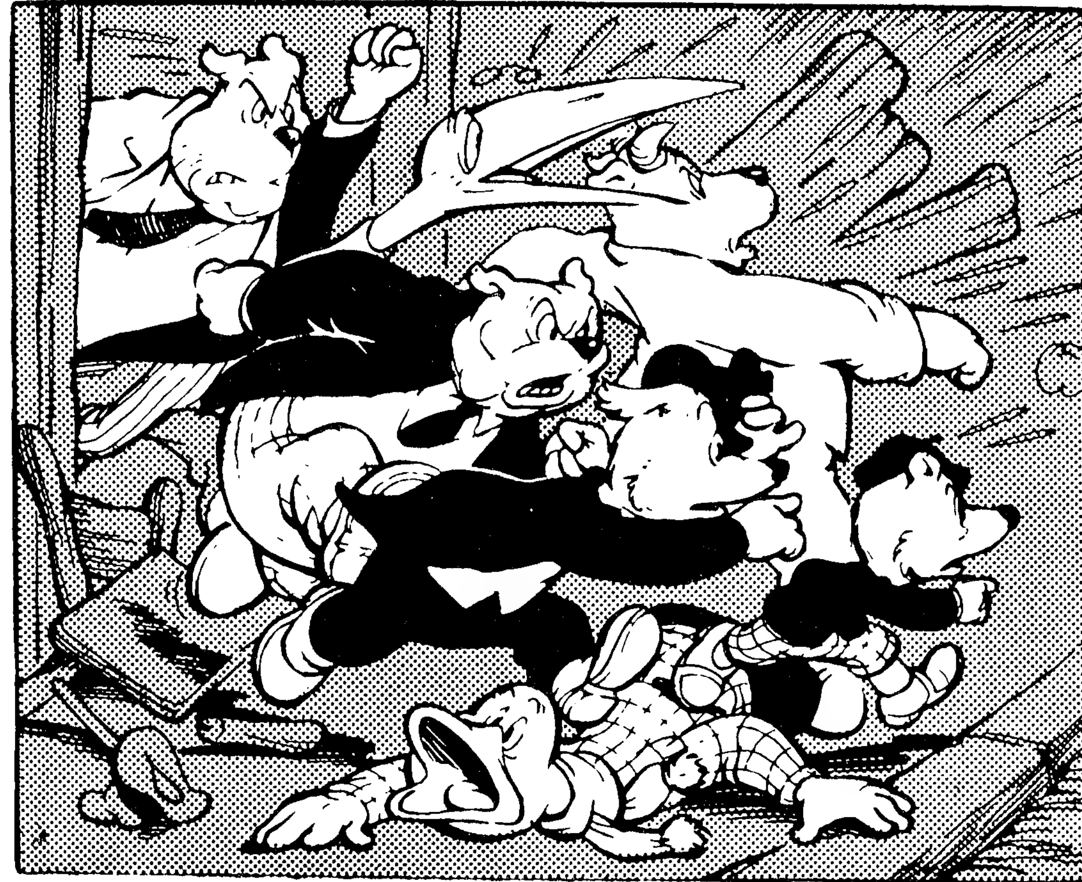
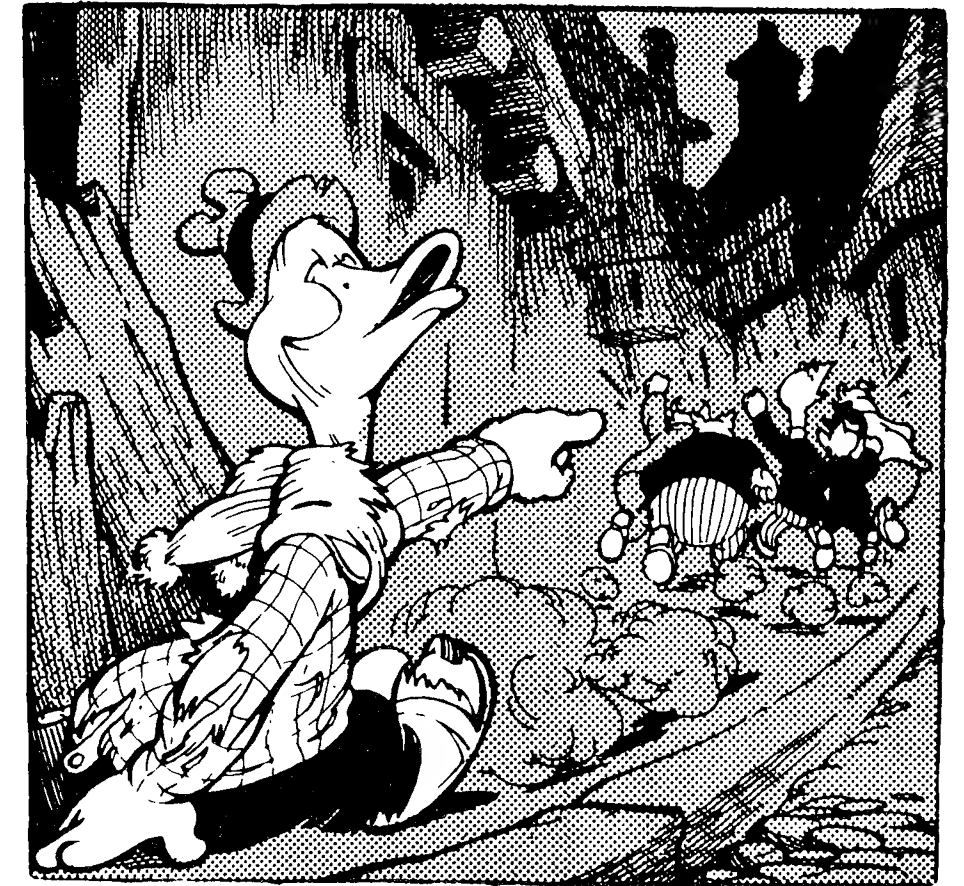
'Zei je, dat je huis gehuurd is door een clubje?' vroeg Tom Poes.
'Juist!' zei Wammes Waggel, 'een herenclubje! Werkelijk in-keurige lieden, hoor! En ze komen maar één keer per dag om over volvet te praten, héél gezellig! Maar dan moet ik naar buiten en dat is niet leuk!'
'Wel!' zei Tom Poes peinzend, 'dat lijkt me een leuk clubje, Wammes! Ik zou wel eens willen zien, hoe die heren er uit zien! En ik zou ook wel eens willen horen, wat ze over dat volvet te zeggen hebben!'
'Hihihi!' giechelde Wammes, 'ja, dat zou enig zijn, hè? Maar het gaat niet, hoor! Ze willen alleen zijn en...' Toen merkte hij, dat Tom Poes naar binnen was gegaan en daarom hield hij zijn mond maar verder.
'Ik weet zeker, dat die heren het niet leuk zouden vinden, als ze merkten, dat die Tom Poes hier rondsluipt!' dacht hij bezorgd. 'Maar ik kan er niets aan doen! Als ik hem tegen houd, wordt hij boos, en dat is ook niet leuk! Het leven is toch maar moeilijk – er is altijd iemand boos!'
Dat was 'n diepe waarheid, zoals Tom Poes merkte, toen hij door de kier van een deur gluurde. Hij keek in een klein, rokerig, slecht verlicht kamertje, dat erg vol was en waar luide ruzie de ruiten deed trillen.
'Die Bommel wordt te brutaal!' riep Hieper, die de vergadering leidde. 'Hij heeft Super met Slinkpillen bekogeld!'
'Dat moet hij zèlf weten!' zei de journalist Argus, 'hij had voor die dingen betaald!'
'Onzin!' zei Hieper, 'die pillen zijn om mager te worden en niet om er mee te gooien! Dat is slecht voor de naam, zegt Super!'
'Kom toch! Kom toch!' riep professor S. Link. 'We zitten hier om reclame-ideetjes te verzinnen! En al die andere dingen, die er gebeuren, met het volvettersspook en zo, gaan te vèr! Dat vind ik!'

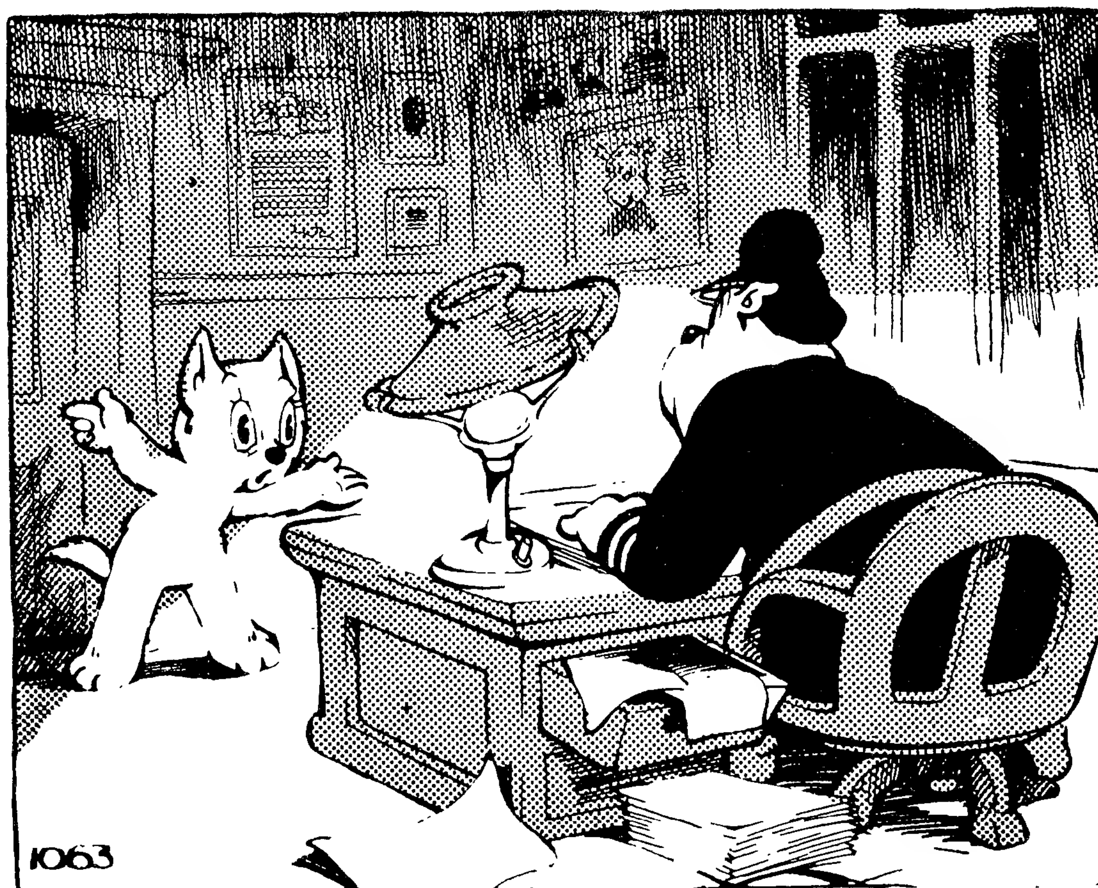

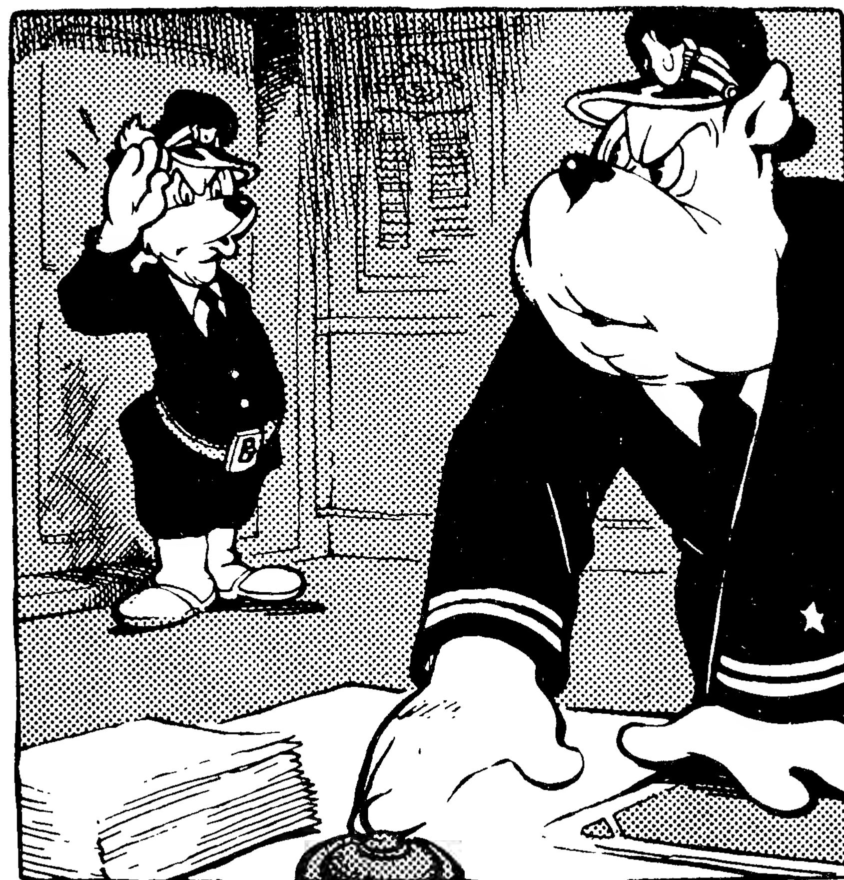
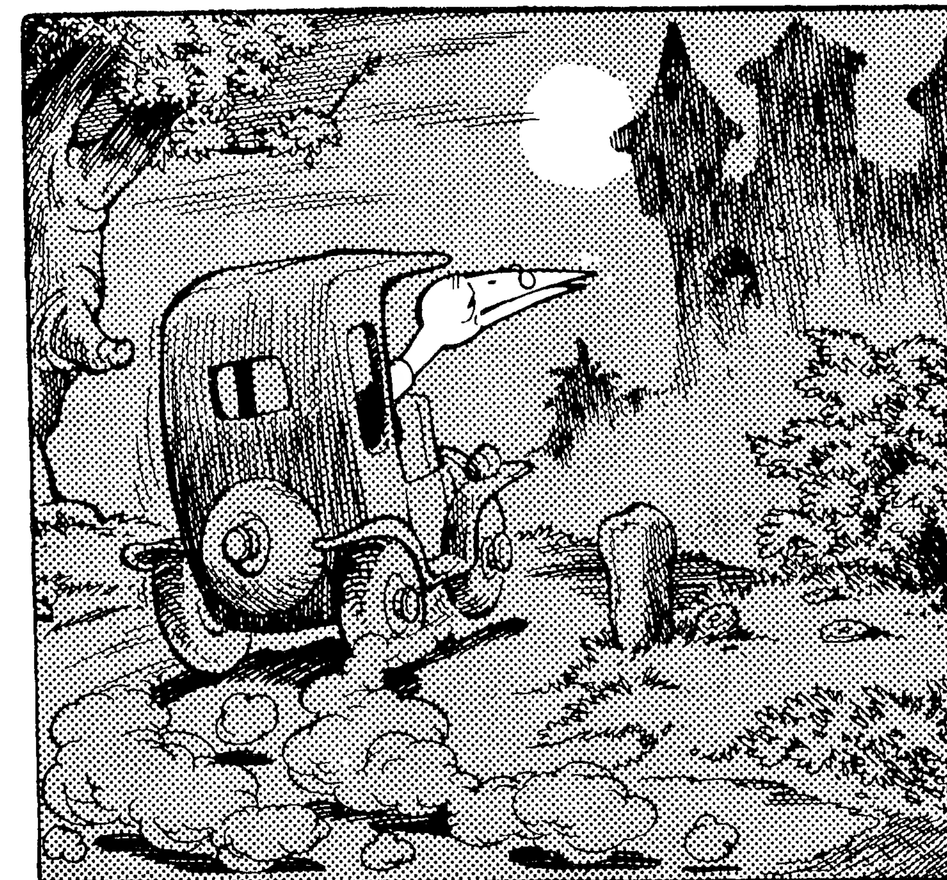
'Houd jij je hoofd dicht, prof!' riep Hieper ruw. 'Jij hebt er niets mee te maken! Wees jij maar blij, dat je vervelende pillen verkocht worden! En daar zorgen wij voor! Voor de rest hoef je alleen maar te betalen! Dat zegt Super ook!'
'Ik vind het gevaarlijk!' riep professor S. Link. 'Dat volvettersspook was alleen maar een reclame-ideetje!'
'Het was een ideetje van mij!' zei de journalist Argus bescheiden. 'En het is er in gegaan als koek. Iedereen kent het! Je mag me best wat meer betalen, Link!'
'Onzin!' riep Hieper. 'Als wij niet gezorgd hadden, dat dat spook tot leven kwam, was het nóg niets geweest!'
Tom Poes had al die tijd op de gang naar dat gepraat staan luisteren en hij was zó gespannen, dat hij niet oplette wat er achter hem gebeurde. Zo had hij dan ook niet in de gaten, dat de dreigende figuur van Bul Super hem met een grimmige grijns op de kaken stond te beloeren. Hij merkte pas iets, toen hij op de schouder werd getikt.
'Ha, die Tom Poes!' gromde Super met hese stem. 'Vind je het interessant wat daar gebeurt? Heeft je moe je niet geleerd, dat je niet aan de deur mag luisteren?'
Tom Poes schrok verschrikkelijk, dat snap je. Hij sprong overeind en keek Super verwilderd aan.
'Super!' riep hij. 'Jij zit er achter! Ik wist het wel! Jij hebt de burgemeester ontvoerd!'
'Bah!' zei Super. 'Dat heeft het spook gedaan! En nu ga ik jou naar het spook brengen om je een lesje in goede manieren te laten geven! Kom maar mee, vervelend uitslovertje!'
Maar Tom Poes liet zich niet grijpen. Hij nam een zijsprong en rende het huisje uit met zo'n vaart, dat de deur uit de hengsels vloog.
'Dag, Tom Poes!' riep Wammes, die nog steeds in de kou zat. Maar hij kreeg geen antwoord...

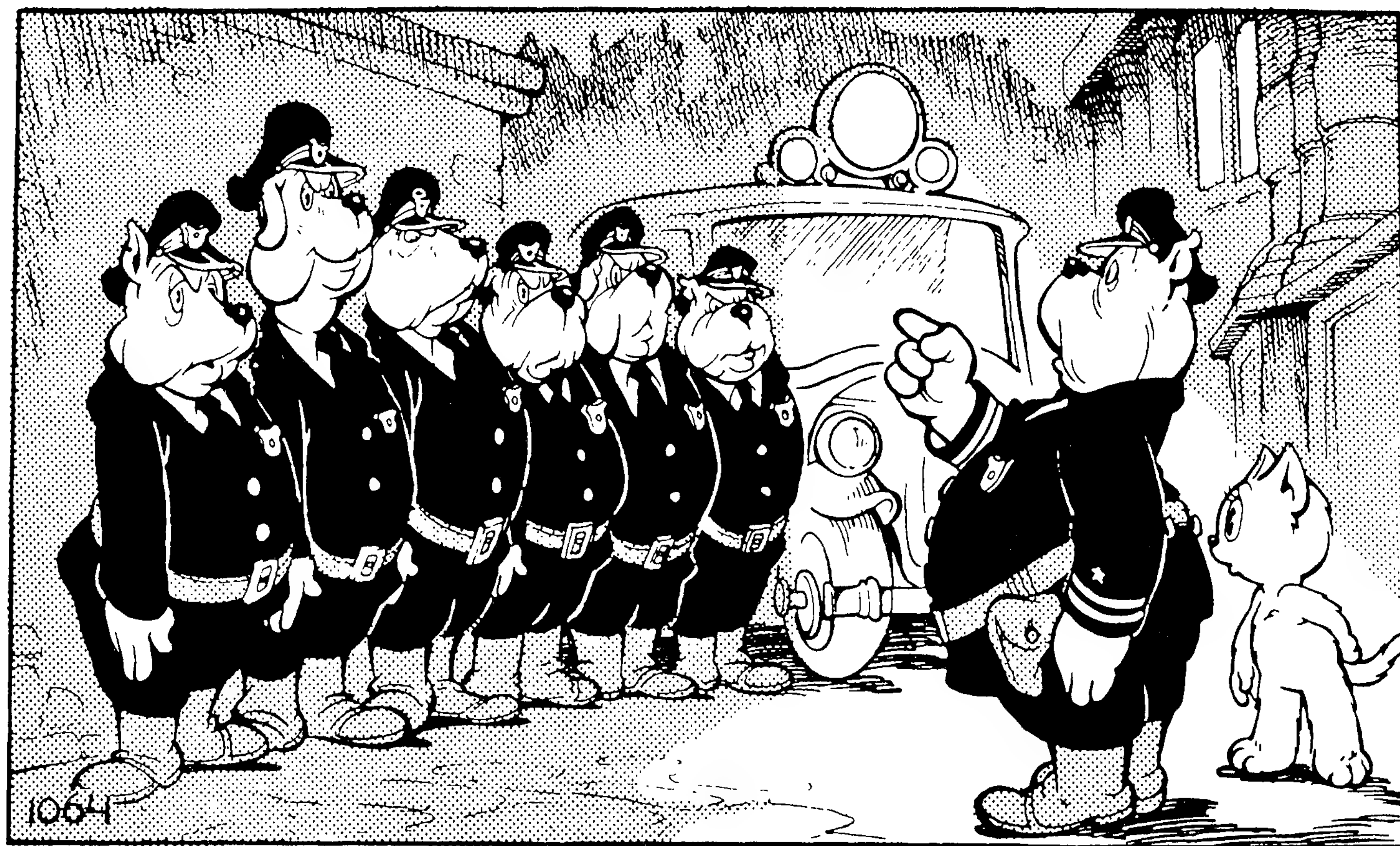

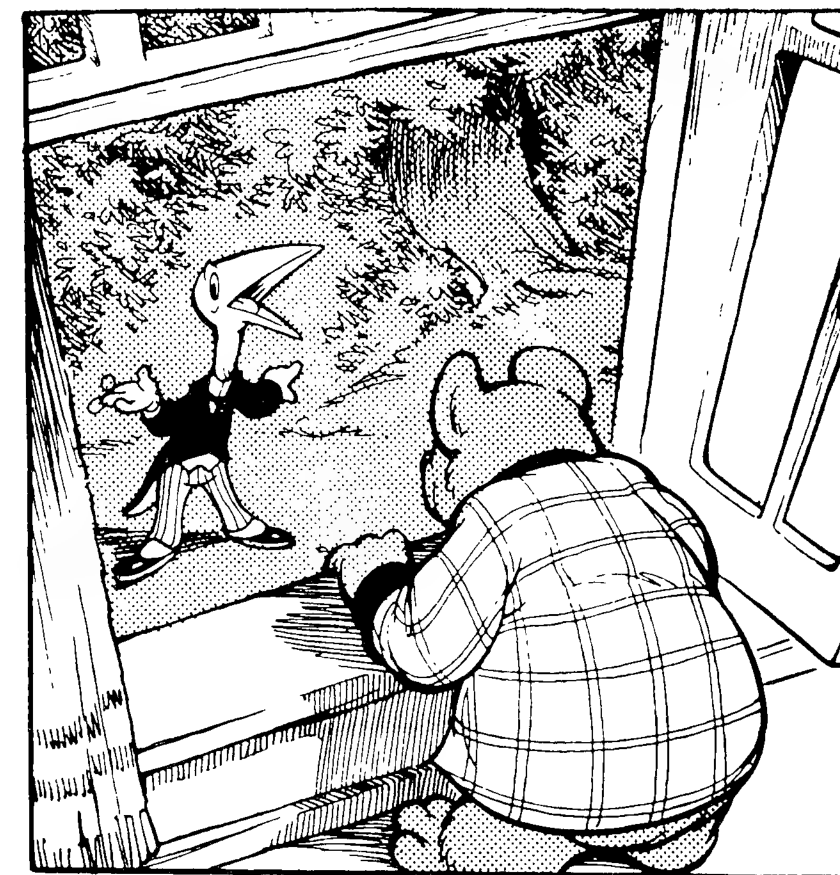
'Grutjes!' mompelde Wammes Waggel, terwijl hij de weghollende Tom Poes verbaasd nakeek. 'Wat loopt hij hard! Zou hij haast hebben? Of zou hij autootje spelen? Hij zegt niet eens dag!'
Een beetje verward krabde Wammes Waggel zich de kruin en draaide zich half om. Het drong tot hem door, dat het in zijn huis niet rustig was. Een groot rumoer van bonkende voetstappen en luide stemmen klonk uit het gangetje, er werd met deuren gegooid en iemand schreeuwde iets. En toen ontstond er een wilde jacht.
Vóórdat hij opzij had kunnen stappen stortte het herenclubje zich naar buiten en liep hem onder de voet.
'Dáár gaat hij!' riep Hieper.
'Pak hem!' riep Argus.
'Laat hem gaan!' brulde Super. 'We moeten ons verspreiden!'
'Laat Tom Poes lopen!' piepte professor S. Link. 'Het is allemaal alléén maar een reclame-ideetje.'
'Hierheen!' loeide Super. 'We gaan het spook halen!'
Het lawaai stierf langzaam in de verte weg en de stilte van de avond daalde opnieuw over het smalle straatje. Wammes Waggel richtte zich langzaam op en zette zijn hoedje weer op het hoofd. Toen verspreidde een brede glimlach zich over zijn gelaat.
'Hihihihi!' giechelde hij, 'nu snap ik het pas! Ze spelen krijgertje! Hihihi! Wat leuk! Tom Poes had me anders best kunnen vragen om méé te doen – het is toch niet helemaal aardig van hem!'

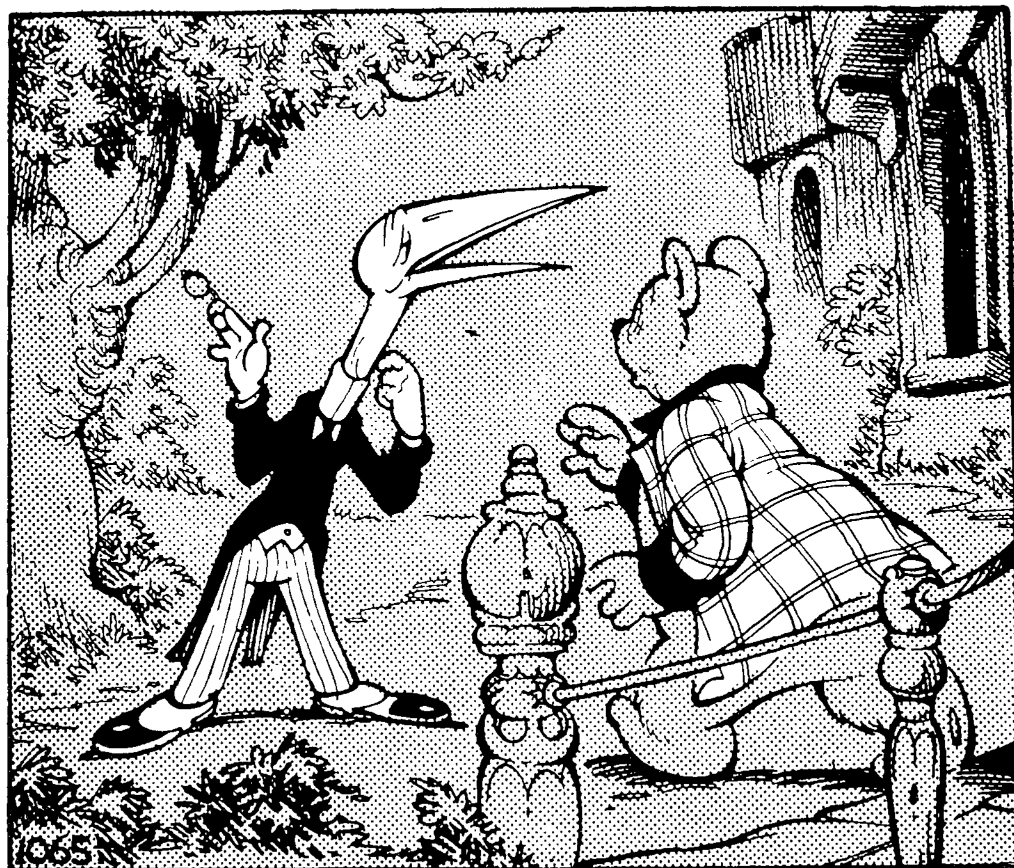

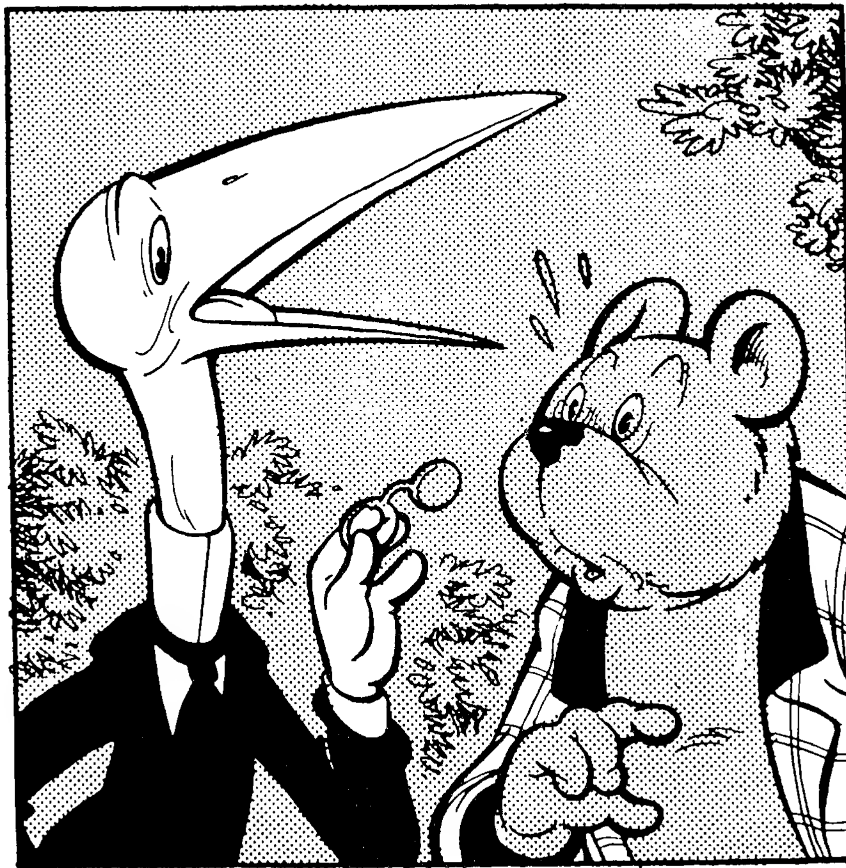
Tom Poes slaagde er in om aan zijn achtervolgers te ontkomen door een paar hoeken om te slaan en de drukste straten op te zoeken. En daarna liep hij rechtstreeks naar het politiebureau en vroeg commissaris Bulle Bas te spreken.
'Het is een hele troep, commissaris!' zei hij toen hij alles verteld had. 'Super is de hoofdman en die professor Link betaalt hem om reclame te maken voor die slinkpillen. Ik denk dat ze nu op weg zijn om heer Bommel te ontvoeren, net als ze met de burgemeester gedaan hebben. Dan zal iedereen bang worden en pillen gaan kopen!'
'Zo, zo!' zei Bulle Bas. 'Is dàt de bedoeling! Zit het zó in elkaar! Hm! Drommels! Maar dat is een roversbende! Hier moet krachtig worden opgetreden! Heer Bommel zei je, hè? Je denkt, dat ze die gaan ontvoeren? Mooi!'
De flinke politie-chef drukte ernstig op een belletje en zei tegen de brigadier, die binnen trad: 'Laat een overval-wagen voorrijden, Snuf! En roep alle agenten, die je bereiken kunt bij elkaar! We gaan naar Bommelstein! Aantreden op de binnenplaats! Voorwaarts!'
Snuf salueerde en marcheerde weg om de bevelen uit te gaan voeren. Op datzelfde ogenblik reed een klein, oud autootje over de weg naar Bommelstein. Aan het stuur zat professor Link, die bezorgd op zijn horloge keek en de snelheid zo veel mogelijk opvoerde.
'Die Tom Poes is vàst naar de politie gegaan!' zuchtte hij. 'En Super is tot alles in staat nu ze hem met mijn pillen gegooid hebben! Ach, ach! Was ik maar nooit aan dat reclame-ideetje begonnen! Het leek allemaal zo aardig. Het volvettersspook zal u grijpen! Maar achteraf was het toch beter om alleen maar te zeggen: Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers! Ach, ach! Dat spook is gevaarlijk!'

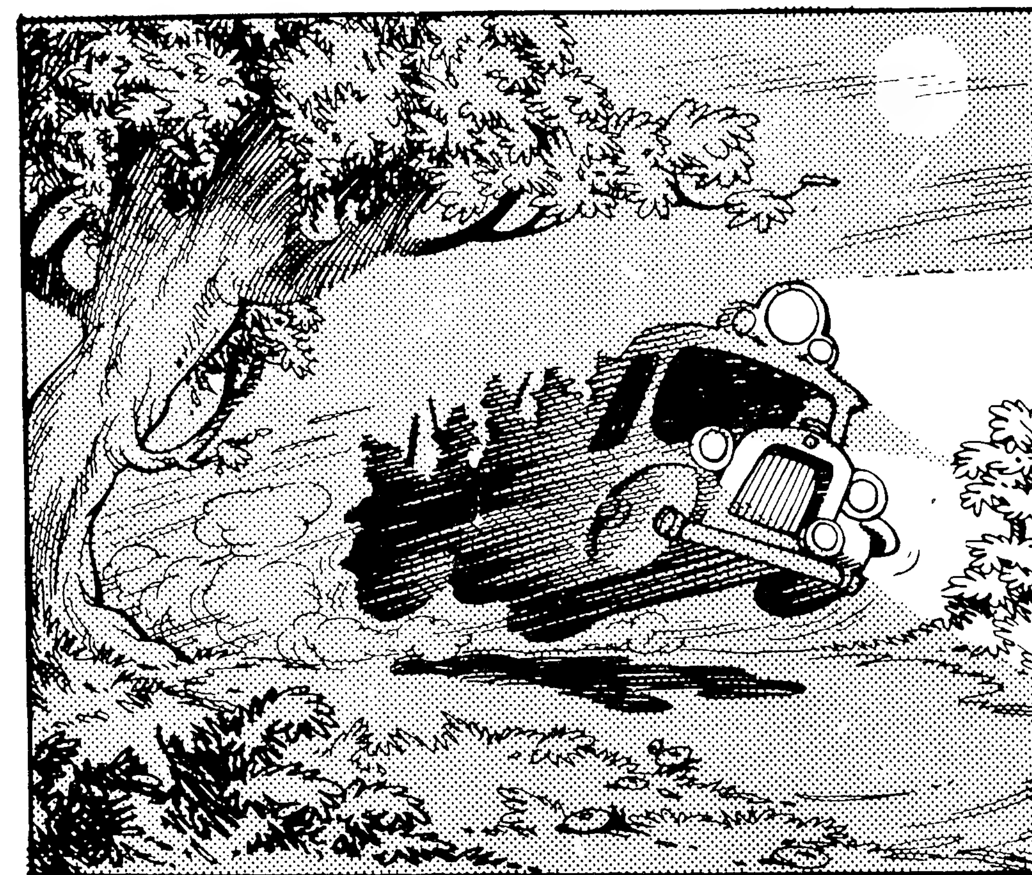

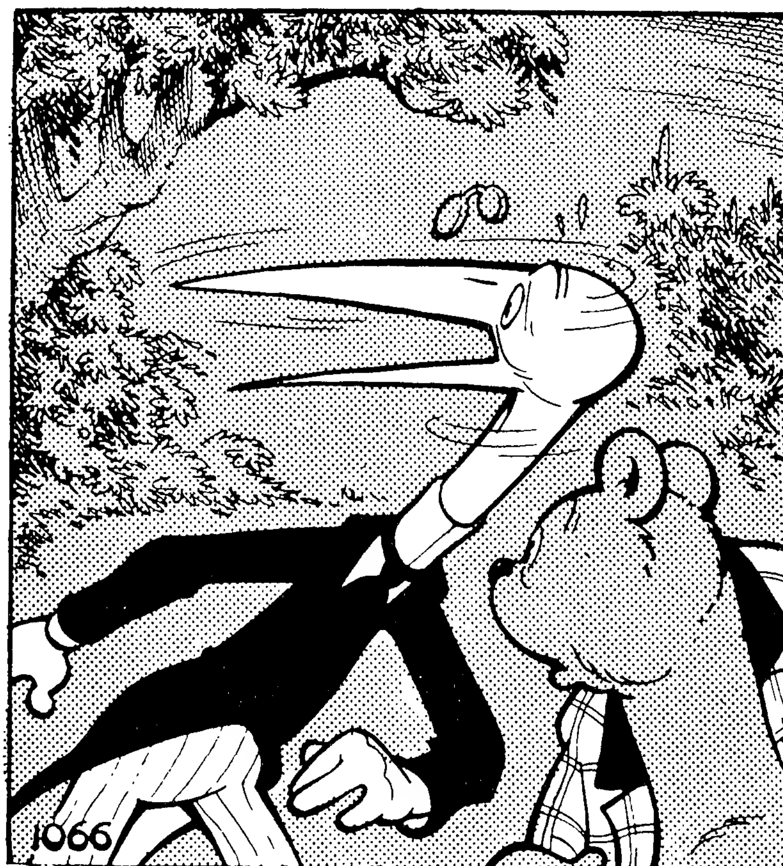
Commissaris Bulle Bas liet geen tijd verloren gaan. Hij marcheerde, gevolgd door Tom Poes, naar de binnenplaats en hield halt voor de aangetreden politiemannen.
'Iedereen is present, commissaris!' zei brigadier Snuf. 'En de overvalwagen is klaar! Ik heb de benzine bijgevuld en de olie nagekeken!'
'Mooi!' zei Bulle Bas. 'Jullie moeten overigens niet denken, dat dit een plezierritje is! We zitten achter het volvettersspook aan en dat is een gevaarlijk karweitje! Vooral omdat er onder jullie heel wat volvetters zijn! Maar laat dat idee je niet drukken, houdt de ogen open en weest paraat!' Na deze woorden beklom het dappere troepje de gereedstaande auto en reed weg.
Professor S. Link was intussen bij slot Bommelstein aangekomen. Hij klom uit zijn autootje en keek spiedend om zich heen. Toen liep hij sluipend het grasveld op en bleef staan onder het verlichte raam van heer Bommel's slaapkamer. Met een vlugge beweging raapte hij een kiezelsteentje op en wierp dat tegen het venster.
Het geluid klonk als een schot in heer Ollie's oren en met een kreet sprong hij op uit de stoel waarin hij had zitten lezen. Na enige tellen merkte hij echter, dat hij niet getroffen was en toen vatte hij al zijn moed samen en liep naar het raam. Door een kier van het gordijn glurend, ontdekte hij beneden op het grasveld de gedaante van S. Link. Nu werd hij boos. Met een ruk opende hij het venster en riep met overslaande stem: 'Ga je weg! Lelijkerd! Dacht je mij bang te maken door je vieze pilletjes tegen mijn ruiten te gooien? Ga weg! Ik wil jouw akelige Slinkers niet!'
'Ik gooi niet met Slinkers!' riep professor Link met gesmoorde stem. 'Ik kom u waarschuwen! Er dreigt u gevaar! Kom gauw beneden!'

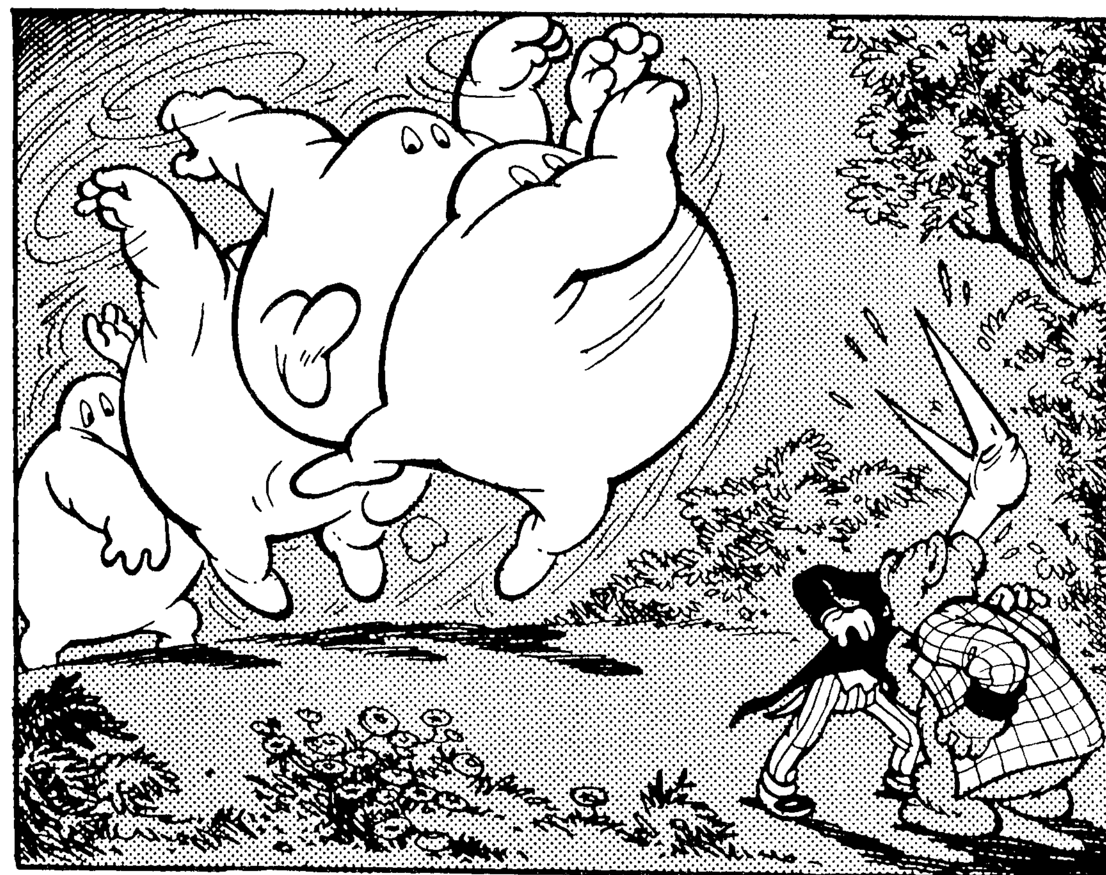
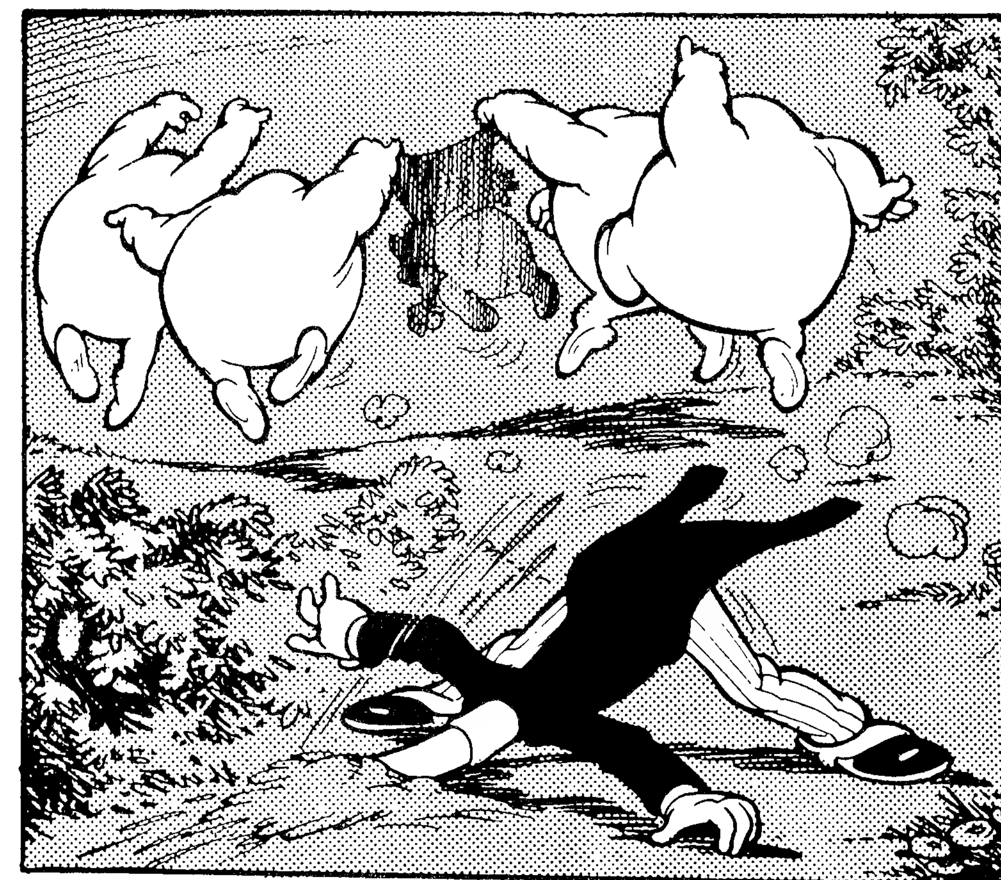

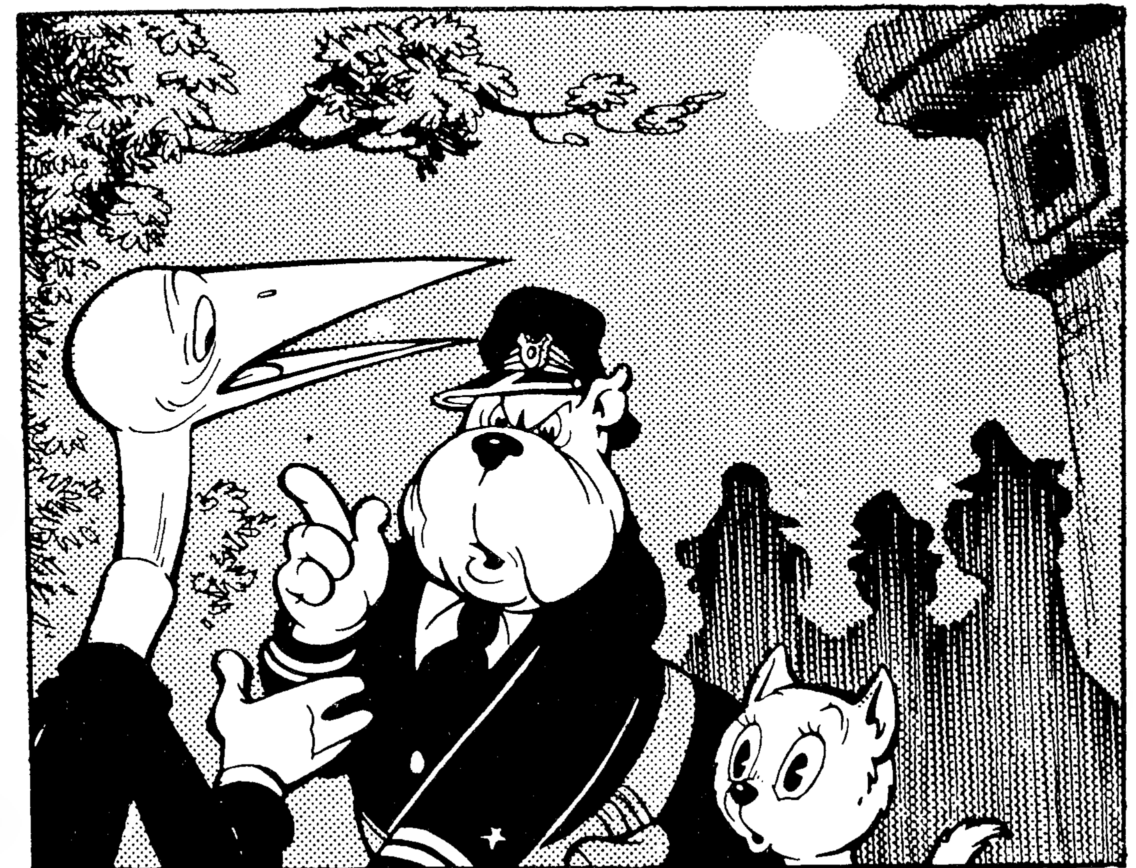
Heer Bommel sloot zijn raam en ging naar het grasveld, waar professor Link hem opwachtte.
'Je komt mij waarschuwen?' vroeg heer Ollie. 'Laat ik je zeggen, dat ik genoeg heb van jou en je pillen en je volvettersspook! Ik vertrouw je niet! Ik neem het niet langer! Vanmiddag heb ik Super om de oren gegooid met jouw vervelende, misselijke pillen en hetzelfde ga ik jou doen, als je me een paar kisten van die dingen geeft! Mijn geduld is op, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'U kunt me vertrouwen!' piepte S. Link benauwd. 'Echt waar! Ik ben een eerlijk iemand! Ik maak goede vermageringspillen, heus! Ik wilde alleen maar wat reclame maken en toen had die journalist Argus een goed idee over dat volvettersspook en toen heb ik hem goed betaald en toen heeft die Bul Super zich er mee bemoeid en nu heb ik het spook niet meer in de hand!'
'Het spook niet meer in de hand?' riep heer Ollie verbluft. 'Wie heeft er nu een spook in de hand, als je begrijpt, wat ik bedoel? Wat bedoel je eigenlijk?'
'Ik bedoel, dat Super de baas over dat Spook is!' legde Link uit. 'En nu is Super boos op jou en wil zich wreken! En nu komt het spook hier om jou te grijpen, net als de burgemeester! Ik kom je waarschuwen!'
Heer Bommel begon wild met de ogen te draaien. 'Wat moet ik doen?' jammerde hij. 'Ik ben maar een heer alléén! Er is niemand om me te helpen! Wat moet ik doen?'
Maar de hulp was dichter bij, dan heer Bommel dacht. Een overvalwagen vol politiemannen raasde in volle vaart over de weg naar Bommelstein.

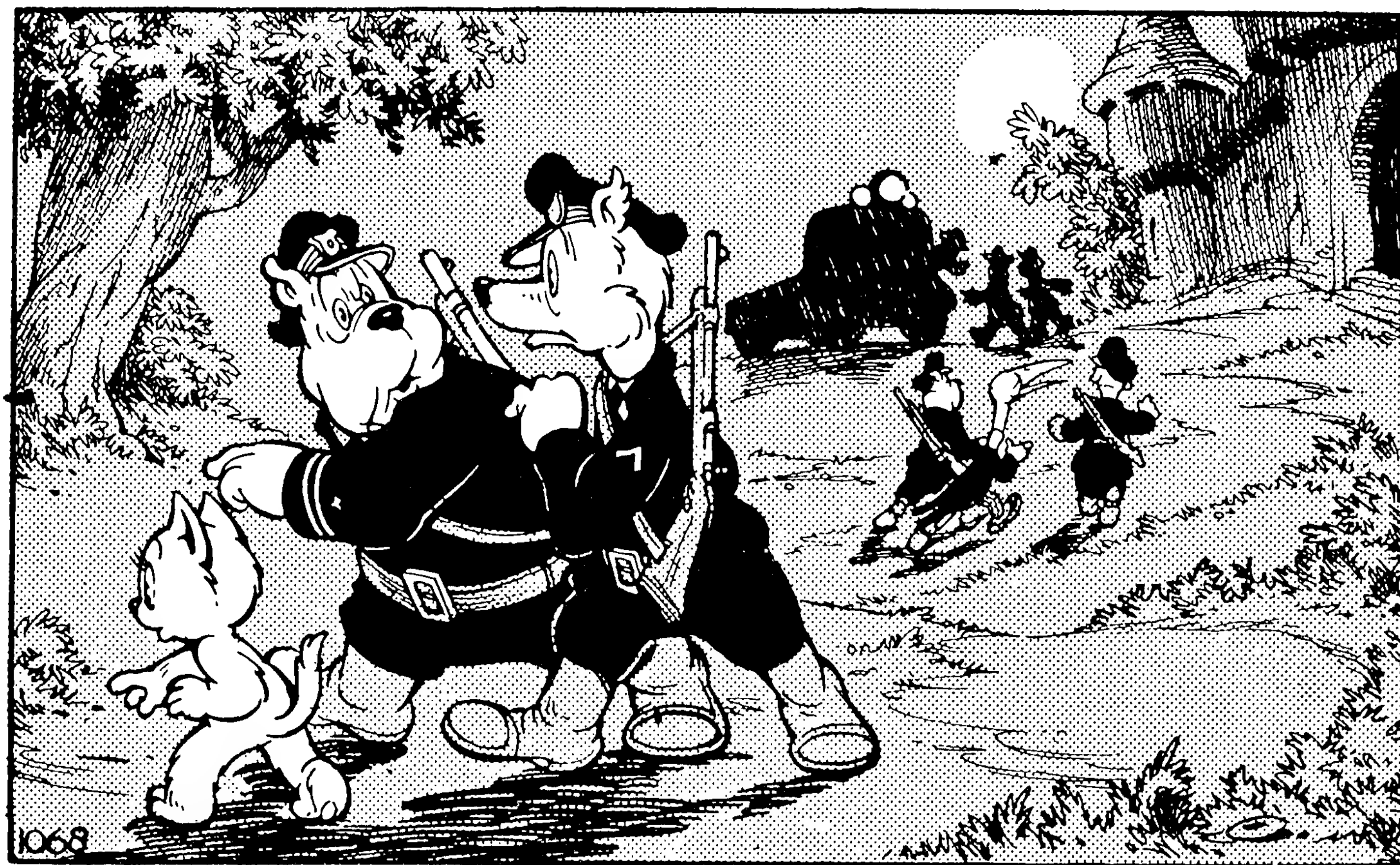

'Ik weet ook niet, wat u doen moet!' zei professor S. Link terneergeslagen. 'Het enige wat ik weet is, dat het volvettersspook op u loert! Het zal u grijpen! Ach, ach, wat is dat nu toch allemaal naar! En dan te bedenken, hoe áárdig alles had kunnen zijn! Wilt u slinken, gebruik dan Slinkers – dat was aardig, nietwaar? Goed verzonnen, al zeg ik het zelf! Ik heet S. Link, zoals u weet en men kan het lezen als Slink! En...'
'Zeur niet!' riep heer Bommel met hese stem, 'hoe kan je over zoiets praten, terwijl hier voor je ogen een héér staat, die bedreigd wordt door een ellendig spook! Doe iets! Haal toch hulp! Wacht! Blijf hier! Ik ga de politie opbellen. Ik ga...'
Op dat moment werd de stilte van de nacht verbroken door een luid geritsel in de struiken en heer Ollie keerde zich met uitpuilende ogen om.
'Daar is hij!' fluisterde S. Link sidderend. 'Het spook! Ik heb u nog zó gewaarschuwd!'
'Oooooh!' riep heer Ollie, 'help! Popopolitie! Help!'
Maar dat hielp hem niet. Uit de struiken verscheen de nare gedaante van het volvettersspook, dat met sierlijke pasjes op hem toedanste. Maar dat was het ergste nog niet! Nee, het werd gevolgd: door andere gedaantes, die als druppels water op elkaar leken en die allemaal op dezelfde vreemde wijze achter het eerste spook aanhuppelden. Het groepje dartelde op speelse wijze een keertje om de dodelijk verschrikte figuren van S. Link en heer Bommel heen en vatte tenslotte heer Ollie bij de jaspanden.
'Ik ben er niet!' zei de professor, het hoofd in het zand stekend. Er was echter geen spook, dat notitie van hem nam. Ze grepen heer Bommel stevig vast en dartelden met hem weg, de tuin uit en de weg op. Zijn kreten stierven langzaam weg...

Professor S. Link bleef nog een tijd lang met het hoofd in het zand zitten. Zijn jaspanden trilden zenuwachtig en uit de grond klonk zijn stem gesmoord en geheimzinnig: 'Ik ben er niet! Ik ben ergens anders! Ga weg!'
Na een tijdje drong het echter tot hem door, dat er niets met hem gebeurde, en dat alles om hem heen stil geworden was. Langzaam en o zo voorzichtig hief hij het hoofd van tussen de aardkluiten omhoog en blikte om zich heen. Tot zijn ontzetting merkte hij echter, dat hij omringd was door laarzen, zware laarzen, die grimmig om hem heen stonden.
'Ik ben er niet! Ik ben er immers niet!' gilde hij. Maar hij werd onderbroken door een ruwe stem.
'In naam der wet!' snauwde de stem. 'Je hoge sprongen zijn gedaan, vriend! Sta op en geef je over! Je bent mijn arrestant!'
De professor Link keek op en ontdekte, dat er in de laarzen geen spoken staken, maar politiemannen. Hij slaakte een zucht van verlichting en krabbelde overeind.
'Gelukkig!' zei hij. 'Ik was al bang, dat jullie volvettersspoken waren! Het was ontzettend! Er waren er wel honderd! En ze droegen Bommel weg, vóórdat ik het wist! Ik kon er niets aan doen, de overmacht was te groot!'
'Praatjes!' snauwde commissaris Bulle Bas. 'Dit is, ronduit gezegd, geleuter! Er is maar één spook en dat ben jij! Ik arresteer je!'
'Waar heb je heer Bommel gelaten?' vroeg Tom Poes.
'Geloof me toch!' riep S. Link handen-wringend. 'Ik heb niets met dat spook te maken! Het is me uit de hand gelopen! Het was maar een reclame-ideetje... en nu zijn het er wel duizend! Geloof me toch...'
'Bah!' snauwde de commissaris. 'Voer hem weg, mannen!'

Professor S. Link barstte in een luid gejammer uit en bezwoer, dat hij niets misdaan had. Maar de commissaris trok zich daar niets van aan. 'We zullen nu voor ééns en altijd een einde maken aan dat Volvetters-gedoe!' snauwde hij. 'Het hangt me al lang de keel uit, maar deze tweede ontvoering doet de gal overlopen! Waar moet het heen wanneer iemand niet net zo dik mag zijn, als hij zelf wil? Dit is een vrij land en nu weet je hoe ik er over denk! Stop die kwakzalver in de overvalwagen en bewaak hem goed en dat is dàt! En nu gaan wij eens naar sporen zoeken! Dat spook heeft vast wel iets achtergelaten! Voorwaarts!'

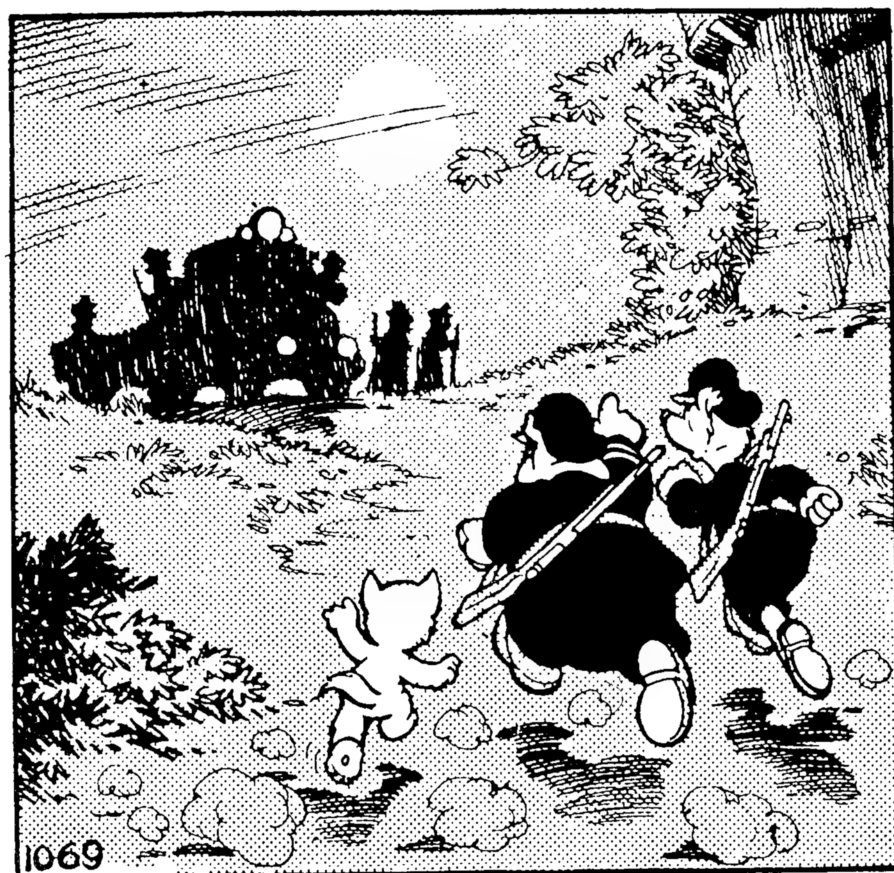
Professor S. Link werd, al klagend, weggevoerd en de politie-mannen verspreidden zich tussen het gewas. Nu, de voetsporen, die de spoken hadden achtergelaten waren duidelijk genoeg en commissaris Bulle Bas had daar dan ook in het minst geen moeilijkheden mee. Ze voerden door het lange gras rechtstreeks naar de weg en daar hielden ze plotseling op.

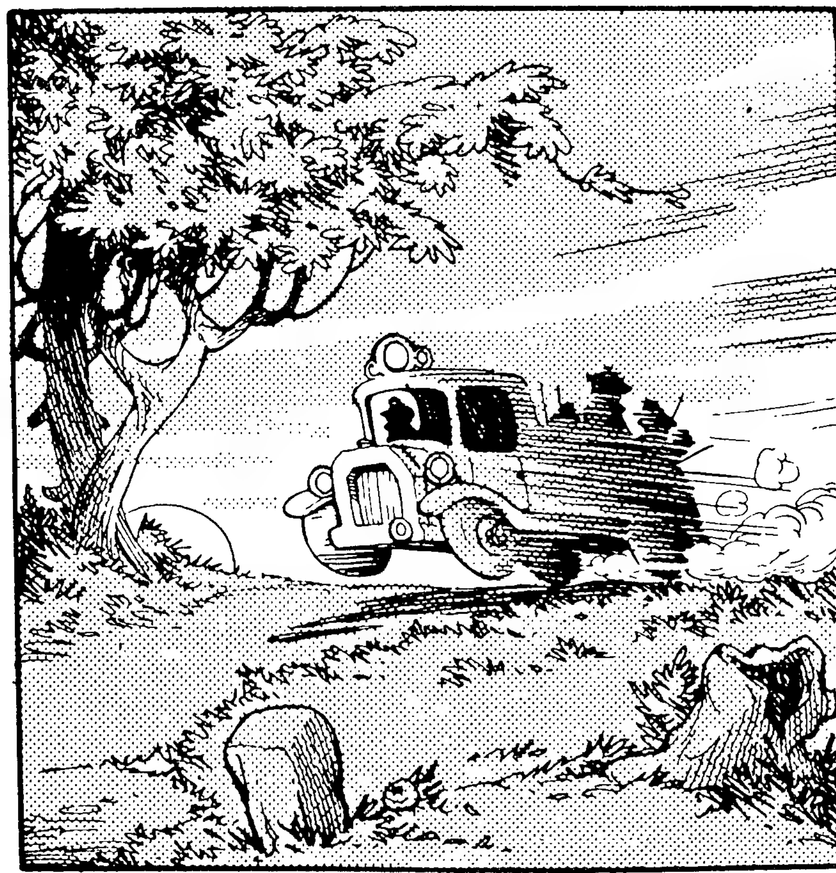
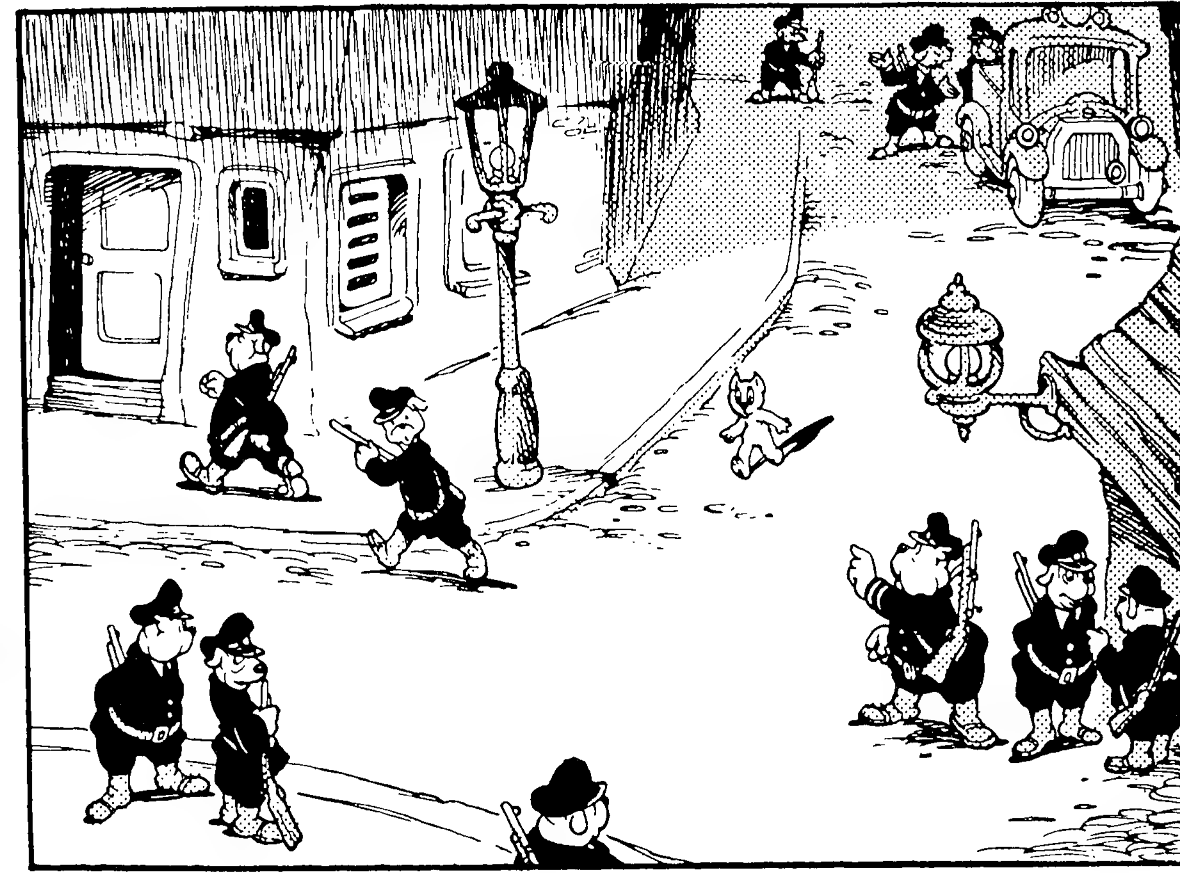
'Hoe kunnen sporen ineens ophouden?' vroeg de politie-chef peinzend. 'Zijn die prutsers soms weer in de lucht opgestegen zoals de eerste keer? Dat vraag ik me af!'

'Welnee!' zei Tom Poes, die met hem mee was gegaan. 'De sporen houden hier op, omdat de grond op de weg verhard is. En op harde grond ziet men geen voetsporen!'

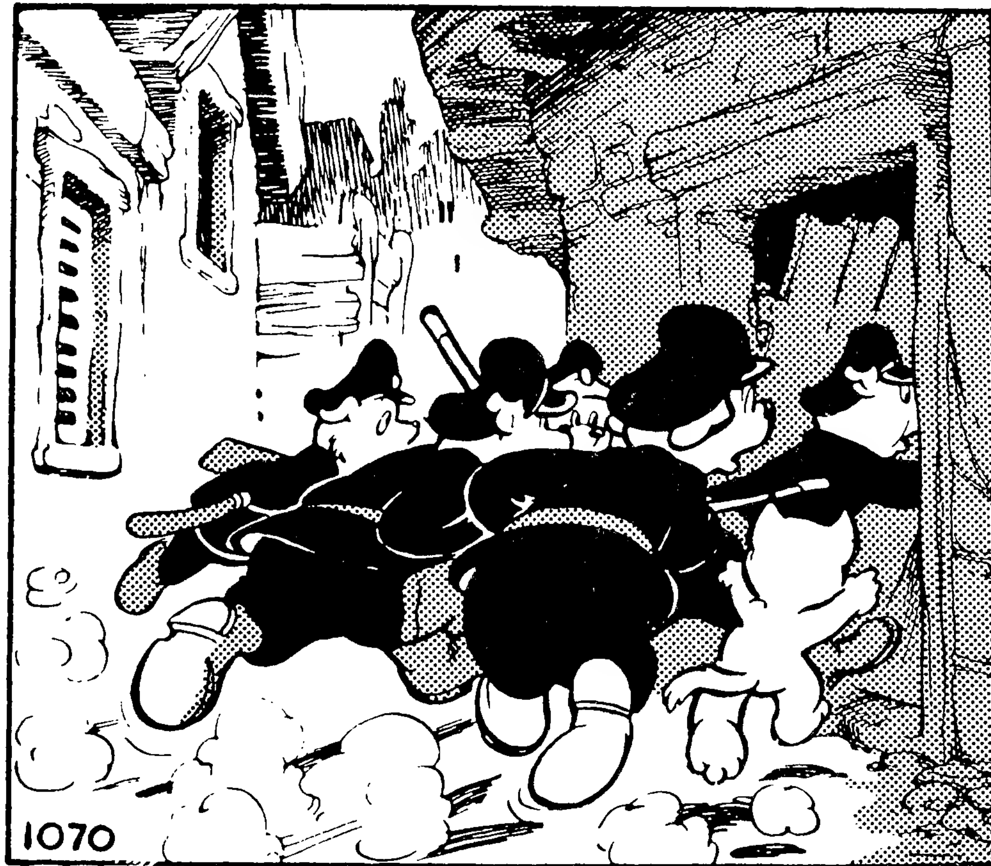
'Juist!' zei Snuf, die een beetje verderop doende was. 'En bovendien vermoed ik, dat de schurken in een auto gestegen zijn. Daar zijn indrukken van autobanden!'

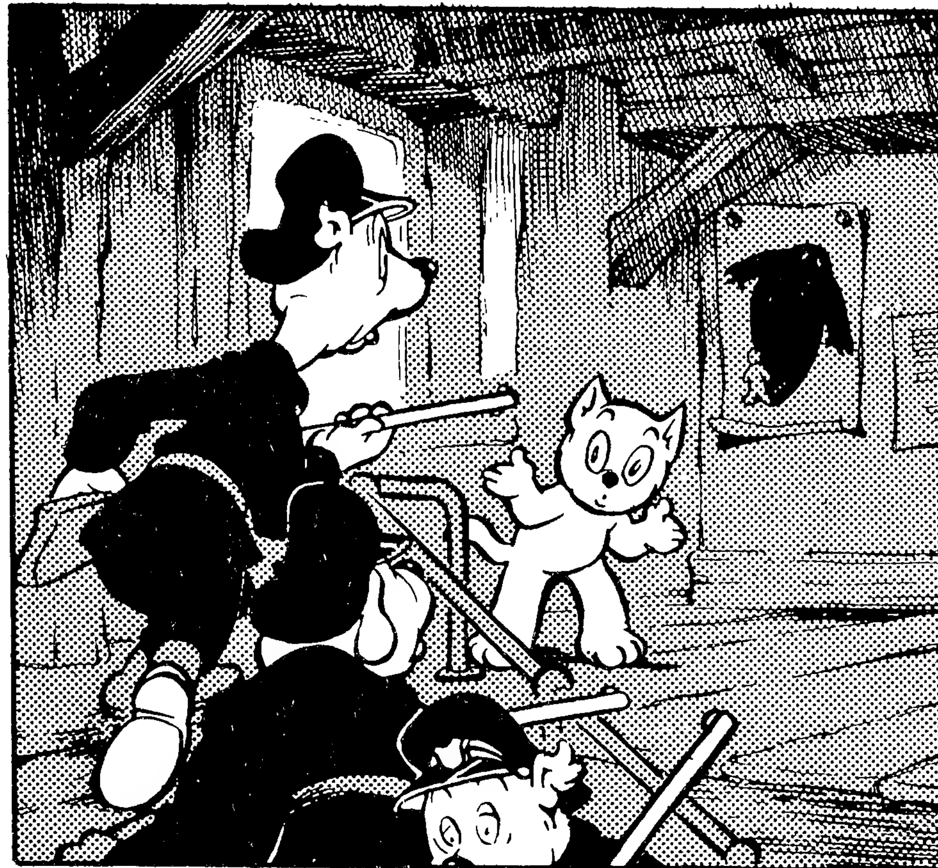
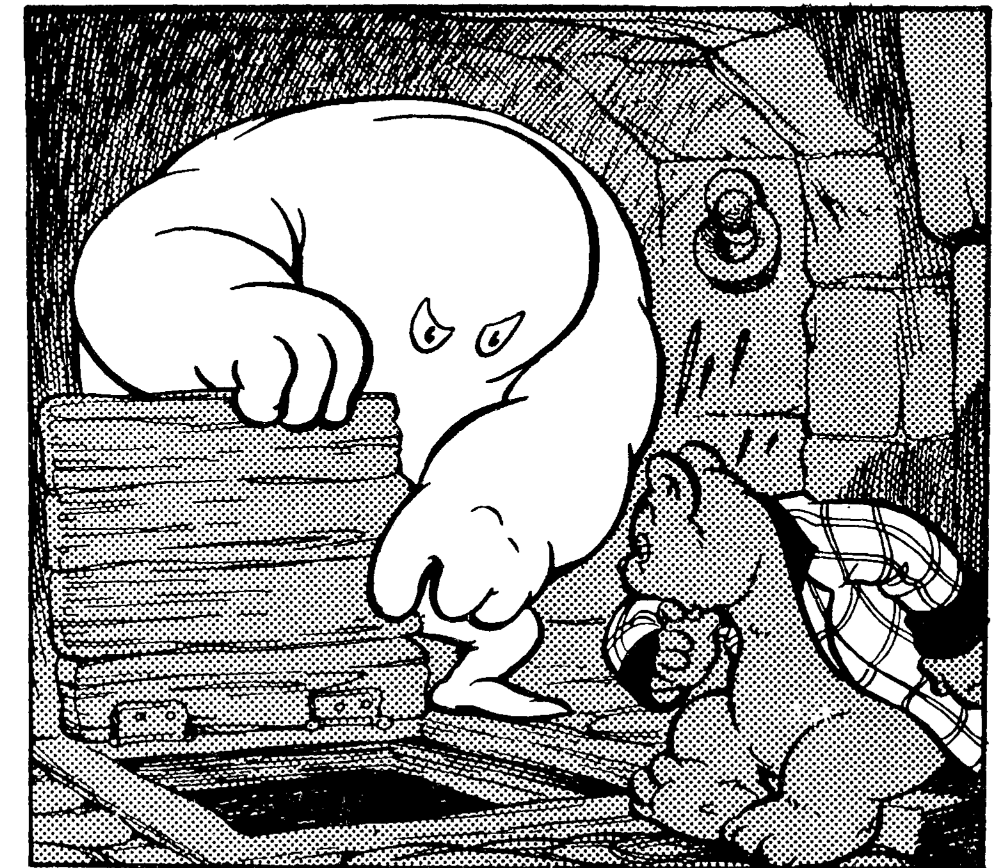
'Wacht eens!' riep Tom Poes opgewonden. 'Hier ligt een peukje sigaar! Hebt u wel eens van een spook gehoord, dat sigaren rookt?'

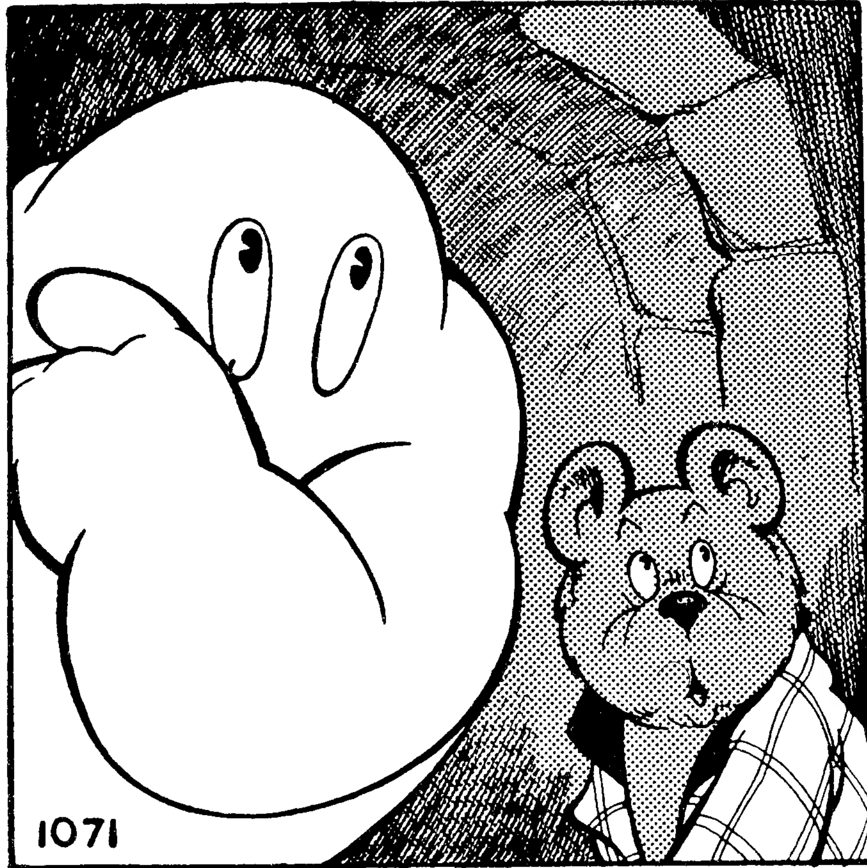

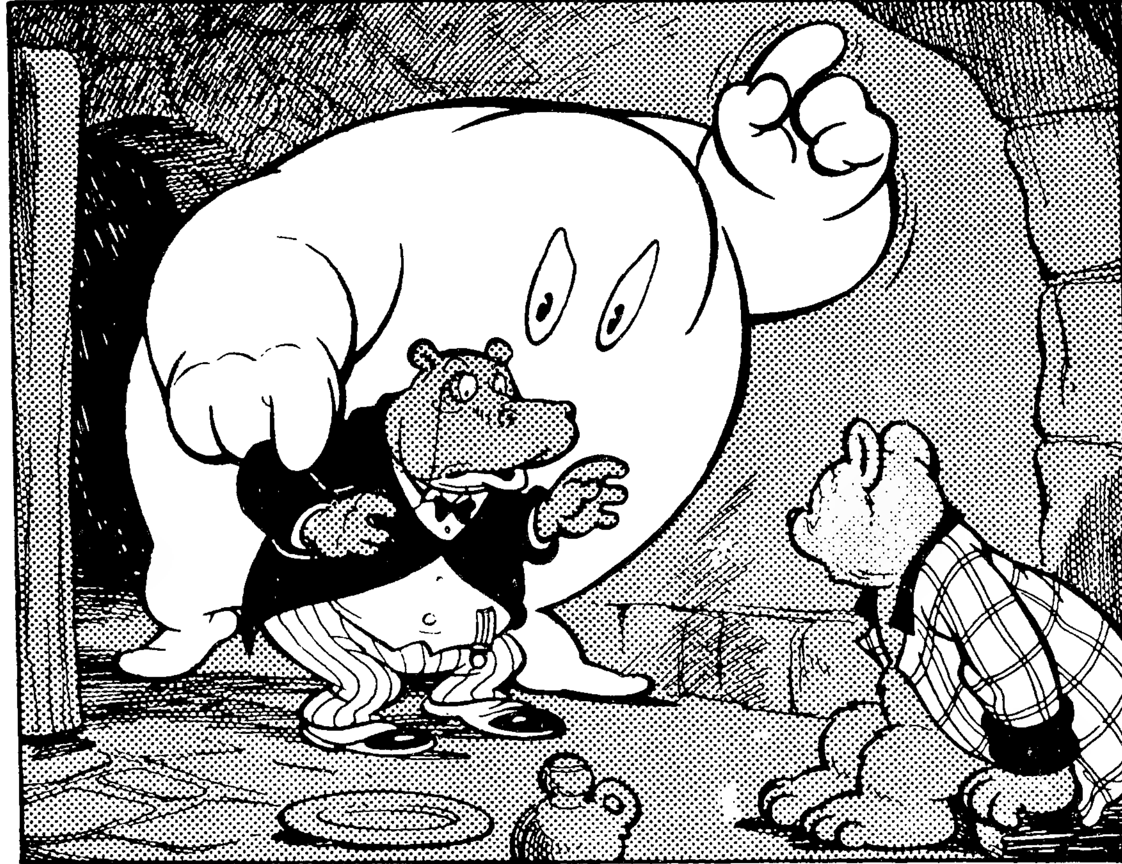
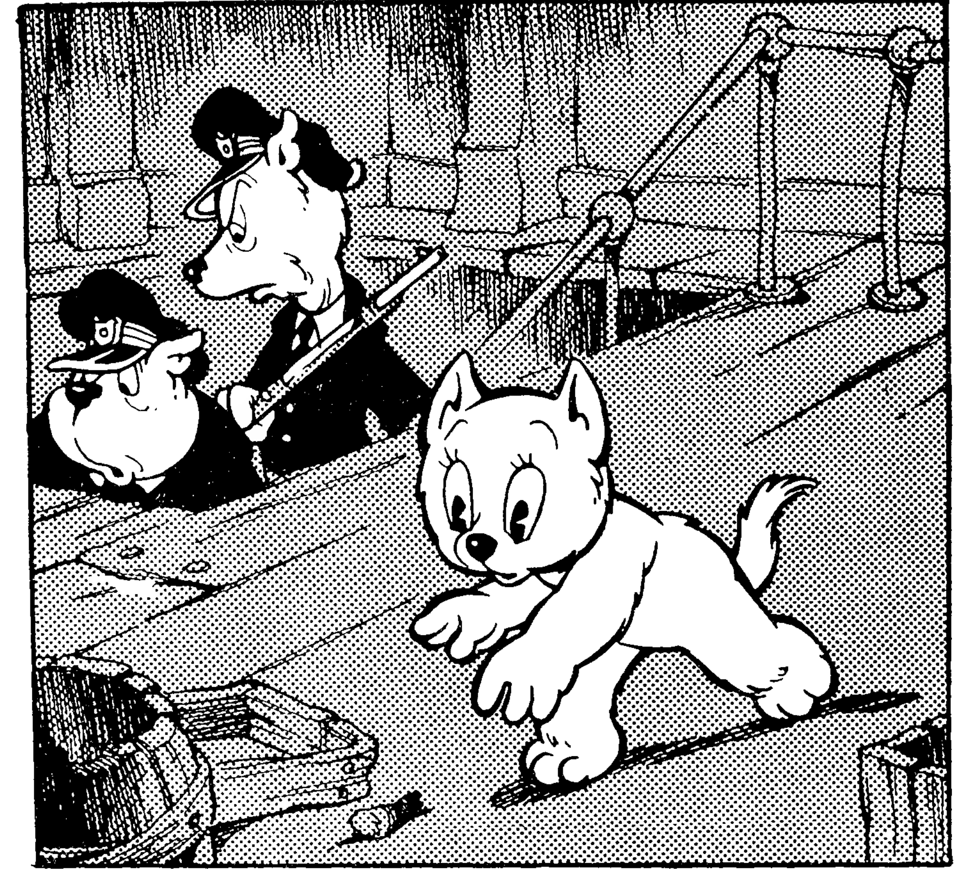
'Een spook, dat sigaren rookt?' vroeg de commissaris verbluft. 'Natuurlijk niet! Wat bedoel je?'
'Ik bedoel,' legde Tom Poes haastig uit, 'dat een sigaren-rokend volvettersspook alleen maar Bul Super kan heten! En ik bedoel, dat Super de burgemeester en heer Bommel heeft ontvoerd! En ik bedoel bovendien, dat we sukkels zijn! Want we konden al die tijd de schuilplaats van het spook weten!'
'Dat néém ik niet!' zei Bulle Bas. 'Misschien ben jij een sukkel, maar ik niet. Ik ben commissaris en ik weet van niets!'
'Kom mee!' riep Tom Poes en hij begon te rennen. 'We moeten met die auto van u terug naar de stad! Vlug!'
De beide ijverige politie-mannen begonnen te galopperen en dachten intussen hijgend na.
'Ik snap het niet!' riep de commissaris blazend. 'Wat wil je eigenlijk?'
'Naar Rommeldam!' zei Tom Poes. 'Herinnert u zich niet meer, dat dat spook de eerste keer recht omhoog steeg bij dat oude huis? Nu, dat huis is natuurlijk zijn hoofdkwartier, want dáár werd hij door een helper aan een katrol naar boven gehesen! En dáár houdt hij natuurlijk de burgemeester en heer Ollie gevangen!'
Het drong plotseling tot de commissaris door, wat Tom Poes bedoelde en het moet gezegd worden, dat hij er toen vaart achter wist te zetten. De overvalwagen loeide door het ochtendkrieken en vijftien minuten later werden alle straten om de achteruitgang van de Kleine Club heen, door snelle politie-beambten afgezet.
'En nu gaan we een inval doen!' sprak Bulle Bas. 'We breken dat oude huis binnen en doorzoeken àlle kamers. Dichte deuren mogen worden ingetrapt! En denk er om: Géén gerucht maken!'

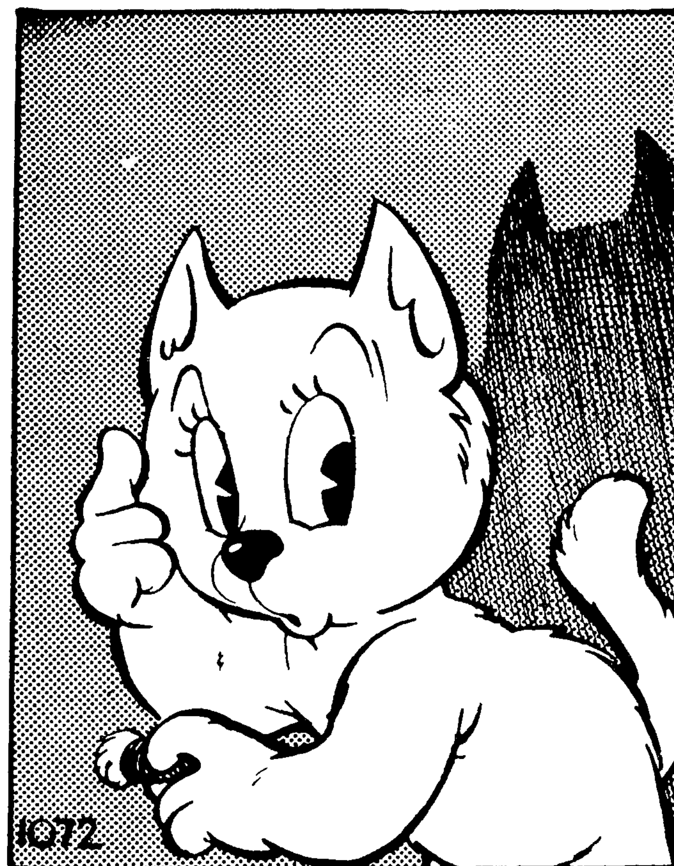

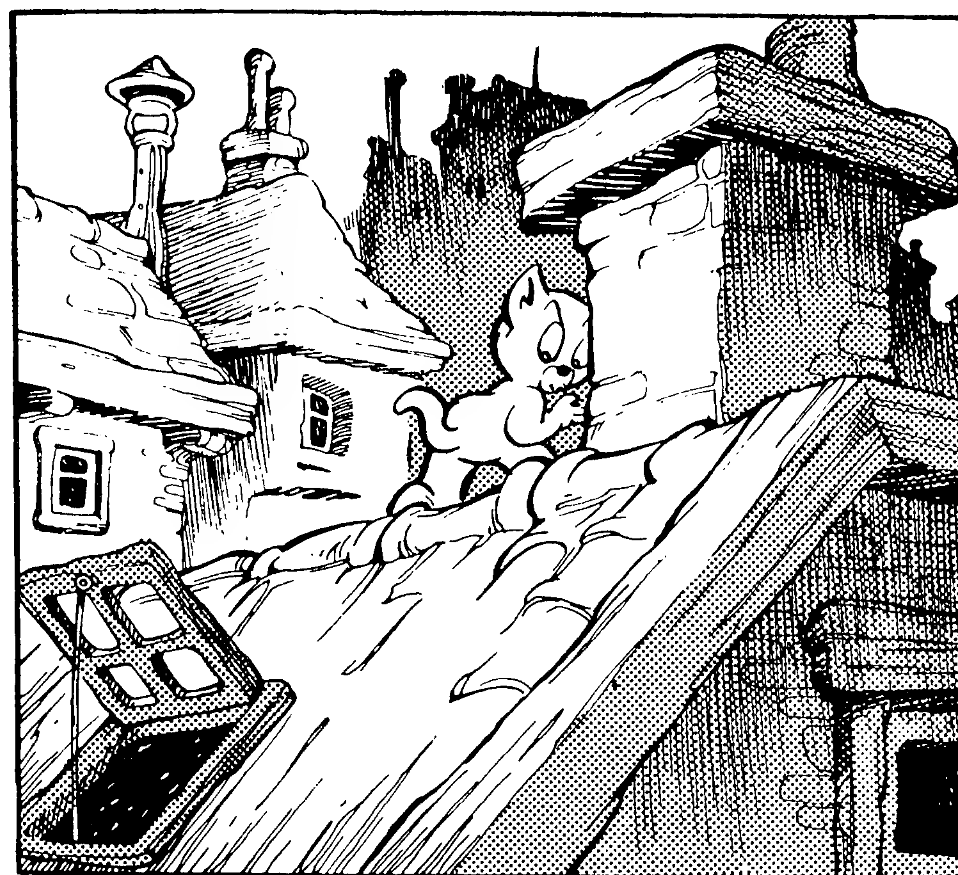
Een groepje uitgelaten politie-mannen stormde, onder de flinke leiding van brigadier Snuf, het vervallen gebouw binnen. Een klein gedeelte scheidde zich meteen af en daalde klossend naar beneden om de kelders te onderzoeken, een ander stelletje brak kamers open en onderzocht de kasten en de rest bonkte, achter Tom Poes aan, de trappen op om de zolder te bekijken. Door het snelle werken was het hele huis in een ommezien van onder tot boven doorzocht. Maar, helaas! Er was geen spoor van gevangenen of spoken te vinden! Het zolderkamertje zag er nog net eender uit, als toen Tom Poes er voor de eerste keer was binnen geklommen. Het aanplakbiljet van het volvettersspook wapperde eenzaam in de herfstwind en het stof bedekte de vloeren met een dikke, onfrisse laag.
'Dat was niet zo'n best idee van je, kleine man!' zei één van de politie-beambten. 'Dit krot is verlaten, dat is duidelijk!'
'Ja!' zei Tom Poes zuchtend, 'het ziet er wel naar uit! Maar toch...'
Op datzelfde moment zat heer Ollie ergens in een diepe kelder tegenover één van de afzichtelijke gedaanten, die hem hadden ontvoerd en slaakte een bange zucht.
'Je mag hier best roepen!' zei het spook met een holle lach. 'Er is toch niemand, die je kan horen! Hier zal niemand je ooit vinden! En als je al te lastig wordt heb ik een puik middeltje om je stil te maken!'
'W-wat be-bedoel je?' vroeg heer Bommel met sidderende stem. 'Wàt voor middeltje?'
'Dit!' zei de engerd en hij trok een luik in de grond omhoog. 'Hieronder stroomt het riviertje de Romme, waaraan deze stad gebouwd is! Als je hierin valt, kraait er geen háán meer naar je!'
En hij barstte in een ruw gelach uit, dat hol door het gewelf weerkaatst werd...

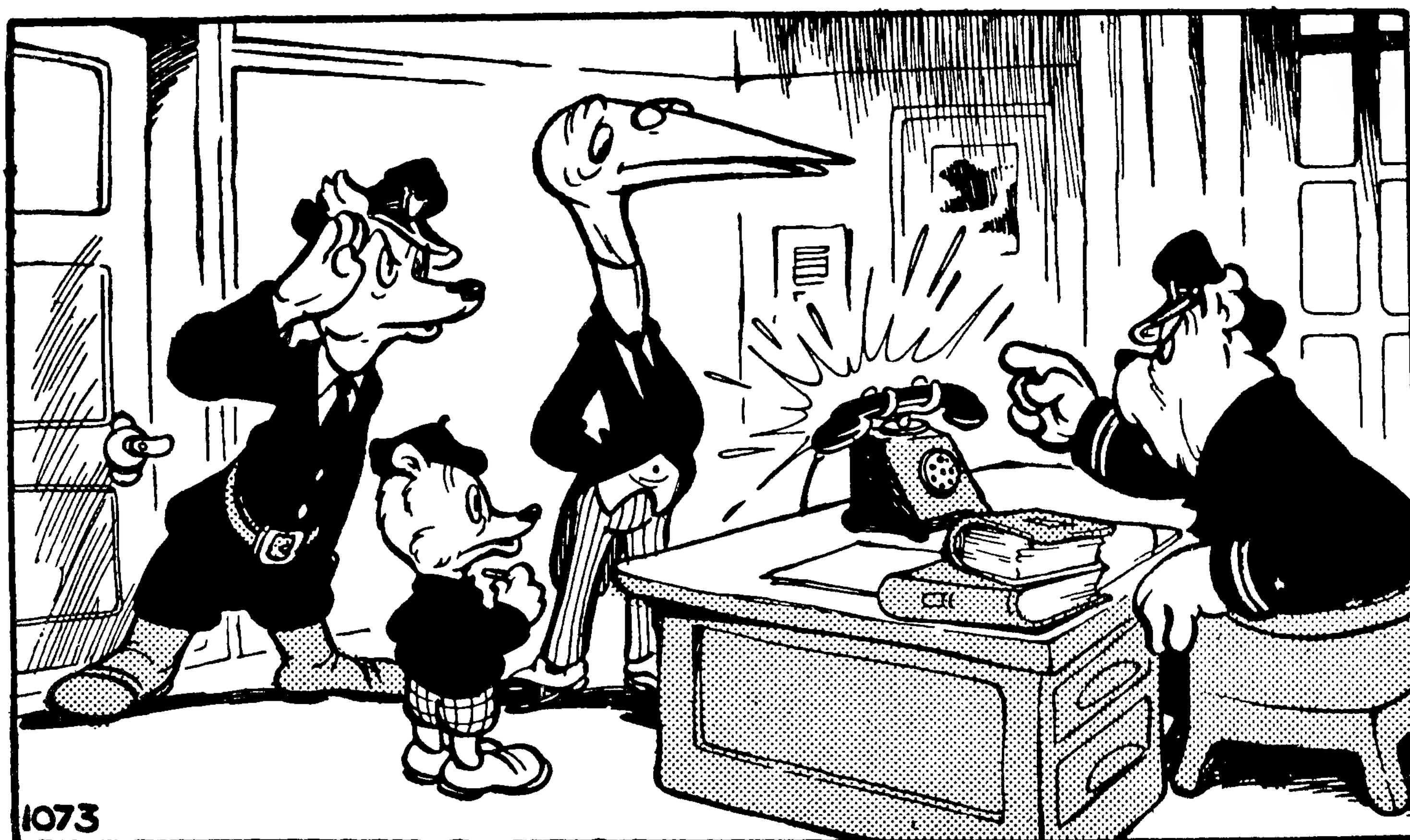
'Snap je?' vroeg het spook. 'Als ik genoeg van je krijg, til ik gewoon dit luik op en laat je in het water zakken. En dan: Poppetje gezien, kastje dicht! Haha! Grappig! Ja, ja, dat komt er van als je te dik bent. Had nu maar wat meer slinkpilletjes gegeten, hè?'
'Ik wil naar huis!' riep heer Bommel met luide stem.
Het spook, dat luidkeels zat te lachen, klapte plotseling zijn mond dicht en keek naar de zoldering. 'Sss sttt!' siste het.
Heer Ollie staakte onthutst zijn gejammer en luisterde. Vanuit de verte klonk een gebonk van voetstappen en het slaan van deuren.
'SSSt!' herhaalde de griezel. 'Geen geluid! Dat zal de politie zijn! Blijf doodstil zitten!' Met sluipende voetstappen snelde hij naar een deur en trok die open. Uit de ruimte daarachter trad burgemeester Dickerdack te voorschijn.
'Zo! Eindelijk!' riep deze met forse stem. Maar het volvettersspook legde hem het zwijgen op.
'Geen geluid!' siste het. 'Ze hebben mijn huis gevonden. Maar als jullie roepen gaan jullie de rivier in! We blijven hier stilletjes bij elkaar zitten, dan is er weinig kans, dat ze ons vinden!'
'Nou, dan gaan we maar weer!' zei op dat moment brigadier Snuf ergens boven op de zolder. 'We hebben niets gevonden. Het spijt me voor jou, ventje, maar je hebt ons een verkeerde tip gegeven! Goeie morgen!' En hij daalde fors de oude trappen af en liet Tom Poes alleen in het kamertje.
'Ik ben er nog niet zo zeker van!' zei Tom Poes bij zichzelf. 'Ik heb zo het gevoel...' Toen zweeg hij en bukte zich om een sigarenpeukje op te rapen.
'Nu weet ik het zeker!' mompelde hij.

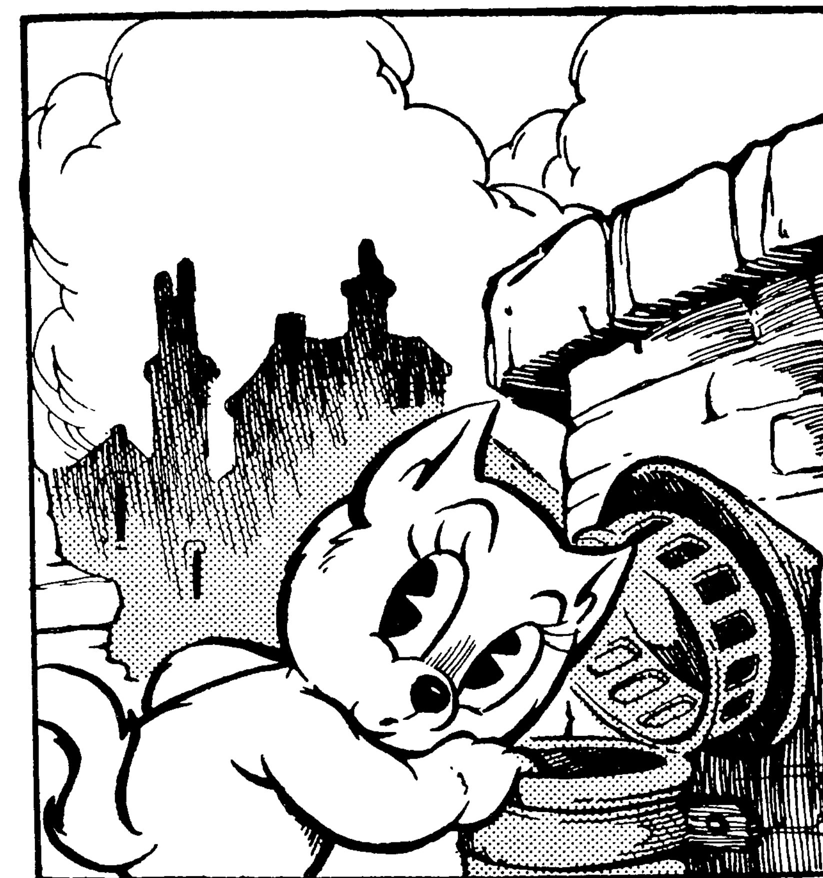

'Wel!' mompelde Tom Poes, peinzend het sigarenstompje bekijkend, 'dat is nèt zo'n peukje als ik op de weg gevonden heb. En als ik nu aanneem, dat het spook dit soort sigaren rookt, dan is het dus heel vanzelfsprekend, dat hij hier in de buurt geweest moet zijn. Bovendien is dit vieze ding nog nat en dus kan dat niet lang geleden zijn. Ik geloof, om kort te gaan, vast en zeker, dat heer Ollie hier in de buurt gevangen wordt gehouden en met een beetje geluk, de burgemeester ook! Ik blijf een beetje in de buurt, dat is de beste manier om iets te weten te komen.'
Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes klom het raam uit en werkte zich op het dak, waar hij zich achter een schoorsteen verschool.
Intussen zat de politie ook niet stil. Commissaris Bulle Bas was achter zijn bureau gaan zitten en verhoorde professor S. Link voor de derde maal. Maar de geleerde hield vol, dat hij van niets wist.
'Het was maar een reclame-ideetje!' jammerde hij. 'Ik besprak het met die journalist, die zich Argus noemt, en die zei, dat hij een aardige vondst had als ik hem er voor wilde betalen. Nu, dat deed ik, want ik ben een modern iemand en ik houd van reclame. Dat kunt u wel zien aan de naam van mijn pillen. Die heten Slinkers en dat is aardig gevonden, nietwaar?'
'Stilte!' donderde de politie-chef, 'wanneer je het lef hebt om me uit te leggen, dat ze zo heten naar jezelf, zal ik je in de boeien slaan en op water en brood zetten! Ik wil niets meer over die Slinkers horen! Ik ben er misselijk van! Begrepen? En wat de rest van je verhaal betreft... hm... wel... Snuf!'
'Jawel, commissaris!' zei de brigadier ijverig.
'Ga die journalist zoeken! Houd hem aan en geleid hem voor! Afmars!'

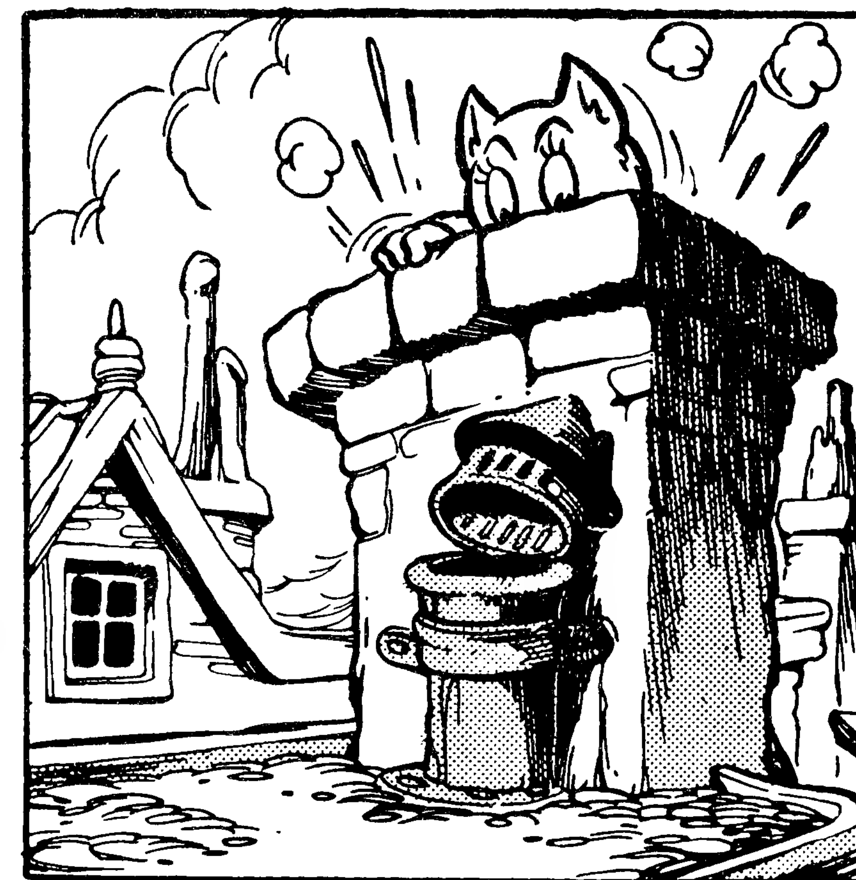

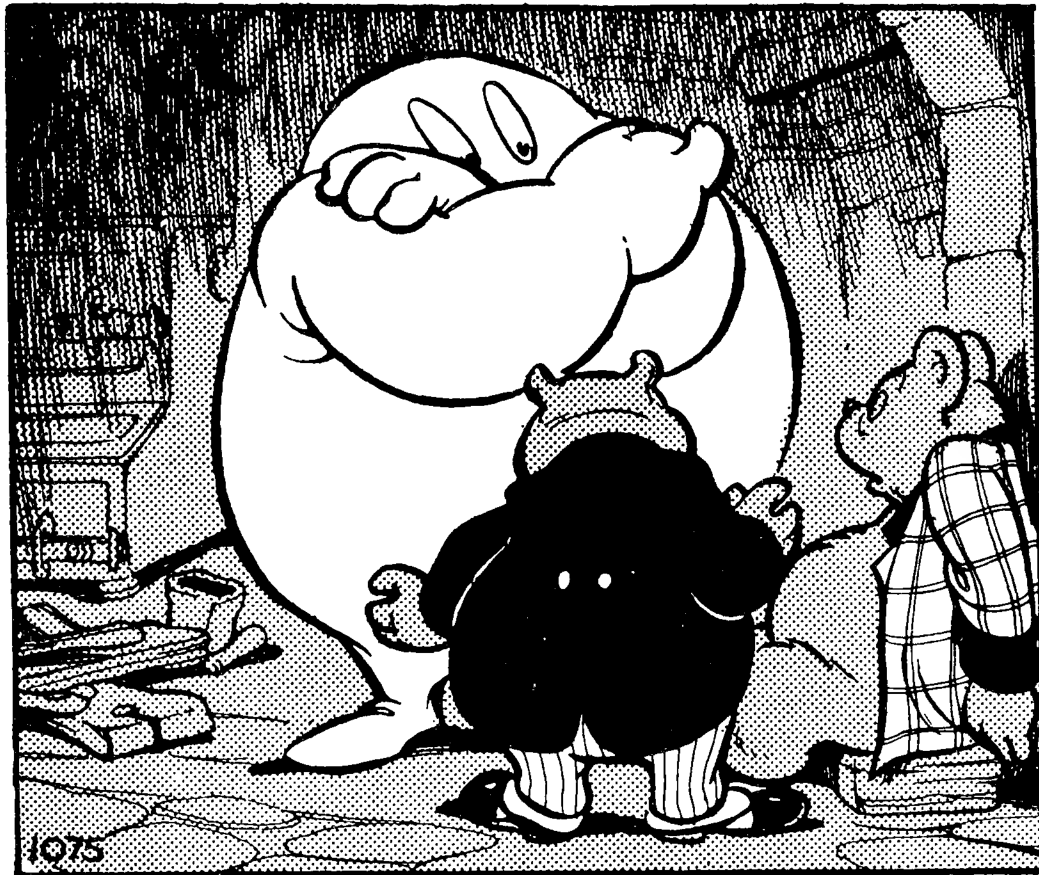
Een uurtje later trad brigadier Snuf weer binnen, de onthutste journalist Argus voor zich uit duwend.
'Hier is het individu, commissaris!' rapporteerde hij. 'Hij ontkent, dat hij het spook is...'
'Ik ben het spook niet!' piepte Argus. 'Zie ik er uit als een volvetter? Nee, nietwaar? Wij, krantenmensen, hebben het te druk om vet te worden! Altijd bezig, altijd zenuwen, dat is ons leven. U kent dat! En ik...'
'Stilte!' donderde de commissaris. 'Beken je dan, dat jij het spook verzonnen hebt? Huh? Hè? Beken je dat?'
'Ach ja!' zei Argus. 'Dat was een ideetje van mij, ik zit altijd vol grappige ideeën, u kent dat!'
'Nee, dat ken ik niet!' zei Bulle Bas. 'Maar ga verder!'
'Ik sprak over dat idee met de heer Super!' hernam Argus, 'u weet wel van Super en Hieper, die reclamelieden! En die betaalden me er voor en gingen aan het werk!'
'Zo!' snauwde de commissaris. 'Die reclame-lieden, huh? Hm! Snuf!'
'Jawel, commissaris!' zei de brigadier.
Op dat moment rinkelde de telefoon en de commissaris greep de hoorn. Maar vóórdat hij er iets in had kunnen zeggen klonk er een vreemde neusstem uit het toestel, die op luide toon sprak.
'Spreek ik met volvetter Bas?' vroeg de stem. 'Luister, sukkel! Je hebt professor Link en de journalist Argus gearresteerd, nietwaar? Wel, laat ze vrij! Onmiddellijk!'
'Met w-wie s-spreek ik?' vroeg de commissaris geschrokken.
'Met het volvettersspook!' riep de stem. 'Heb je me verstaan?'
Ja, dat was een moeilijk geval voor Bulle Bas. Wat moest hij doen? Wáár was het spook? Die vraag hield ook Tom Poes bezig, toen hij enkele uren achter de schoorsteen had doorgebracht. Hij was net van plan om maar weg te gaan, toen hij een vreemd geluid uit een luchtkoker hoorde komen...

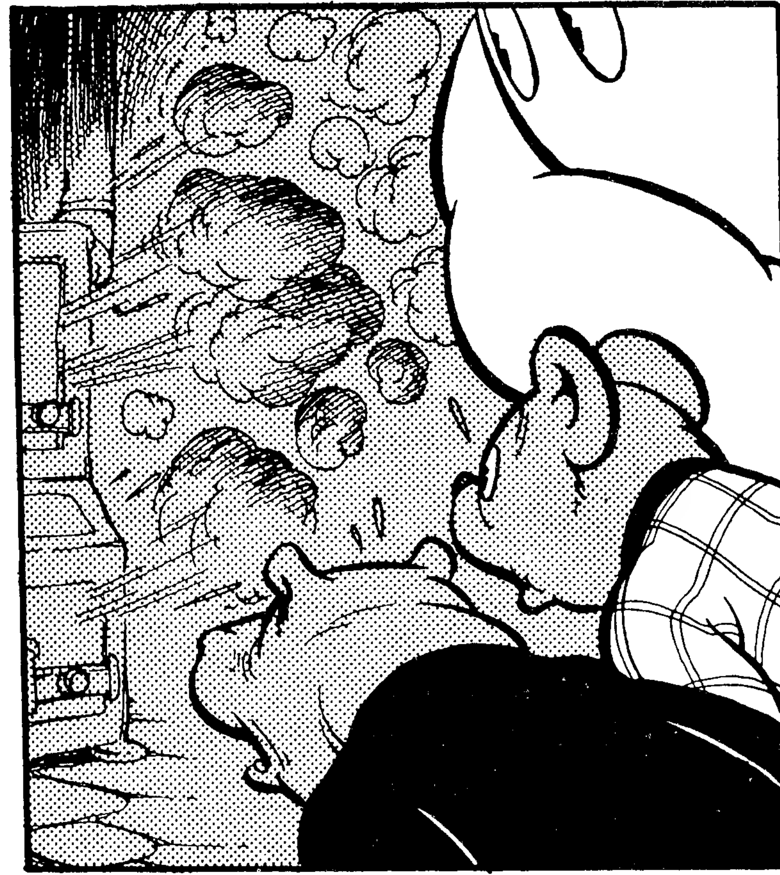

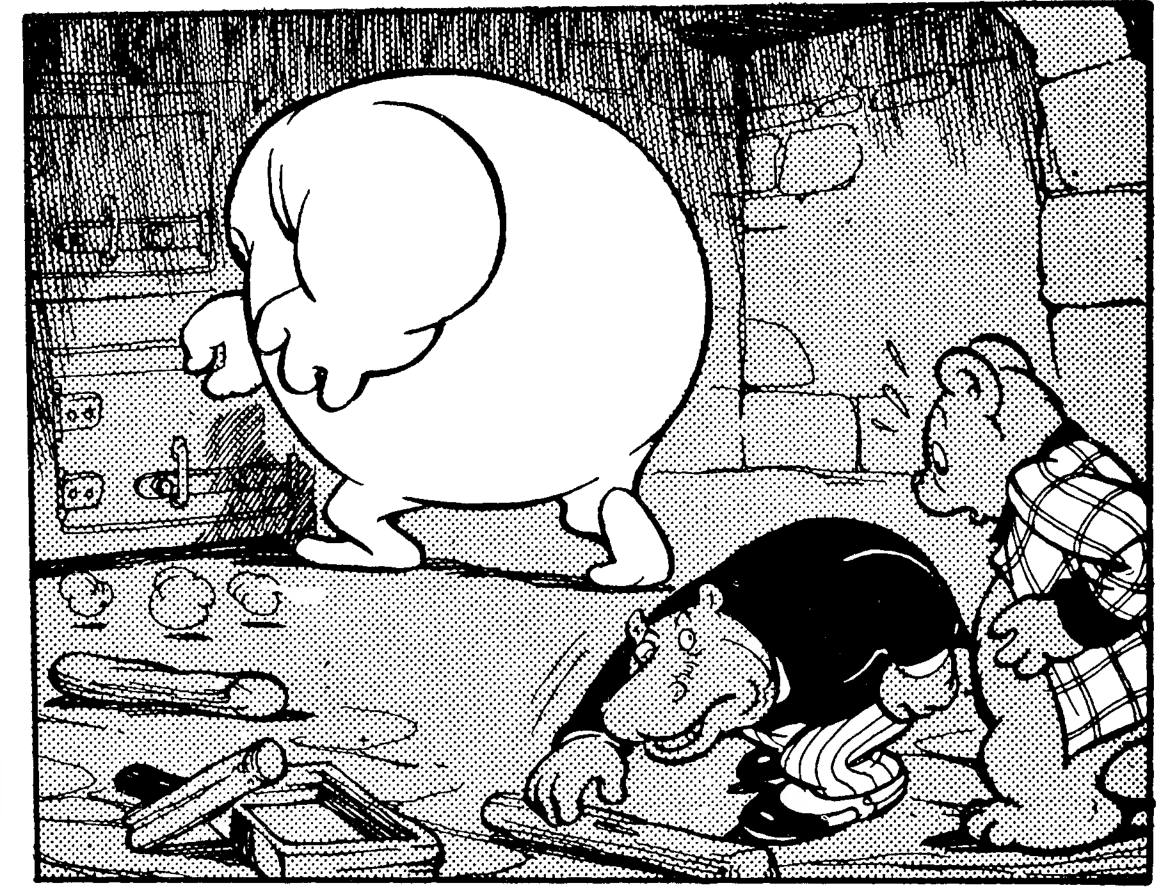

Met verstikte stem gaf de commissaris opdracht om de arrestanten Argus en Slink naar hun celletjes te brengen en toen wendde hij zich tot zijn trouwe brigadier.
'Ik werd opgebeld door het spook, Snuf!' zei hij mat.
'Dat meende ik te horen, commissaris!' zei de brugadier.
'Hij zei,' hernam de commissaris, 'dat ik de beide gevangenen onmiddellijk in vrijheid moest stellen! Wanneer ik dat niet deed, zei hij, zou hij de burgemeester en heer Bommel in de rivier laten verdwijnen! Dàt zei hij, Snuf! Wat moet ik doen!? Dit is een verschrikkelijk vraagstuk, Snuf! Als ik de gevangenen in vrijheid stel, geef ik toe, dat dat spook ons de baas is!'
'Het zou zijn, alsof we bang voor hem waren!' gaf Snuf toe. 'En als ik ze niet vrijlaat...' mompelde Bulle Bas peinzend.
'Dan zien we de burgemeester niet weer!' eindigde de brigadier somber.
'Om van heer Bommel nog maar niet te spreken!' voegde de commissaris er aan toe.
'Waarom wilt u niet van heer Bommel spreken?' vroeg Snuf verbaasd.
'O... eh... zo maar!' verduidelijkte de politie-chef. 'Zomaar, bij wijze van spreken. Vraag niet zo veel, brigadier!'
Snuf zweeg en zo zaten de beide stoere politie-beambten in gedrukt zwijgen bijeen.
Tom Poes zat intussen nog steeds bij de schoorsteen op het dak. Hij luisterde een poosje naar de geluiden, die uit de luchtkoker opstegen, totdat hij duidelijk de stem van heer Bommel herkende, die een luide kreet slaakte. Op dat moment nam hij een besluit en met een kort gebaar sprong hij op de schoorsteen en liet zich naar beneden zakken in de donkere opening...

Toen Tom Poes zijn afdaling in de schoorsteen begon, zaten de burgemeester en heer Bommel samen met het volvettersspook in de kelder en hadden het niet gezellig.

'Ik wacht op een boodschap van één van mijn assistentspoken!' sprak de laatste met holle stem. 'Wanneer de commissaris niet onmiddellijk zijn gevangenen in vrijheid stelt, is het met jullie gedaan!'

'Wat is er dan met ons gedaan?' vroeg heer Bommel met benauwde stem.

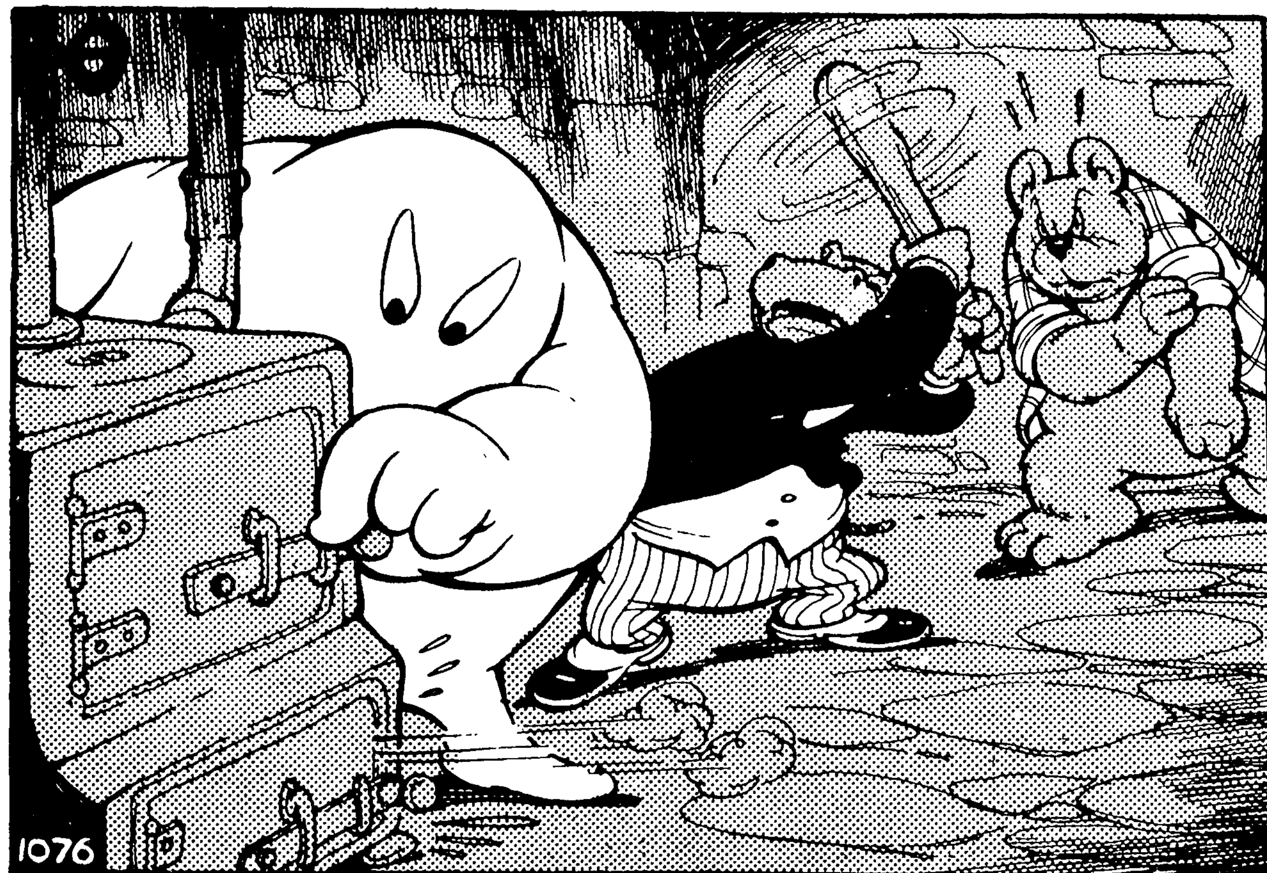
'Alles!' zei het spook kort. 'Ik bedoel, dan gaan jullie door het luik! Afgelopen! Wèg met jullie! Dàt bedoel ik! Ha!'

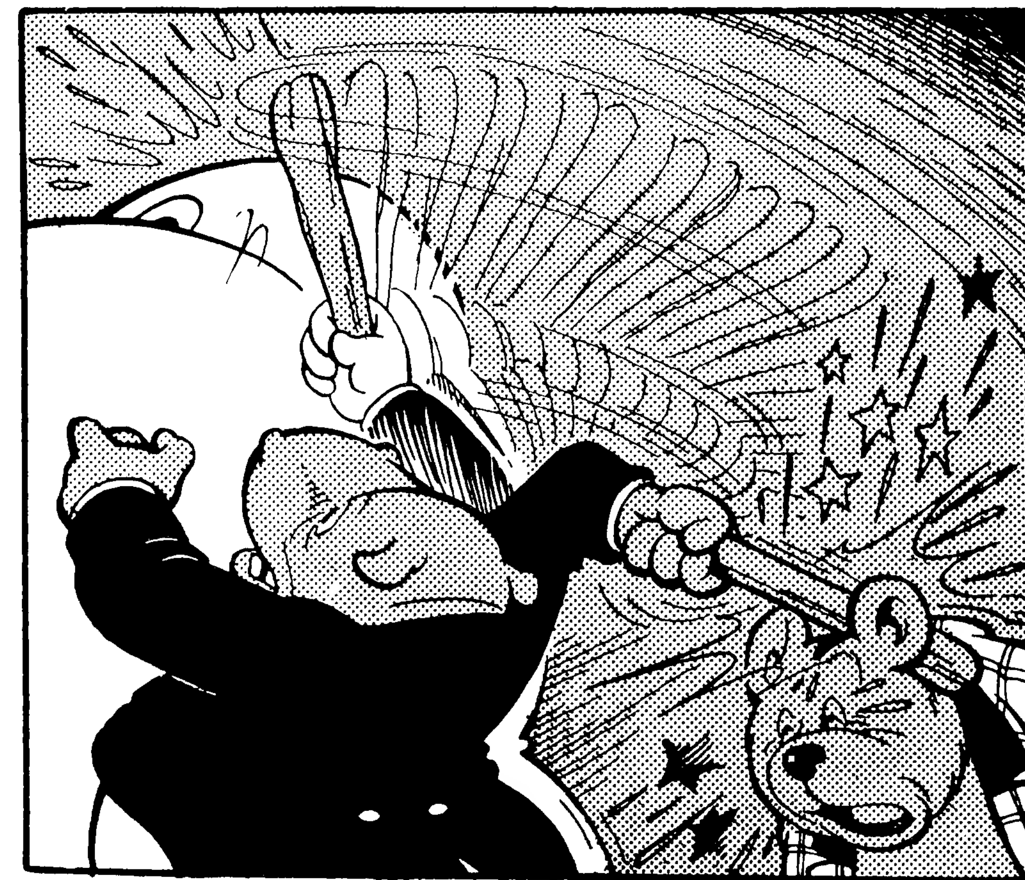
'Oh!' zei heer Ollie zwakjes en hij slikte moeilijk. Op dat moment klonk er een plof en heer Bommel, die dacht, dat het aflopen nu al begon, slaakte een kreet. Maar het spook was even verrast als hij. Met een ruk draaide het zich om en staarde in de richting vanwaar het geluid kwam. Dat was uit de hoek, waar de kachel van de centrale verwarming stond en het was duidelijk, dat er met dit toestel iets niet in orde was. Want, hoewel hij niet brandde, ploften er kleine wolkjes roet uit de deurtjes.

'Hm!?' zei het spook op vragende toon. Het richtte zich op en stapte langzaam naar de hoek waar de kachel stond.

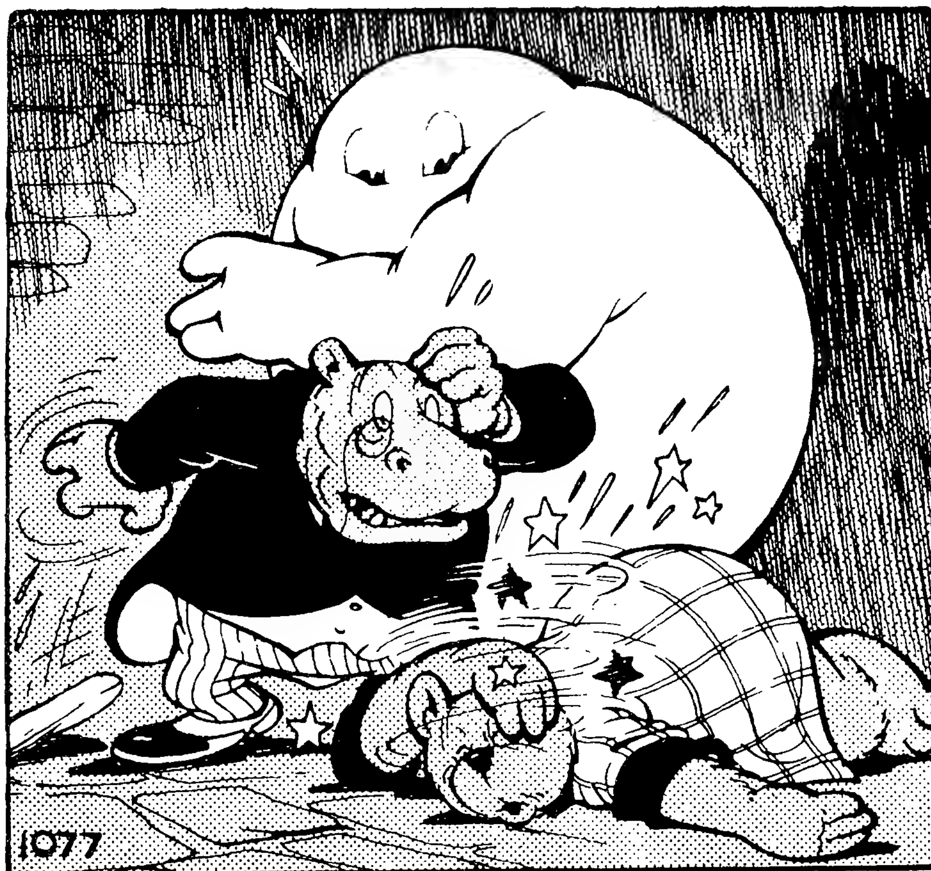
'Het kan natuurlijk een vogel of een muis zijn, die in de pijp gezakt is!' mompelde de naarling in zichzelf. 'Maar wanneer het soms een nieuwsgierig iemand is, die hier een kijkje wil nemen, zal ik hem een dreun geven...'

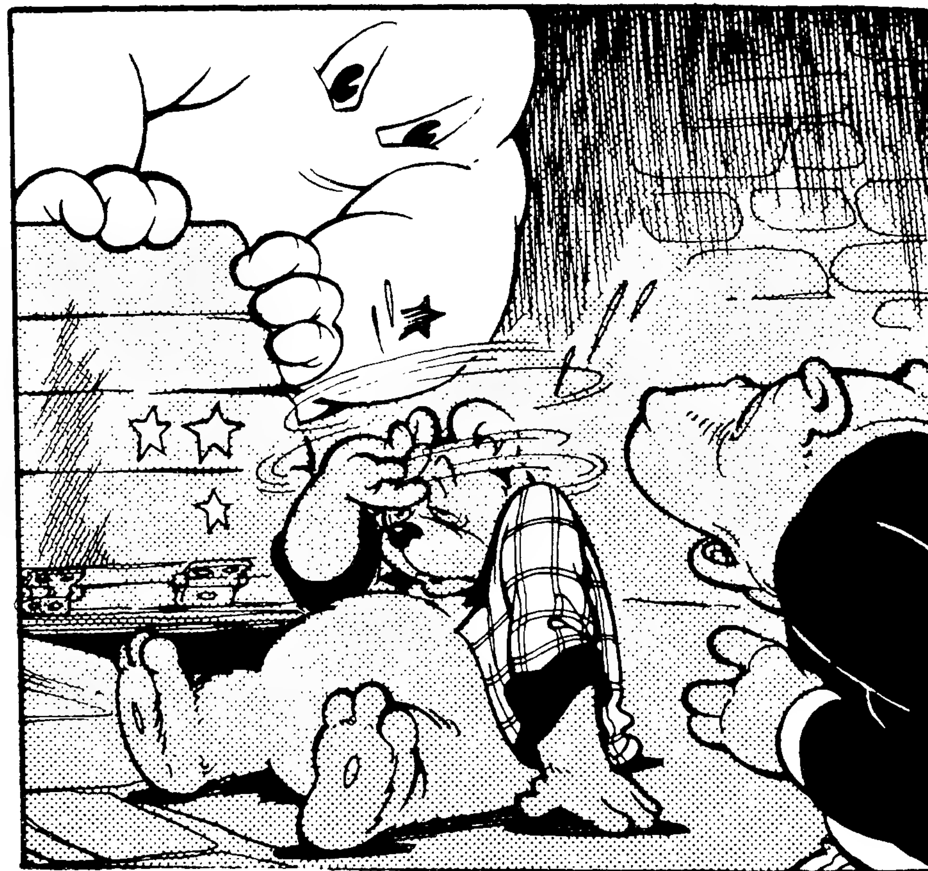
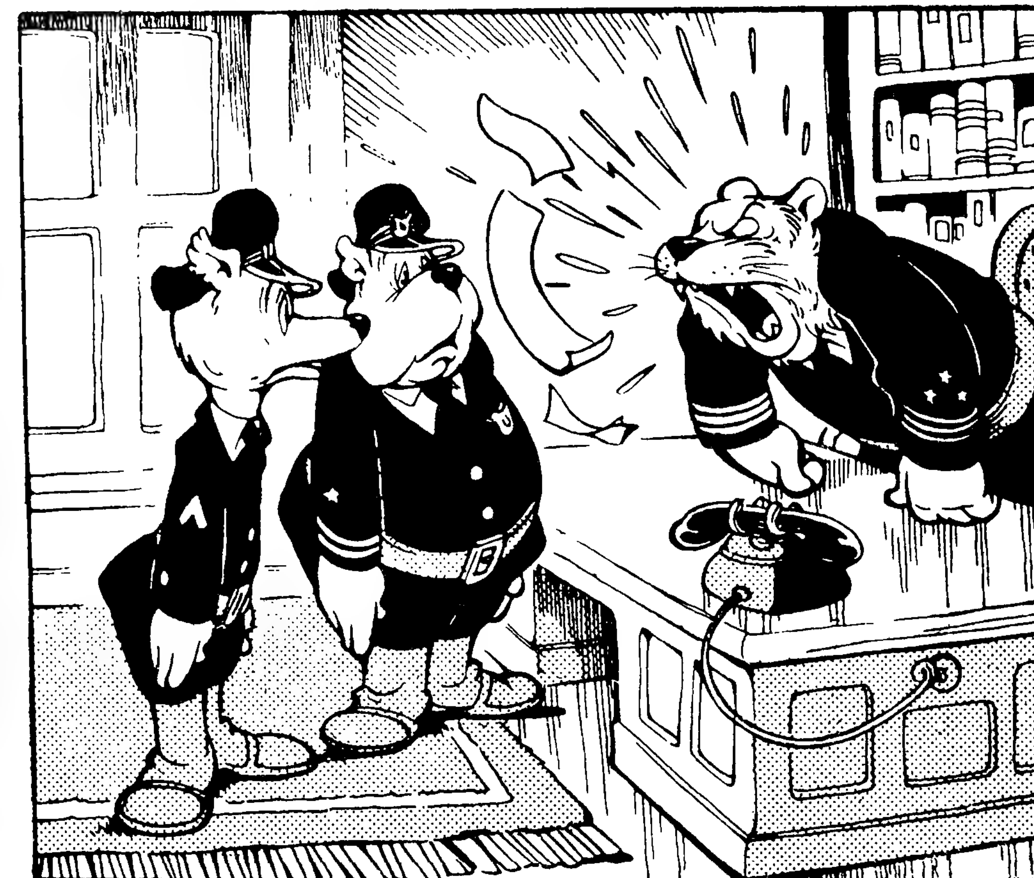
'Juist! Een dreun!' zei de burgemeester. Hij had een eind hout gepakt en, met een slim knipoogje naar heer Ollie, sloop hij achter de grote rug van het volvettersspook...

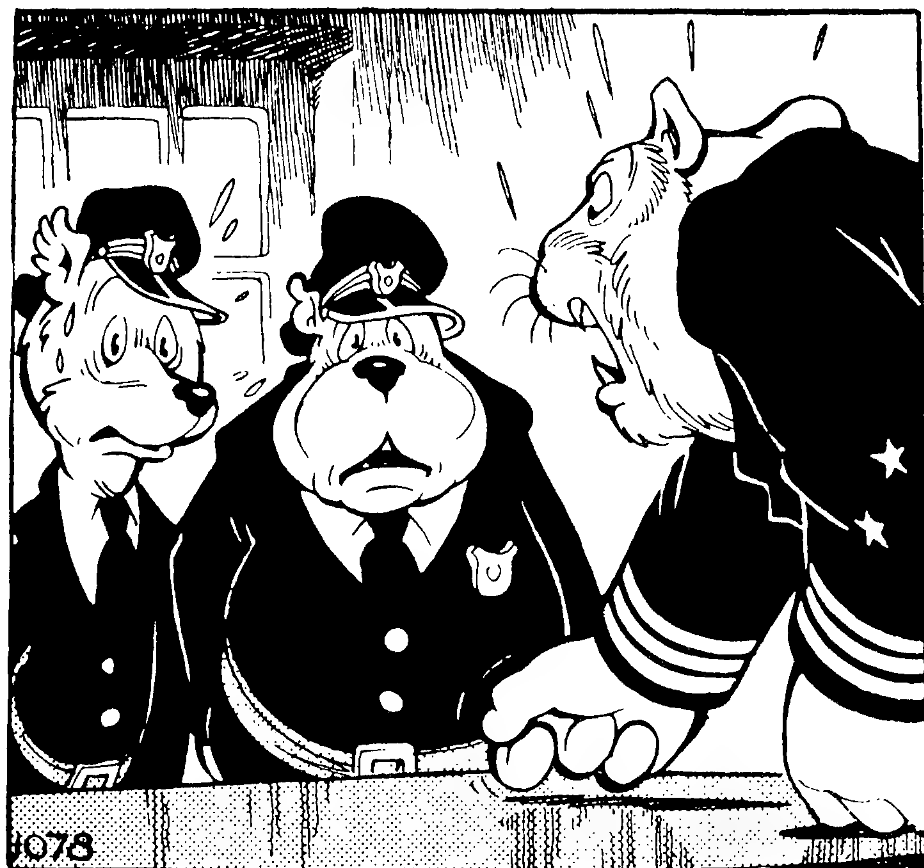

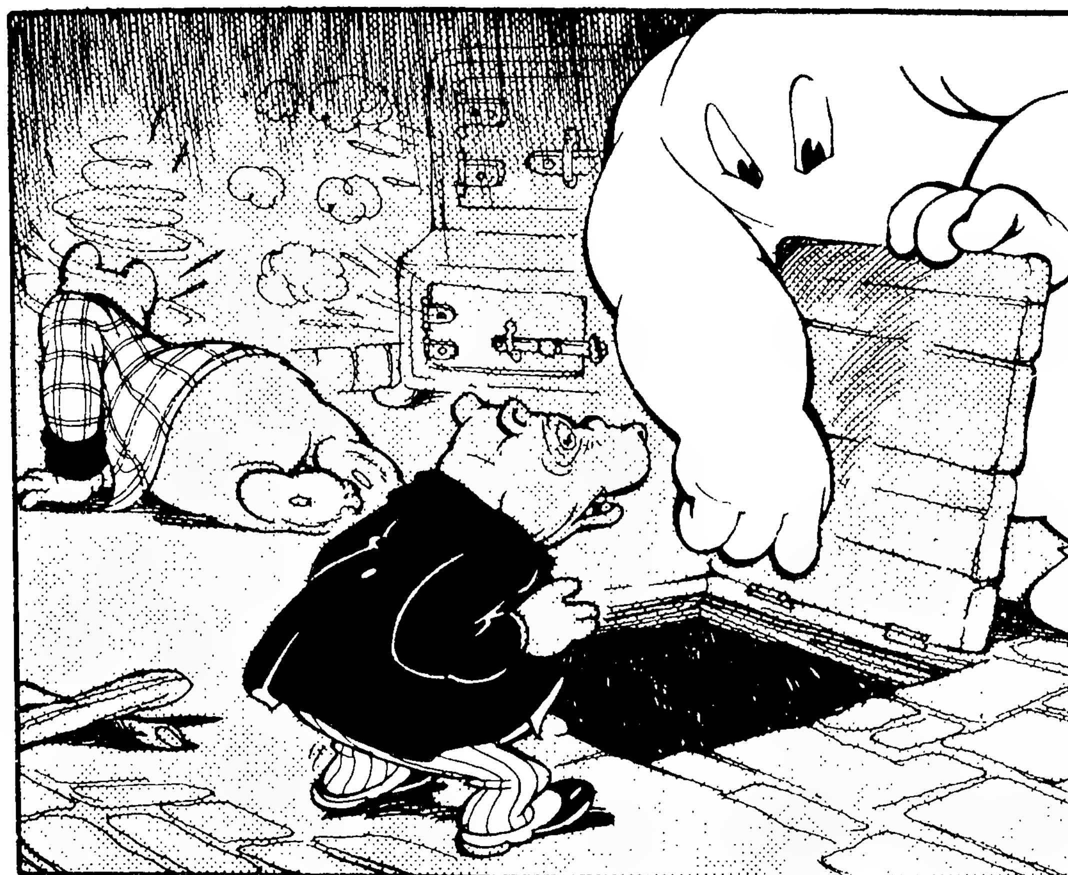
Uit de kachel van de centrale verwarming stegen nog steeds roetwolken omhoog en de ritselende en schurende geluiden uit de schoorsteen werden sterker. Het klonk alsof een lichaam zich langzaam naar beneden liet zakken.
Het volvettersspook was zó in beslag genomen door dit gebeuren, dat het niet op zijn gevangenen lette. Och, wat konden die ook doen, nietwaar? Er was geen deur in het keldergewelfje behalve degene, die toegang gaf tot het celletje van burgemeester Dickerdack. De enige uitgang was het luik in de vloer en daar onder stroomde de rivier de Romme, zoals de oplettende lezer zich zal herinneren.
Maar de burgemeester gaf zich zo gauw niet gewonnen. Hij had een flink stuk hout gegrepen en sloop tot dicht achter het spook, terwijl hij zijn knuppel hoog ophief. Heer Ollie keek een poosje met rollende ogen toe en plotseling vergat hij zijn te hoge bloeddruk. Het fiere karakter der Bommels ontwaakte en met een zacht gegrom verhief hij zich, terwijl hij zijn mouwen begon op te rollen.
'Raak hem flink!' fluisterde hij. 'Precies op de top, burgemeester! Flink hard!'
Door deze raadgeving was burgemeester Dickerdack wel gedwongen om te handelen, want het spook keerde zich al om om te vragen wat heer Bommel bedoelde.
De burgemeester sloeg dus toe met alle kracht die in hem was. De gevolgen waren verbazingwekkend. Want inplaats van de knallende klap, die men zou verwachten, klonk het geluid van een stuitende kaatsebal. De knuppel werd door het verende hoofd van het volvettersspook teruggekaatst en kwam terecht op de schedel van heer Ollie, die met een verbaasde zucht in elkaar zakte...

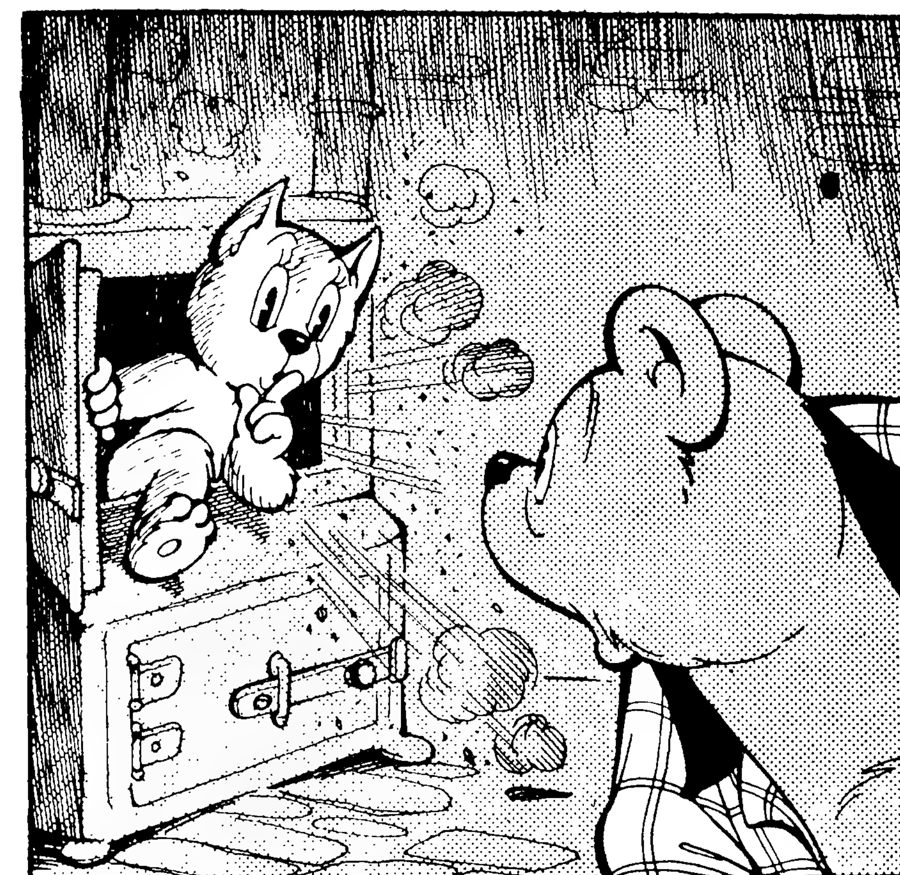

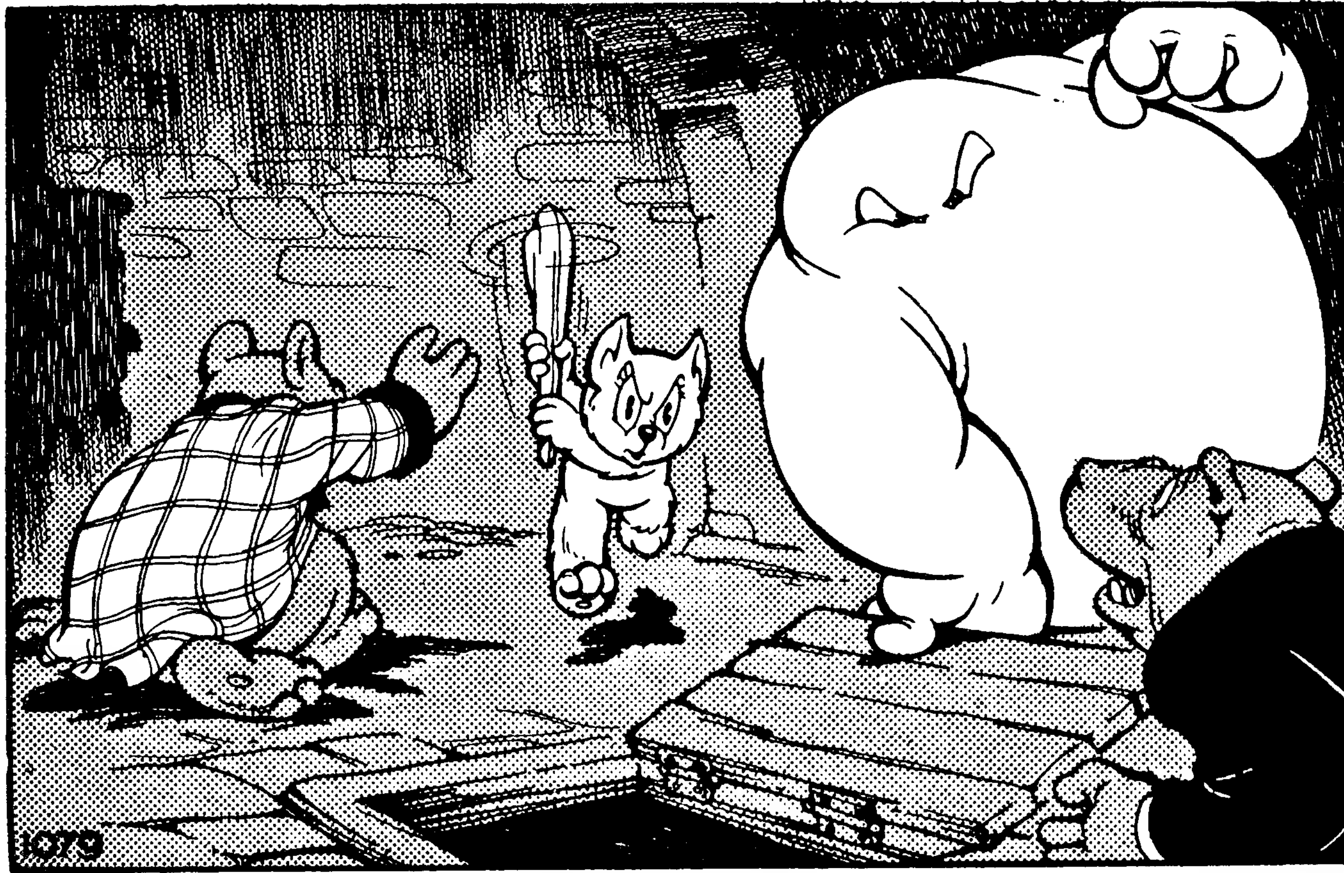
Heer Bommel zakte bewusteloos in elkaar en het volvettersspook draaide zich verrast om.
Toen hij de verbaasde burgemeester Dickerdack daar zag staan en de knuppel ontwaarde, barstte hij uit in een bulderende lach.
'Ha, ha!' riep hij. 'Wou je mij neerslaan, hè? Ongelukkig, doorregen stuk botenhamspek!'
'Er is geen reden om grof te worden!' zei de burgemeester waardig. 'Schelden is kwetsend!'
'Kwetsend!' riep het spook uit. 'Slaan met een stuk hout is kwetsend! Maar ik zal je die streekjes afleren, akelige ham, die je bent! Je gaat door het luik! Nu, op staande voet!' En de engerd greep de verschrikte burgemeester in de kraag en sleurde hem naar de opening waaronder de rivier bruiste.
'Niet... niet... d-doe... d-doen!!' riep heer Ollie, die langzaam bijkwam, maar zijn geroep werd overstemd door het gelach en getier van de woesteling en de kreten van de ongelukkige Dickerdack...
Intussen hadden commissaris Bulle Bas en brigadier Snuf het ook niet gemakkelijk. Ze waren ontboden bij de hoofd-commissaris en die gaf hun de volle laag.
'Ik hoop, dat ik de heren niet stoor!' zei de hooggeplaatste politie-beambte bijtend. 'Ik hoop, dat de heren goed geslapen hebben en dat ze hun kruiswoord-puzzle hebben kunnen oplossen!'
'We hebben geen kruiswoord-puzzle!' zei Bulle Bas verontwaardigd. 'En geslapen heb ik in geen week!'
'Zo!' riep de hoofd-commissaris. 'Zo! Ha!' bulderde hij. 'En wat hebt u dan wel gedaan? Huh!! Hè? Wat!? Zeg es! Wat??! Niets meneer! Niets! Minder dan niets! Nog niet eens dat spook gevangen! Maar ik heb er genoeg van! Let op!'

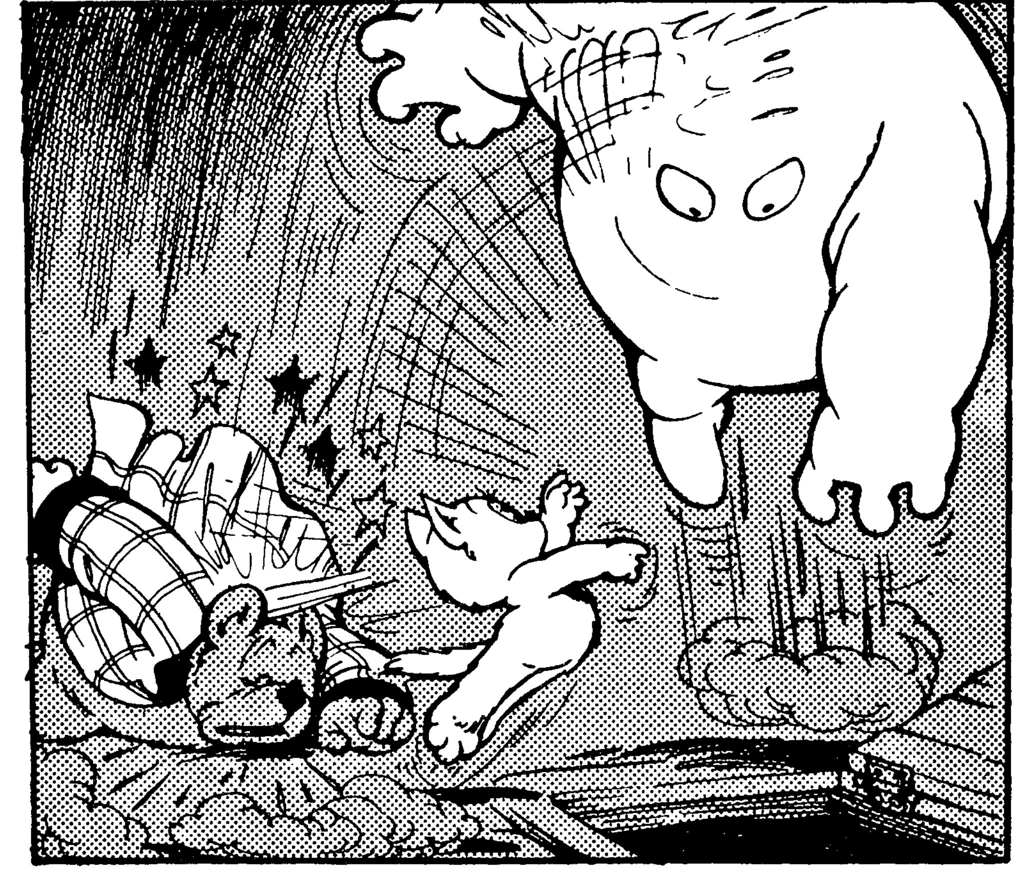

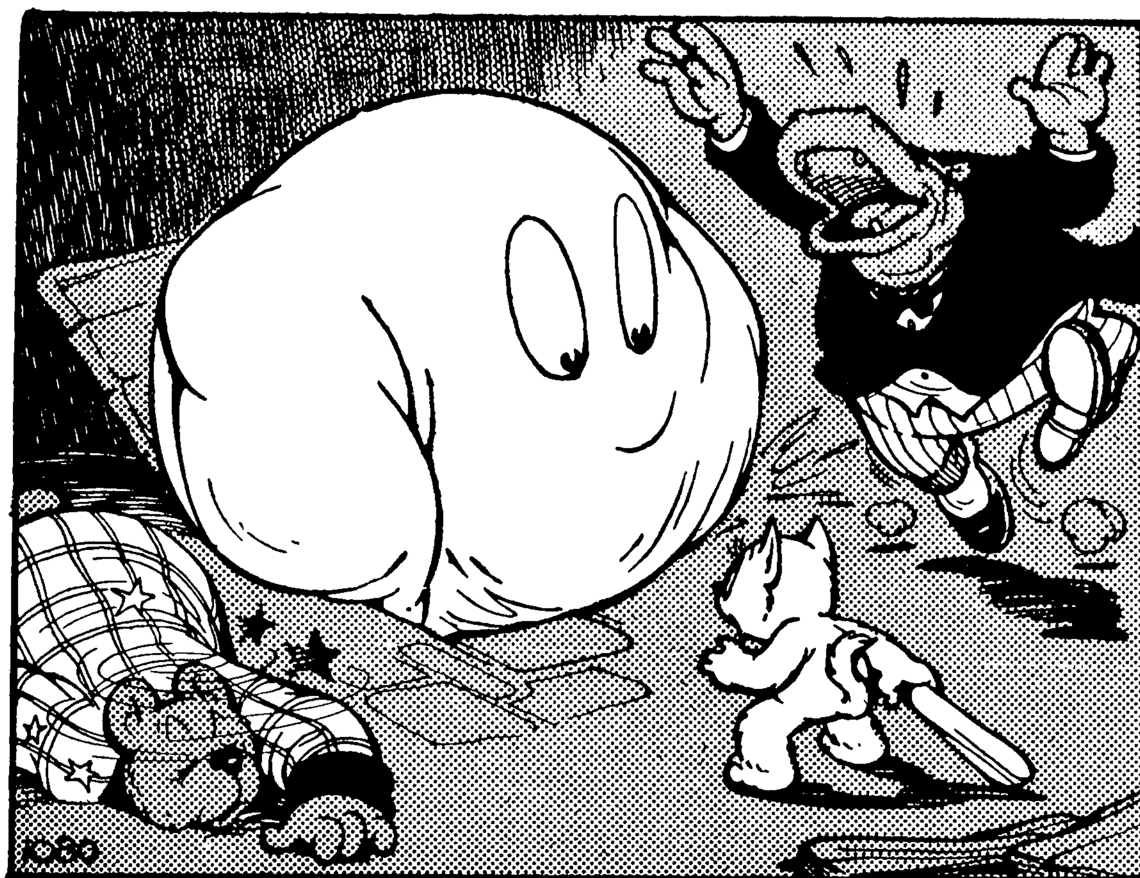

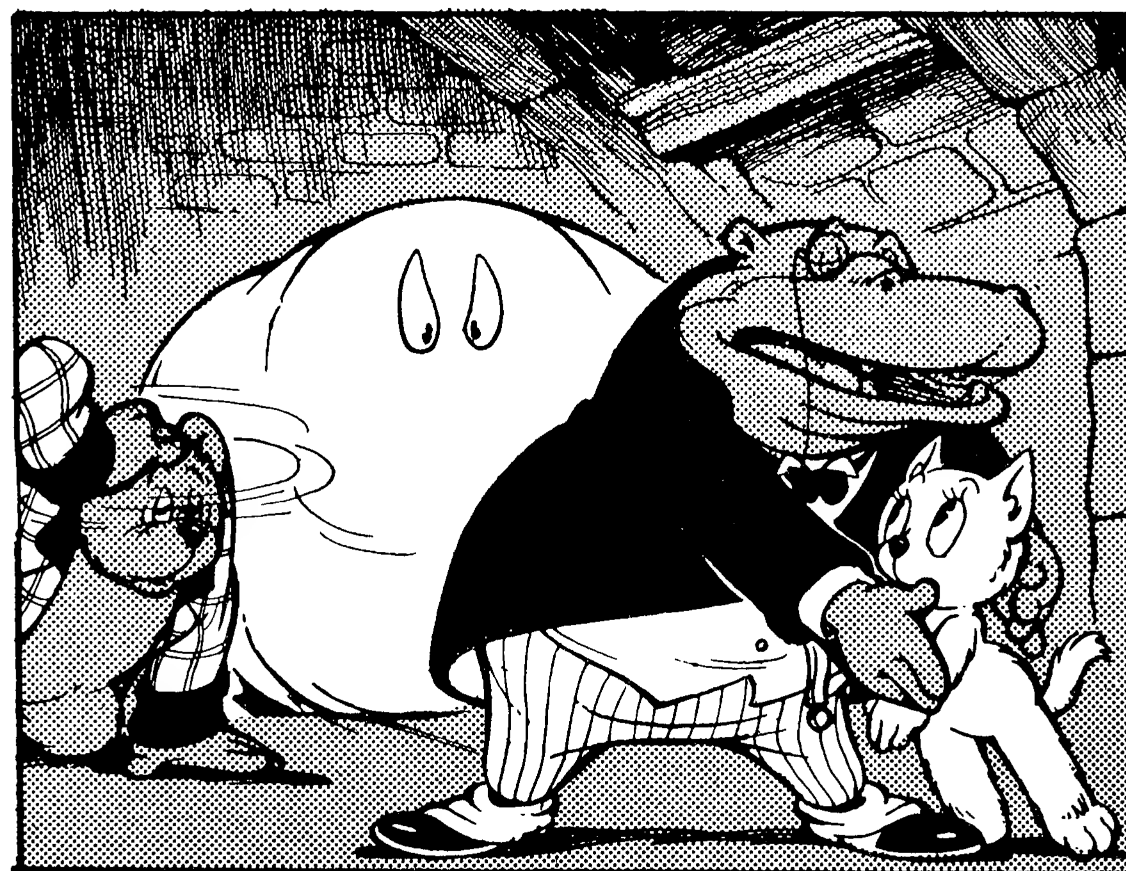
'Maandenlang hoor ik nu al over dat volvettersgedoe praten!' bulderde de hoofdcommissaris. 'En wàt heeft de politie er aan gedaan? Niets! Minder dan niets! De burgemeester is ontvoerd en één van onze grootste belastingbetalers, Bommelaars is verdwenen en wàt heeft de politie er aan gedaan? Niets en nog eens niets! Maar wanneer binnen vierentwintig uur de dader niet gevat en de ontvoerden niet gevonden zijn, zal ìk wat doen! Dan zal ik commissaris Bulle Bas degraderen tot verkeersagent 2e klasse en brigadier Snuf tot toegevoegd leerling! Begrepen? Ha! Aan het werk dan! Ingerukt! Dooie dienders! Bah!'
Bulle Bas en Snuf marcheerden verslagen af. Maar op de gang gekomen, vond de commissaris iets van zijn kracht terug. 'Aan het werk, Snuf!' commandeerde hij. 'Wat heb je tot nu toe eigenlijk gedaan? Niets! Bah! Voorwaarts! Wijs me de weg naar dat spook!'
Nu, dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want het spook bevond zich nog steeds veilig in de kelder en maakte aanstalten om de burgemeester door het luik in de rivier te laten zakken. Heer Bommel begon langzaam bij te komen van de klap, die hij gekregen had en krabbelde overeind. Maar toen zag hij iets vreemds. Het deurtje van de kachel ging voorzichtig open en een angstkreet steeg in hem omhoog. Maar vóórdat hij deze had kunnen slaken legde de vreemde gestalte waarschuwend een vinger op de lippen en fluisterde héél zacht: 'Sssst! Ik ben het maar! Tom Poes!'

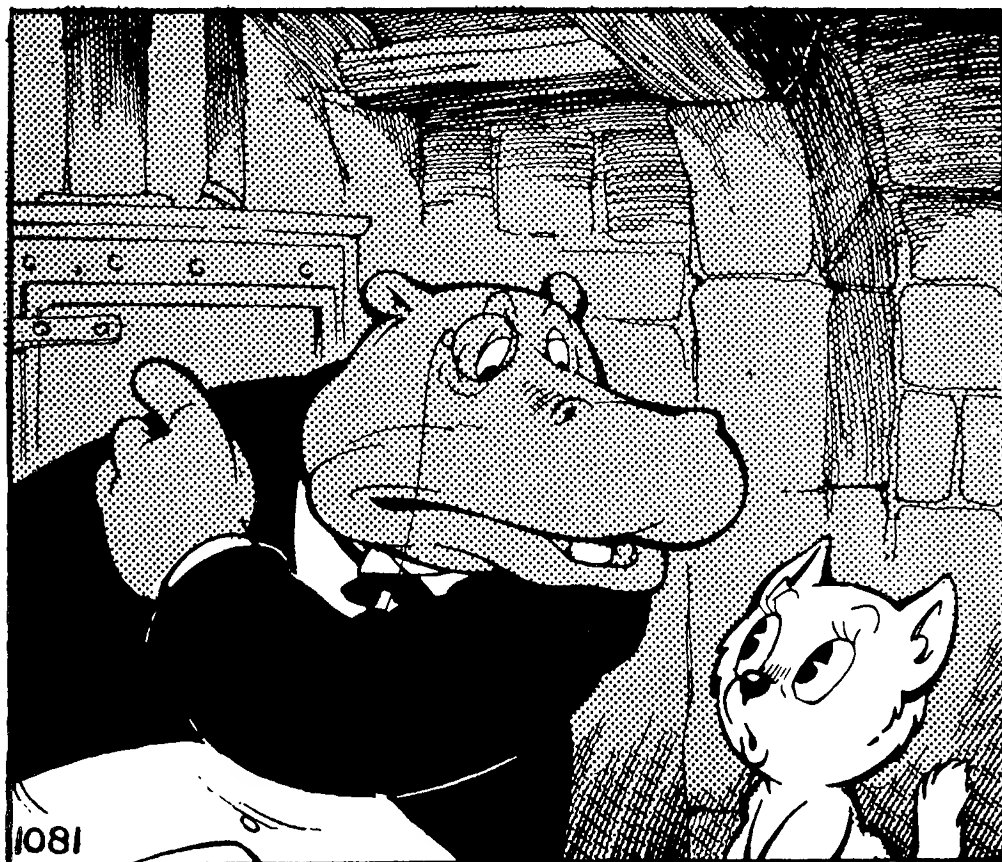
Tom Poes kroop, zwart van het roet, uit de kachel en stapte de kelder binnen. Het volvettersspook was zo druk bezig met het luik en de burgemeester, dat het niets in de gaten had. Zodoende was heer Bommel de enige, die zag, wat Tom Poes deed en dat maakte hem erg ongerust. Want zijn jonge vriend greep hetzelfde stuk hout, dat de burgemeester had laten vallen en hief dat boven zijn hoofd, terwijl hij stilletjes tot achter de bolle rug van de engerd sloop.
Heer Ollie herinnerde zich heel duidelijk, wat de gevolgen van de eerste klap waren geweest en daarom haastte hij zich voorwaarts om Tom Poes tegen te houden.
'Niet op zijn hoofd slaan!' wilde hij zeggen. 'Dat hoofd veert alsof het van rubber is en dan springt die knuppel terug en raakt soms iemand, die erg fijn gebouwd is, als je begrijpt, wat ik bedoel!' Dat wilde hij zeggen, maar hij stootte alleen maar een paar geluiden uit, die klonken als: 'Niedoeklumpf! Ahrumpf!'
Het spook schonk daar geen aandacht aan. Het dacht waarschijnlijk, dat heer Bommel zich opwond omdat de burgemeester in grote nood verkeerde. En ook Tom Poes luisterde niet. Hij liet het stuk hout zo hard hij kon neerdalen en vóór dat heer Bommel de knuppel had kunnen grijpen, raakte hij met een doffe klap het vormloze schedeldak van de griezel. De gevolgen waren te voorzien. Het hout veerde krachtig terug en raakte heer Ollie tussen de ogen, zodat deze met een zucht voor de tweede maal het bewustzijn verloor. Maar het spook was dit keer geschrokken. Het stiet een doffe kreet uit en sprong omhoog als een grote tennisbal. Door deze beweging kwam het echter boven de gapende luikopening...

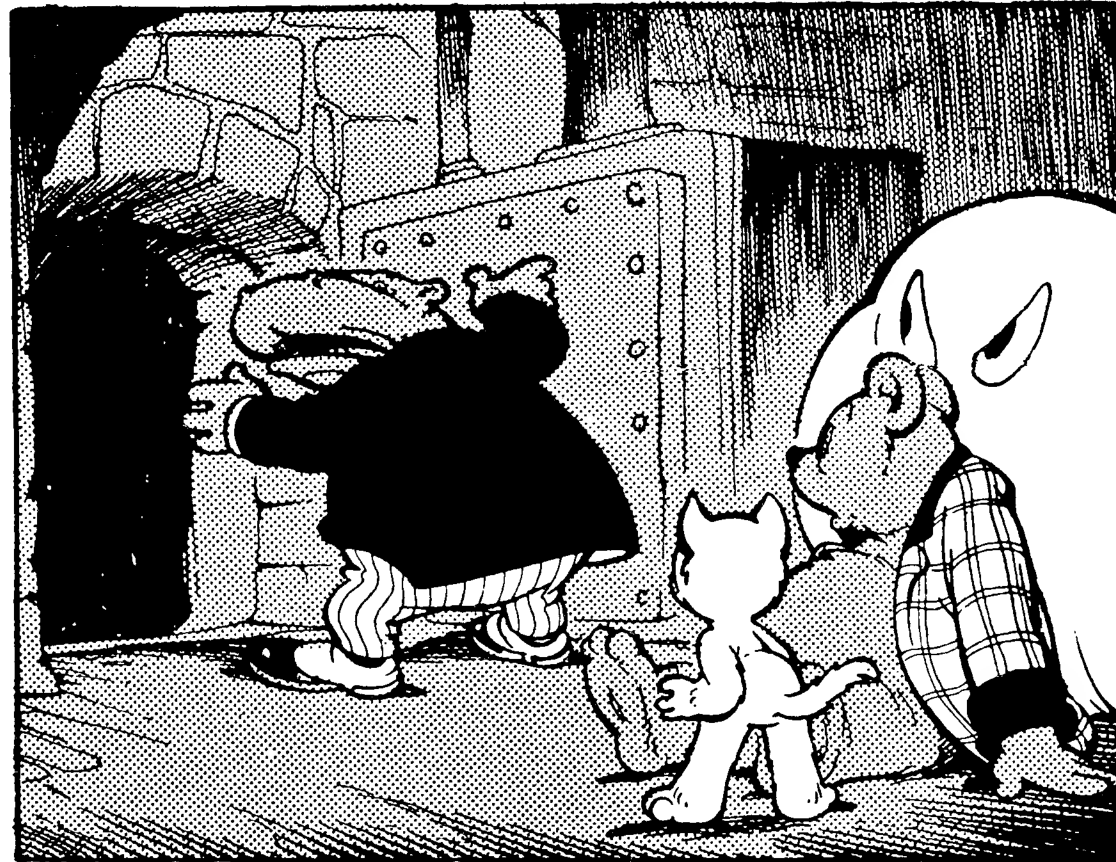

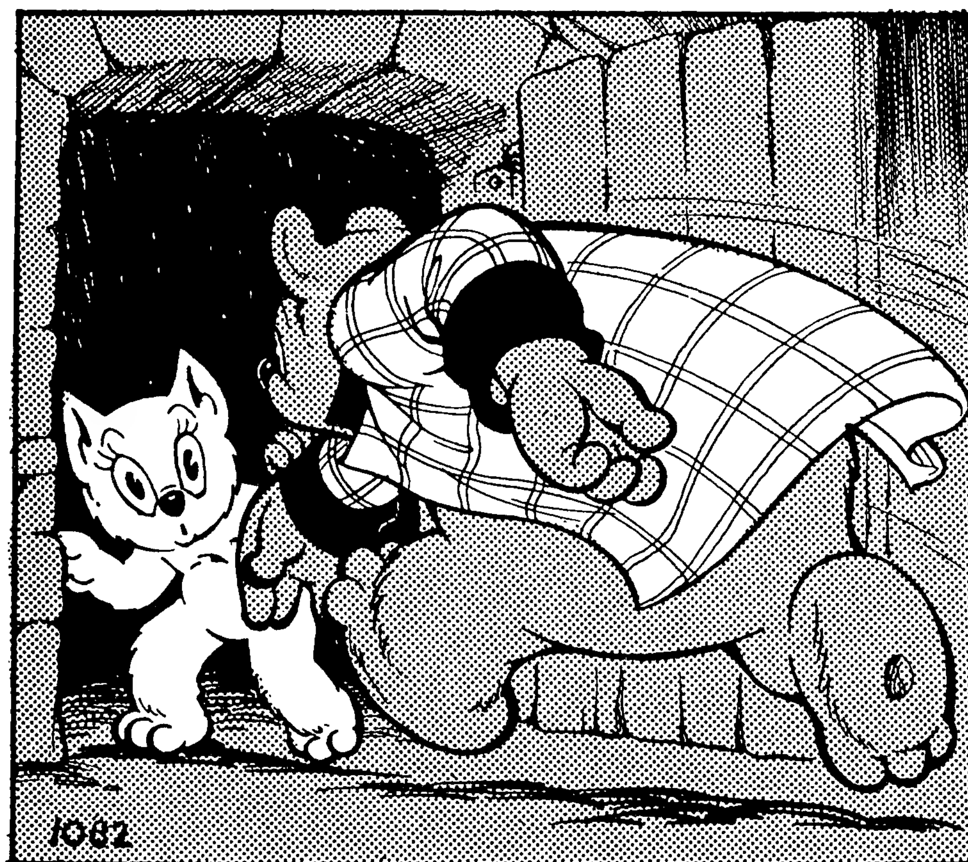

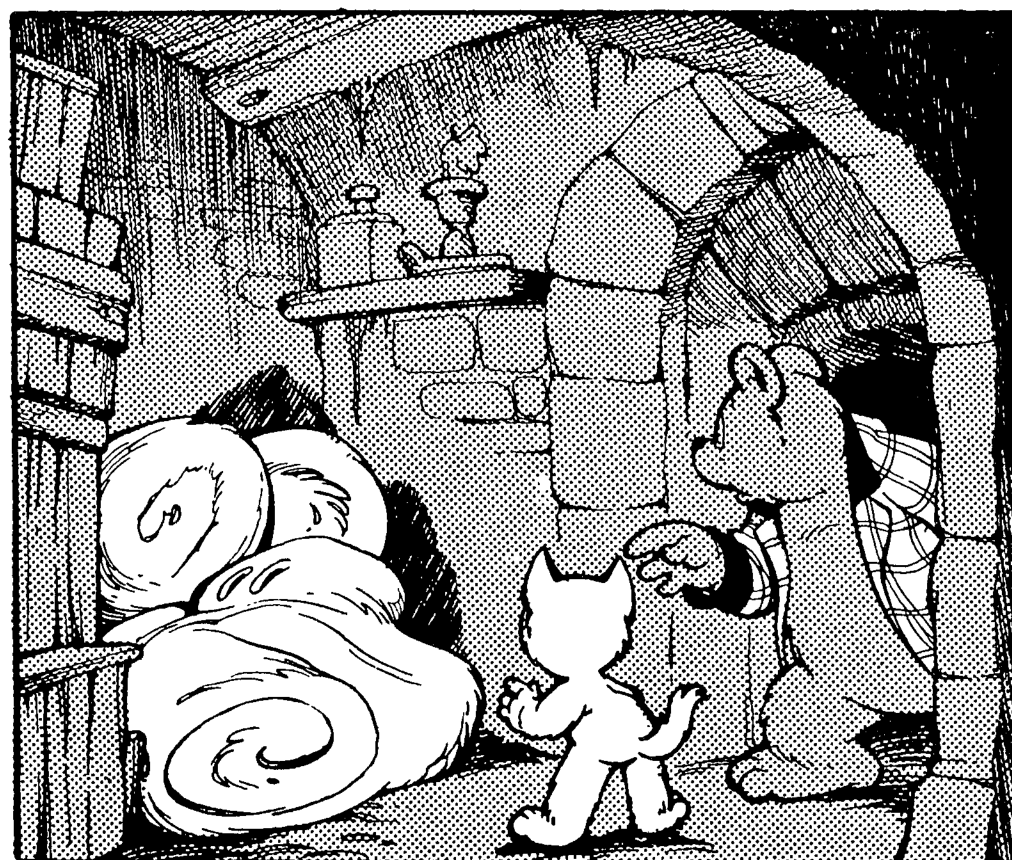
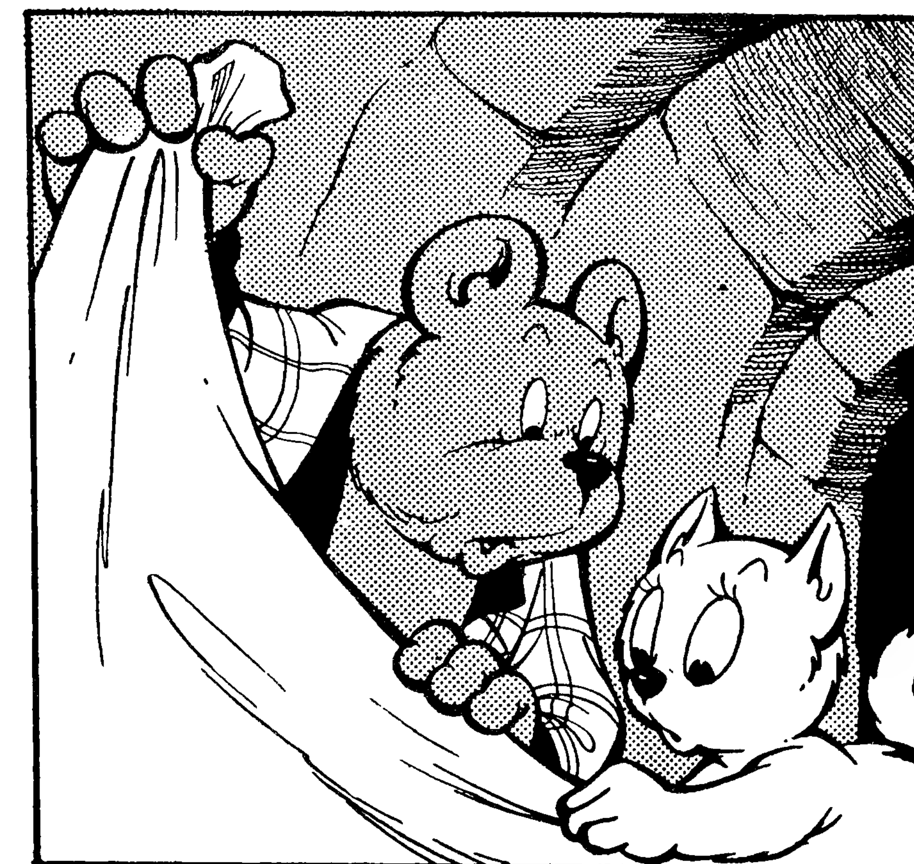
Het volvettersspook maakte van schrik een hoge luchtsprong en verloor elk gevoel van richting. Zo kwam het, dat het boven het openstaande luik terecht kwam en met een gesmoorde, rauwe kreet in het gat stortte. Maar door zijn omvang bleef hij halverwege steken en nu sloot de walgelijke gedaante als een kurk op de opening, zonder nog een beweging te kunnen maken. Heer Bommel, die door de knuppel voor de tweede keer op de gevoelige schedel getroffen was, had het bewustzijn verloren en kon dus niets zeggen. Maar de burgemeester begon te juichen en snelde op Tom Poes toe. Die stond nog steeds een beetje verbaasd met het stuk hout in de hand, naar de gevolgen van zijn slag te kijken, toen hij door de heer Dickerdack omhelsd werd.
'Het is geweldig!' sprak de burgervader ontroerd. 'Je hebt deze gruwel onschadelijk gemaakt! Knap werk! Deksels knap werk! Het spook is gevangen!'
'Bah!' zei op datzelfde moment commissaris Bulle Bas tot brigadier Snuf, 'hoe kunnen we ooit dat spook vangen? Spoken bestaan niet, hoe kunnen ze dan gevangen worden?'
'De hoofdcommissaris heeft gemakkelijk praten!' zei Snuf somber. 'We hebben gedaan wat onze plicht was – en zelfs méér dan dat! We zijn zelfs dit huis binnen gedrongen! Ziet u wel, commissaris? Dit is het huis, waarvan Tom Poes beweerde, dat het door het spook bewoond werd! Ha! Het idee!'
'Ha! Het idee!' beaamde de commissaris bitter. 'Het huis is totaal verlaten!'

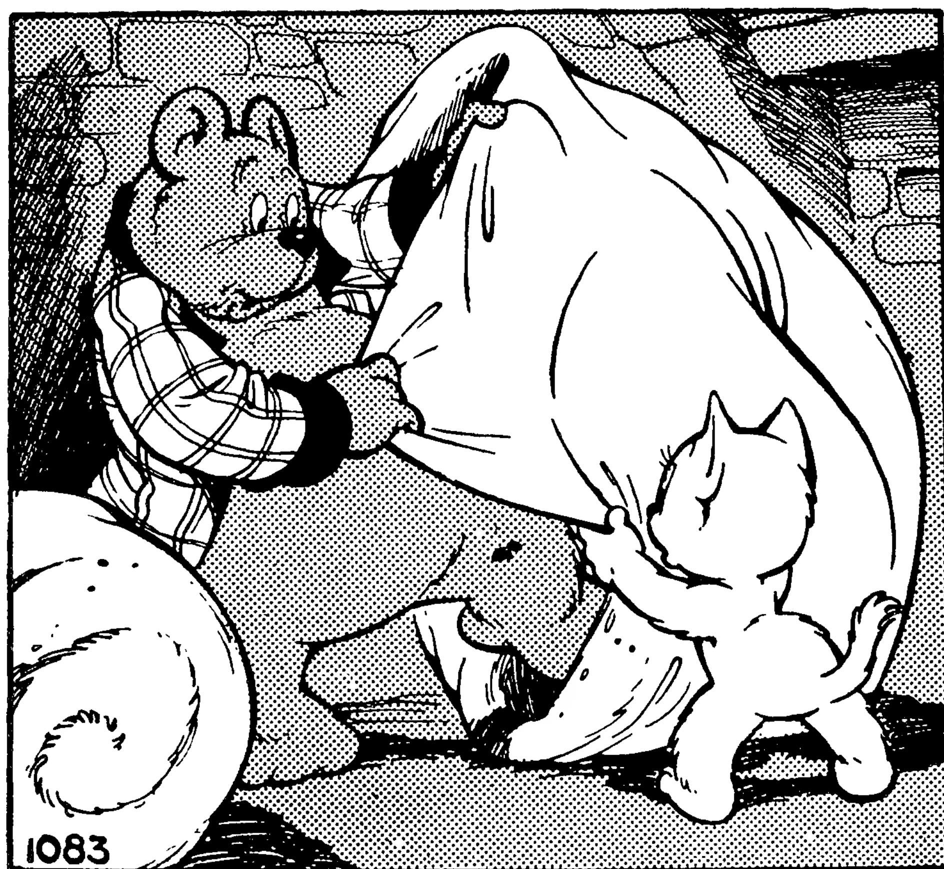

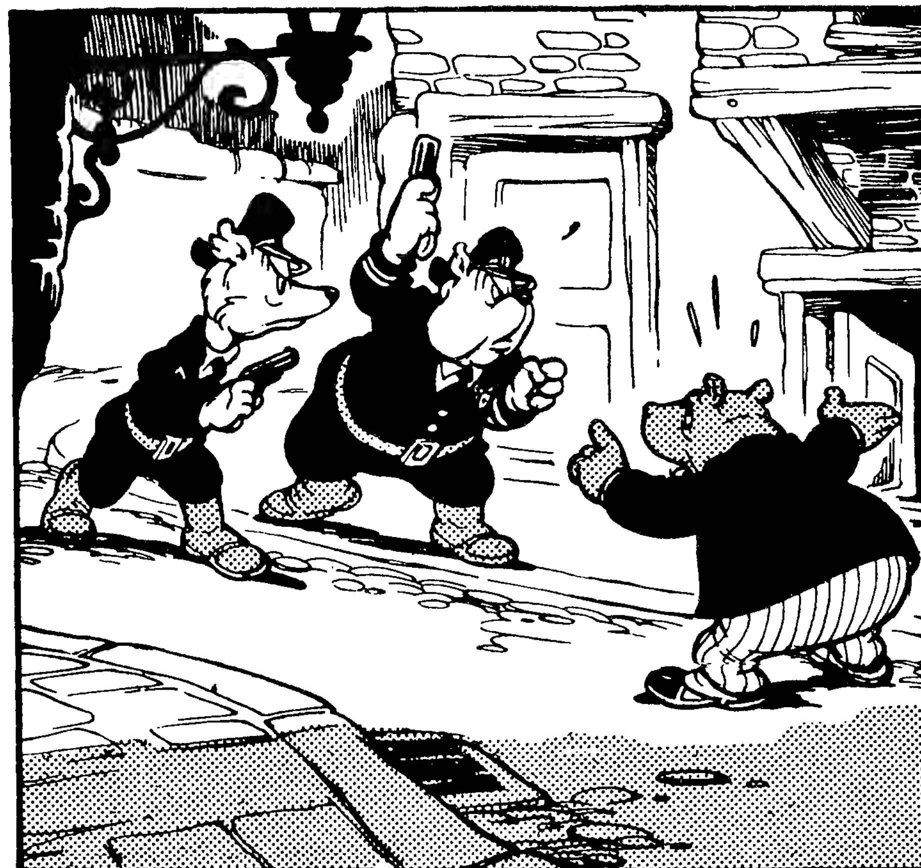

'Het spook is nu voorlopig onschadelijk!' zei Tom Poes. 'Maar hoe komen we uit deze kelder? We moeten toch hulp hebben, want dat gedrocht zit knel in het luik en we moeten hem naar het politie-bureau laten brengen! En bovendien wil ik nu wel weer eens uit deze kelder!'
'Een waar woord!' zei de burgemeester. 'Ik heb deze kelder nu ook al lang genoeg gezien. Maar het is niet moeilijk er uit te raken! Kijk, deze kachel staat los! Wanneer ik hem hier beet pak, kan ik hem gemakkelijk draaien, zie je wel? En hier achter is een opening! Hierdoor kwam dat spook altijd naar binnen!'
De burgemeester stapte in de nauwe ruimte achter de kachel en verdween uit het gezicht. Tom Poes wilde hem volgen, maar op dat moment klonk er een benauwd gesteun boven het gebrul van het volvettersspook uit. Het was heer Bommel, die bezig was tot zichzelf te komen.
'Tom Poes!' riep hij klagelijk. 'Tom Poes! Help! Ik... ik... ikkik b-ben z-ziek, Tom Poes! Iemand heeft m-m-me op de k-kruin geslagen, h-hard geslagen, Tom Poes! Z-zo'n hoofdpijn! Ik-ikkik d-denk d-dat ik do-doodga!'
'Dat zal wel meevallen, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Kom, sta maar op, dan zal ik u naar buiten brengen!'
Intussen was de burgemeester al vooruit gegaan. Hij bereikte het raam aan de straatkant en precies op dat moment passeerden commissaris Bulle Bas en brigadier Snuf.
'Hola! Héla!' riep de burgemeester. 'Hierheen! Hulp! Het spook is hier!'
'W-wat is dat?' vroeg de brigadier ontsteld.
'Bah!' zei de commissaris. 'Niet naar luisteren, Snuf! Dat huis is immers onbewoond?'

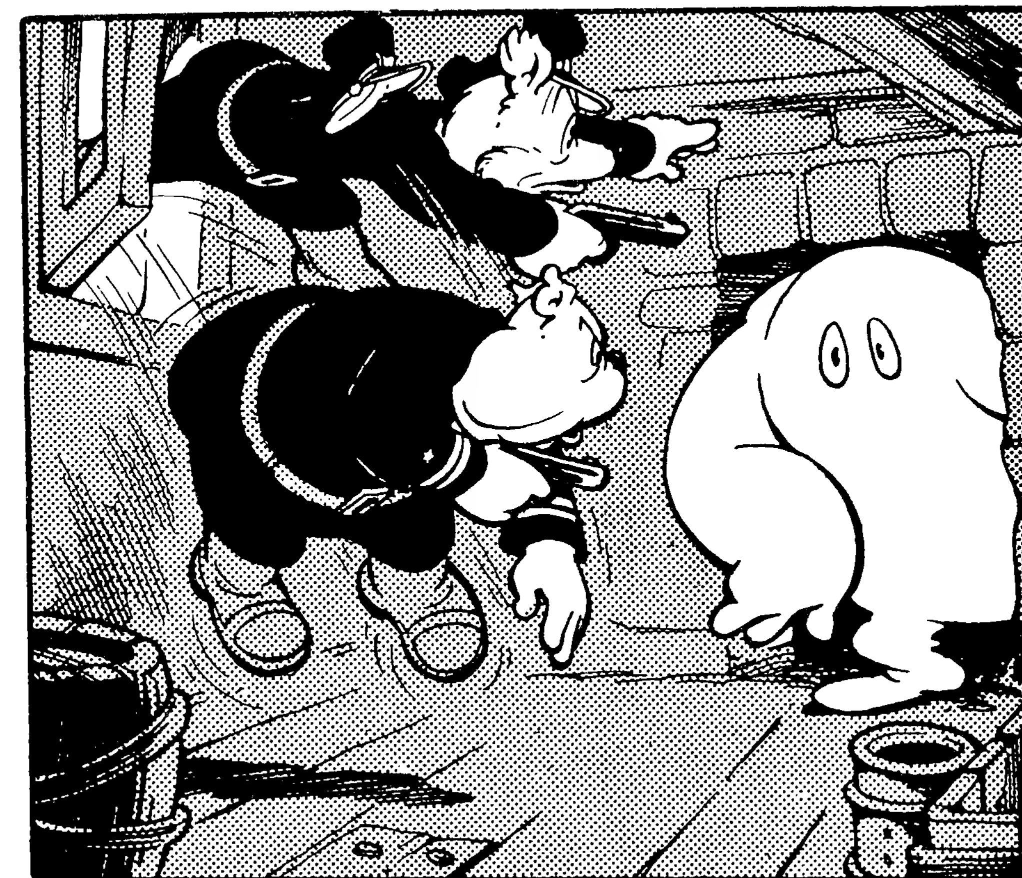

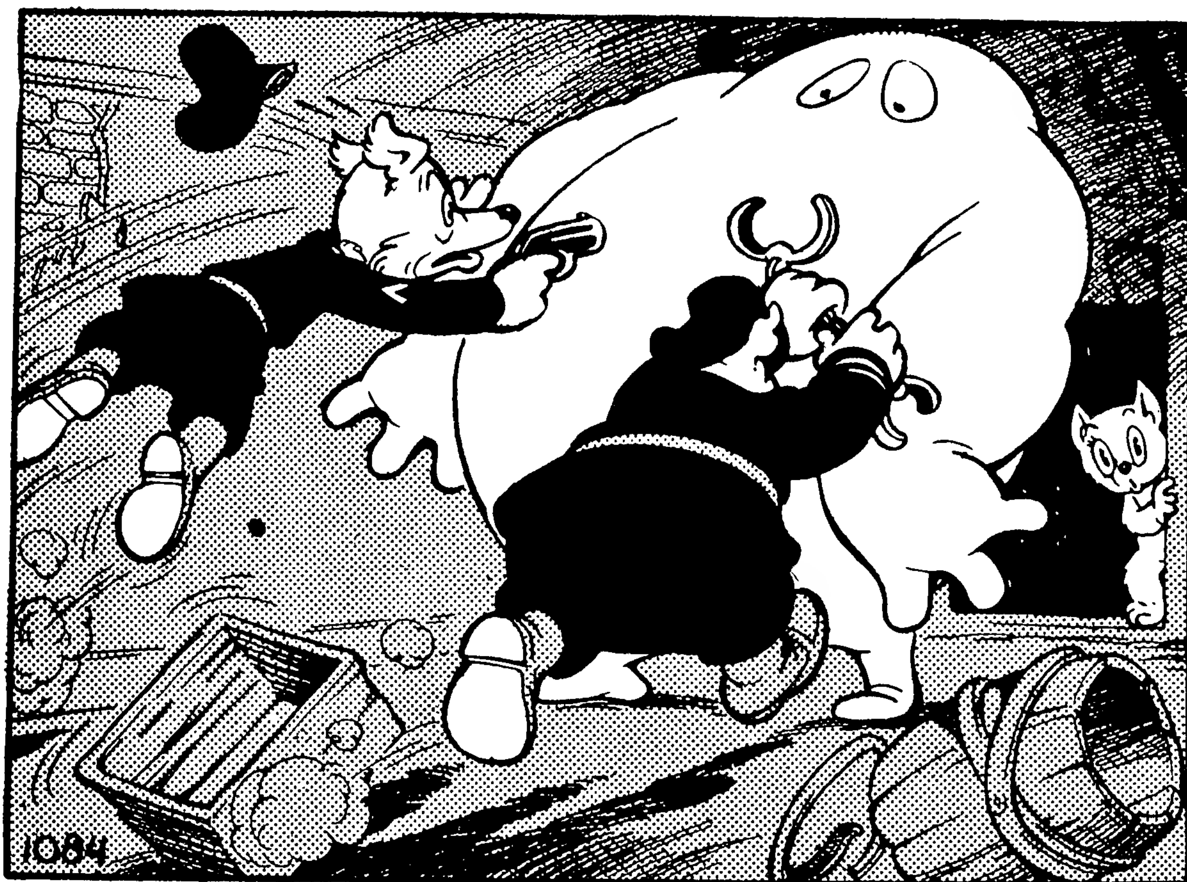
Tom Poes hielp heer Bommel overeind en trok hem snel door het gat achter de kachel. Het spook bleef, brullend van woede, achter en wrong zich vergeefs in allerlei bochten, zonder er in te slagen los te komen.
'Laat hem maar!' zei Tom Poes. 'Die zit daar goed! Kom mee, heer Ollie, de buitenlucht zal u goed doen!'
'Ja, ja!' zei heer Bommel suffig. Hij sukkelde nog steeds met een hevige hoofdpijn en deed moeite om zijn verstand terug te krijgen. 'W-wat is er eigenlijk gebeurd, jonge vriend? Niet, dat ik het niet weet, maar er is iets op mijn hoofd gevallen en nu weet ik het niet zo goed, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Het spook is in het luik gezakt!' legde Tom Poes uit. 'Er is nu geen gevaar meer! En kijk, heer Ollie! We schijnen hier in een soort voorraadskelder te zijn! Het staat hier vol kistjes met pillen, ziet u wel? En daar liggen spookpakken!'
'Wàt ligt daar?' riep heer Bommel met overslaande stem.
'Spookpakken!' zei Tom Poes. 'Kijk, die pakken zijn van dikke rubber gemaakt; sponsrubber noemen ze dat, geloof ik. Daardoor wordt men groot en dik, wanneer men het aantrekt. En het hoofd van het spook staat boven op je eigen hoofd, daardoor word je nog langer, ziet u wel? Maar omdat die sponsrubber èrg licht is, kan je je toch nog goed bewegen!'
'Ja... ja!' zei heer Bommel peinzend. 'Nu snap ik het! Er was dus helemaal geen echt spook?! Iedereen, die het wilde kon het spook zijn, als hij dit pak aantrok. Ja, ja! Nèt, wat ik direct al dacht: Iedereen kan voor dat spook spelen, dacht ik! Hm... Help me eens even, jonge vriend! Ik wil dat pak eens proberen. Ik wil weten hoe het werkt, dan kan ik het later aan de politie uitleggen...'

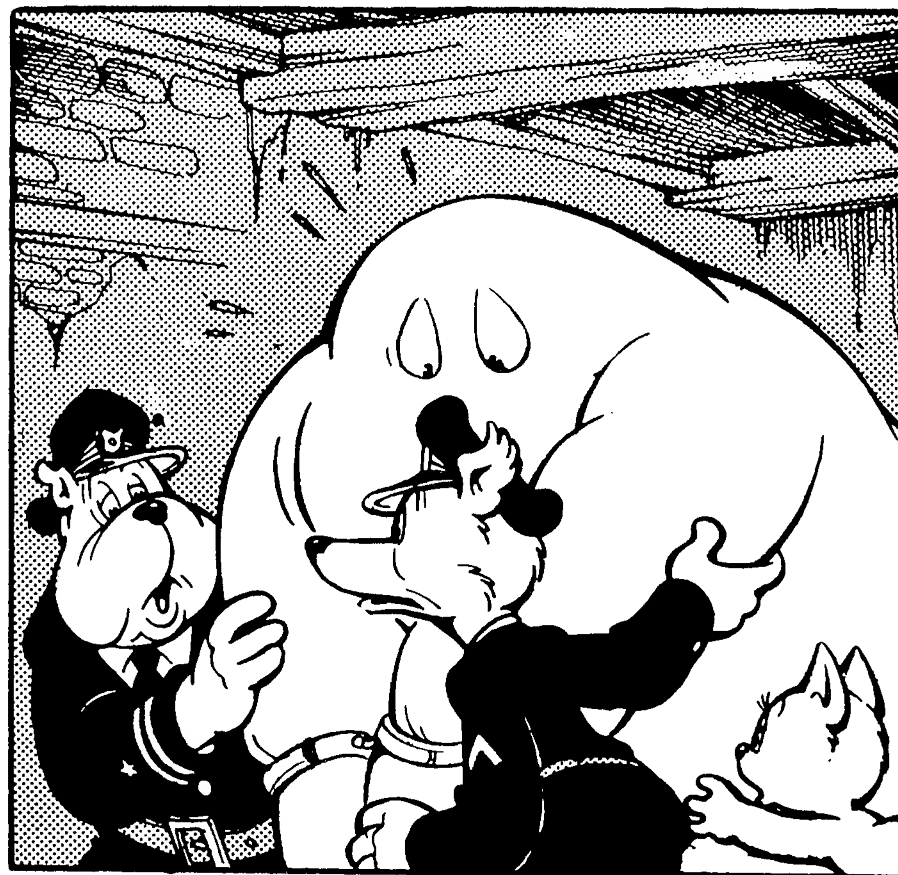
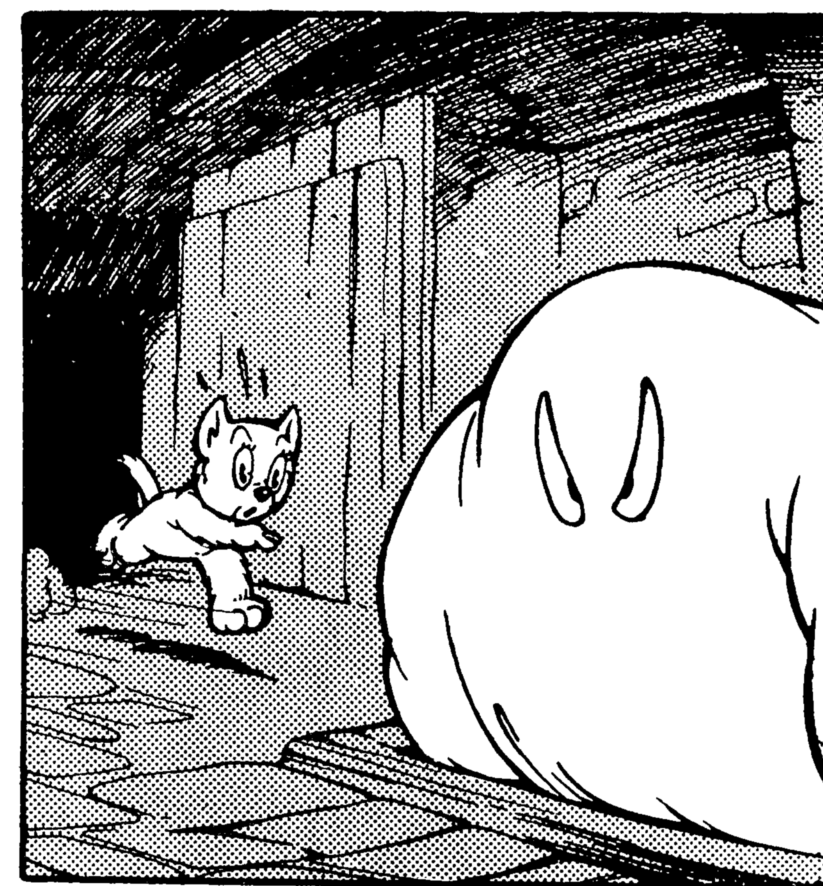

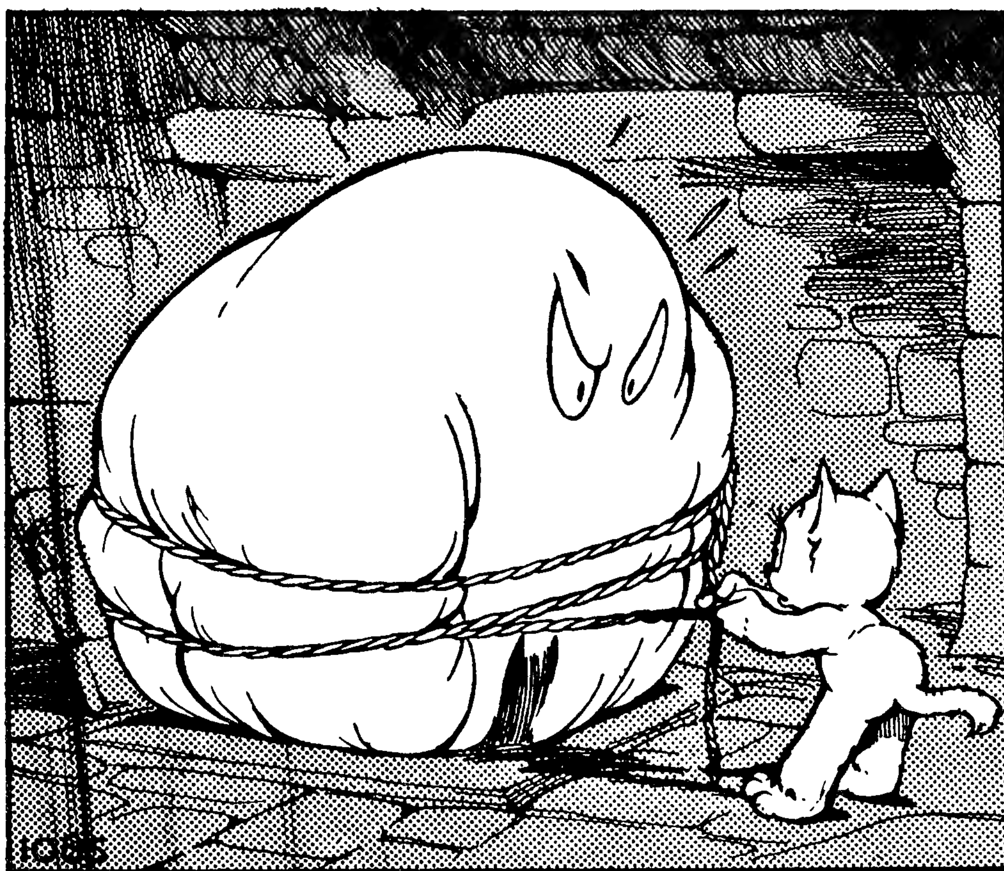
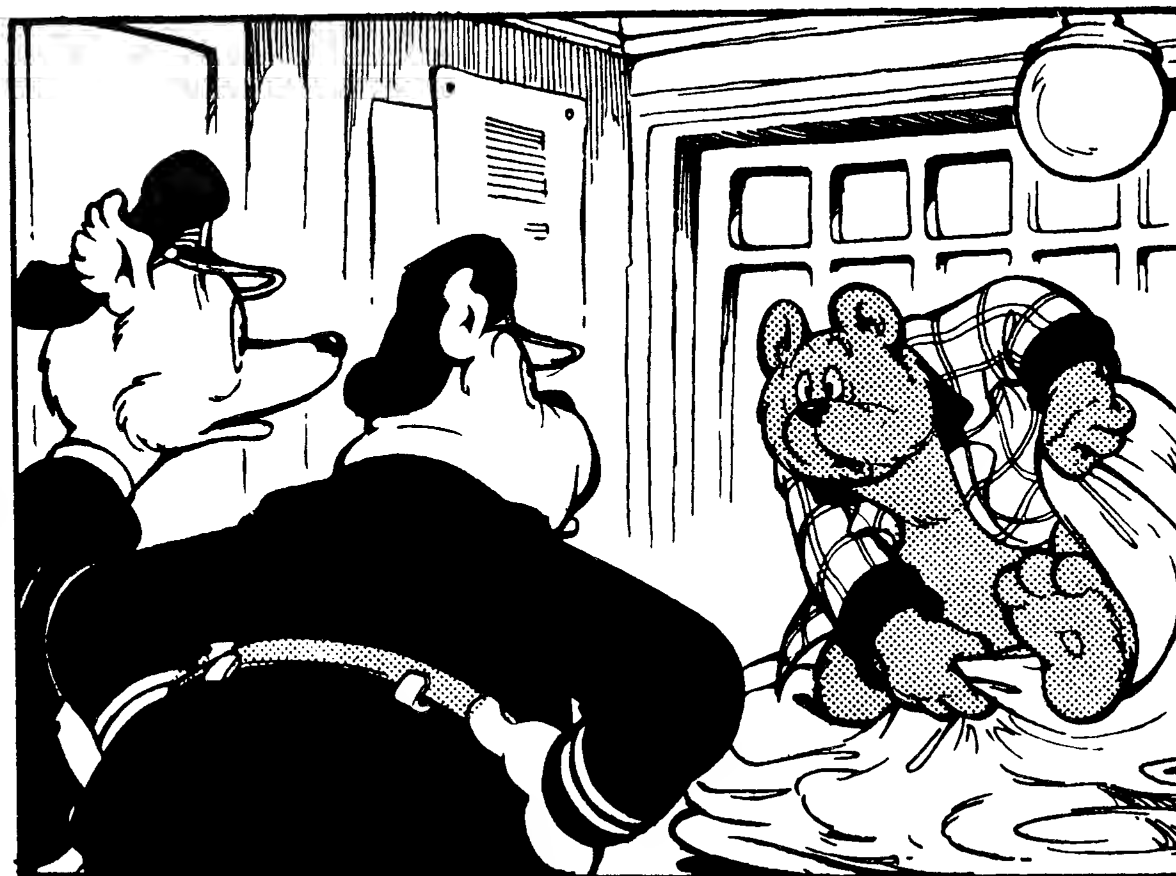
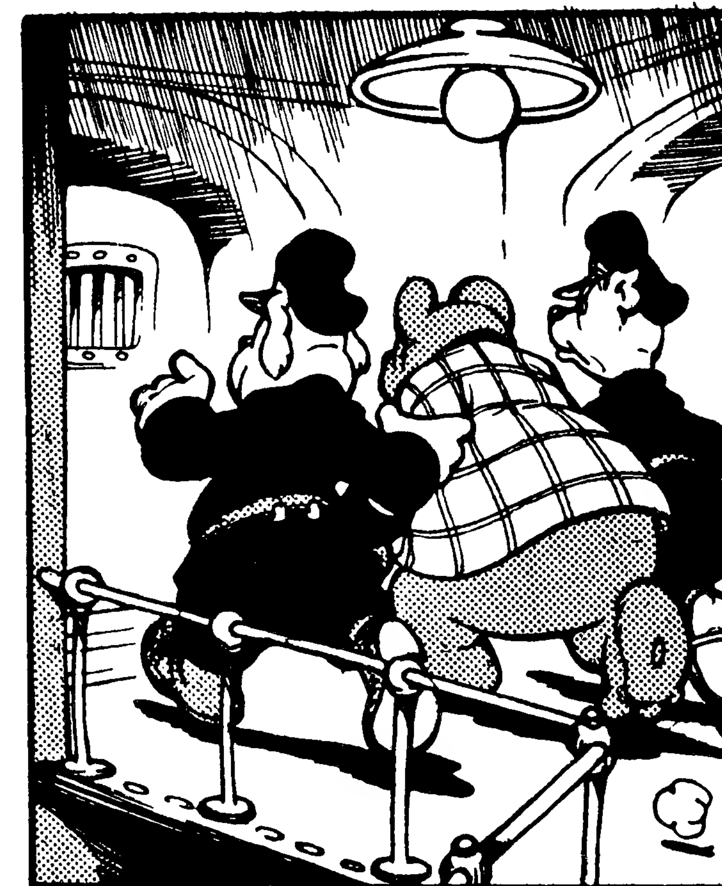

'Zou u dat pak nu wel aantrekken?' vroeg Tom Poes aarzelend. 'Kunnen we niet beter eerst hulp gaan halen? Het spook zit daar nog steeds klem in dat luik en als hij er uit komt, is het te laat! Want ik weet niet, wie er in dat spookpak zit, maar het is een sterk iemand!'
'Onzin!' zei heer Bommel, die al zijn zorgen en narigheid begon te vergeten. 'Onzin, jonge vriend! Ik heb nu die spokerij ontmaskerd, door te ontdekken dat het een kwestie van kleding is. Een soort rare hansoppen, als je begrijpt, wat ik bedoel. En nu wil ik ook weten, hoe die pakken werken! Help me eens even, Tom Poes!'
Intussen was de burgemeester door het raam naar buiten geklommen en had alles uitgelegd aan commissaris Bulle Bas en brigadier Snuf.
'Dus,' zei de commissaris, zijn revolver trekkend, 'dus dat spook zit daar binnen, burgemeester?'
'Juist!' zei de burgemeester, 'dat is wat ik zei! En schiet nu op en kijk niet zo suffig! Vooruit!'
'Vooruit!' commandeerde Bulle Bas, 'voorwaarts brigadier! Kijk niet zo suffig en volg me! En houd je wapen gereed!'
De beide wakkere politie-ambtenaren stortten zich in de kelder en stormden voorwaarts. Doch toen ze halverwege waren hielden ze de pas in en staarden naar een lage deur, die langzaam en piepend open ging. In de opening verscheen de angstaanjagende gestalte van het volvettersspook!
'Ha! De politie!' riep het. 'Nèt op tijd! Ik heb alles dóór, commissaris! Het is een kwestie van hansoppen!'
'Voorwaarts, Snuf!' siste Bulle Bas. 'Het is er op of er onder!'

Commissaris Bulle Bas was de eerste, die zijn bezinning terugkreeg en tot daden overging.
'Sp-sp-spook!' sprak hij. 'D-d-daar, Sn-s-Snuf! Grijp 'm, Sn-Snuf!' En samen met de wakkere brigadier sprong hij op de gruwelijke gedaante af. Tot hun verbazing verzette het spook zich niet. Het uitte een gesmoorde kreet en riep: 'Ik ben 'm niet! Het is maar een pak! Laat los!!'
De beide politiebeambten stoorden zich daar natuurlijk niet aan. Ze trokken hun handboeien en klikten die met enige moeite om de dikke polsen vast.
'Oef! Dat is dat!' zuchtte de commissaris blij en veegde zich het voorhoofd af. Op dat moment werden ze gestoord door Tom Poes, die naar binnen rende.
'Wacht even, commissaris!' riep Tom Poes, 'u hebt de verkeerde te pakken! Dat is geen spook! Dat is heer Bommel met een spookpak aan! U hebt de verkeerde!'
'Oho!' zei Bulle Bas, 'de verkeerde? Nee, vriendje, dit is hem! Ik herkende hem direct! En als heer Bommel in dit pak zit, dan ziet het er niet best voor hem uit! Want dan is het duidelijk, dat heer Bommel niemand anders is dan het volvettersspook! Tjonge! Wie had dàt kunnen denken! Komaan, Snuf! Naar het bureau met hem! Afmars!'
'Het èchte spook zit in deze kelder!' riep Tom Poes. 'Hier zit hij! In dit luik!' En hij rende terug om de beide politiebeambten de weg te wijzen. Maar toen hij weer bij het èchte spook stond, merkte hij, dat ze hem niet volgden...

Toen Tom Poes merkte, dat hij niet door commissaris Bulle Bas gevolgd werd, besloot hij om zelf aan het werk te gaan en het volvettersspook onschadelijk te maken. Hij zocht in de kelder, totdat hij een lang, sterk koord vond en wikkelde dat zo stevig als hij kon om de bolronde gedaante heen. Deze kon zich niet verweren, omdat hij nog steeds klem zat in het luik en hij moest toelaten, dat hij als een rollade werd ingesnoerd. Hij schreeuwde de verschrikkelijkste bedreigingen, maar dat hielp hem niets; Tom Poes liet zich niet afschrikken.

Intussen was heer Bommel, nog steeds in het spookpak gehuld, naar het politiebureau gebracht en daar werd hij door Bulle Bas en Snuf uit zijn benauwd en weerzinwekkend omhulsel gepeld.

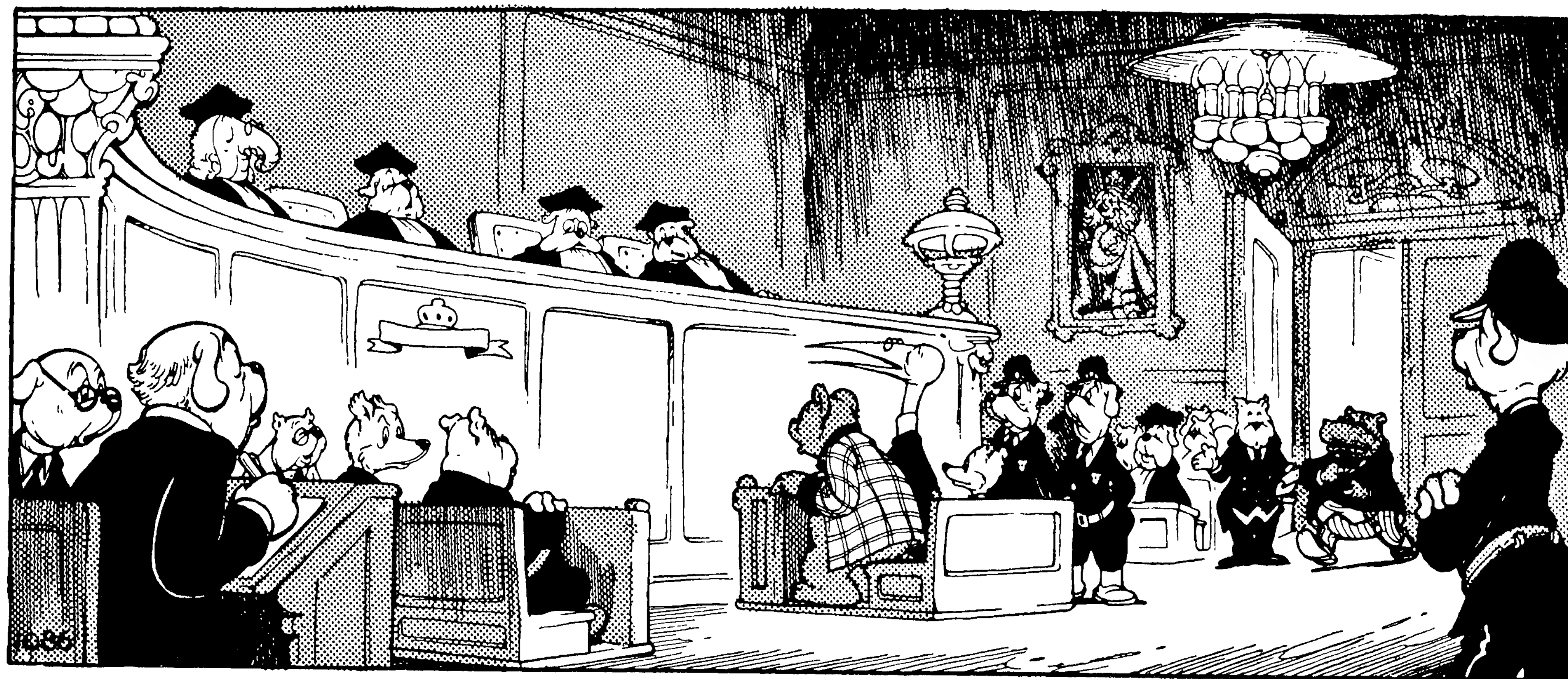
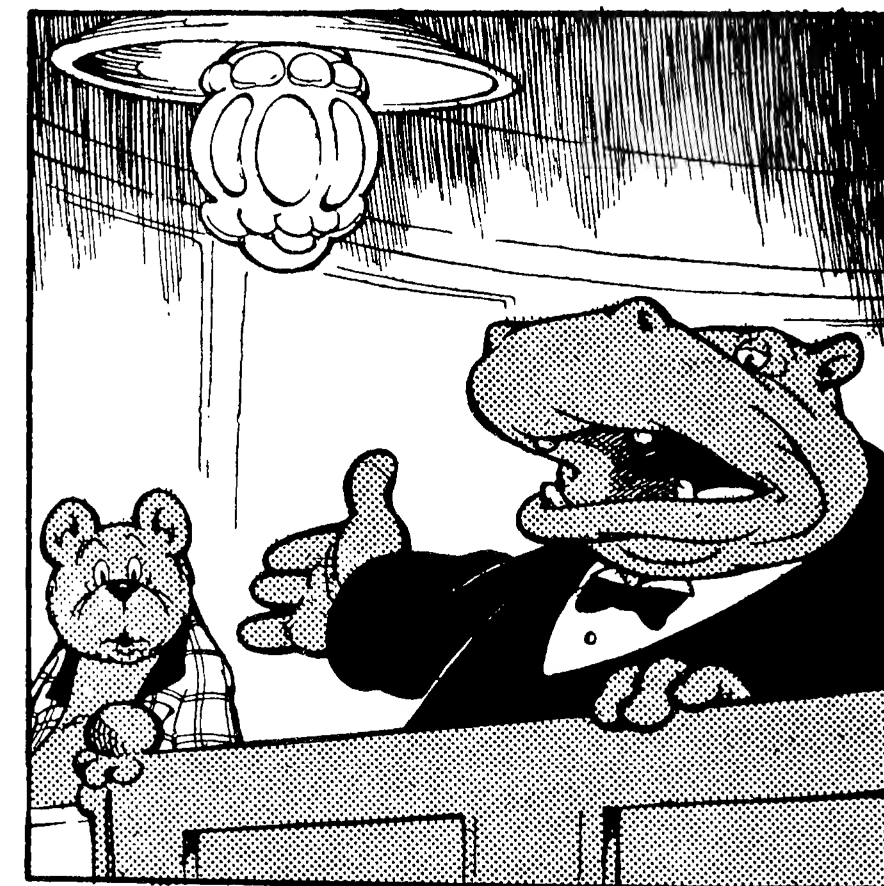
'Het is hem, de schobbejak!' sprak commissaris Bulle Bas. 'We hebben je, mannetje! Op heterdaad betrapt, zoals wij, vaklieden, dat noemen! Afschuwelijk, wie had dat kunnen denken!'

'Het is een vergissing!' riep heer Bommel met luide stem. 'Ik ben hem niet!'

'Wat ben je niet?' vroeg de brigadier koeltjes. 'Wil je soms ontkennen, dat jij Bommel bent? En wil je soms beweren, dat je niet in een spookhansop rondloopt? Huh!'

'Ik ben Bommel niet!' riep heer Ollie. 'Ik bedoel, dat ik niet in een hansop... eh... ik bedoel... eh... ik ben het spook wél... nee... niet! Ik bedoel...'

'Hij bekent!' zei de commissaris tevreden. 'Breng het individu weg, Snuf! In het cachot met hem!'

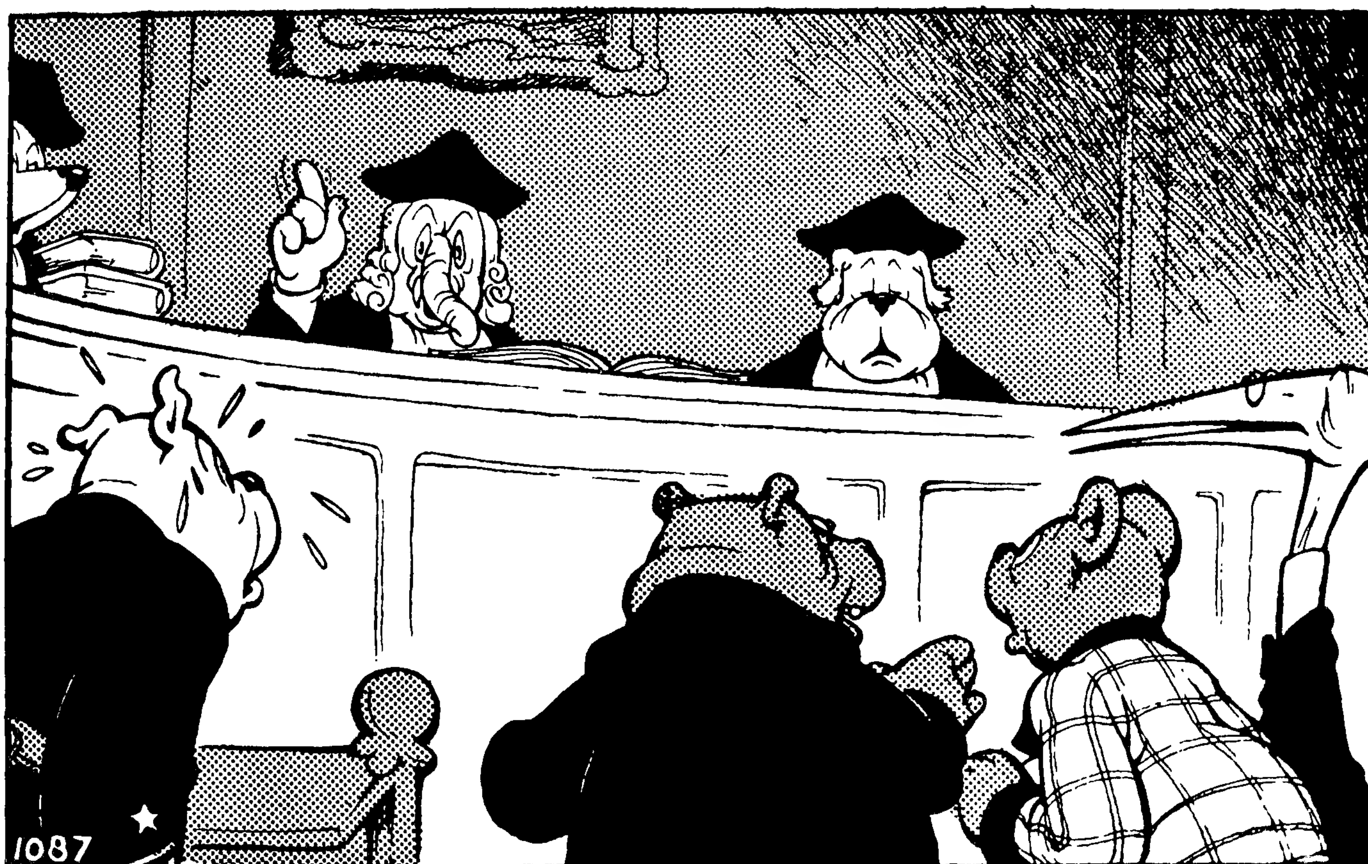

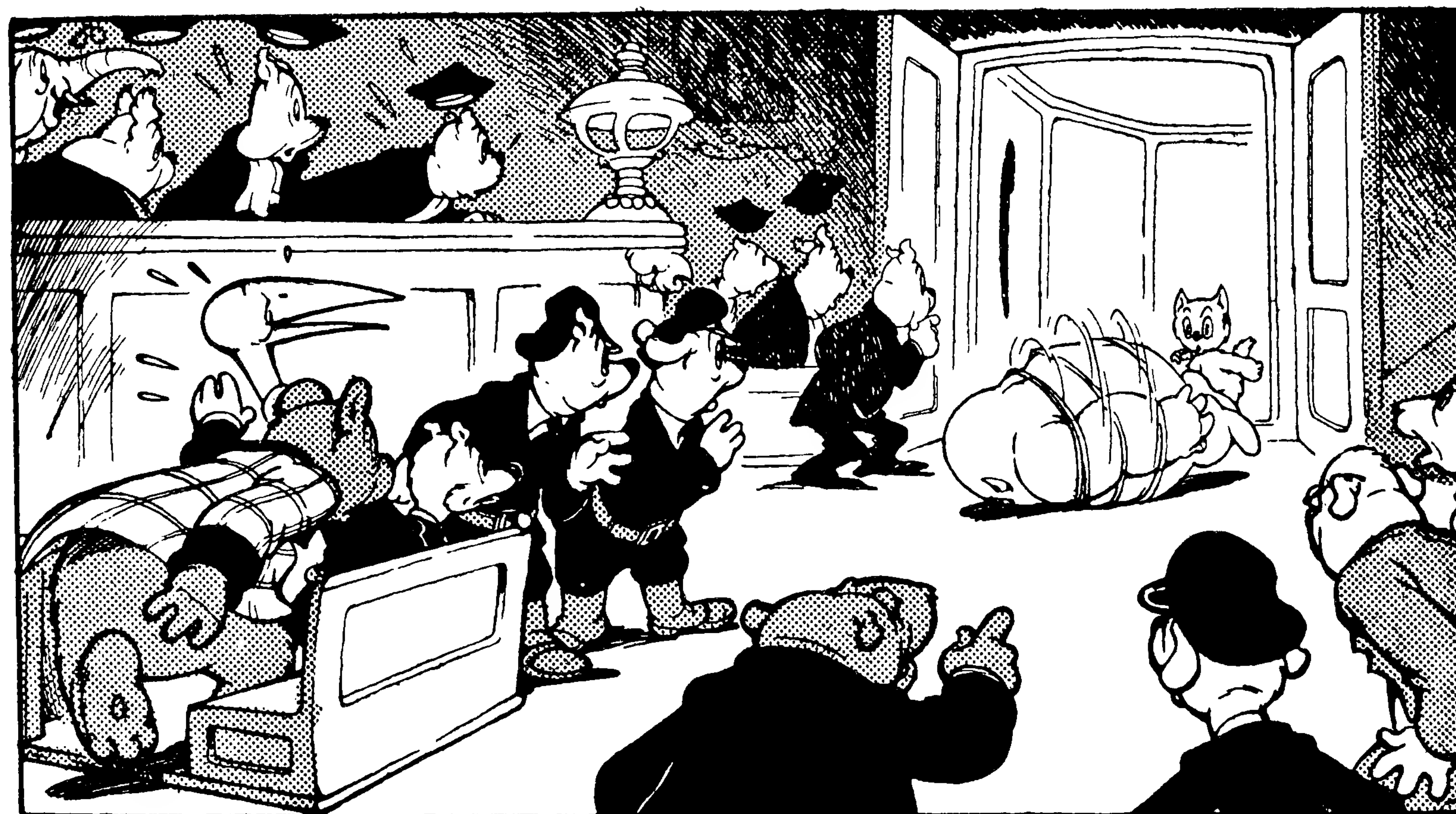
Toen er bekend was gemaakt, dat commissaris Bulle Bas het volvettersspook op heterdaad had betrapt, kwam de rechtbank in spoedzitting bijeen. Heer Bommel moest met de journalist Argus en professor S. Link op de beklaagdenbank plaats nemen en de zitting nam een aanvang. Ik zal niet proberen om alles wat er gezegd en besproken werd precies op te schrijven. Dat zou te ver voeren en bovendien heeft dat in de krant gestaan (zie de 'Rommelbode', 135ste jaargang, no's 40535 t/m 40598). Om dus kort te gaan, het bleek al gauw, dat professor S. Link niet strafbaar was, omdat hij alleen maar beschouwd kon worden als een koopman in pillen, die het opslanken van vervette lieden tot doel hadden. Voor het verkopen van deze pillen (ook wel Slinkers genoemd) wilde hij reclame maken en daarom had hij contact gezocht met een journalist, die zich Argus noemde en die op het idee kwam om een volvettersspook te maken. Toen de getuigenverklaringen zover gekomen waren, werd de rechter echter ongeduldig.

'Wat heeft dit allemaal met de beklaagde Bommel van doen?' riep hij uit. 'Als ik het goed begrijp, wordt deze Bommel O. B. ervan beschuldigd het volvettersspook te zijn geweest. Welnu, laten we dan terzake komen!'

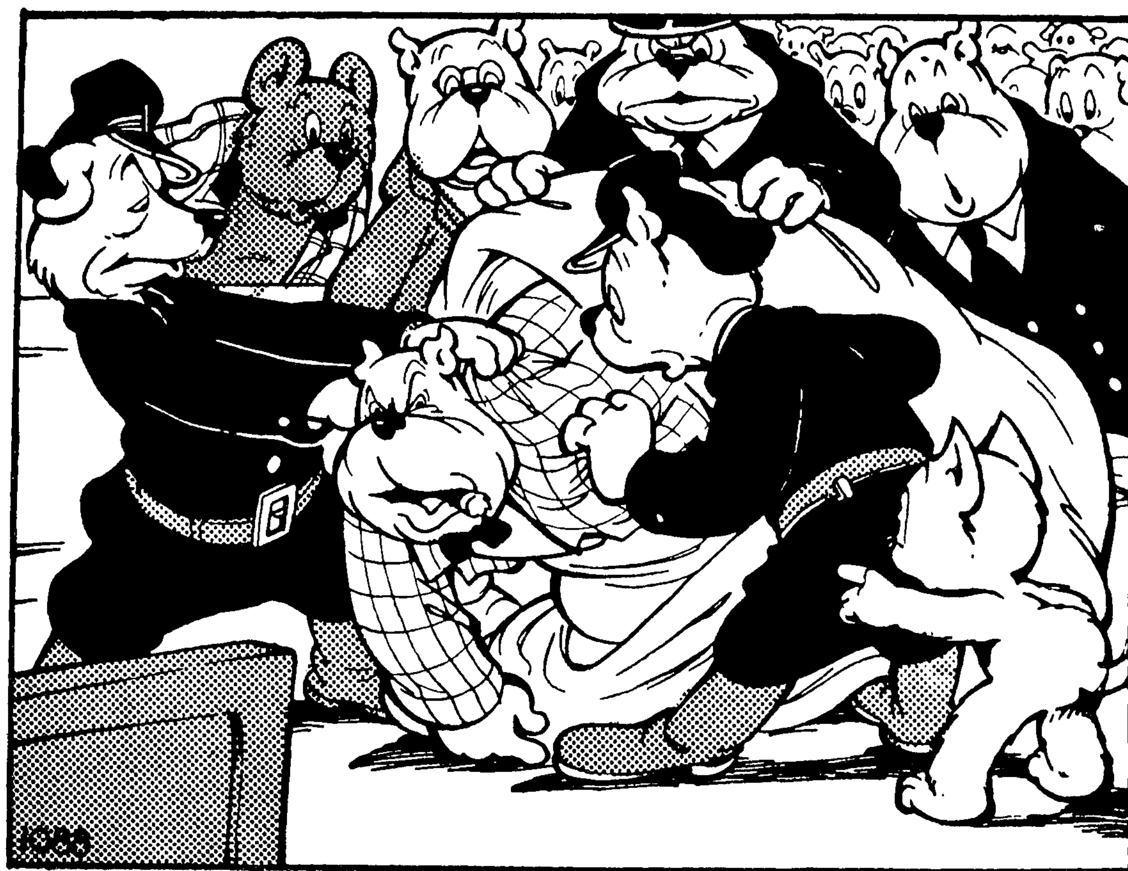
'Dat is een vergissing, edelachtbare!' riep burgemeester Dickerdack, die haastig de rechtzaal binnendrong. 'Bommel kan het nooit geweest zijn, omdat hij, samen met mij, door dat gedrocht gevangen werd genomen! We hebben samen in een ellendig keldertje gezeten, terwijl dat spook bezig was om ons in de rivier te gooien! Hij is onschuldig!'

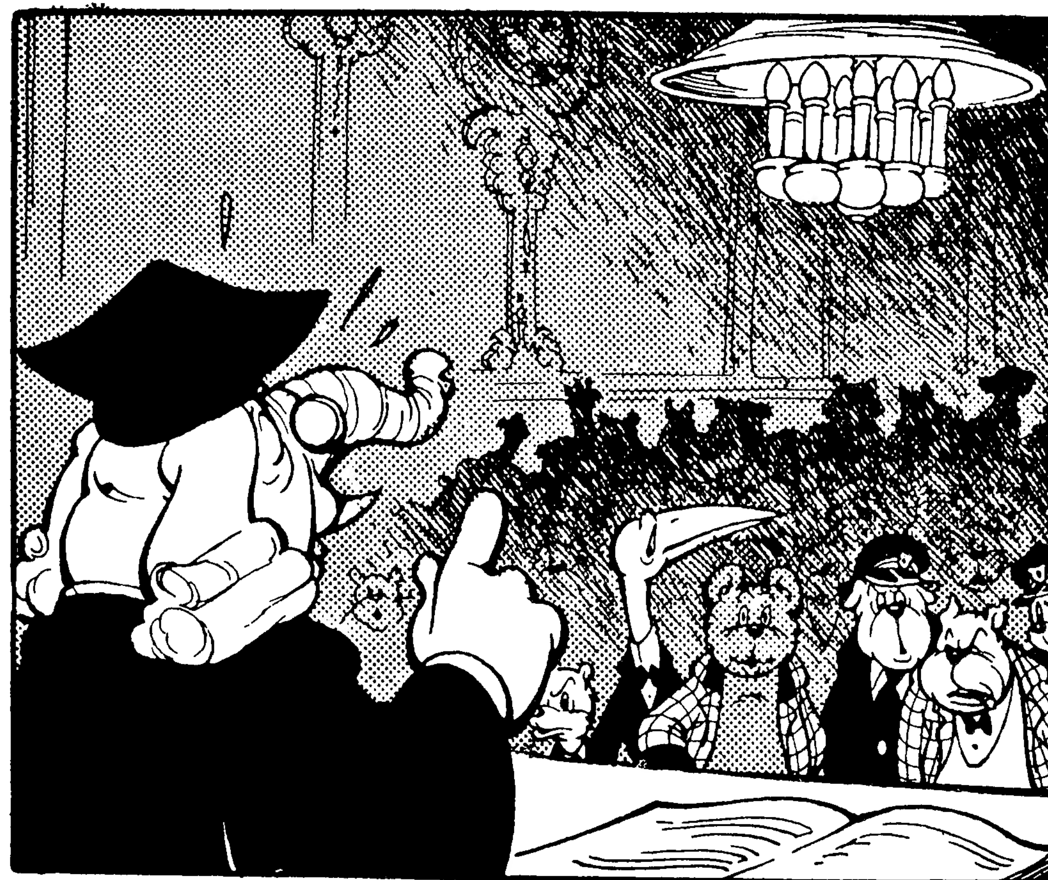
'Precies!' riep heer Ollie uit, 'nèt wat ik wilde zeggen!'

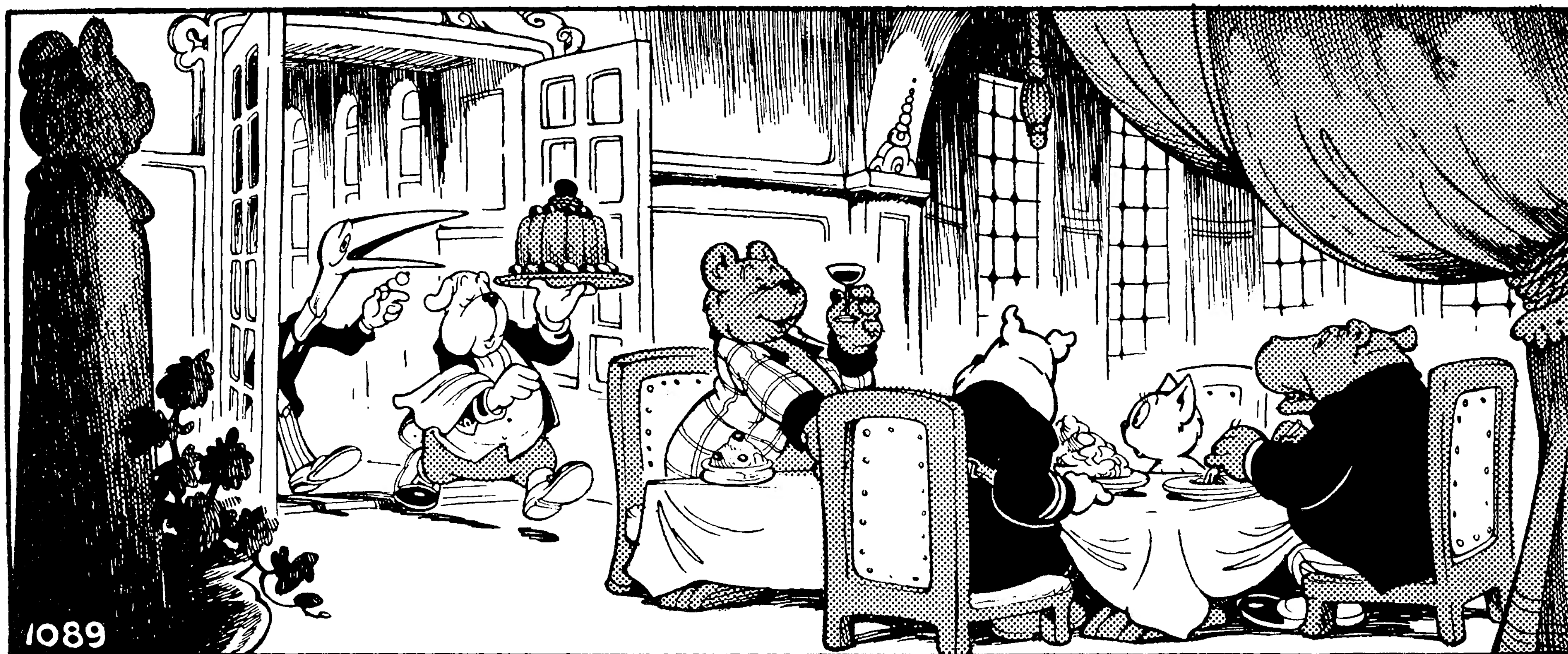
'Beklaagde Bommel heeft dus een alibi!' stelde de rechter vast.
'Allemaal leugens!' riep heer Ollie boos. 'Ik heb geen Alie Bie! Ik ben geen spook! Ik heb niets gedaan! Ik ben onschuldig, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
'Dat is precies, wat ik bedoel!' zei de rechter. 'U bent onschuldig! Commissaris Bas, ik verzoek u te verklaren, waarom u deze geachte ingezetene hebt gearresteerd!'
'Eh... hm!' zei de commissaris, die het erg warm kreeg, 'hij liep rond in zo'n spookpak! Hij had zich als spook vermomd, edelachtbare! Hij was hoogst verdacht! Hij... eh... hm!'
'Juist!' zei de rechter. 'Zéér betreurenswaardig! De beklaagde Bommel moet onmiddellijk in vrijheid worden gesteld! En ik keur het beleid van de politie ten strengste af! Het is duidelijk, dat ook de beklaagden Argus en Link het spook niet zijn; de vraag is nu dus: Wie is het spook en wáár is het spook! Is er hier iemand, die daar een antwoord op weet?'
'Eh... hm!' zei commissaris Bulle Bas, en zweeg verder.
'Een droevige toestand!' merkte de rechter op. 'De politie is machteloos! Is er dan niemand te vinden, die aan de misdadige praktijken van zo'n individu een einde maakt?'
'Ja zeker!' riep een stem. De rechter zweeg verbluft en keerde zich naar de ingang, waar het geroep vandaan kwam.
Daar ontvouwde zich een vreemd schouwspel. Temidden van onthutste deurwaarders en toeschietende politie-dienaren kwam Tom Poes de rechtzaal binnen. Vóór zich uit rolde hij iets, dat er op het eerste gezicht als een baal textiel uitzag, doch dat bij nadere beschouwing niemand minder dan het volvettersspook bleek te zijn. De griezel was geheel met touw omwonden en stiet een gesmoord gebrul uit...

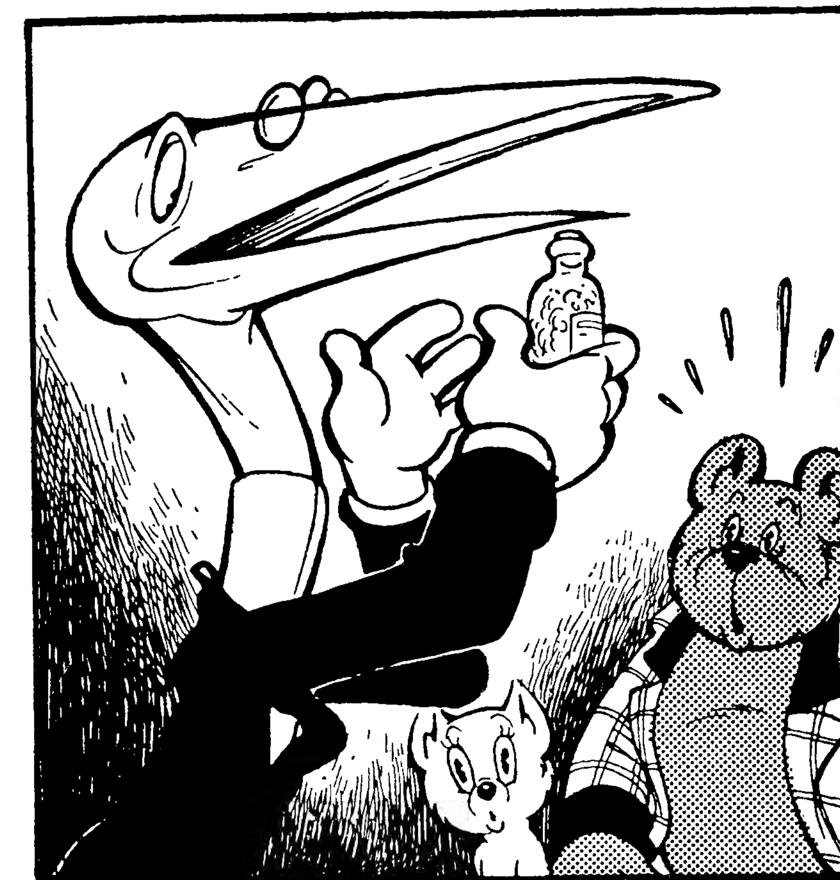

Het volvettersspook werd ruw overeind getrokken en uit zijn akelig pak gerukt. En toen stond er niemand minder dan... Bul Super!
'De zaak is me nu duidelijk!' sprak de rechter. 'Dit individu, dat een reclame-bureau drijft, sloot een contract met de beklaagde S. Link, waarin hij op zich nam om die vermageringspillen te verkopen tegen een flink winstaandeel. Is dat juist?'
'Ja, jaja, zo is het!' zei professor Link.
'Mooi!' vervolgde de rechter. 'Hij verkoopt die pillen, door gebruik te maken van een reclame-idee van de journalist Argus. Het idee van het volvettersspook! De beklaagde gebruikte dat spookpak in het begin zèlf, om het bekend te maken. Is dat juist?'
'Ja, jaja!' riep Argus. 'Ik heb het maar twee keer aan gehad. Maar het was me te zwaar!'
'Mooi!' hernam de rechter. 'De beklaagde Super begon toen in dat pak rond te spoken. Hij ontvoerde de burgemeester! Hij liet meerdere pakken maken en kleedde zijn bendeleden daarin. Hij ontvoerde heer Bommel! Door de angst, die hij verspreidde, werden er veel slinkpillen verkocht! Is dat juist?'
'Ja!' riep Super nu. 'Dat is juist! En die Link is me nog duizend dukaten schuldig! Zaken zijn zaken!'
'Ahum!' zei de rechter. 'Dat laatste ligt niet op mijn terrein! Ik veroordeel de beklaagde Super tot drie maanden gevangenisstraf en de andere beklaagden spreek ik vrij!'
Argus en S. Link sprongen blij het beklaagdenbankje uit en heer Bommel volgde hen met een brede glimlach.
'Dat heb je goed gedaan, Tom Poes!' sprak hij. 'Knap werk! Trouwens, die rechter mag er ook zijn! Tja, het is voor een heer altijd prettig om te merken, dat er lieden zijn, die iets doen, zoals hij het zèlf gedaan zou kunnen hebben, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

Heer Bommel gaf een feestmaal op slot Bommelstein om het gevangen nemen van het volvettersspook te vieren. En wàt voor een feestmaal! Mollige soepen en gelardeerde kapoenen en Turkse truffels en doorregen lamsbouten en plumpuddingen met honing toe. De burgemeester en de commissaris van politie die, met Tom Poes, zijn gasten waren, aten dan ook, zoals ze in maanden niet gedaan hadden en ten slotte vond zelfs Bulle Bas zijn goede humeur terug.

'Hm!' zei hij voldaan, 'ben blij, dat die volvettersgeschiedenis achter de rug is! Het ging op mijn zenuwen werken! Ik begon te vermageren! Hm! Kon niet goed meer werken! Hm!'

'Nee, dat heb ik gemerkt!' zei burgemeester Dickerdack. 'Als Tom Poes er niet geweest was, had het er niet best uitgezien! Wil je wel geloven, dat ik van ellende vier pond ben afgevallen?'

'Dat geloof ik best!' zei heer Bommel. 'Ik ben zo mager als een lat geworden!' Op dat moment trad er plotseling een onverwachte bezoeker binnen. Het was professor S. Link, die achter de bezige Joost om naar binnen was geglipt.

Met een ongerust gelaat bekeek hij de resten van het overvloedige maal en haalde toen een flesje pilletjes uit zijn zak.

'Heren!' sprak hij hoofdschuddend. 'Weest toch voorzichtig! Dat eten verhoogt uw bloeddruk! Maar wanneer u regelmatig één of twee slinkpilletjes neemt, zult u er geen last van hebben! Gebruikt er toch eens een paar!'

'Geen Slinkers in mijn huis!' riep heer Bommel. 'Ga weg!'

'Ach, ach!' mompelde S. Link, terwijl hij zich droevig verwijderde. 'Het is toch wel erg, dat in deze héle geschiedenis niemand ooit een Slinker heeft genomen! En ze zijn toch goed! Verkrijgbaar bij àlle erkende apotheken! Ach, ach!'

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*
13 *De laatste Markies van Carabas*

MV

14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*
24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*

MV

26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pier-race*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*
37 *De betoverde prinses*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
39 *Het Lijm-Teem*
40 *De Volvetters*
41 *Het Wegwerk*
42 *Eh... dinges*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
47 *De Partenspeler*
48 *Het wroegwezen*
49 *De Schoonschijners*
50 *De gebroeders Weeromstuit*

In deze serie verschijnen:

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet.